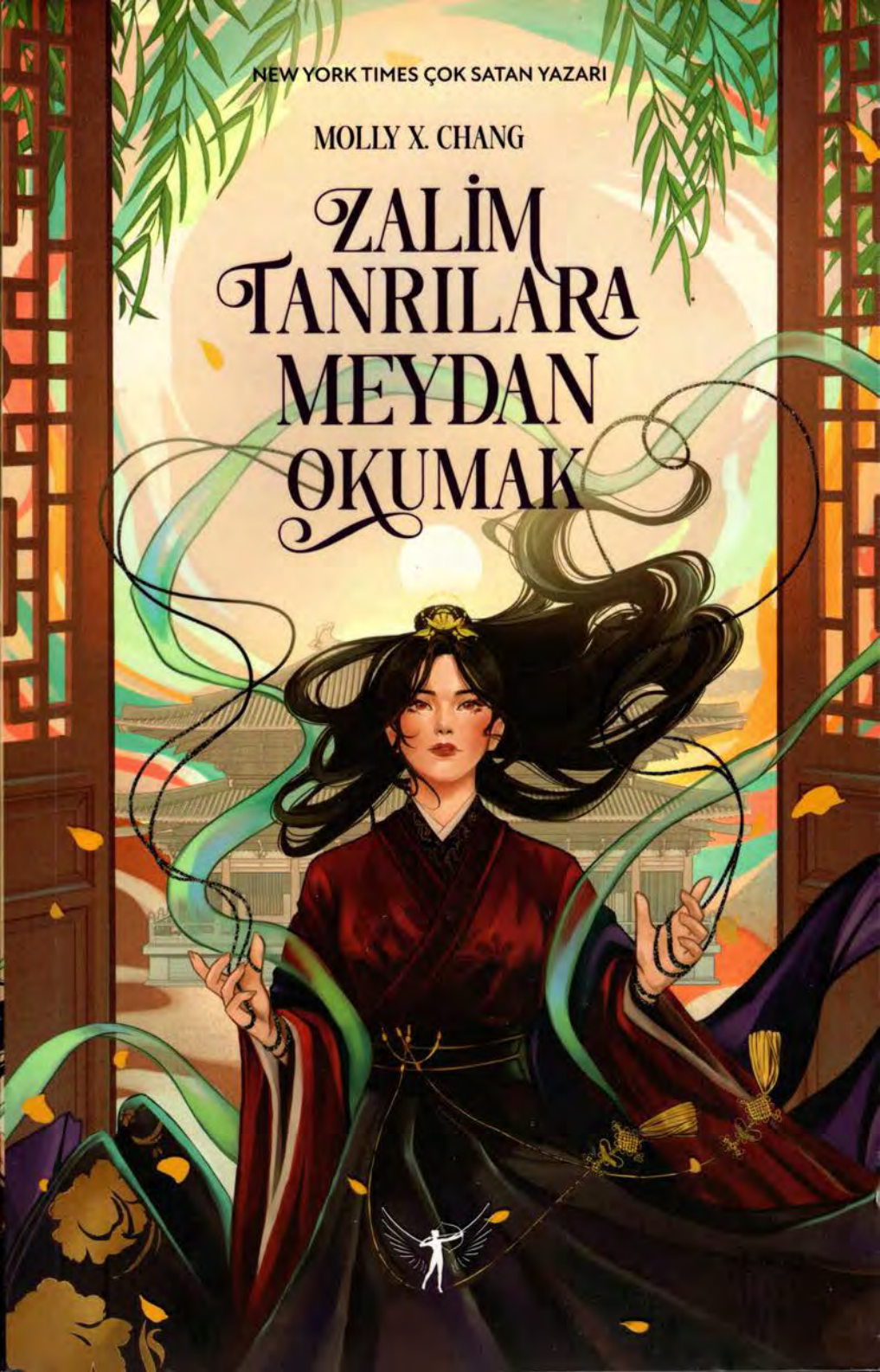

NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZARI

MOLLY X. CHANG

ZALİM TANRILARA MEYDAN OKUMAK

ARTEMIS MILENYUM

YAYIN NO: 2717

MİLENYUM: 179

Zalim Tanrılara Meydan Okumak
(Göklerin Ötesindeki Tanrılar 1)

Molly X. Chang

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer

Yayın Koordinatörü: Sevgi Ülker

Çevirmen: Damla Atamer

Editör: Nurdan Başalan

Son Okuma: Hasan Ozan Elma

Kapak İllüstrasyonu ve Tasarımı: Sena Tuglar

Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

1. Basım: Ocak 2026

ISBN: 978-625-5882-93-6

Sertifika No: 43949

Zalim Tanrılara Meydan Okumak (Göklerin Ötesindeki Tanrılar 1)

©2025, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

To Gaze Upon Wicked Gods (Gods Beyond the Skies 1)

©2026, Molly X. Chang

Kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Sandra Dijkstra Literary Agency ile yapılan anlaşma ile Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor1@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Milenyum, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

MOLLY X. CHANG

ZALİM
TANRILARA
MEYDAN
OKUMAK

1

Çevirmen: Damla Atamer

Atalarımız insanların gördüğü en sert kışları, soykırım üstüne soykırımı, kıtlığı ve savaşı atlatabilmişlerse, bana benim de her şeyi atlatabileceğimi hatırlatan ve bu kitaba ilham veren hikâyeleri için büyükanneme ve büyükbabama...

Bu kitabı yayımlamak binlerce kesikten ölmek gibi hissettirse de sizinle olan anılarım bana devam etme cesareti verdi.

YAZARIN NOTU

Büyükbabamın gözyaşlarını anımsıyorum. Mançurya'ya dadanan hayaletlerden bahsederken sesinin nasıl çatladığını da. Yaramaz çocukları yataklarından çalıp onlar üzerinde korkunç deneyler yapan şeytanlar. Hayatım boyunca bunların sadece kulaktan kulağa yayılan efsaneler olduğunu düşünmüştüm. Ödevimi yapayım diye beni korkutmak için uydurulmuş bir efsane olduğunu düşünmüştüm. Büyükbabam üzücü bir şekilde vefat ettikten ve ben Çin'e hasret kaldıktan sonra, evimi terk ettiğim topraklarda Asya karşıtı nefretin yaygınlaşmasını izlemenin verdiği keder ve üzüntüyle göğsüm daralırken bu hikâyelerin başlangıçta düşündüğümünden çok daha fazlası olduğunu ancak 2020'de fark ettim.

Büyükbabama ve yuvama çaresizce tutunmak isterken, II. Dünya Savaşı sırasında Harbin'de, büyüdüğüm yerden sadece yirmi dakika uzaklıkta bulunan bir yer olan 731. Birim'in makalelerine rastladım. Çocukluğumda bana rahatsızlık veren o hayalet hikâyelerinin asla sadece hikâyeden ibaret olmadığını fark ettim. Onlar, gerçekliğe dayanan anılardı. Çok fazla kişinin unuttuğu birer tarih parçasıydı. Yani, *Kötü Tanrılara Bakmak* her ne kadar kurgu da olsa, ilham kaynakları oldukça gerçektir. İğrenç deneylerden Tanrı rolü yapmaya çalışan adamlara kadar her şey. Rus ve Japon işgali altındaki Mançurya'nın dehşet verici gerçek hikâyeleri yeniden anlatılmayı ve hatırlanmayı hak ediyor.

Mançurya ve Çin halkının başına gelenler, hayatta kalanların tarih olarak anlatamayacağı kadar üzücü bir travma bıraktı.

İşte bu yüzden Mançuryalı büyükbabam ve halkı, doğaüstü olayların, hayaletlerin ve şeytanların uğursuz izlerini taşıyan korku hikâyelerine konu oldular. Japonlar 731. Birim'in varlığını inkâr ederken, kaybettiğimiz Mançurya halkının kanını, gözyaşlarıyla birbirine kenetlenmiş nesiller boyu yaşanan acı ve travmaları inkâr ederken, geçmişin bu anıları nesilden nesile aktarılan halk hikâyelerine dönüştü.

Büyükbabamın hikâyeleri tohumdu ve bugün hayatta olsaydı bu tohumlardan filizlenen ağaçla gurur duyardı: kabilelerin ve imparatorlukların hikâyeleri, halkımızın acı ve ızdırapları, Sibiry'a'nın vahşi doğası ve soykırımdan sonra soykırımdan kurtulan atalarımızın hikâyeleri. Mançurya kanından olduğum, Mançurya topraklarında büyüdüğüm için ne kadar şanslıydım. Büyükbabam *atalarımız Sibiry'a buzundan sağ çıkabilirdiyse, biz de her şeyden sağ çıkabiliriz* derdi.

Bence kitabımın ana karakteri olan Ruying ile tanışabilseydi, onun hayatta kalmaya karşı duyduğu vahşi ihtiyaçla gurur duyardı. Tıpkı hiç kimsenin güvende olmadığı, insanların hayatta kalmak için her şeyi yapacağı bir zamanda büyüyen atalarımız gibi.

Açlık ve yoksulluk. Aile sevgisi, kültürümüz için değerli olan güçsüzlük hissi, Çin, Batılı işgalcilerin kurşunlarına ve uçaklarına karşı ok ve yayla savaştığı için kıyım kıyım kıyılan halkımız. Ya elimizde daha fazlası olsaydı? Büyükbabam tarih ile şeytanları iç içe geçirmişti, bense onun hikâyelerini umutla yeniden boyamayı seçiyorum. Ya Tanrılar ve kahramanlarla ilgili kadim hikâyelerimizdeki büyü gerçekse? Ya o büyü, onların bilimiyle savaşmamızı sağlayabilirse?

Ya öyle olsaydı?

Ya böyle olsaydı?

Ya...

Kötü Tanrılara Bakmak, özünde pek çok şeyle ilgili. Çin'in Aşağılanma Yüzyılı'nın unutulmuş tarihiyle ilgili, acımasız bir

dünyada hayatta kalmak için yapılması gereken zorlu seçimlerle ilgili. Sessiz olması öğretilen ama ses çıkarmayı arzulayan Asyalı bir kızla ilgili. Ama özünde, sevdiklerinize daha iyi bir hayat vermek, okyanusları ve dünyaları aşmak, zorluklara ve belirsizliğe katlanmak için göçmek zorunda kalmak ve kahramanlık göstermekle ilgili bir hikâye bu.

Sevgili okuyucu, umarım bu kitabı benim kadar seversin. Umarım Ruying'in hikâyesini okuyunca onu kötü bir karakter olarak değil; ailesini seven, doğduğu acımasız dünyanın kurbanı olan, sevdiklerini korumak için elinden gelen her şeyi yapan bir kız olarak görürsün. Hatta bu, ailesini koruyabildiği sürece ahlaki değerlerden vazgeçmek ve düşman için savaşmak -affedilemez şeyler yapmak- anlamına gelse bile.

KISIM 1

天外之神

Göklerin Ötesindeki Tanrılar

Yaşam ve ölüm arasında bir yerde iki dünyamız vardı.
Biri büyüyle zengin.
Biri bilimle dolu.
Pangu bir cennetti.
Burada büyü ve insanlık uyum içinde yaşırdı.
Roma, elektriğin geceyi kovduğu ve motorların buharla çalıştığı başka bir âlemdi.
Dünyalarımız birbirine paraleldi fakat
kaderin bizzat ördüğü bir perde ile ayrılırdı birbirinden.
Ta ki Romalılar silahlarla donatılmış uçaklarıyla gökyüzünden tanrılar gibi gelene dek.
Başlangıçta bizi gülümsemeyle karşıladılar.
Onları büyülerimizle hayrete düşürdüğümüzde,
onlar da bizi imkânsızı mümkün kılan teknolojileriyle hayrete düşürdüler.
Bir antlaşma imzalandı,
barışçıl bir birlik çağı için.
Onların iyiliksever, nazik olduklarını düşündük.
Ta ki...

BÖLÜM 1

Cökyüzü yine ağlıyordu.

Etrafımdaki dünyam ağlıyordu. Yaz sonu serinliğinde titrekçe üşüyen tenimi gri ve buzlu gözyaşları okşuyordu. Kararlı adımlarla, şehir ikiye bölen o büyülü geçidi geçtim. Burası, gece kâbuslarımıza daldığımız anlarda sıkıca kavradıkları silahlarıyla en ufak bir hatamda bizi öldürmek için hazır durumda olan Roma askerleri tarafından korunuyordu.

İki diyarımızı birleştiren geçidin ötesinden gelen sert, yabancı yüzlerinden ve yabancı kıyafetlerinden nefret ediyordum. Parlayan bir çatlak gibi görünen o geçit, sevmek ve korumak için değil de işkence etmek için burada olan intikamcı bir tanrının her şeyi gören gözü gibi, parçalanmış şehrimin üzerinde belirliyordu.

Romalıların yirmi yılı aşkın süredir yaptığı gibi akıllalmaz acı ve ızdıraplar çektirmek için...

Her gün bu yola, Roma'nın silahlarına ve dünyamı inatçı bir leke gibi kirleten tüm izlerine

Yine de kız kardeşimi yavaşça öldüren ancak aynı zamanda içmediği takdirde onu dalından koparılmış bir çiçek gibi hızla öldürecek olan ilaç için önlerinde başımı eğiyor, şahin bakışları altında her hafta bu yolu yürüyordum. En azından *afyon* sayesinde Meiya, babam gibi iki, üç, hatta beş yıl daha yaşayabilirdi. Afyon olmasa, bu mevsimi bile çıkaramayabilirdi.

Bazı Romalıların yüzlerinde açıkça iğrenme ve nefret vardı. Bazılarında ise sırıtış ve şehvet.

Aralarından biri dudaklarını büzüp omurgamı ürperten keskin bir ısıklık çaldı.

Ölüm'ün büyüğü tenimin altında sessizce uğulduyordu, izin verdiğim anda orman yangınına dönüşmeye hazır bir köz gibiydi.

Bu adamlardan korkmak için hiçbir nedenim yoktu. Güçlerim göz önüne alındığında kimseden korkmak için hiçbir nedenim yoktu.

Tek bir hareketle Ölüm'ün koyu griler diyarına dalabilir, geriye sadece cesetler kalana kadar bedenlerinden qı'yi çekip alabilirdim. Onların bizden bir şeylerimizi aldığı gibi benim de onların bir şeylerini almam gerektiği dürtüsüne engel olmaya çalışıyordum.

Ama büyükanmem beni dikkatli yetiştirmişti. Büyü ve bilim arasındaki barışın bıçaksırtı bir dengede olduğu bu sömürge yıkımı çağında bir kız asla benden daha fazla dikkatli olamazdı.

Onlardan birini -şanslıysam belki de ikisini ya da üçünü öldürebilirdim. Ama bu şehirde yürüyen her Romalıyı öldüremezdim. Başları kibirli bir şekilde dikti. İstedikleri her şeyi ve herkesi alma hakları vardı. Yıllar geçse de anılar taze bir rüya gibi canlılığını koruyordu. Halkımdan birinin Romalıların ellerinde soğukkanlılıkla katledildiğine ilk tanık olduğum an mesela.

Henüz küçük bir çocuktum, babam hâlâ hayattaydı ve o zamanlar gibi nazik biriydi.

Kurşunlanarak işlenen infaz tipi bir cinayetti. Tetiği çeken parmak da en büyük prensleri Valentin Augustus'tan başkasına ait değildi. Bir adam, benden yalnızca üç yaş büyük olan prensin tertemiz giysilerine kirli ellerini koyma cüretini gösterdiği ve cebinde umursamazca sakladığı penileri ondan dilenmeye cesaret ettiği için yüzlerce insanın önünde vurularak öldürülmüştü.

Bir babanın aç çocuğunu doyurmasını sağlayacak penilerdi bunlar.

Gözlerimi kapatsam bile o anda babamın titreyen ellerinin benim ellerimi nasıl tuttuğunu hissedebiliyor, o kalabalığın içindeki herkesin iğrenç bir koku gibi yaydığı korkuyu koklayabiliyordum. Gökyüzünü yaran o *patlamayı* duyduğum anda kendi tenimden yayılan korkunun aynısıydı. Karnımın derinliklerinden gelen ilkel bir şey gibiydi.

Kötülük, tüm Romalıların kanında tıpkı kan gibi dolaşıyordu ama Valentin Augustus'un çok daha kötü bir yaratık olduğu söylentisi vardı.

Şehirdeki insanlar, Valentin Augustus'un kardeşlerinden de bahsediyordu.

Ortanca prens, Valentin ile birlikte Pangu topraklarında yaşıyordu ama hiç kimse onun geçidin ötesine geçtiğini görmemişti.

Üçüncü ve en genç prens, kana susamış bir asker ve büyükbabalarının sağ kolu olarak Roma'da kalan tek prensti.

İki dünyanın politikasını şekillendiren şey, güçlü ama iğrenç büyükbabalarının benim türümü küçümseyişiydi. İmparatorluğumu bu acı kadere mahkûm eden onun acımasız kalbiydi.

Hepsi zalim birer canavardı. Ayrıcalık ve güç, bu Romalılardaki kötülüğü benzinin alevi beslediği gibi besliyordu.

Bu yüzden ellerimi görebilecekleri şekilde önümde kavuşturarak dikkatli adımlarla yürüyordum. Bir fare kadar sessiz, bir hayalet gibi sert ve ürkektim. Onlar etrafımızdayken böyle hareket etmemiz öğretilmişti.

Tetiğe basmaya hazır askerlerle ilgili çok fazla hikâye vardı.

Büyükannemden çok fazla uyarı almıştım.

Farklı bir adım atacak olsam, vatanseverlere ve diz çökmeyi reddeden kişilere daha önce defalarca yaptıkları gibi, intikam olarak ailemi katledebilirlerdi.

Bu sefil şehirdeki herkes, makineleri ve bilimiyle tanrıçılık oynayan Roma'nın acımasız elleri tarafından öldürülen birini tanıyordu.

Korku hikâyeleri, dehşet hikâyeleriyle iç içe geçmişti. Sokaklarımızdaki her gezinişlerinde, fazla yaklaşmamamız gerektiğini bilirdik.

Prens Valentin yokken, yıkılan şehrimizi terörize eden başka bir Roma asilzadesi veya askeri olurdu. Şehvetle veya öfkeyle ya da ikisiyle birden halkımı sokaklarda sürükleyen adamlar, onları gün ışığında, dehşet dolu çılgınlıklarının yoldan geçen herkes tarafından duyulabileceği ara sokaklara çekerlerdi ama halkımın çok az kısmı bir şeyler yapabilecek kadar cesurdu. Bu cesur ruhlardan ise çok daha azı yaşayacak ve hikâyeyi anlatacak kadar şanslıydı.

路见不平，拔刀相助. *Birinin başının dertte olduğunu gördüğünüzde kılıcınızı çekip yardım edersiniz.*

Ama bir kılıç neydi ki bir merminin karşısında?

Ya büyü neydi, bilimin karşısında?

Bu aşagılık canavarlar ahlakın ve kuralların üstünde yaşarken adalet aramanın ne anlamı vardı? Onları kim cezalandıracaktı? Tanrılar gibi yaşayan ölümlülerin öyle bir güçleri vardı ki genç imparatorumuz Yongle bile başını eğmek ve tıpkı babası gibi onurunu çiğnemelerine izin vermek zorunda kalmıştı.

Büyük imparatorluğumuz o kadar düşmüştü ki. Tüm kıtayı aydınlatan büyük bir güç feneriyken şimdi iplere asılmış, Roma'nın emriyle dans eden bir kuklaya dönüşmüştü.

Hepsi yirmi küsur yıl içinde olmuştu.

Prens Valentin'in olayı, bir Romalının halkımdan birini soğukkanlılıkla öldürdüğüne tanık olduğum ilk olay olabilirdi ama topraklarımızda gerçekleşen ilk olay değildi.

Sonuncusu da olmayacaktı.

Bir zamanlar, çelimsiz ve yaşlı bir baba, sarhoş Romalı bakanlar tarafından öldürülen oğlu için adalet aramaya çalışmıştı

çünkü onlara saygı göstermek yerine küçümseyerek bakma cesaretini göstermişti ama bu meydan okuma eylemi hayatına mal olmuştu. O baba, Roma kapılarında bağırıp çağırmıştı, sonra muhafızlar onu bir kurşunla vurup cesedini bir ay boyunca geçitte asılı bırakmıştı.

Roma İmparatorluğu'na saygısızlık etmeye cüret eden herkese resmî bir uyarıydı bu.

İmparatorumuz, şehir muhafızları ya da bizi koruması gereken tüm generallerin ve valilerin hiçbiri bir şey yapmadı, hiçbir şey söylemediler. Romalılar bizi dövebilir, öldürebilir, bize tarifsiz şeyler yapabilirlerdi ama yetkililer onları yakalamadan geçidin ötesine, yani kendi taraflarına döndükleri sürece cezalandırılmazlardı.

Zaten Jing şehrindeki hiç kimse bir Romalıyı tutuklayacak kadar cesur değildi.

Bunu yapmak savaş demekti.

Üstelik akıllı başında hiç kimse birkaç kayıp hayat için böylesine korkunç bir şeye gönüllü olarak başlamazdı. Romalılar güçlerini biliyorlardı ve bunu kullanmaktan asla çekinmezlerdi.

Keder ve üzüntü içinde fısıldanan bir deyiş vardı: *Ölümlü yasalar tanrılar için geçerli değildir.*

Burası bizim dünyamız, evimiz, toprağımız olabilirdi ama Romalılar silahlar, el bombaları ve uçan makinelerle, en kötü kâbuslarımızın ötesinde silahlarla hayatlarımıza zorla girmişlerdi.

Büyükbabamı neredeyse yirmi yıl önce öldüren savaş, ben doğmadan hemen önce başlayıp bitmişti. Çünkü Romalıların bizi yenmesi bir yıl, bir ay, hatta bir hafta bile sürmemişti.

Onlar bizi bir günde yenmişti.

Uçaklar bir fırtına gibi gökyüzünü kaplamıştı. Er-Lang ordularının konuşlandığı kamplara ateş ve mermi yağdırmışlardı. Bu, kıtalarımızın daha önce hiç görmediği bir savaştı.

İşte o zamandan sonra, Roma bize diz çökmemizi söylediğinde diz çökmüştük.

Çünkü biliyorduk ki büyü ve bilim arasındaki bir savaşta hiç şansımız yoktu.

Sonrasında sayamayacağımız kadar çok şeyi onlara teslim ettik. Barış antlaşmasının kapsamını ve imparatorumuzun, topraklarımızda bir daha asla savaş çıkmamasını sağlamak için nelerden vazgeçtiğini kimse bilmiyordu.

Gücün doğası buydu. İmparatorların kararları asla tebaalarına iletilmezdi. Bu yüzden şehrimiz gözlerimizin önünde değişirken tüm söylenti ve varsayımlara sarıldık. Başkentin batı kısmı Romalılara teslim edilmişti ve bölgenin tüm sakinleri ya tahliye edilmiş ya da bu zalim tiranların isteklerine karşı gelecek kadar cesurlarsa geçidin kenarında herkesin görebileceği şekilde katledilmişti. Aşağılayıcı derecede kısa süren savaşı başlattığı iddia edilen afyon, Xianling Yetenekleri'ni güçlendirme ve yetenekli olarak doğmamış olanlarda büyüyü uyandırma iddialarıyla sokakları doldurmuştu.

Yıllar göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Bebekler, böyle zamanlarda doğdu ve büyütüldü.

Er-Lang İmparatorluğu artık sadece ismen varlığını sürdürüyordu. İmparator öldükten ve tıpkı Prens Valentin gibi benden üç yaş büyük olan hayattaki son oğlu tahta geçtikten sonra, işler daha da kötüye gitmişti.

Romalılar kendilerini tanrı olarak konumlandırırken, gerçek tanrılar bitmek bilmeyen dualarımıza cevap vermeyi reddettiler.

Bize nezaket yerine sadece sefalet ve trajedi verildi. Dizi dizi kalp kırıklığı ve siyasi çalkantılardı imparatoru stresten öldüren. Gerçi bazıları onun aşırı dozda afyondan öldüğünü ve Roma'nın yasalarımızın ötesinde yaşamasına gönüllü olarak izin vermesine rağmen günahlarının bedelini ödemediğinden dünyadan göçüp gittiğini fısıldıyordu. Hepsi bu sözde ilahi ilacın sürekli bir şekilde tedarik edilmesi içindi.

Çenemi sıkarak, dönen gölgeler ve bal gibi tatlı sözlerle küçük bir kalabalığı büyüleyen bir sokak sanatçısının yanından geçtim. Çocukken bize öğretilen asırlık ilahiyi söylüyordu.

“Yaşam ve Ölüm arasında bir yerde iki dünyamız var. Biri büyüyle zengin. Biri...”

BÖLÜM 2

Bir köşeyi dönerek gece pazarı tezgâhlarını kuran gürültücü tüccarların bulunduğu şenlikli sokağa girdim. Sokak yemeklerinin ve şekerli yiyeceklerin kokusu ciğerlerimi istila ederek ağzımı sulandırdı.

Geçidin kenarındaki Lotus Kulesi, üzerinde PANGULLAR GİREMEZ yazılı tabelaların bulunduğu bir dizi Roma evine ve kafeye bakıyordu.

Şehrimizin yarısını istila etmiş olsalar da Romalılar daha fazlasını almaya devam ediyorlardı çünkü bunu yapabileceklerini biliyorlardı. Ne kadar çok alırlarsa alsınlar, asla tatmin olmayacakları anlaşıyordu. Üstelik bizim onları para alışverişi ya da baskı yoluyla toprak satın almaktan alıkoyacak hiçbir yolumuz yoktu.

Böylece, Jing şehrinin kalbindeki en yoğun çay evi şimdi günah dolu bir afyon evine dönüşmüştü.

İçeride gösterişli kırmızı kirisler ve yarım ay şeklindeki kemerlerin altında, dünya dans eden dumanlar ve onları giyen bedenlerde uçuşan ipeklerle için için yanıyordu. Dolgun eller, yeşim ve altın takılarla parlıyor, insanların cepleri gümüşle doluyordu. Tatlı iç çekişler ve sıcak nefesler havada dönüp duruyor, garson kızların ve oğlanların narin kahkahalarına karışıyordu.

Saten peçeyi sıkıca yüzümün alt kısmına çekerek kendimi gizledim.

Burası namuslu kızlara uygun bir yer değildi. Er-Lang'ın pek çok seçkini buranın salonlarına sık sık gelirdi. Kelimeler su gibiydi. Tek bir söylenti, bir kızın itibarını ömür boyu zedeleyebilirdi. İyi bir evlilik yapmak istiyorsam, buradan tanınmadan geçmem gerekiyordu.

Ne var ki dumanlı hole girdiğim anda Azi beni fark etti.

Bu ilk ziyaretim değildi. İkinci de. Üçüncü de. Kız kardeşim karnesindeki afyon miktarını bir orman yangını misali hızla tüketiyordu ve Baihu'nun bana afyonu neredeyse bedavaya vermesine şükreliyordum.

Şimdilik.

İçeri gir, dışarı çık. İşleri mahvetme. Onunla bir kavga daha etme riskine giremezdim. Meiya'nın hayatı Beyaz Kaplan'ın küçük merhametine bağlıyken olmazdı.

Azi beni derin bir reveransla karşılarken, incecik ipekleri çıplak omuzlarından tehlikeli bir şekilde aşağıya kaydı. Göz kapaklarına Roma tarzı göz farı sürülmüştü ve düzgün kesilmiş perçemlerinin arasından yukarı baktığında, bakışlarının ardında belli bir çekicilik vardı. Ama gördüğüm tek şey, saklamaya çalıştığı morlukları oldu.

Sıcak, tanıdık ve nazik gülümsemesiyle varoluşumdaki tüm küçümseme ve endişem silindi.

Azi'nin yeteneği güven ve rahatlıktı. Duyguları manipüle etme yeteneği vardı. Baihu onu güçlü adamların kalplerini açmalarını ve yasak bilgileri fısıltıyla paylaşmalarını sağlamak için yanında tutuyordu, amacı politika ve güç oyunlarında bunları koz olarak kullanmaktı.

Lotus Kulesi sırlar ve yalanlarla dolu bir yerdi ama burada ticareti yapılan tek şey altın ve afyon değildi. Doğru adamdan alınan doğru bilgi, tüm bir şehrin afyonundan daha değerliydi.

"Burada mı?" diye sordum, sözlerim umut doluydu.

Baihu ayın birkaç gününü Jing şehrinde, çok kısa bir kısmını da Lotus Kulesi'nde geçirirdi. Geri kalan zamanda nerede

olduğunu kimse bilmezdi, ben de bilmek istemiyordum. Baihu burada değilse, o zaman daha da iyiydi. Azi bana uyuşturucuyu verirdi, ben de onu görmeden yoluma devam ederdim.

Bugün böyle bir şans söz konusu değildi.

Azi hafifçe başını salladı ve kalbim duracak gibi oldu.

“*Qing.*” *Lütfen.* Azi, sıradan müşterilerin kırmızı ipek minderlerin üzerinde toplandığı, uzun afyon pipolarını döndüre döndüre içtiği, kıkırdadığı, etten ve açlıktan yapılmış omurga-sız kuklalar gibi sallandığı dumanlı holden yukarı çıkan büyük merdiveni işaret etti.

Elimi burnuma bastırdım ama bu, yüzümü örtmekten ziyade afyonun mide bulandıran tatlı kokusunu içime çekmekten kendimi alıkoymak içindi. Avluda baygın yatan babamın acı hatıralarını tetikleyen bir kokuydu bu. Ağlayan büyükannemi, kapılarımıza vuran tefecilerin öfkeli yumruklarını anımsatan bir kokuydu.

Bu koku bana kendimi yeniden yedi yaşında hissettiriyordu. Yabancılar evimizin parçalarını alıp götürürken güçsüz bir şekilde gölgelerde ağlıyorduk. Açlık midemi burarken, uluyan kış rüzgârı cildimi uyuşturup çatlatırdı. Babam bize ısınmak için odun alması gereken parayla afyon aldığından dolayı geriye yiyecek için bile hiçbir şey kalmamıştı.

Gıcırdayan ahşap merdivenlerden yukarı doğru Azi’yi takip ettim, biz uzaklaştıkça gu-qin ve Roma’dan getirilen davulların melodileri azaldı.

Dışarıdaki gürültülü kahkahalardan veya içerideki sessiz kıkırdamalardan pek de mahremiyet sağlamayan duvar kâğıtlarıyla kaplanmış kafesli kapıların önünden geçtik. Katlara çıktıkça bu kıvrımlı koridorlar daha sessiz, odalar daha özel hâle geldi. Seyrek bir şekilde dekore edilmiş duvarlar artık oymalar, duvar halıları, yeşim heykeller ve narin vazolarla kaplıydı. Bunlar, savaşlar sırasında ve değişen hanedanlara rağmen zarar görmemiş, için için yanan bir günah yuvasını süslemek

için sonunda buraya getirilmiş tarihimizin zengin parçalarıydı. Cam paneller ve ağır demir kapılar, önemli adamların ve içki, güzel yüzler ve ceplerini altınla doldurdukları sürece gevşek ağızlı olan hainler için bu salonlara uğrayan nadir Romalı müşterilerin sırlarını korumak için yerleştirilmişti.

Ancak Romalılar buraya asla afyon için gelmezdi.

Romalılar, benim türüme sattıkları yalanlara rağmen bu uyuşturucunun ölümcül sonuçlarını biliyordu.

Baihu'nun ofisi en üst kattaydı. Hastalıklı dumanlardan uzakta, gizli bir köşede saklıydı.

Azi kapıya üç kez vurdu. "Bayan Yang geldi."

Cevap, "İçeri gönder," oldu.

Azi kenara çekildi. Ben tam kapıya uzandığımda bileğimi kavradı, dokunuşunda uyarı dolu bir sertlik vardı. "O iyi bir adam. Ona bu kadar sert davranma."

Afyona dokunan hiçbir adam iyi bir adam değildir. Kaldı ki afyonu satan birinden bahsetmiyorum bile, diyecekken sustum ve dilimi ısırđım.

Ben, Baihu'nun elindeki bir piyondum, onun oyununu oynuyordum.

Çenemi indirdim. Kendimi başımı sallamaya zorladım.

Kapı açıldı. Gururumu bir kenara bırakıp kaplanın inine adımımı attım.

BÖLÜM 3

Baihu.
Beyaz Kaplan.

Kıpkırmızı, kan lekeleri kadar kırmızı, Roma usulü üç parçalı bir takım elbise giymişti. Masanın karşısında duran bu adam, çocukluk anılarımdaki tatlı, utangaç çocuğa benzemiyordu. Arkadaşım, komşum olan, kış ayları hasta annesinin pıncimize karşılık kurutulmuş et ve lahana turşusu takas ettiği çocuğa hiç benzemiyordu. Yeni yılda havai fişekleri izlemek için benimle çatıların üzerinde oturan, annesi hastalandığında ve asil babası benim babam gibi vahşi bir zalim hâline geldiğinde kollarımda ağlayan çocuğa da benzemiyordu.

Yirmisindeki Baihu, elbette artık bir çocuk değildi.

O da çok hızlı büyümüştü, tıpkı benim gibi.

Ama ben onuruma tutunurken, Baihu üç yıl önce atalarımızdan miras kalan saygınlığımızı üzerinden çıkarıp atarak onurunu terk etmeyi seçmişti. Saçları artık kısaydı, Roma tarzında geriye doğru taranmıştı. Geçidin diğer tarafındaki sahte tanrılara her geçen gün daha çok benziyordu, sanki derisini ve geçmişini atarak Prens Valentin'in sağkolu olup yeni, yüce pozisyonunda bizimle olan her türlü benzerliğini silmek için sabırsızlanıyordu.

Başka birinin gözünde yakışıklı ya da güzel olabilirdi. Nüwa'nın kendi elleriyle yaptığı ve sevdiği bir adamdı.

Bana göre ise o sadece bir haindi. *Onlardan* biriydi. “Geri dönmüşsün,” derkenki sesi düşen bir tüy kadar nazikti.

“Bu son,” dedim ona. “Meiya bırakacak. Gerçekten iyi gidiyor. Yakında, artık senin sadakana ihtiyacımız olmayacak.”

Hafifçe gülümsemedi. “Geçen sefer de aynısını söylemiş-tin.” Ses tonu tehdit edici veya kötü niyetli değildi. Masumdu, kaşları sanki gerçek bir endişe içindeymiş gibi çatılmıştı.

Göğsümdeki çırpınışlar sert bir ağırlığa dönüştü. Afyon bir zehirdi ve bırakmaya çalışan bağımlılar, yoksunluk döneminde vücutlarını kötüleştiren acıyı nadiren atlatabiliyorlardı.

Talih, kız kardeşimin lehine işlemiyordu. Asla da işlemeyecekti.

Yine de ona inanıyordum. Meiya güçlü ve cesurdu. Bağımlılığından kurtulacaktı.

Kurtulmak zorundaydı.

Afyon çoktan babamı almıştı. Kız kardeşimi de almasına izin veremezdim.

Fakat bu duruma olan inancım bile Lotus Kulesi’ne defalarca gelmemi kolaylaştırmıyordu.

Er-Lang Baihu’nun kötü adam olduğunu söylemek abartı olurdu. Masum olduğunu söylemek ise yalan. O, ikisinin arasında bir yerdeydi. Siyah ve beyaz arasındaki griydi.

Baihu bir zamanlar, annesi bedeninin acısını dindirmek için hayatını kaybetmeden ve kendisi sadakatini servet ile güç için Romalılara satmadan önce benim arkadaşımdı. Bir zamanlar hayran olduğum biriydi. Asil, nazik ve sadık biriydi.

Ama artık değildi.

“Belki de afyon sandığın kadar kötü değildir,” dedi, sesi hiç giyilmemiş ipek kadar soğuktu. “Birçok kişi afyonun ruhani faydalarını övüyor, biliyorsun. Ayrıca Xianling güçlerini artırıp büyüsünü daha da kuvvetli hâle getiriyor. Söylentiye göre merhum imparatorun kendisi de meraklıymış.”

Hüsran, koyu kırmızı bir renk aldı. Yutkunmaya çalıştığımda kül tadı veriyor, ciğerlerimi pıhtılaştırmadan önce boğazımı yakıyordu. “Evet, o kadar büyük bir meraklısıydı ki afyon stoğumuzu yarıya indirmekle tehdit ettiklerinde, tek kızını teminat olarak Roma’ya sundu,” diye karşılık verdim ve bunu söyler söylemez pişman oldum.

Güzel ve nazik Prensese Helei, merhum imparator için 掌上明珠, *el üstünde tuttuğu inciydi, göz bebeği* idi. Dünyada en çok değer verdiği kişiydi. Ama şimdi sadece bir teminatı, yüksek geçidin arkasında tutulan bir rehineydi. Er-Lang, Roma’nın yönetimine meydan okumaya cüret ettiği anda öldürülecekti.

Söylediklerim doğru olabilirdi ama Baihu hakaret etmem veya gücendirmem gereken son kişiydi. Gerek Roma’nın desteğiyle gerekse prensin gözü kulağı olmasıyla temelde onlardan biriydi. İnsanların arasında bir tanrı gibiydi. Yasanın üstünde, imparatorların üstünde, her şeyin üstünde... Parmağını şıklatarak hayatımı cehenneme çevirebilirdi.

“Bu sadece bir söylenti.” Gülümsedi. “Bu doğru olsa bile, ya Roma, imparatorluğun onu sırtından bıçaklamadığından emin olmak için genç imparatorun danışmalarının talep ettiği gibi bir teminat isterse? Roma’nın çay evlerindeki fısıltıları duymadığını, gece pazarlarındaki mektup alışverişlerini, Hayalet ve pisliklerinin ortalığı karıştırdığını, köylerde isyan çağrısı yaptığını bilmiyor mu sanıyorsun?”

“Burası Roma toprağı değil. Nasıl yaşamamız gerektiğini dikte etme hakları yok.” *Bu insanlar isyan etmekte haklılar. Daha fazlasını, daha iyisini istemekte haklılar.* Ama son kısmı söyleyecek kadar toparlayamadım kendimi. Öfkesine karşı fazla temkinli, kız kardeşimin ölümlü bedeninin afyona duyduğu ölümcül ihtiyacın fazla farkındaydım.

“Ama imparatorumuzun hakkı var, öyle mi?” diye karşılık verdi Baihu. Gözleri öylesine keskin, öylesine ölümcüldü ki

ağırlığı altında neredeyse irkildim. “Ona bu hakkı kim verdi, Ruying? Doğru rahimden doğru soyadıyla doğmuş olması mı?”

Baihu’nun acısı, üzüntüsünü gizlemek için tekrar tekrar etrafına sardığı dikenli teller gibiydi. Çünkü eğer doğru anneden doğmuş olsaydı, meşru olsaydı, sadece imparator ile kan bağı paylaşmakla kalmayacak, onu varislik sırasına sokacak olan doğum hakkını da paylaşacaktı. Ve Baihu eğer kraliyet soyu olarak doğmuş olsaydı, liderlik etme gücüne sahip olsaydı, belki de yuvasına asla sırtını dönmezdi.

Onun kararlılığı ve zekâsı sayesinde belki de imparatorluk daha farklı olurdu.

Belki dünyamız farklı olurdu.

“Eski tanrıların günleri geride kaldı, Ruying. Büyü son nesillerde daha da azaldı. Onların yokluğunda, belki de yenilerine boyun eğmemizin zamanı geldi.”

Baihu haklıydı. Roma’nın bizim dünyamıza inmesinden önce bile büyü yetenekleri nesiller boyunca daha da azalmış ve kullanımı zorlaşmıştı. Tanrıların Armağanı damarlarımızdan -hem kraliyet kanında hem de kitleler arasında- yavaşça akmıştı. Xianlingler giderek azalırken, güçlerimiz atalarımızinkinin bir kabuğu gibi olmuştu. Üstelik Romalıların işgalinden sonra, büyü ile doğanların eğitim aldığı Wucai tapınaklarının da ele geçirilmesinin ardından daha da zayıflamıştık. Büyümüz, uygun eğitim olmadan ham ve isyankârdı. Bu yüzden Roma’nın kurşunlarına karşı işe yaramazdı.

Kulaklarımda Meiya’nın, “*Tanrıların bizi kurtarmasını bekleyemeyiz. Kendimizi kurtarmalıyız,*” diyen sözleri yankılandı.

Kalbim sızladı. Ama onların tabancalarına, hava gemilerine ve bilimin yanında var olan tüm amansız silahlarına karşı nasıl savaşabilirdik?

Hem böyle bir savaşın maliyeti ne olurdu?

Er-Lang'ın Romalılara son karşı koymaya çalışmasında, sadece birkaç saat içinde on binlerce kişi ölmüştü. Tarihi tekerrür ettirecek olsak ne olurdu?

Ne kaybederdik?

Baihu'nun arkasındaki kafesli açık pencerelerden, Jing şehrinin kaos ve güzellik dolu sokakları görünüyordu. Dar patika yollar insan doluydu. Sokak müzik, sesler, kahkahalar, *erhu* ve *pipa* dizen sokak sanatçılarının tatlı melodileriyle dolup taşıyordu. Parlayan kıızıl fenerler yabancıları evlerine, yataklarına yönlendiriyor, gökyüzünün safir mavisini kristalleri gibi parlayan binlerce göz kamaştırıcı yıldızı kucaklıyordu.

Baihu'yu pencerenin önünde, bir ayağı çerçeveye dayalı, diğeri kiremitli çatının üst çıkıntısına yaslanmış hâlde bir avcı kadar sabırlı olarak hayal ettim. Aşağıdaki sokaklarda dönen şenlikleri, bu güç pozisyonuna tırmandıktan sonra kazandığı bir sahiplenme duygusuyla izliyordum.

Uzakta, kraliyet sarayının altın ışığı ufkun kenarında ikinci bir güneş gibi parlıyordu. Ancak Jing şehrinin, Er-Lang'ın gerçek efendisi, yükselen kıızıl saray duvarlarının ardında yaşamıyordu.

Gerçek efendi buradaydı ve Jing şehri onu Baihu adıyla tanıyordu. Bir zamanlar imparatorumuzun amcası olan ölü bir prensin piçiydi. O, her şeye ve herkese sırtını dönmüş bir haindi; şimdi eli, tüm topraklardaki en değerli meta olan afyonun nabzını tutuyordu.

Eğer koşullar farklı olsaydı, Baihu'yla ve üstesinden geldiği her şeyle gurur duyardım. Dönüştüğü her şeyle.

Babası onu terk etmişti. Annesi onu pek önemsememişti. Kuzenleri olan prensler, gayrimeşru bir çocuk olduğu için onunla alay etmişlerdi. İnsanlar, Baihu'ya ömrü boyunca tepeden bakmışlardı. Ama o, tüm dünyanın yanıldığını kanıtlamıştı ve şimdi hayatlarımızı, geleceğimizi mahveden canavarların

emirlerini yerine getirerek, kimsenin hayal bile edemeyeceği kadar fazla güce sahip olmuştu.

Halkımız bir nefese muhtaçken Baihu her zamankinden daha dik duruyor, ölmüş babamın ve ölmüş annesinin kanının bulandığı paraya hükmediyordu.

Anıları bir kenara itip konuyu değiştirerek, “Sende mi?” diye sordum. Baihu’nun önceden kim olduğu önemli değildi. Önemli olan tek şey, o anda kim olduğu ve ihtiyaç duyduğum şeye sahip olup olmadığıydı.

Masaya küçük, ipek bir kese koydum. İçindeki madenî paralar şıngırdadı. Rehin bıraktığım bilezik, bolluk zamanlarında üç katı fiyata satılırdı ama kargaşa ve istikrarsızlık ticareti zorlaştırmıştı. Bir zamanlar gösterişli ve lüks olan her şeyin fiyatı düşüşteydi, afyonun fiyatı hariç. Karınları boşken ve evleri yağmalanırken kimse yeşimle, altınla ve parlak ipek ile ilgilenmezdi. Büyükkannem, savaş zamanlarında tek bir pirinç tanesinin, ağırlığının on katı altın değerinde olduğunu söylerdi.

İşlerin asla bu noktaya gelmemesini umuyordum.

Ama içimdeki gerçekçi kişi, böyle bir geleceğin kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Tek soru, hazırlanmak için ne kadar zamanımız kaldığıydı?

Baihu, içindekileri kontrol etmeden keseği aldı ve çekmeye, diğer eşyalarımın yanına koydu. Annemin bana ve kız kardeşime bıraktığı yeşim taşından oyma bilezikler, incilerle bezeli küpeler ve ağır gümüşten kolyeler vardı. Eskiden ona ödeme yaptığım zamanlardan hatıra olarak sakladığı şeylerdi bunlar.

Ödeme şeklini değiştireli aylar olmuştu. Bu, bir rehin dükkânına gitmek için fazladan çaba sarf etmek anlamına geliyordu ama her şeyin daha az samimi olmasını sağladığı için buna değmişti.

Eşyalarımın onun ofisinde hazine gibi saklandığını görmek, bana bir şeyler hissettirdi. Huzursuzluk, suçluluk ve... başka bir şeyin karışımı olan bir duygu uyandırdı.

Eşya değiş tokuşu sevgililerin yaptığı bir şeydi.

Baihu ve ben sevgili değildik.

Arkadaş bile değildik. Artık.

Bir zamanlar tek istediğim şey onun sevgisiydi, birbirimize biblolar vermek ve boş bir odadaki sıcak havayı solumaktı. Bana şimdi baktığı gibi bakmasıydı ve bakışları öylesine yakıcıydı ki nabzım hızlandı.

Dudakları, kelimeleri tutmaktan dolayı incecikti. Çocukluğumuzda o gözler bana şefkatle bakardı. Ama büyüdükçe o şefkat şehvete, zalim adamların gözlerinde görmeye alıştığım türden bir arzuya dönüşmüştü.

Ama beni bedenim için mi istiyordu yoksa büyü gücüm için mi?

Baihu göz temasını kesmeden sonunda masasının en üst çekmecesinden küçük bir paket çıkardı. Hemen uzandım ve parmaklarım parşömene değdiğinde, Baihu hemen paketi çekti.

Benimle işi henüz bitmemişti. “Büyükannenin taliplerine görüşüğünü duydum.”

Sahte bir nezaketle başımı salladım. “Savaş fısıltıları gerçeğe dönüşmeden önce evlenmemi istiyor.”

Babam, atalarımızın bize miras bıraktığı her şeyi kaybetmiş olabilirdi ama Yang isminin imparatorluğun bazı bölgelerinde hâlâ bir ağırlığı vardı. Ben efsanevi bir generalin, askerî güce sahip bir ailenin soyundan geliyordum. Bir zamanlar büyükbabamın emrinde görev yapmış askerler onun ismini hatırlıyor ve büyük Yang soyundan gelen biriyle evlenmeyi bir onur olarak görüyorlardı.

Hem bu hem de...

Baihu kaşlarını kaldırdığında ortaya çıkan aya benzeyen gözlerinin sıcaklığı boğucuydu. “Peki, sen ne istiyorsun, Yang Ruying?”

Ellerim, paketi pençelerinin altından çekip almak için yapıştı tutuşuyordu.

“Kendimi bir adamın iradesine zincirlemek ve sonsuza dek onun emirlerine boyun eğmek istiyor muyum?” Neredeyse gülecektim. “Annem bana ve kız kardeşime hayat verirken öldü çünkü kadınlardan beklenen budur. Büyükanne kendi neslinin en zeki stratejistiydi ve büyükbabamın askerî başarısının altındaki kaynaktı ama kimse onun adını bilmezdi. Büyükanne verilmesine izin olmayan tüm itibarı büyükbabam elde etti. Büyükanneemin onun için yaptığı her şeye rağmen, büyükbabam onun arkasından yatağa girdiği koca gözlü kızların övgüleri, alkışları ve hayranlıklarını kazandı. Hayır, ben evlenmek istemiyorum. Ama ailemin korunmaya ihtiyacı var. Roma her geçen gün daha da açgözlü hâle geliyor ve dediğin gibi, imparatorun danışmanları ona misilleme yapması, savaşması için baskı yapıyor. Hayalet’e gelince, o da Roma’nın yaptığı her ihlalle daha isyancı bir destekçi kitlesi kazanıyor. Çok fazla insan Roma, afyon ve imparatorlarımızın korkaklığı nedeniyle çok şey kaybetti. Her geçen gün, bu güç oyununda yeni oyuncular beliriyor. Büyükanne savaşın bizim sandığımızdan daha yakın olduğundan korkuyor. Onu suçlamıyorum.”

Baihu, elindeki paketin ipiyle oynayarak, bir sandalyeye geçip rahat bir şekilde yerleşti. İki fincan çay koyup masanın karşısındaki deri sandalyeyi işaret etti.

Oturmadım, teklif ettiği çayı da kabul etmedim ama ciğerlerim *da hong pao*’nun -ailemin parası olduğu zamanlardan kalma tanıdık bir lüks- kokusuyla coşmuştu. Ayakta dururken bakışlarımı indirip ona baktım ve bir anlığına imparatorluğun gücünü elinde tutan adamın ben olduğumu, yardıma ve merhmete ihtiyaç duyan kızın ise o olduğunu hayal ettim.

Ölümün kolumu karıncalandıran büyüğü sıcak ve rahatlatıcıydı. Ayartan melodiler gibi şarkı söylüyor, bana istersem onu dizlerinin üzerine çökterebileceğini hatırlatıyordu.

Ölümün alaylarını kafamın arkasına ittim, büyükanneemin sözlerini hatırladım.

Büyünün ağır bir bedeli vardır, Ruying. Akıllıca kullan.

“Taohua’nın askerlik görevinden döndüğünü duydum,” dedi Baihu, tonu beni sınırcasına ölçülü ve dikkatliydi. “Sizin çocukken hiç ayrılmadığınızı hatırlıyorum.”

“Er-Lang’ın kudretli komutanının Roma’nın evcil kaplanını öldürmek için gelmesinden mi korkuyorsun?” diye cevapladım. Sözlerim olması gerekenden daha keskindi ama kendimi tutamadım.

“Bence Taohua’nın imparatorluk boyunca çıkan tüm isyanlar yüzünden eli kolu bağlı. Kana ve adaletle susamış köylüler, Roma’ya karşı öfkelerinden Er-Lang İmparatorluğu’nu devirmeye hazır.” Gülümsedi. “Çocukken evlerimizin arasındaki dar sokakta koşuşturup oyunlar oynadığımız, şarkılar söylediğimiz eski zamanları özlemiyor musun? Kısa oldukları hâlde, o kaygısız günleri özlemiyor musun?”

“Ayrıca dünyadan nefret ederdik, evimize yaptıkları için Romalılardan da nefret ederdik,” diye fısıldadım. “Bunları da hatırlıyor musun, Baihu?”

“Hatırlıyorum. Ama aynı zamanda nasıl aç kaldığımızı, annem ağlarken dünyevi sorunlardan uzakta babam yaldızlı saray duvarlarının ardında amcamla kafayı bulurken bir sonraki yemeğimin nereden geleceğini bilmeden yaşamının ne kadar boktan olduğunu da hatırlıyorum. Bazen geriye dönüp o daha basit günlere, yıkılmış evlerin olduğu o sokağın yavaş yavaş yoksullukla istila edildiği günlere bakıyorum. Paranın ebeveynlerimizin ceplerinden Roma’nın ceplerine aktığı günlere. Uzun zaman önce, tok karınların ve yeni yıl ziyafetlerinin, süslü işlemelerle bezenmiş ipek elbiselerin olduğu günlerin anıları, babamın babalık görevlerini yerine getirmeyi hatırladığı zamanları... Babam öldüğünde ben on iki yaşındaydım ama senin baban ondan önce ölmüştü, değil mi?”

Babam son nefesini verdiğinde on yaşındaydım, çünkü sonunda *qi*’sini parlak tutan afyon için paramız tükenmişti ve

büyükannem hiçbir ebeveynin vermek zorunda kalmaması gereken bir karar vermişti. Oğlu ve torunları arasında bir seçim yapmıştı. Sonunda bizi seçip, bulabildiği her bir kuruşu ve mücevher parçasını onun aç ellerinden saklamıştı ki bizim geçinecek bir şeylerimiz olsun. Böylece torunları düzgün bir hayata sahip olabilsin. O son günlerde, bizi şehrin öbür ucuna sürükleyecek gücü olsaydı, babam üçümüzü de geneleve satardı.

Ama en azından babamın bir zamanlar nazik davrandığı olmuştı.

Üzerinden çok zaman geçmiş olsa da en azından bir zamanlar yanımızdaydı.

Baihu'nun hikâyesi farklıydı. Babası, ölmeden çok önce onu ve annesini terk etmişti. Baihu'nun babası kraliyet kanından olabilirdi ama bencil ve zalim bir adamdı. Belki bir zamanlar, Baihu'ya uyku öncesi masal anlatmış ve ona doğum günü öpücükleri vermişti ama Baihu anılarını hatırlayacak yaşa geldiğinden beri, babası ona bir pislik gibi, annesi ise babasından daha da beter davranmıştı. Babası sonunda piç oğluna harcadığı o paraları afyona ve genelevlerden gelen genç kızlara harcamanın daha iyi fikir olduğuna karar vermişti.

Baihu'nun yaralarının her birini biliyordum. Tıpkı onun benimkileri bildiği gibi.

Acı anıları zihnimden zorla atarak, "Sadede gel," diye mırıldandım sessizliğe.

"Hatırlıyor musun, çocukken..." diye devam etti Baihu, gözleri av peşinde koşan bir kaplan gibi üzerimdeydi. "...bir gün seninle evleneceğime dair şakalar yapardım."

Eskiden de böyle şeyler söylerdi.

Çocukken uydurduğumuz oyunlar gibi anlamsız, çoktan kaybolmuş zamanlardan kalma sözlerdi bunlar.

Ona hiç bizimle ilgili hayaller kurduğumu söylemedim. Büyükannemin uyku öncesi hikâyelerindeki gibi mutlu bir evlilik hayalleri mesela. Baihu, şimdi olduğu gibi uzun boylu ve

yakışıklıydı. Bana iyi davranacak, beni sevecek, beni koruyacak türden bir koca olacaktı. En vahşi fırtınalara bile dayanabilecek türden bir aşk yaşayacaktık.

Şimdi ise bu saf hayallere gülüyordum. Gerçek hayatta asla var olmayacak türden bir aşktı bu.

Hiçbir aşk, Romalıların zulmüne, son yıllarda imparatorluğumuzu yutan kaosa ve yoksulluğa dayanacak kadar güçlü değildi.

Kışı geçirecek kadar yiyeceğimiz ve ateşimiz olup olmadığını bilmediğimde aşkın ne faydası vardı ki? Kız kardeşim afyondan kurtulmaya çalışırken, Baihu'nun merhameti ve yardımları devam edecek miydi?

Bir zamanlar basit bir hayat ve mutlu bir aile için yıldızlara bakıp dilek tutmuş olsam da kız kardeşim çoktan acı ve kederle yıkanmıştı. Sevmek, hayatta kalmanın asla garanti olmadığı bu zor zamanlarda doğan bizlere bahşedilmemiş bir ayrıcalıktı.

Çevremizin, yetiştirilme tarzımızın ürünleriydik.

Çocukluk vaatleri ve çocukluk hayalleri, en ufak bir esintiyle dağılan karahindiba tohumları gibiydi.

Baihu benimle asla evlenmezdi. Ama geçmiş zamanlardan kalan bu aptalca şeyleri hâlâ hatırlıyor olmasına şaşırıyordum, sonuçta aklının başka şeylerle meşgul olması gerekirdi. Roma rütbeleri arasında konumunu nasıl yükselteceği, meşru, asil oğullardan -kendisine haksızlık etme cüreti gösteren herkesten- nasıl intikam alacağı gibi.

En önemlisi de kendi kanından olanlara verdiği zulmü bilerek geceleri nasıl uyuyacağıydı. Ataları, onun nasıl bir adam olduğunu bilselerdi, mezarlarında ters dönerlerdi.

Odaya bir göz attım, etrafımızı saran Roma mallarına baktım. Duvarlardan sarkan yağlı boya tablolar, yeşim heykeller, en iyi zanaatkârların yaptığı narin vazolar... *Kirli para*. Baihu'nun vücuduna sarılı, boynundan sarkan, parmaklarını süsleyen, soluduğumuz havayı bile süsleyen takılar... Bağımlıların

ceplerinden akan gümüşler ve parçalanmış ailelerin gözyaşları...

“Her şey değişti, Baihu,” diye fısıldadım.

Dünya değişti. Biz değiştik.

“Haklısın. Gerçekten de her şey değişti.” Yüzü düştü, gözleri sertleşti. Etrafımızdaki havanın inceldiğini hissettim. “Yardıma ihtiyacım var, Ru.”

Karnım burkuldu. Aylardır bu ânı bekliyordum. Baihu bir iş adamıydı. Bana sırf temiz kalpli olduğu için yardım edecek hâli yoktu. Bir sebebi olmalıydı.

“Bunu yapmayacağım.”

“Ne isteyeceğimi bilmiyorsun bile.”

Söylenmemiş sözler aramızda asılı kalırken, “Benim gibi bir kız, böyle zamanlarda başka hangi işe yarar ki?” diye fısıldadım. Büyü, parmak uçlarımı yakıyordu. Ölümün güçleri her nefeste daha da ağırlaşıyordu. Benimki gibi bir güç, böylesine kanunsuz bir çağda iyi olmaktan çok zarar getirirdi.

“İnsanlar yirmi yıldır parça parça, sokak sokak imparatorluğumuzu Roma’ya satıyorlar. Birkaç büyü yasasını çiğnemekte kötü olan ne olabilir ki? Ayrıca büyünü kullanmak yasaya aykırı değil.”

“Ama suç işlemek için büyüyü kullanmak suç. Bildiğime göre cinayet bir suçtu, değil mi? Yoksa Romalılar son birkaç dakikada bunu da mı değiştirdiler?”

“Beni yakaladın. Seni koruyacağım. Seni daima koruyacağım, Ruying.”

Senin korumana ihtiyacım yok. Kelimeler -baştan çıkarıcı bir yalan olarak- dilimin ucunda kıvrıldı. Keşke doğru olsaydı. “Eğer bu kadar güçlüysen, neden ölmesini istediğin kişiyi kendin öldürmüyorsun?”

“Çünkü...” Baihu’nun sesi kesildi. Derin bir nefes aldı, sözlerinde çekingendi.

Bana güvenmiyordu.

Kaburgalarım öylesine kasıldı ki nefes alamayacak duruma gelecektim, kaygım yavaş yavaş boğazıma kadar çıkmıştı.

Hedefin kim olabileceğine dair bir fikrim vardı.

Baihu gibi bir adamın arzuladığı ama sahip olamadığı tek şey... Sadece kendisine değil, diz çöktüğü Romalılara da fayda sağlayacak bir şey...

Er-Lang tahtı.

Büyüm sessizdi, iz bırakmazdı. Genç imparatoru, Baihu'nun veya Romalı efendilerinin suçlanmayacağı şekilde öldürebilirdim. İmparator gittiğinde bir güç boşluğu olacaktı. Öyle bir boşluktu ki Baihu'nun mükemmel bir şekilde dolduracağı bir konumdaydı.

Gayrimeşru bir çocuk olabilirdi ama damarlarındaki Er-Lang kanını hiçbir şey silemezdi. Üstelik Roma'nın gücü arkasındayken, isteyip başaramadığı çok az şey olurdu.

Tahtı ele geçirmek kolay olurdu. Bir çocuğun elinden şekerini almak gibi. Baihu sonunda her zaman istediği şeye sahip olurdu, yani güce. Roma da öyle.

İmparator Yongle yirmi iki yaşına aylar kala, hâlâ koruma altındaydı ve hassastı. Ama her zaman Roma'nın emirlerine uymazdı, her uyarıya kulak vermezdi. Hele de üç nesil Er-Lang imparatoruna danışmanlık yapmış danışmanlarla -aşağılanmadan önceki ihtişamı hatırlayacak kadar uzun yaşamış adamlarla- çevriliyken hiç kulak vermezdi.

Söylentilere rağmen genç imparatorun söylediğinden daha zeki, herkesin ona verdiği değerden daha yetenekli olduğunu düşünmek hoşuma giderdi.

Bu ağlayan yavru bir gün bir canavara dönüşebilirdi.

Öte yandan Baihu daima onların sadık bir kuklası olacaktı. Roma'nın yapması gereken tek şey, mevcut imparatoru öldürmekti ve bu, bildiğimiz hâliyle Er-Lang'ın sonu olurdu.

“Yapmam gereken bir şey var, Ruying. Bana Armağan’ını ödünç verirsen, buna değeceğini söyleyebilirim. Sen bir fiyat söyle, ben de...”

“Benim büyüm bir *Armağan* değil,” diye çıkıştım.

Gözlerim afyon paketine takıldı ve Baihu’nun kahkahaları, onun artık benim gülüşlerimi takip eden, ağladığımda beni tesselli eden o tatlı çocuk olmadığını hatırlattı bana.

O bir avcıydı.

Pençeleri ve dişleri olan bir kaplan, er ya da geç bana saldırarak bir kaplandı.

Bana hiçbir şey borçlu değildi ama ben her şeyi ona borçluydum. Kız kardeşimin hâlâ hayatta olmasını sağlayan oydu. Baihu olmadan -afyon olmadan- yoksunluk, Meiya’yı babamızı öldürdüğü gibi öldürürdü.

Başımı eğdim.

“Ölüm büyüsü bir lanettir, her kullanımda hayatımdan zaman çalan bir lanettir. Sonuçlarını biliyorsun.”

“Biliyorum.”

“O zaman benden bunu isteme.”

Tereddüt etti. Bir anlığına, yüzünde yaz aylarındaki gün batımı gibi bir anlayış belirdi ve bu aptalca konuşmanın bittiğini düşündüm.

Hızla geçen aldatıcı parlaklığın yerini karanlık bir kararlılık aldı. Delici bir bıçak gibi, o altın parlaklığı şiddetli bir vuruşla mağlup etti.

“Savaş başladığında kaos hüküm sürecektir ve Xianlingleri koruyan bu yasalar ortadan kalkacak. Hikâyeleri biliyorsun, Ruying. Qin İmparatoru’nun Xianling büyüsüyle kıtayı nasıl fethetmeye çalıştığını biliyorsun. Bebeklerin nasıl katil olarak eğitilmek üzere annelerinden koparıldığını, Xianlinglerin Armağanları için nasıl kaçırıldıklarını, tanrılar zalimi yenmek için cennetten reenkarnasyonla geldiğinde sona eren bir vahşet

dönemi olduğunu biliyorsun. Ama o tanrılar artık yok, Ruying. Kimse bizi kurtarmaya gelmeyecek.”

Biz kendimizi kurtarmalıyız. Kız kardeşimin sözleriydi bunlar. Bazen Baihu’nun sözleri tıpkı Meiya’nınkiler gibiydi.

Onun haklı olmasından nefret ediyordum.

Ben ölümle kutsanmış bir kızdım. Bu güç sırtımda bir hedefi gösteriyordu. İnsanların sahip olmak, kullanmak, sömürmek isteyeceği bir şeyi. Beni Qin yönetimi altındaki yaşamın o ateş gibi korku hikâyelerinden koruyan tek şey, imparatorluğun Xianlinglerin kaçırılmasına karşı olan yasasıydı. Savaş, bu za-yıflayan barış yanılsamasına bir çekiç gibi indiğinde, kısa süre içinde yok olacak bir şeydi bu.

İyice ufalmam, Ölüm Armağanı’nı sessiz tutmam gerekiyordu. Çünkü Roma ve imparatorluk gerçekten neyi becerebileceğimi bilirse, beni savaşıma zorlardı. Katil olmak, ömrüm boyunca kaçtığım şeydi. Sadece yıkıma aç olan, parçalarını kaybedilen bir savaş adına hayatını geçici büyüyle takas eden bir canavar olmaktan; beni korkutacak bir güçten, kullanılacak bir silahtan başka bir şey olarak görmeyecek insanlar için savaşmaktan kaçıyordum.

“Benim için bunu yaparsan...” diye devam etti Baihu. “... sana koruma sağlayabilirim. Aileni geçindirmek için evliliğe ihtiyacın olmayacak kadar çok para veririm.”

Eğer akıllı olsaydım Baihu’nun teklifini kabul ederdim, hayatta kalmak için yapmam gerekeni yapardım.

Ama imparator, cennet tarafından seçilmişti. Binlerce yıl önce Xianlingleri kurtarmak için reenkarne olmuş tanrıların soyundan gelmişti. İlahi kandan birini öldürmek en büyük günahlardandı.

Eski tanrılar reenkarne oldukları bedenlerde ölümlülere has ölümlerle öldükten sonra, ruhları cennet âlemine geri dönmüş ve bizi kendimizi savunmamız için terk etmişlerdi. İç savaşlara,

ayaklanmalara ve değişen sınırlara rağmen kıtayı yönetmeye devam eden torunları, bizi onlara bağlayan son bağdı.

Bazıları bu bağlantının, bizim dünyamız ile onların dünyası arasındaki enerji kapısını açık tutan tek şey olduğuna inanıyor-du. Bu kan bağları şayet bir gün yok olursa, o kapı kapanacak ve bedenlerimizden büyü yok olacaktı. Böylece Pangu, tiranlara ve işgalcilere karşı savunmasız kalacaktı.

İmparatoru öldürürsem gökler tüm soyuma ömür boyu talihsizlik ve keder laneti yağdırırdı.

Armağanlarımızın kökeninin çevresinde sayısız efsane mevcuttu, bu da onlar gibi bir halk hikâyesiydi ama akıllı başında hiç kimse bunun doğruluğunu sınama riskine girmezdi.

En azından kaybedecek bir şeyi olan hiç kimse.

Kaybettiğim her şeye rağmen, benim yine de kaybedecek bir şeyim vardı: ailem.

Bu efsaneyi asla onların hayatlarıyla sınamazdım.

Dudaklarımı araladım, konuşmaya çalıştım ama kelimeler kafamın içinde yankılandı. Baihu'nun teklifini kabul etmek akıllıca olabilirdi ama doğru değildi.

Baihu'nun ifadesi sessizliğim karşısında yumuşadı. Yüzümdeki çelişkiyi fark ettiğinde tereddüt etti. "Çocukken hep bana göz kulak olurdun. Hatırlıyor musun? Şimdi ben de senin için aynısını yapayım, Ruying."

"Eğer gerçekten bana göz kulak olmak istesen benden bunu istemezdin," diye fısıldadım, gözlerimi elindeki pakete dikerek.

Benim ne istediğimin bir önemi yoktu. Elinde afyonla ve boğazımı sıkan merhametiyle, Baihu uyuşturucunun bedeli olarak benden Armağan'ımı talep etse hayır diyemezdim ki.

Kız kardeşimin ölmesini izleyemezdim.

Dudakları inceldi. Sessiz ve şefkatli bir utanç içindeydi. "Biliyorum," dediği sırada pişmanlık vardı sesinde. Yavaşça ayağına kalktı. "Biraz zaman vereyim. Teklifimi düşün. Bir dahaki

sefere buraya geldiğinde bana bir cevap ver... Ve unutma ki sana veya ailene kötü bir şey olmasını istemem.”

Kalbim duracaktı. “Bu bir tehdit mi?”

“Bir fırtına geliyor,” diye fısıldadı Baihu, sanki ben zaten bilmiyormuşum gibi. “Tanrılar öldüğünde, kıtayı çocuklarının ellerine bıraktılar. Ve bir yüzyıl boyunca, kıtamız barışı, gerçek refahı bilmişti. Ama bize okulda öğretmedikleri bir şey var. Çağlar geçtikçe, bazı imparatorluklar zenginleşip diğerleri fakirleştikçe, seller, kuraklıklar ve kötü hasatlar toprağı istila ettikçe, güçlü imparatorlarımız birbirlerine göz dikmeye başladılar. Daha verimli topraklar, daha iyi su kaynakları, altın, demir ve değerli madenlerle dolu dağlar için. Miras, şan ve atalarımızı onurlandırmak için savaşlar üzerine savaşlar yapıldı, kazanıldı ve kaybedildi. Oysa gerçek bundan daha basit, daha insaniydi. Uzun zaman önce göksel âleme dönmüş olan tanrılar için değildi savaşları. Doymak bilmez ve bitmez tükenmez açgözlülük için savaştılar. Gurur için savaştılar. Güç için savaştılar. Romalılar gelmeden önce bile barış hassas bir şeydi. Bir halk masalıydı. Er-Lang daima daha zengin, daha güçlü imparatorluklardan biriydi. Bu yüzden de Roma bizim çöküşümüzü hazırlarken, diğer imparatorluklar yardım etmeyi reddettiler. Onlardan çok şey çalmıştık, bu yüzden de daha güçlü bir ulusun bizden çalması adil olandı.”

Baihu’nun bana ne anlatmaya çalıştığını biliyordum. Romalılar, Er-Lang’ı bu şekilde aşağılayabildiyse, azalan büyüleri ve tıpkı Qin zamanlarında olduğu gibi Xianlinglerin kaçırıldığına dair fısıltıların olduğu Jiang gibi zayıf imparatorluklardan birine neler yapabileceklerini tanrılar bilirdi artık. Sınırlarımızda Xianlinglerin kaybolduğuna dair söylentiler dolaşıyordu. Yirmi küsur yıl önce cezasız kalmayacak suçlar...

Ama şimdi hepimiz fazlasıyla kendimize bakmakla meşguldük. Ailelerimiz açlıktan ölürken ve sevdiklerimiz aşırı dozdan,

yoksunluktan veya Romalıların genel zulmünden dolayı birer birer ölürken, yabancıların acısını nasıl umursayabilirdik?

“Komşularımız bizi terk etti,” diye devam etti Baihu. “Roma güç toplamaya devam ediyor. Jiang İmparatorluğu ile çoktan ittifak kurdular. Tüm bunlardan önce en yakın müttefikimiz, Prenses Helei’nin veliaht prensleriyle nişanlanması nedeniyle kuzeydeki Lei-Zhen’di ama bu da Roma bu prensesi rehin aldığından beri gergin bir ittifak. Ne-Zha, doğunun siyasetiyle ilgilenemeyecek kadar batıda. Sihai’ye gelince, ülke siyasetine karışmaz. Er-Lang’ın müttefiki yok. Komşularımızdan defalarca yardım istedik ama yalnızız. Roma’nın açgözlülüğü ve danışmanlarının imparatoru savaşa doğru itmesi yüzünden son, sandığımızdan daha yakın. Bir taraf seçme vakti, Ruying.”

“Senin gibi bir hain olarak yaşamak mı yoksa bir kahraman olarak ölmek mi?” diye fısıldadım.

Ülkem için savaşmak mı yoksa ihanet etmek mi?

Er-Lang binlerce yıldır gururlu ve güçlü bir şekilde ayakta kalmıştı ama damarlarımızdaki büyü ölürken ve büyü gücüne sahip olanlar eğitim göremediğinden, katledilmeye hazır avlardık sadece.

Xianlingler artık güvende değildi. Er ya da geç sırtımda bir hedef belirecekti. Meiya’nın da öyle.

“Bir taraf seç, Ruying.” Baihu paketi masanın üzerinden itti.

O fikrini değiştirmeden iki elimle paketi kaptım. Parmaklarımız hafifçe birbirine değdi.

Gözlerinde şefkatli bir şey parladı. Korku muydu? Yoksa başka bir şey mi?

“Bunu düşüneneğim,” dedim. “Seni bir sonraki görüşümde cevabımı vereceğim.”

“Tamam.” Gülümsedi.

Ben de gülümsedim ve kendime bir söz verdim: *Bir sonraki sefer olmayacak.*

BÖLÜM 4

Ellerime baktım. İlk kez birini öldürdüğümde nasıl hissettiğimi hatırladım. Yazın en sıcak gününde yaşanan bir kaza, yıllar sonra bile beni rahatsız etmeye devam eden bir an. İçimde kalan *qi*'sinin parıltılarını hâlâ hissedebiliyordum. Ölüm'ün renklerini, yanışını hissediyordum.

Baihu'nun merhameti inceldiği yerden kopmak üzereydi. Teklifini reddedersem ne yapardı?

Öfkesini kışkırtırsam, ne yapacağını kimse bilemezdi. Bana. Aileme.

Güç sahibiydi.

Hayatın sade ve özgür olduğu zamanlardan hatırladığım o utangaç çocuk hâlâ oralarda bir yerde miydi? Yoksa Baihu, Roma'ya bağlılığını ilan ettiğinde, eski benliğini küle mi çevirmişti?

Elimdeki paket ağırdı. Meiya'nın bir sonraki ay döngüsüne kadar dayanmasına yetecek kadardı. Ama bu, onu uyuşturucudan uzaklaştırmak için yeterli bir zaman mıydı? Atakları tehlikeli ve ölümcüldü. Aniden bırakması hayatını riske atardı.

İşi yavaştan almamız, vücuduna ihtiyaç duyduğu vakti vermemiz gerekiyordu.

Sadece bu son tedarikin bir süre idare edebilmesini umuyordum.

Dışarıda, gökyüzü alacakaranlıktan geceye dönmüştü. Baihu'nun Lotus Kulesi'nin en üst katındaki ofisi, mum alevi yerine uğultulu elektrikle çalışan ışıklarıyla, doğal olmayan bir şekilde parlak bir işaret fişeği gibi parlıyordu.

Manzaranın tadını çıkardım çünkü bir dahaki sefere bu kadar kolay ayrılamayabilirdim.

Baihu isteseydi, Meiya'nın hayatını koz olarak kullanabilirdi. Bu şehirdeki hiç kimsenin bana afyon satmadığından emin olurdu. Elinden geleni ardına koymaz, bir zalim gibi davranırdı.

Eğer bunu yaparsa diz çöker, bana emrettiği her şeyi yapardım.

Yapacağımı bilirdi.

Meiya'ya bir ömür ödeyemeyeceğim kadar borçluydum. Cınayet şöyle dursun. Baihu, Meiya'nın hayatı karşılığında benim hayatımı istese tereddüt etmeden teslim ederdim.

Eğer katil olmak, kız kardeşimi güvende tutmak anlamına geliyorsa katil de olurdum. Ama bu, öncesinde başka bir yol bulmaya çalışmayacağım anlamına gelmiyordu.

"Hain," diye mırıldandım öfkeyle. Asla duymayacağı küçük bir meydan okumanın dışavurumuydu bu.

Adımlarımı hızlandırdım. Büyükannem hava karardıktan sonra eve varmamdan pek hoşlanmıyordu. Yayalarla ve bağırان tüccarlarla omuz omuza çarpışırken, elimde kalan son paralarımı yankesicilerin erişemeyeceği bir yere, kıyafetimin kollarının içine sakladım. Parlak fenerlerle aydınlatılmış gece pazarı, mal satan çiftçilerle doluydu. Ortam kaotik ama aynı zamanda rahatlatıcıydı. Endişelerimi unutmamı ve çocuklarıyla dolaşan ebeveynlere, el ele tutuşan sevgililere, kol kola giren arkadaşlara gülümsememi sağlayan baş döndürücü bir silsileydi.

Portalın ortam ışığı ve geçidin gölgesi altında havaya savaş kokusu sinmişti. Yine de kök salan bir mutluluk vardı.

Küçücük mutluluklar, elimizde kalan son şeydi.

Karanlık köşelerde, yıkılan duvarların ve soyulan kirişlerin üzerine sıvanmış, daha önce binlerce kez gördüğüm kırmızı ve siyah renklerde posterler vardı. Sokaklara dağılmış, aceleyle duvarlara asılmıştı.

Ama bugün daha yakından dikkatle baktım.

Birkaç gün önce Meiya'nın odasında bu posterlerden bir yığın bulmuştum.

İsyana katılın. Aşağılanma artık sona eriyor.

Hayalet'e katılın. Tarihin doğru tarafında durun.

Asker kılığına girmiş tedbirli isyancılar kıtanın dört bir yanında afyon sevkیاتlarını yağmalayarak hayatlarını riske atıyorlardı. Büyük resimde işe yaramayan küçük misillimelerdi bunlar. Bu isyancılar öldüler, kan kaybettiler, şöhretin ve adalet duygusunun alevleri için büyülerini tükettiler.

Hayalet'in vaatleri kız kardeşime kadar ulaşmış mıydı? Meiya o posterlerle ne yapıyordu? En baştan afyona bulaşmasının sebebi bu muydu? Bir alçak ona afyonun, Armağan'ını güçlendirebileceğini veya büyüsunü asla amaçlanmayan bir şeye dönüştürebileceği hikâyesini mi satmıştı? Bir katil olmak? Benim gibi...

İddialar her zaman yanlış değildi. Petrol nasıl ki ateşi harlarsa, afyon da aynı şekilde büyüü güçlendiriyordu. Ama ne kadar parlak yanarsa o kadar çabuk küle dönerdi. Roma'nın uyuşturucularının halkın üzerindeki etkileri geçiciydi ve daima kısa ömürlüydü. Meiaya'nın benden sakladığı gerçek bu muydu, babamızı öldüren uyuşturucuya bağımlı olmasının sebebi bu muydu? Beyhude bir dava uğruna savaşılabilmek miydi?

Kahramanlar ölür. Korkaklar yaşar.

Baihu'nun ürkütücü derecede sessiz önerisi çınladı kulaklarımda. *Bunu senin için değerli hâle getirebilirim.*

Ben bir korkak mıydım yoksa bir kahraman mı?

Düşünceyi kafamdan atıp yürümeye devam ettim. Sokağın köşesinde gri saçlı yaşlı bir kadın meyve arabasının üzerinde

duruyordu. Alıç meyveleri, erikler, hurmalar ve liçiler düzgün bir şekilde istiflenmişti. Olgun ve dolgun, tatlı lokmalar vadeden parlak renklerde meyvelerdi bunlar.

Liçiler ağızımı sulandırdı ama Meiya'nın çıkıntılı kemikleri ve çökük yanakları belirdi gözlerimin önünde. Vücudu çok narin ve minyondu. Cübbesini ne kadar sıkı sararsa sarsın, yumuşak pamuk cübbe tutunacak bir et bulamazdı. Yoksunluğun en ölümcül belirtilerinden biri buydu. Afyon, kendisinden başka her şeye olan iştahı çalıyor, vücudunun rüzgârda kaybolan toz gibi solmasına neden oluyordu.

Cebimdeki bozuk paralara uzandım. Gıda fiyatları her geçen gün artıyordu. Barışın ölçeği sonunda savaşa doğru eğilirse, fiyatlar daha da yükselecekti. Şimdi bile hayatta kalmak bu kadar güçken, o zaman üç kadın nasıl yaşayacaktı?

Bu paraları daha zor günler için saklamalısın, diye ısrar etti sağduyum. Ama kız kardeşim bir ödülü hak ediyordu. Bu bitmek bilmeyen acı günlerde bir tutam tatlıyı hak ediyordu.

Yarın afyonsuz on günü dolduracaktı. Bağımlılığını öğrendiğimden beri afyonsuz geçirdiği en uzun süreydi. Bu küçük dönüm noktası bir kutlamayı hak ediyordu. Alıç meyveleri pahalıydı ama Meiya'nın gülümsemesine değerdı. Belki o anda benden bu kadar nefret etmezdi ve bir kez daha olduğumuz insanlar olurduk.

Kız kardeş.

En iyi arkadaş.

Yüksek sesli bir gong sesi havada yankılanırken, para ve meyve el değiştirdi.

“Toplanın, toplanın! Bayanlar, baylar, hayatınızı değiştirmek üzereyim,” diye bağırdı siyah keten cübbeli genç bir adam, ilerideki kavşağın geniş sokaklarından. Gözleri kocaman açılmış bir seyirci topluluğu, genç adamın etrafında bir daire oluşturdu. “Burada bir afyon bağımlısı tanıyan var mı?” diye seslendi.

Konunun nereye gideceğini bilerek iç çektim. Bu da başka bir sahte panzehirdi. Bu şehirde hiç eksik olmayan şey, savunmasızları avlayan yalanlardı. Önce, bize uzun ömürlülük aldatmacaları ve normal insanlara Xianling büyüü verme veya Xianlingleri daha da güçlendirme, büyü gücümüzü ilahi yüksekliğe çıkarma mucizeleriyle afyon satmışlardı. Şimdi ise dolandırıcılar artık bu ölümcül uyuşturucuyu karşılayamayan ve o kafaya ulaşmayı isteyen bağımlılara yalanlar satıyorlardı.

Akıllı olanlar uzaklaştı. Çaresiz olanlar, fiyatı sormak için sendeleyerek öne çıktılar. Umut değerliydi ve bazıları sadece birkaç saniyeliğine çırpınan kanatlara erişmek için her şeyi öderdi.

Adamı umursamadan aceleyle oradan uzaklaştım. Tam pazarın kenarına varmıştım ki bu gece beni ikinci kez duraklatan şey, ürkütücü bir melodi oldu.

Orada, pazarın sonunu gösteren kemerlerin altında, kucağında bir *er-hu*, üzerine gri, çamurlu giysiler giymiş olan diz çökmüş bir kız vardı. Yanında, uzun bir bambu örtünün altından ince, cansız bir el uzanıyordu. Teni pirinç kâğıdı gibi soluktu ve damarları belli oluyordu.

O örtünün altında ne olduğunu ve bu kızın neden burada olduğunu bilmek için daha yakından bakmama gerek yoktu.

Roma'nın uyuşturucusunun çaldığı bir hayat daha. Bir gün var, ertesi gün yok.

Meiya'nın yüzü gözlerimin önünde parlayınca ürperdim. Kızın yanında, üzerinde 卖身葬母 yazan bir tahta vardı. Annesinin cenazesini ödeyebilmek için kendini satıyordu.

Boğazım düğümlendi ve içimde hızla bir keder kabardı.

Yürümeye devam et, dedim kendi kendime. O senin annen değil. Bu seni ilgilendirmiyor. Onun gibi kızlar gece gündüz bu sokaklarda oluyordu. Karşılaştığım herkese yardım edemezdim.

Kendime bile zar zor yardım edebiliyordum.

Jing şehrinde dilenciler sorun kabul edilirdi, her ne pahasına olursa olsun kaçınılması gereken kişilerdi. Bir azize sanılma

riskindense, arkanı dönüp uzaklaşmak daha iyiydi. Ama ben-den çok da büyük olmayan genç bir adam gururla kızın önünde durmuş, dik tuttuğu başıyla, gözlerini kapatarak kızın ağlayan tellerden ördüğü melodiyi takdirle dinliyordu.

Genç adamın teni soluktu ve kısa koyu saçları yumuşak bukleler hâlinde yüzüne dökülmüştü. Pangu'da alışkın oluna-benzemese de uzaktan bile yakışıklı olduğunu anlayabiliyordum. Güçlü burun, şişkin dudaklar, yay gibi kaşlar ve yuvarlak gözler. Yüz hatları, Romalıların ilk geldiklerinde eski imparatora hediye ettiği, sarayın yakınındaki meydanda sergilenen binlerce yıl öncesinde hüküm sürmüş Roma'nın efsanevi ilk hükümdarı Caesar Augustus'un heykeli kadar keskindi.

Bu genç adamın yüzündeki bir şey bana o heykeli hatırlattı.

Bakışları benimkilerle buluşana kadar ona baktığımı fark etmemiştim bile. Gözleri, değerli yeşim taşı kadar soluk yeşildi.

Terzi işi şık giysiler giymişti. Parıldayan kol düğmeleri olan gece mavisi bir takım elbise, sol bileğini saran altın bir saat, parmaklarını süsleyen birkaç yüzük. Giyim tarzından duruşuna kadar her şeyi, gücünü ve zenginliğini bağırıyordu.

Genç adam Romalıydı. Yüzü bunu yeterince göstermese bile kirli para her şeyi hallediyordu.

Şarkı bittiğinde eğilip kıza tek bir altın parçası verdi. Annesini on kez gömmeye yetecek kadar...

Kıskançlık hızlı ve yakıcı bir şekilde yükseldi. Kızın yeni konuştuğu servete ve avucunun içinde duran baş döndürücü ayrıcalığa olan kıskançlıktı bu. Romalının ipek kesesinde bir ömür boyu görebileceğimden daha fazla altın vardı, yakınlarımızın cansız ellerinden çalınan altınlarımızdı bunlar.

Sevinçten başı dönen kız ona teşekkür etmek istedi. Diz çöktüğünde alnı çakıl taşlarına öylesine sert vurdu ki kafatasının yankısını ben bile duydum. Başını yere ne kadar sert vurursan, önünde eğildiğin kişiye gösterdiğin saygı o kadar büyük

demekti. Kız da bu Romalının önünde bir ölümlünün Tanrı'nın önünde eğileceği gibi eğilmişti.

Gözleri kocaman açılan ve âdetlerimiz yüzünden şaşırان genç adam ona yardım etmek için keseyi hemen yere koydu. "Kendine zarar vereceksin."

Bizim geleneklerimizden biri onlarınkiyle çatışırken bir ömür yetecek altın unutulmuştu ve önemsenmez bir şekilde yanında duruyordu.

Bakakalmıştım.

Baihu'nun sert, acımasız gözleri...

Meiyanın yumuşak, solgun nefesi...

Büyükanne min kambur duruşu, çok uzun süre ayakta durduğunda titreyen bacakları...

Muhtemelen hayatta her şeye sahip şımarık bir Romalı için o kese hiç de önemli değildi. Ama benim ellerimde, yaşam ile ölüm arasındaki fark hâline gelebilirdi.

Umutsuzluğun cazibesine kapılarak adım adım yaklaştım. Bu kadar parayla, Baihu'nun merhametine bel bağlamak zorunda kalmayacaktım, sırf ailemi geçindirebilmek için sevmediğim bir adamla evlenmek zorunda da kalmayacaktım.

Büyükanne min hayatım boyunca dikkatli olmayı öğretmişti bana. Şu an dikkatli değildim.

Sonrasında olanlar hızlıca oldu.

Parmak uçlarımda soğuk ipek... Omzuma çarpan sağlam bir göğüs... Bir el beni yakalamaya çalıştı ama herhalde ben daha hızlıydım ki bir an sonra altın dolu ağır keseyi göğsüme bastırmış, koşuyordum. Kalabalığın arasından dirsek ata ata geçip kıvrımlı sokakların gölgelerine girdim.

Romalı, birileri beni durdursun diye bağırdı ama kimse durduramadı. Kalabalığın yarısı benim yerimde olsa aynısını yapardı, diğer yarısı ise başkalarının kavgasına karışmak istemezdi.

Arka sokaklarda sanki hayatım bu kaçışa bağılıymış gibi nefes nefese koştum. Ki zaten öyleydi. Jing şehrinde, Romalılara karşı işlenen suçların karşılığı direkt olarak ölüm cezasıydı.

İstisna yok.

Tereddüt yok.

Az önce en büyük suçu işlemiştim ve eğer...

Bir şey üzerime atladı. Kaba bir el boğazımı yakalayıp beni yere doğru fırlattı. Çakıllar avuç içlerimi sıyrıp kanattı. Avuçlarım en sevdiğim elbisemin yırtık kollarının altında kıpkırmızı yanıyordu. Ağzımda bakır tadı vardı, dirseğimin taşa çarptığını duydum. Bana saldıran kişinin vücudu benim vücudumun üzerinde ağırlaştı ve sonunda nefes alamaz oldum. Güçlkle arkamı döndüğümde son anda vurmaya hazır bir şekilde yumruğunu havaya kaldırdığını gördüm.

“Pis vahşiler, size hırsızlığın bedelini ödetirim ben...”

Öldürmek istemiyordum ama bu Romalı ve onun kuduz bir taziye benzeyen muhafızı için aynı şeyi söyleyemezdin.

Muhafızın, boğazımı bir şahin pençesi gibi sıkarak elini tuttu. Büyü Armağan’ım ten tene temas gerektirmiyordu ama büyükanne bunun, gücümü kontrol etmeme yardımcı olacağını söylerdi.

“Üzgünüm,” dedim boğuk çıkan sesimle.

Ölüm büyüsünü gerçekten kullandığım zamanların sayısı tek elin parmaklarını geçmezdi ama cazibesi daimiydi. Zihnimin arka tarafında her zaman uzaklaştırdığım bir fısıltıydı, ellerimdeki karıncalanmayı görmezden gelmeye çok uğraşmıştım. Her günün her saniyesi... Kazadan sonra, ruhları ölümlü bedenlerinden ayırmanın ne kadar kolay olduğunu ilk fark ettiğimde, kendime Armağan’ımı yalnızca ölüm kalım meselelerinde kullanacağıma söz vermiştim.

Bu bir ölüm kalım meselesiydi.

Ve ben ölmek istemiyordum.

Bu yüzden yıllar sonra ilk kez, uyanırken her düşüncemi ele geçiren o baştan çıkarıcı dürtülerle savaşmayı bıraktım.

Baskı altındayken batan bir taş gibi. Ölüm'ün kucasına düştüm. Eve dönmek kadar tanıdık ve rahatlatıcı bir sıcaklıktı bu.

Ben dünyalar arasında kayarken renkler kayboldu, ta ki her şey keskin bir su tablosu gibi siyah ve beyaz tonlarda solup gidene kadar. Her şeyde bulunan ve ölümlü ruhları bedenlerine bağlayan *qi*'nin parıltılarında var olan tek renk altındı. Parmaklarımı narin ama gergin bir şekilde, parıldayan altın tozunun nabız gibi atan akımları üzerinden gezdirip çektim.

Her şey çözüldü. Enerji ellerime aktı, ciğerlerimdeki havayı neredeyse deviren okyanus gelgitleri gibi geçti içimden. Sonra yayılmaya başladı, babamın üzüntülerini öfkeye dönüşmeden hemen önce yatıştırmak için içtiği baş döndürücü bir şarap gibi damarlarımda karıncalanmaya başladı. Bir keresinde, daha çocukken sırf denemek için burnuma bastırdığım afyon gibi. Herkesin dilindeki maddeye duyduğum söndürülemez merakı gidermek için.

Bu his de öyleydi ama daha iyiydi.

Çok daha iyiydi.

Kafatasımda kükreyen, kemiklerimde titreyen bir senfoni... Bu his ölümlü zevkin ötesindeydi, yaşayanların âleminin bana sunabileceği her şeyin ötesindeydi.

Bir anlığına kafam güzel oldu, ardından adamın kükreyen çığlıkları antik taşlardan yankılanarak sokağı deldi.

Göğsümde bir şey yandı, Ölüm'ün büyüğü *qi*'yi onun bedeninden koparıp benimkine çektikçe daha da ısındı.

Hızlı, çok hızlı.

Durdurmaya, kontrol etmeye çalıştım ama bu büyü, hiçbir zaman nasıl kullanılacağını öğrenmediğim bir silahtı.

Tenim boncuk boncuk terlemişti. Adamın yüzünden renk çekildi ve gözleri donuklaştı. Bir elimle enerjisini yiyip diğer elimle Ölüm'e yedirirken feryadı dinmeye başladı. Vücudum

yaşayanların dünyasından ölülerin dünyasına enerjiyi dönüştüren bir araçtı.

“Dur!” diye bağırdı. “Lütfen!”

Ölüm’ün acısız olduğunu söyleyen, benimle tanışmamıştır. *Qi*’sinin tükendiğini, ruhunun çözüldüğünü hissettim.

Bu kadar yeter! diye bağırarak, her şeyi durdurmak istiyordum. Geri çekilmeye çalıştım ama Ölüm’ün başka fikirleri vardı. Büyü, ziyafetinden vazgeçmeyen, daha fazla *qi*, daha fazla enerji, daha fazla şey için aç bir canavar gibi yapışmıştı adama. Ölüm, ben bırakmak için savaşıırken bile giderek daha hızlı bir şekilde altın tozlarını solumaya devam ediyordu.

Tanrılar bana bu Armağan’ı boş yere vermemişlerdi. *Sen öldürmek için doğdun, çocuk.*

“Yardım et!” diye bağırdı adam. “Lütfen!”

Sen bir kahraman mısın yoksa bir canavar mı?

“Lütfen, dur!”

Son anda, *qi*’si solan bir çiçeğe benzediğinde onu ittim, vücudu gevşek ve olduğundan daha hafıftı.

Titreyen bacaklarımla ayağa kalkmaya çalıştım.

Adam yaşayacaktı, enerji parçacıkları hâlâ ona çekiliyordu. Merhamet... Ona merhamet etmiştim. Onun bana asla etmeyeceği kadar.

Er-Lang’da büyü günah değildi ama büyüü kullanarak günah işlemek -hırsızlık yapmak veya bir Romalıya saldırmak gibi- cellada gönderilmeme neden olurdu.

Henüz ölmeye hazır değildim. Yapacak çok şeyim, yaşayacak çok şeyim vardı.

Ama koşmaya başlamadan önce karanlık sokağın diğer ucunda yeşil bir şey gördüm.

“Nesin sen?” Nefes nefeseydi, sesinde hem korku hem de merak vardı. Parasını çaldığım Romalı, sokağın diğer tarafında durmuş, beni izliyordu. Sanki varlığına inanmadığı bir

mucizeymişim gibi şaşkınlıkla bakıyordu bana. Elinde bir silah vardı ve parmağı tetikteydi.

Beni vurmasını bekledim.

Vurmadı.

Bunun yerine gülümsedi. Büyülenmiş gözlerine dokunan geniş, güzel bir gülümseme, beni güvenli olduğunu bildiğimden daha uzun süre orada tuttu.

Serbest olan elini, konuşmamı işaret ediyormuş gibi bana doğru kaldırdı.

Onun oyunlarına kanacak kadar aptal bir sokak serserisi değildim.

Diğer muhafızları daralan yola daldığında hemen ellerini kaldırıp, “Silah yok!” diye bağırdı.

Beni canlı istiyordu.

Geriye doğru sendeledim, büyümü toplamaya çalıştım ama kaslarımda bir ağrı, ciğerlerimde nefes darlığı vardı. Güçlerimi bu kadar hızlı bir şekilde harekete geçirmeye alışkın değildim ve vücudum o koşudan sonra çoktan bitkinleşmişti.

Romalıya uzanmaya çalıştım ama ellerimdeki *qi*’si kaygandı. Dirençli, inatçıydı. Kötü uygulanmış büyümün etkilerneyeceği kadar çok yaşayacak şeyi olan bir adamdı bu.

Kahretsin.

En iyisini umarak arkamı dönüp koşmak üzereydim ki incecik bir gölge fırladı sokağa ve en yakın muhafızı tek bir yumrukla yere serdi.

Benden belki biraz daha uzundu ama ince yapısı kendisinden iki kat büyük bir adamı kolayca alt edemeyecek kadar narindi.

Sonra onun narin yüzünü ve büyüleyici gülümsemesini gördüm.

“Taohua?”

“İki dakika yalnız bırakmaya gelmiyorsun, değil mi?” diye tıslayıp elimi tuttu. “Koş!”

Aynı şeyi ikinci kez söylemesine gerek yoktu.

BÖLÜM 5

Cürültülü sokak ve caddeleri hızla geçip şehrin daha sakin bir kısmına doğru ilerledik. Sarayın doğusunda, daha büyük aileleri barındıracak kadar büyük, avlulu konakların olduğu yerdi burası. Romalılar gelmeden önce burası şehrin en zengin yerlerinden biriydi. Hat sanatı ve antika konusunda uzmanlaşmış ve zengin müşterilerin uzun listelerinin olduğu dükkânlarla doluydu.

Şimdi bu avlular aynı çatı altında yaşayan gecekondlu sakinleriyle ve birlikte yaşayan aynı kuşaktan ailelerle doluydu. Çocukluğumun geçtiği sokak ağır çekimde harabeye dönerken, duvarlardaki boyalar dökülüyordu. Ben çocukken burada yaşayan ailelerin çoğu artık ölmüştü. Ya afyon nedeniyle ölmüşler ya da kapılarını kırıp evlerini yağmalayan tefeciler tarafından öldürülmüşlerdi.

Taohua ve ben nefes nefese, evimden birkaç sokak ötedeki karanlık bir köşeye kaçtık ve arkamızdan gelen ayak seslerini bekledik. Şehrin gürültüsünden ve çarpan kalplerimizden başka bir şey duymayınca güldüm.

Ölümün açlığı hâlâ acı verici bir şekilde üzerime yapıştı. Sadece yaşayan ruhlardan gelen varlık akımlarının doyurabileceği bir ihtiyaç hissiydi bu. Derin nefesler aldım. Ölüm ve onun baştan çıkartmaları sürekli devam ediyordu ama bunca yıldan sonra onları görmezden gelmeyi öğrenmiştim.

Derin nefesler...

Yakında hepsi arka planda kaybolacaktı.

Yeterince yapmıştım. Kaçmıştım. Daha fazlası için bir sebep yoktu.

得饶人处且饶人. *Yapabildiğinde merhamet et.*

Büyükannemin bana öğrettiği bir şeydi bu. Yanlış yapan bendim. Yeşil gözlü Romalıdan altın çalmıştım. Ve kolumdaki kesenin ağırlığına bakılırsa, yüklüce bir miktar çalmıştım.

Kış geldiğinde yiyecek ve ısınma konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak miktarda altındı.

Dudaklarımın kenarında kahkahalar belirdi. Becermiştim. Bir Romalıyı soymuştum ve bu hikâyeyi anlatabilirdim çünkü hayatta kalmıştım.

Öte yandan Taohua mizah anlayışı açısından benimle hem-fikir değildi. “Ne yaptın sen?” diye çıkıştı. Gözleri soğuk, sert ve suçlama doluydu.

Keseyi havaya kaldırdım. “Büyükannemin öğrendiğinde diri diri derimi yüzeceği bir şey.”

Gözleri kocaman açıldı. “Ruying, paraya ihtiyacın varsa gelip benden isteyebilirsin. Bu paraların karşılığı hayatın olmama-lı. Romalılar seni öldürebilirdi. Tesadüfen oradan geçiyor olma-saydım ve seni tanımasaydım, Tanrı bilir neler olurdu.”

Yoksulluğun acısıyla, kalbinde nefret olan kafası güzel bir babayla, yakacak odun bulunmayan zorlu kış geceleri ve bir son-raki yemeğinin nereden geleceğini bilememenin korkusuyla hiç yaşamamış ilgili bir arkadaşın bilgece sözleri.

Ünlü bir generalin kızı olan Taohua, benim ve Meiya’nın bazı endişelerini hiç mi hiç bilmezdi. Büyükannem bizi ayakta tutup Meiya’yı ve beni geçindirmek için elinden geleni yapsa da babamın bize bıraktığı kasvetli yoksulluğu fark etmemek zordu.

Kendimi gülümsemeye zorladım, sonra da gölgelerden çık-madan evvel, son kez sokakları kontrol ettim.

Taohua peşimden geldi. “Ruying, bana cevap ver. Bunu neden yaptın? Sen...”

Sözünü kesip, “Yeni yıldan önce dönmezsin sanıyordum,” diyerek konuyu değiştirdim hemen.

Taohua’nın yüzü asıldı.

Mesajı almıştı.

İki yıl önce Taohua, ablası Tangsi’den sonra Er-Lang tarihindeki ikinci kadın komutan olarak orduya katılmıştı. Şimdi yılın büyük kısmını uzakta, babasını ve ablasını imparatorluk genelindeki seferlerde takip ederek geçiriyordu. Askerî rütbelerde güce layık bir kadın olduğunu kanıtlamak için her türlü zorlu eğitime katlanmıştı. Hangi savaşları seçeceğini ve rakibi ikna edilemeyecek kadar inatçı olduğunda ne zaman pes etmesi gerektiğini biliyordu.

İnsanüstü Güç Armağanı’na sahip olduğu hâlde, çevresindeki herkesten on yirmi kat daha iyi olmadığı sürece, erkekleri bir kadının kendilerinden üstün olabileceğine ikna etmek zordu. Eğer kusursuz değilse. Bir savaşçı, bir lider, hitabeti güçlü biri olarak. İşte bu yüzden Taohua kendini durmaksızın mükemmelliğe doğru itti. Bu, izin veya dinlenme olmaksızın devam etmek anlamına geliyordu. Sorumlulukları, hayatıydı.

Diğer her şey ikinci plandaydı.

Ailesi de dâhil. En yakın arkadaşı da dâhil.

Taohua’yı yeni yıldan beri, yani altı aydan uzun süredir görmemişim.

“Sadece birkaç günlüğüne. Babam beni, annemin doğum gününde en azından bir kızı evde olsun diye gönderdi. Birkaç gün sonra tekrar güneye gidiyorum.”

Gülümsedim. “Babanın seni generalliğe terfi ettirmek, sana eğitip yöneteceğin bir tabur vermek istediği doğru mu?”

Taohua ve kız kardeşi, Xianlinglerin yataklarından ve sabah yürüyüşleri sırasında kaybolmalarından doğan huzursuzluğun görmezden gelinemeyecek kadar yükseldiği güneyde gürleyen

isyanları bastırmakla görevlendirilmişti. Xianlingler kaçırılıyor muydu, öldürülmüşler miydi yoksa tamamen başka bir şey mi söz konusuydu, bilmiyordum.

Bilmek de istemiyordum.

Ancak cevap için attıkları çığlıkları görmezden gelmek mümkün değildi. Anneler ve babalar, yetimler ve perişan aileler sevdiklerinin bulunması için çaresizce çırpınıyordu. Bazıları bunu yapanın Jiang'ın kaçakçıları olduğunu iddia ederken, diğerleri Romalılar olduğunu iddia ediyordu.

Bu, Hayalet'in özgürlük adına hayatlarını riske atmaya hevesli daha fazla asker toplamak için isteyebileceği türden bir karışaydı.

"Hayalet'in isyancılarıyla savaşış kazandığınızı da duydum. Üstelik bir değil, iki kez, öyle mi? Bu inanılmaz bir başarı," diye ekledim, onun sessizliğine karşı.

Taohua'nın babası, General Ma, üç yıl boyunca hem Roma'nın hem de imparatorluğumuzun emriyle Hayalet'i avlamaya çalışmıştı ama hiçbir şey elde edememişti. Bu, ünlü bir liderin pek de sık rastlanmayan beceriksizliğinin bir işareti olmak dışında, sadece Hayalet'in gücüne ve kudretine katkıda bulunmuştu.

Çay evlerindeki söylentiler, Roma'nın sabrının tükendiğini gösteriyordu. Hayalet'in isyancıları ile Roma askerleri arasında çok fazla çatışma olmuştu.

Roma başlarda Hayalet'i önemsiz, çevrelerinde vızıldayan bir sinek olarak görmüştü. Ancak son yıllarda, Hayalet artık ciddi bir tehdit hâline gelmişti.

Hayalet bu yıl Roma'nın cephaneliğine iki kez saldırmıştı. İkisinde de başarısız olmuştu. İsyancılar silah istiyordu. Er-Lang'ın korkudan diz çökmesine neden olan bilimi istiyorlardı. Ne var ki bu tür soygunlar o kadar da kolay değildi. Romalılar kendi silahlarının gücünün farkında olduklarından

cephaneliklerini iyi koruyorlardı. Acı verici derecede iyi koruyorlardı hem de.

Taohua yine cevap vermedi.

Rahatsız gülümsemesi, sorduğumu ne doğruluyor ne de reddediyordu. Bir şey saklıyordu. Benim gibi, Taohua da sırları konusunda inatçıydı.

“İnsanlar sana *kahraman* diyor,” diye devam ettim.

Sonunda dudakları seğirdi.

“Bir generalin uysal kızından, adı tarihe kazınacak bir kahramana dönüştün. Bu, bir zamanlar sadece erkeklerin sahip olabileceği türden bir onurdu. Bir gün, insanlar senin fetihlerinin şarkılarını söyleyecek, Peng Yuefei ve Wei Xinling için yaptıkları gibi senin adına şiirler okuyacak.”

Taohua acı bir kahkaha atarak, “Belki de imparatorluğumuz bu kadar düşmüştür,” diye fısıldadı. “Benim gibi kızların bile liderlik etmesine, iyi anılmasına izin veriliyor. Keşke başarım bu kadar çok kişinin acısı üzerine inşa edilmeseydi. Büyü kaybolup gitmeseydi ve ordu Xianling askerlerine muhtaç olmasaydı, mahkeme bana ve ablama asla savaşma izni vermezdi. İsyanıcılar, imparatorluğumuzun durumu yüzünden öfkeli olmasaydı ve imparatorlarımız bu kadar kolay diz çökmeseydi...”

“Bu ünvanlara nasıl ulaştığın önemli değil. Önemli olan bir kahraman olarak hatırlanman,” dediğim sırada, kalbim çok tanıdık bir hisle karıncalanıyordu.

Taohua ile gurur duyuyordum. Onun onuru ve şanı tamamen hak edilerek kazanılmıştı.

Bir zamanlar ben de aynısını dilemiştim.

Başka bir hayatta, belki de asker olarak ona katılırdım, büyükbabam ve büyükbabamın büyükbabası gibi bir general olurum. Ölüm büyüsünü geliştirmeyi ve onu daha asil amaçlar için kullanmayı öğrenirdim.

Ama bu hayatta değil.

Korumam gereken bir büyükannem ve bir kız kardeşim var-
ken olmazdı.

Ben, bu hayatta şan ve şöhret aramıyordum.

Sadece hayatta kalmaktı isteğim.

Kendim ve sevdiklerim için.

Yine de midemde tatsız bir şeyler kaynamaya başladı.

Kıskançlık.

Nefret.

Hissetmekten utandığım duygular.

İkimiz de çocukken kahraman olmayı hayal etmiştik.

Taohua bu hayalin peşinden gidecek kadar cesurdu, benim
ise korktuğum çok fazla şey vardı.

Taohua'ya baktığımda, hep olmayı umduğum ama benim
başaramadığım şeyleri başarabildiği için nefret ettiğim kadını
gördüm.

“Orduya katıldığından beri ne kadar çok şeyin değiştiğini
görmek inanılmaz,” diye fısıldadım.

“Kesinlikle öyle.” Gülümsedi. “Sanırım artık zorbaların uğ-
raşamayacağı kadar güçlüyüm. Babamı Roma’nın işgalinden ve
ebeveynlerinin bağımlılıklarından sorumlu tutan çocukların
beni sokakta nasıl kovaladıklarını, bana taş attıklarını hatırlıyor
musun? Eğer babam daha iyi bir general olsaydı, Wucai tapı-
naklarının yakılmayacağını ve Romalıların yıkıp yerleşmesi için
şehrimizin yarısını oymak zorunda kalmayacağımızı söylerler-
di.”

“Seni bizim kapının önüne kadar kovaladıktan sonra, beni
görünce diğer yöne kaçarlardı.”

“Etrafta sen varken kimse benimle dalga geçmeye cesaret
edemezdi.”

*Ölüm tarafından kutsanmış kıza karşı gelmeye kimse cesaret
edemezdi.*

Taohua ve ben bu şekilde arkadaş olmuştuk. Ben onu zor-
balardan korumuştum, o da ben birini öldürüp, etrafta canavar

olduğum söylentileri yayıldıktan sonra beni yalnızlıktan korumuştı.

Bu düşünceyi kafamdan attım.

Elbette Taohua'nın bana olan ihtiyacı uzun sürmedi. Birbirimizin hayatına girmemizden birkaç yıl sonra, Taohua kendi Güç Armağanı'na kavuştu. Kendisi bir söğüt gibi narin kalsa da büyüğü onu güçlü kıldı. Benim onu eski bir cübbe gibi koruma duyduğu ihtiyacı aştı.

Ama beni hiç bırakmadı. Ben her ne kadar ondan aksini beklesem de daha iyi, daha güvenli arkadaşlar bulmak amacıyla beni asla terk etmedi.

Belki de yapmalıydı.

"Şimdi..." dedi, "...bana o Romalının parasını neden çaldığını söyleyecek misin?"

Sessiz kaldım.

Taohua nazik parmaklarıyla, muhafız bana saldırdığında kana bulanmış yırtık cübbemin altındaki yarayı inceledi.

"Ruying." Ses tonu otoriter ve kararlıydı, hiç tanımadığım anneme çok benziyordu. İçimden usul bir sıcaklık geçti. Meiya'ya bakmak ve büyükanneime yardım etmeye çalışmak arasında, birinin bana göz kulak olmasının nasıl bir his olduğunu hatırlayamıyordum artık. "Lütfen bana gerçeği söyle."

Hiçbir şey söylemedim. Meiya'nın bağımlılığı, anlatabileceğim bir sırrım değildi.

"Pekâlâ, öyle olsun." Taohua iç çekti. "Ne tesadüf ama. Aslında bir grup silahlı Romalıdan kurtarmadan önce tam da seni görmeye geliyordum." İpek bir mendil çıkardı, açtığı anda içinden aylar önce rehin bıraktığım yeşim taşı toka çıktı. En sevdiğimden biriydi bu. Bir zamanlar anneme ait olan bir şeydi. "Bir mağaza vitrininde gördüm ve sende de aynısından bir tane olduğunu hatırladım. Şimdi iki tane oldu."

Taohua'nın yalanları o kadar basit, o kadar kusursuzdu ki neredeyse ona inanacaktım. Meiya için mücevherleri rehin

bıraktığım son birkaç seferde, ailesinin hizmetkârları onları aileye hediye olarak geri getirmişti. Var olmayan bir koleksiyonu tamamlama bahanesiyle.

Taohua eşyalarımı neden sattığımı hiç sormadı. Benden minnettarlık da beklemedi.

Ondan ipeğe sarılmış hediye alırken, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandım.

Üzerimize bir sessizlik çöktü.

Evime yaklaşmıştık. Yılların pisliğinin işlediği çürümüş duvarlar, onu yutmaya çalışan sarmaşıklarla kaplıydı.

Taohua’nın yüzü ifadesizdi ama içinden bir tiksintinin yayıldığını hissediyordum. “Burada hâlâ sadece kız kardeşin ve büyükannele mi yaşıyorsun?”

“Evet, sadece biz.” Kadınların, erkekler ve muhafızlar olmadan tek başlarına yaşamaları hoş karşılanmıyordu. Ama babamın vefatının üzerinden yıllar geçmişti ve biz böyle iyiydik. Lanet olsun ki babam hayattayken bile bize pek fazla koruma sağlamamıştı. “Aileme bakabiliyorum. Ölüm beni boşuna kutusamadı.”

Kardeşçe bir içgüdüyle, “Peki, sana kim bakıyor, Ruying?” diye fısıldadı Taohua. “Kötü bir şey geliyor. Tıpkı bir fırtına gibi yaklaştığını hissedebiliyorum. Başın dertteyse, Ru, söyle bana. Sana elimden gelen her şekilde yardım edeceğim. Söz veriyorum.”

Hayır.

Bu sefer değil.

Taohua’ya, Meiya’ya ne olduğu söyleyemezdim. Bana afyon bulmamda yardım etmeyi asla kabul etmezdi. Meiya’dan nefret ederdi ve muhtemelen kız kardeşimin uyuşturucuya bulaşmasına izin verdiğim için benden de nefret ederdi. Babası, afyona, Roma’nın onu hayatımıza soktuğu andan itibaren şiddetle karşı çıkmıştı.

Ya Meiya'nın odasında bulduğum o posterler? Hayalet'in propagandası? Eğer Taohua bunu bilseydi, Meiya'yı ânında tutuklardı.

"İyiym," diye yalan söyledim. "Çok fazla endişeleniyorsun."

Taohua gülümsedi ama daha fazla bir şey söylemedi. "Gitmeliyim. Annem bugün tüm teyzelerim ve dayılarımla birlikte akşam yemeği yememizi istiyor. Bir aile gibi. Sıcak suyla yıkanmamı ve savaş alanında benim herhangi birine yaklaşmama izin verilmeden önce *sha-qi*'yi bertaraf etmeleri için atalarımıza dua etmemi istiyor. Ne kadar batıl inançlı olduğunu biliyorsun."

Sha-qi. Ölümcül enerji. Bu, gerçek olsaydı beni daima takip edecek bir şey olurdu. Çocukken arkadaş edinmeyi bu kadar zor bulmamın sebebinin, o çocukların -tıpkı tehlikeyi hisseden bir av gibi- içimdeki *sha-qi*'yi hissetmeleri olup olmadığını merak ederdim.

Babam da hayattayken *sha-qi*'ye inanırdı. Ancak *sha-qi*'den kurtulmanın yolunu kendini bol miktarda afyon ile odasına kitlemekte bulmuştu.

Taohua'nın babası olan General Ma, on iki çocuğun en küçüğüydü, henüz dokuz yaşındayken anne, baba ve kardeşlerini doyurabilsin diye orduya satılmıştı. Büyükbabam hayattayken, General Ma'yı piyade askerliğinden alıp bugün olduğu liderlik pozisyonuna kadar büyüttmüş ve eğitmişti. Onu savaştan savaşa göndererek terfi ettirmiş, kendi oğlunda yani babamda böyle bir yetenek görmediği için general olup kendi yerine geçmesi için yetiştirmişti.

Hatırlayabildiğim kadarıyla babam, General Ma'dan nefret ederdi. Çünkü büyükbabam kendi oğlundan çok bir yetim çocuğa inanmıştı.

"Ru, her konuda bana gelebileceğini biliyorsun, değil mi? Yardıma ihtiyacın olursa ben buradayım. Her ne olursa olsun. Biz arkadaşız, aileyiz, *kız kardeşiz*. Senin yanındayım."

“Biliyorum,” diye mırıldandım. Onun sempatisi beni huzursuz etmişti. Güçsüzlüğümün sessiz bir hatırlatıcısıydı. Statümüz ve durumlarımızdaki fark barızdı.

İçimde küçük bir parçam onun yardımını istese de bu düşünceler karların arasında hızlı tutuşan ancak daha da hızlı yok olan bir köz gibiydi. Bazıları buna gurur diyordu. Diğerleri bağımsızlık. Her ne olursa olsun, beni yardım istemekten alıkoyan bu şey, lanetli Armağan’ım kadar bir parçamdı benim.

“Dikkatli ol, Ru. Başkent’in köşelerinden daha fazla kaçırılma haberleri geliyor. Her gün daha fazla Xianling’in kaybolduğu bildiriliyor, üstelik çoğu da uyuşturucu bağımlısı. Kıtada tuhaf şeyler oluyor.”

“Nasıl şeyler?”

Kulağıma fısıldamak için yaklaşımdan önce gözleri sağa sola kaydı. “Kıyıya vuran, kanları çekilmiş, vücutları buruşmuş kabuklara dönen ceset haberleri duydum. Güneyde fırtınalar kopuyor ve Sihai’nin Romalılarla yine bir barış antlaşması imzalamaya çalıştığına dair söylentiler var...”

Kolumda sakladığım afyon kesesini daha sıkı kavradım. Meiya bekliyordu. Yine de merak beni ele geçirdi. Bilgi güçtü. Taohua, babası ve ablası sayesinde çok şey biliyordu. Çoğu kişinin sadece varsayım ve söylenti biçiminde kulağına gelen askerî ve politik sırlardı bunlar.

Kelimeleri dikkatlice seçerek konuştum: “Dediklerine göre saray, isyan çağrısı yapanlar ile Romalılar ayaklarını boynumuza geçirene kadar yerin daha da dibine girmek isteyenler arasında ikiye bölünmüş durumda.”

“Çünkü teslim olmanın sonucu, savaş kadar korkunç değildir.” Taohua, yalnızca sarayda değil, sadece hayatta kalmak ve günlerine devam edebilmek için barış isteyen sıradan köylüler arasında da pek çok kişinin paylaştığı duyguları yineledi. “Sarayın ileri gelenleri Roma’nın güçlerine ilk elden tanıklık etmişlerdi. Eski imparator bu kadar çabuk teslim olmasaydı, onların

tüm taleplerine boyun eğmeseydi, Roma, başkenti yerle bir ederdi. Yani...”

“Ama yapmadılar,” dedim. “Bunun bir nedeni olmalı. Bizden istedikleri bir şey olmalı.”

Gözlerini kaçırdı.

Taohua hangi taraftaydı?

Hangi taraf doğru taraftı?

Diz çöküp onların bizi aşağılamaya devam etmesine izin mi vermeliydik yoksa savaşmalı mıydık? Roma gibi güçlü rakiplerimiz varken özgürlük için savaşmaya değer miydi?

“Güneydeki görevin bununla mı ilgili?” diye devam ettim. “İmparatorluktaki herkes sınırlarımızdaki huzursuzluğu biliyor. İsyancılar bağımsızlık istiyor. Roma’dan. Er-Lang İmparatorluğu’ndan. İmparatorumuzun zayıf olduğunu düşünüyorlar. Sen ne düşünüyorsun, Taohua?”

İsyanları susturmak için mi oradaydı yoksa daha karmaşık bir şey mi söz konusuydu?

Yine sessizleşti, gözleri benden başka her şeyin üzerinde geziniyordu. Dudakları inceldi, çenesi gerildi. Kelimeler dilinin ucuna geldi fakat onları yutmak zorunda kaldı.

Dünyamızın eski ihtişamı sönerken yıllar içinde değişen sadece Baihu ve ben değildik.

Bir zamanlar, Taohua ve ben birbirimize her şeyimizi anlatırdık. En derin sırlarımızı bile.

Ama şimdi, aramızda bizi ayıran koskoca bir dağ vardı sanki.

Değer verdiğim herkes yavaş yavaş uzaklaşıyormuş gibi hissediyordum. Parmak uçlarımdaki tüm güçlere rağmen onları çekip kendime yakın tutmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Bakışlarımı indirdim. Sessizliği ihtiyacım olan tek cevaptı, alacağım tek cevap. Paylaşmak istemediği açıkken onu zorlamanın bir anlamı yoktu. Zaten bu sırlar ne işime yarardı ki? Bir şeyleri değiştirecek gücüm yoktu.

Ben sadece bir kız çocuğuydum, herkes gibi acı çeken bir kız çocuğu. Bu güç oyununda hiçbir kozum yoktu. Tek umduğumu merhametti.

Hayatta kalmak.

Barış dönemleri için basit isteklerdi bunlar. Bu gibi zamanlarda imkânsızdı böylesine hayaller.

Duraksamadan sonra, “Hayalet sorun çıkarıyor, afyon hırsımlarını bozuyor ve işlere engel oluyor,” diye ekledi Taohua istek sizce. “Kıtanın beş imparatoru bunu fark etsin ya da etmesin Pangu’nun düşmanı her zaman Roma olmuştur. Eğer kendi yakınları için savaşamayacak kadar korkaklarsa, belki de kaderimizi kendi ellerimize almamızın zamanı gelmiştir.”

“Peki, ya...”

“Ruying? Bu bir uyarı. Sen aksini düşünüyor olabilirsin ama ne kadar az bilersen, o kadar iyi. Bunları bana sorabilirsin ama asla başkasından talep etme, anlıyor musun?”

Tavsiyesine kulak verdim, aldığım bilgi kısıntısı ve güç için minnettar bir şekilde başımla onayladım.

Hayalet’in destekçilerinin sayısı her geçen gün artıyordu. Üstelik artık sadece dış köylerde de değillerdi.

Burada, şehirlerde yaşıyor ve basitçe gizleniyorlardı.

Savaşmaya hazır ve şehit olmaya hazır isyancılar...

Gözlerim önce evin ikinci katına, Meiya’nın yatak odasının olduğu yere, sonra yeniden Taohua’ya kaydı. “Dikkatli ol,” dedim.

“Ben hep dikkatliyim.”

BÖLÜM 6

Bir zamanlar hizmetçilerin görünmeden odalar arasında hareket etmesini sağlayan gizli koridorları kullanarak gizlice evin içinden geçtim. Evimizde hizmetçileri en son gördüğümüzden beri uzun zaman geçmişti. Babam atalarımızın bize bıraktığı serveti kumarda kaybedince hizmetçilerin hepsi gitmişti.

Babam ölmüş olabilirdi ama eylemlerinin, yetkilerinin, borçlarının sonuçları kalmıştı.

Hatalarını ve bağımlılığını Meiya ile benim kız olmamıza bağlardı. Eğer erkek olsaydık, ailemizin adını devam ettirecek olsaydık, ailemizin asla itibar kaybetmeyeceğini haykırırdı. Bunu bizi dövmek için bir bahane olarak kullanırdı. Yıllarca, kendisine duyduğu kederi ve nefreti bizden çıkarmıştı.

Bazı günler onu özliyordum. Bazı günler ise öldüğü için mutluluk duyuyordum. Bazı günler keşke onu ben öldürseydim diyordum.

Büyükannem bize bunun onun hatası olmadığını söylerdi. Onun da acı çektiğini, karısını kaybettiği için onu anlamaya ve affetmeye çalışmamız gerektiğini söylerdi.

Annem, Meiya ve beni doğururken ölmüştü.

Babamın bizden nefret etmesinin sebebi bu muydu?

Çenemi sıkarak hızla ikinci kattaki odama doğru koştum, kimse beni görmeden üzerime temiz bir şeyler giymeyi

umuyordum. Meiya'nın veya büyükannemin kanlı kollarımı görüp endişelenmesini istemezdim.

Ama yatak odamın kapısını iterek açtığımda geride bıraktığım düzenli odayla değil, bir kasırgadan kalmışa benzeyen şiddetli bir enkazla karşılaştım.

Sandalyelerin üzerine saçılmış giysiler, devrilen kitaplığım ve içindeki her şey yerlere dökülmüştü. Kâğıt ve kitap parçaları odanın her yerine savrulmuştu. Kırık bronz aynalar ve vazolar... Büyükbabamın mürekkep taşını -sahip olduğum en değerli şeyi- yerde çatlamış olarak gördüğümde nefesim kesildi.

Kaybolmasından korkarak hemen ipek keseyi kaptım.

Romalılar. O adam beni takip etmeleri için muhafızlarını göndermiş olmalıydı ve şimdi...

Meiya ve büyükannem neredeydi? Ya beni eve kadar takip etmişlerse? Ya...

"Meiya! Nai-Nai!" diye seslendim. Tam odadan dışarı fırlamak üzereyken, pembe ve beyaz bir gölgenin yerde diz çöktüğünü fark ettim. Hemen afyon sakladığım girintinin yanındaydı, devrilmiş yatağım onu yarı yarıya gizlemişti.

Hayır.

Meiya'nın omuzları titriyordu. Elini ağzına kapatmış, sessiz hıçkırıklarla ağlıyordu. Kendini öylesine küçültmüştü ki devrilmiş yatağım tarafından gizlendiği için onu neredeyse göremeyecektim.

İçim rahatladı. Bir nefes verip kapıyı arkamdan kapattım. Büyükannem, Meiya'yı böyle görmemeliydi. Bu sırrı ondan ne kadar uzun süre saklarsak o kadar iyiydi. Kalbi zaten yeterince kırılmıştı. Gözyaşı dökmek için yeni bir nedene gerek yoktu.

Bu, eve geldiğimde odamı afyon bulma arayışındaki Meiya tarafından dağıtılmış hâlde bulduğum ilk sefer değildi. Ama onun afyonu bulmayı başardığı ilk seferdi.

Bu sefer çaresiz kalmış olmalıydı. Neyse ki kalan pek bir şey yoktu.

“Meiya?” Sesim nazikti ve yaralı bir hayvana yaklaşıyormuşum gibi tereddütlüydü. “İyi misin?”

“İyi görünüyor muyum?” Gözleri kan çanağına dönmüş hâlde bakışlarını kaldırdı, sesi soğuk ve kayıtsızdı. Bana babamın en kötü durumdaki hâllerinden bir önceki hâlini anımsatıyordu.

Meiya ve ben buna eskiden *fırtına öncesi sessizlik* derdik.

Yanına diz çöktüğümde bana bakmadı. Bakışları, elbisesini kaplayan beyaz toza doğru eğilmişti ve çenesi, zemini delmeye hazırmışçasına sıkılmıştı.

Ağlamak ve mahvettiği ilerlemeyi ona hatırlatmak istedim ama bu sözlerin artık ona bir yardımı yoktu.

Meiya gözyaşlarını sildi. Ne düşündüğünü biliyordum. Çocukken, defalarca bağımlılığına yenik düştüğü için babamızdan nefret ederdi.

“Böyle olmamalıydı,” diye sızlandı. “Bundan daha iyi olmam gerekiyordu. Babamdan daha iyi olmam gerekiyordu. Düşündüm ki...”

Meiya’nın sesi titreyince, “Kuralın istisnası olduğunu düşünün,” diye tamamladım onun sözünü.

Kız kardeşim bunun üzerine hıçkırmaya başladı.

Artık neden uyuşturucu kullanmaya başladığını sormak istemiyordum.

Bir parçam zaten cevabı biliyordu.

Hayalet, Hayalet’in klanları ve Romalılardan kurtuluş ve özgürlük vaatleri içindi.

Meiya benim gibi değildi. Sessizliğe razı olamazdı.

Meiya savaşmak, hem başkalarının Armağan’ını güçlendirebilen hem de yaralıları iyileştirebilen Armağan’ını kullanmak istiyordu. Herkesin ondan beklediğinden, hatta kendisinin bile kendinden beklediğinden daha güçlü bir nezaket Armağan’ı olmasını istiyordu.

Meiya, babamın ölümüne doğrudan tanık olmanın onu diğer bağımlılardan farklı kılacağını sanıyordu.

Ne var ki bağımlılık böyle işlemezdi. Çünkü afyonun baştan çıkarıcı melodilerini biliyor, her kalp atışında duyuyordum. Akciğerlerimi dolduran hava kadar, ellerimin arkasından yukarı doğru uzanan yumuşak mavi damarların deseni, eklemlerimin kıvrımları ve eğimleri kadar tanıdıktı.

Afyon ve Ölüm'ün fısıltıları birbirlerine farklı olduklarından daha çok benziyorlardı. İkisi de akıllardan çıkmayan tehlikeli eylemlerdi.

Çoğu gün pes etmekten sadece bir dürtü uzakta olan ben, Meiya'yı nasıl suçlayabilirdim?

Kardeşimin ve benim, ikimizin de şeytanları vardı.

Ama ben bu ölümcül dürtülere alışmış ve yıllarca melodilerini görmezden gelmeye çalışmıştım ama Meiya farklıydı. Vücudu afyona bağımlıydı. Aniden bırakması, sistemi için çok büyük bir şok olurdu. Birini afyondan uzaklaştırmak, bir bıçağı en keskin tarafı üzerinde dengelemek gibiydi. Zordu ama imkânsız değildi.

Eğer istenirse bir yolu olurdu.

Olmalıydı.

“Bunun üstesinden geleceğiz,” deyip elini tutmaya çalıştım ama henüz elim eline değmeden Meiya geri çekildi. Beklediğim bir şeydi bu.

Babam hayattayken, çıgıkları evi daima var olan bir canavar gibi doldururdu ve biz o zamanlarda birbirimizi sessizce, ellerimizin nazik dokunuşlarıyla rahatlatırdık. O zamanlar, işler ne kadar kötüye giderse gitsin, asla yalnız değildik çünkü birbirimize sahiptik. Babam bizi sevmese bile biz birbirimizi daima seveceğimize söz vermiştik.

Babamızın öfkesini durdurarak güçten yoksun olduğumuz çocukluğumuzdan bu yana çok şey değişmişti.

Tüm dünya değişmişti.

Biz değişmiştik.

Geçtiğimiz birkaç ayda, bir uçurum ayırmıştı bizi. Bir zamanlar bir elmanın iki yarısıyken şimdi aramızda dağlar vardı.

Altüst olmuş odama ve elbisesini kristal lekeleri gibi kirletmiş afyon tozuna bakıp, “Üzgünüm,” diye mırıldandı. “Ben...”

Sesi titriyordu.

Biraz daha yaklaştım ama onu sıcak sözlerle veya kucaklamalarla yatıştırmaya çalışmadım. Kız kardeşimi çok iyi tanıyordum. Sempatî göstermem onu daha da kızdırdı.

Yapabildiğim tek şey ona yakın olmak ve yanında olduğumu hatırlatmaktı. Ne tür bir belaya bulaşırsa bulaşsın, korkaklığım yüzünden benden ne kadar nefret ederse etsin o benim kız kardeşimdi.

Onu daima koruyacaktım.

Onu seviyordum. O beni sevmese bile.

Yalvarıp yakararak, “Konuş benimle,” diye fısıldadım.

Yüzüme bakmadı bile.

Kucağında parlayan beyaz toz, pudra şekerine benziyordu ama biliyordum, tatlı değildi. Elbisesindeki afyon lekelerini silkeledim ve artıkları ileriki günlerde lazım olur diye bir kesede saklamak üzere topladım.

Bu sabah evden çıkarken umutluydum. Meiya çok iyi gidiyordu. Sonun yaklaştığını ve bunun, Baihu’dan sadaka dilendiğim son sefer olacağını düşünmüştüm.

Yanılmışım.

İyileşme yolu uzun ve meşakkatliydi, üstelik sonuna hiç de yakın değildik.

Farkında olmadan altın kesesini okşadım ve o yeşil gözlü genç adamı düşündüm. *Bu altın senin için okyanusta bir damla olabilir ama bizim hayatımızı değiştirecek. Başka bir hayatta tekrar karşılaşsak sana borcumu geri ödeyeceğime söz veriyorum.*

“Büyükanmemiz yarın gidiyor,” dedi Meiya, uzun bir duraklamanın ardından. “Bu sefer kuzeye, senin için yeni taliplerle görüşmeye.”

Sesinde soğuk, alışılmadık bir ton vardı. Umutsuzluk. Söylemedi ama babamız gibi kötü bir adamla evlenmemden korktuğunu biliyordum.

Sıcaklığını hissetmek için biraz daha yaklaştım ve birbirine her şeylerini anlatan iki kız kardeş olduğumuzu hayal ettim.

Onun kanı, benim kanımdı. Ruhu, benim ruhum. Sahte bir gülümseme takındım. “Büyükannem bana iyi bir eş bulacak. Sana ve büyükanneme bakabilecek, bizi Romalılardan ve yaklaşan savaştan koruyabilecek biri.”

Bu korumanın sonuçlarını ve düğün gecelerimizde kadınlardan beklenen fedakârlıkları düşünmemeye çalıştım.

Ailem için her şeyden vazgeçerdim.

“Korumak mı?” diye tekrarladı Meiya, sesi titretici bir soğuk gibiydi. Buz gibi bir bıçak misali kalbime saplandı.

Bana bakışlarında sevgi yoktu, sadece hayal kırıklığı vardı. “Aç gözlerini. Er-Lang’ı bütünüyle yutana dek, kıtayı bütünüyle yutana dek Romalıların öfkeleri durmayacak! En kötüsü henüz gelmedi. Korkaklığı bırak ve...”

Meiya’nın öfkeli, düz sesi çatladı. Gözleri sulandı. Umut, bitmek üzere olan bir mum gibi söndü. Yüzü acıyla, hüsrarla, tiksintiyle buruştu. Artık beni görmeye dayanamıyormuş gibi gözlerini kaçırdı. Yavaşça ilerlemek, elini tutmak, onu rahatlatmak, kendini daha iyi hissetmesini sağlayacak bir şey söylemek istedim ama yapamadım.

Çünkü şu anda istediği tek şey, ona veremeyeceğim bir şeydi: intikam ve adalet. Hayalet’e teslim olan büyüm, komplo kurduğu isyancılara olan bağlılığım.

Çünkü boşunaydı. Romalılarla savaşamazlardı.

Büyü kudretli bir şeydi ama mermiler de en az onlar kadar kudretliydi, üstelik iki kat daha hızlıydı ve zamanlarını çalmıyordu.

Eğer isyanlar bir işe yarasaydı, Er-Lang böyle harap hâlde olmazdı. Halkımız aç kalmazdı, kendi sokaklarımızdan uzak

utulmazdık. Bizim türümüzün işlettiği dükkânlar, sırf o tiranlar öyle istiyor diye sadece belirli günlerde Romalı tabelalarını gururla sergiliyordu. Çünkü Romalılar şehirlerimizi keşfetmek, yemeğimizi yemek, kültürümüzün, hikâyelerimizin, tarihimizin tadını çıkarmak isterken, bunu yanımızda olmak zorunda kalmadan yapmak istiyorlardı. Sanki kemirgenmişiz ya da pasparlak cilalı deri ayakkabılarına bulaşan, üzerine basılmaya bile layık olmayan toprakmışız gibi.

Romalılar kendilerini bizim sahiplerimiz sanıyorlardı.

Öyle olabilirlerdi de.

“Bu tehlikeli şeylere bulaşmanı istemiyorum,” diye fısıldadım.

Meiya’ya istediğini veremezsem o zaman ona ihtiyacı olanı verirdim.

Onu, kulaklarına anlamsız umutlar fısıldayan Hayaletlerden uzak tutacak ve bu küçük isyanların Romalıları daha da öfkelen-dirip bizi kaçınılmaz savaşa daha da yaklaştırdığına, yaratacakları tek farkın bu olacağına ikna edecektim.

Kız kardeşim şehit olmak istiyordu.

Ona kötü bir şey olmasına izin vereceğime, önce kendimi öldürürdüm.

“Bana ne yapacağımı söyleyemezsin,” dedi tükürürcesine.

“Meiya, iyi bir koca bulup evleneceğim ve para, Roma veya başka şeyler için endişelenmemize gerek kalmayacak.”

Kahkahası, boş bir kavanozun dibindeki tek bir madenî paranın tiz takırtısı gibiydi. “Bunların umurumda olduğunu mu sanıyorsun? İyi bir kız gibi evlenmenin her şeyi çözeceğini mi sanıyorsun? Romalılar şimdi iyi davranıyorlar çünkü İmparator Yongle onların emirlerine boyun eğiyor. Ama kısa süre içinde imparatorun vermek istemediği şeyler isteyecekler. Sonra ne olacak? Diz çökerek yaşanan bir hayat, gerçek bir hayat değildir. Savaşmalıyız, durdurulamayacak kadar güçlenmeden önce canavarları öldürmeliyiz.”

Meiya sanki anlamıyormuşum gibi konuşuyordu.

Kabul etmek istemesem de söylediği her şeyi anlıyordum. Bu yüzden evlenmek zorundaydım. Bu şehrin karmaşasından, Roma'nın azgın bir şevkle sahiplendiği topraklardan uzakta, iyi bir aileden gelen iyi bir adam bulmalıyım.

Bunların hiçbirisi kaçınılmaz acıyı önlemek için değildi. Aileme, kalan azıcık huzurun tadını çıkarma şansı vermek içindi. Her şeyimizi kaybetmeden önceki normal yaşantımızın bir kalıntısıydı. Büyükanнем bir ömür yetecek kadar kalp kırıklığı yaşamıştı, bu yüzden son günlerinin huzur içinde geçmesini istiyordum. Onun mutlu olmasını istiyordum. Evlendiğimi görmesini istiyordum. Yang soyunun adı eski ihtişamına geri dönsün ve büyükanнем de büyükbabamla öbür dünyada gururla yüzleşbilsin.

Meiya'ya genç olma, hepimiz için kaçınılmaz olan kan gölüne sürüklenmeden önce birkaç yıl daha kendi istediğini yapma şansı vermek istiyordum.

Benim için çok şey yapmış olan ikizim, benden birkaç dakika küçük kız kardeşim.

“Meiya, ben...”

Ona dokunmaya çalıştığımda beni itti. “Sen bir korkaksın.”

Korkak. Ölüm'ün büyüğü bu kelimeyle alev aldı. Alaycı bir şekilde sıırıttım. “Belki de bir korkağım. Ama bizi güvende tutmak için gerekeni yapacak bir korkağım! Şimdi bu isyan saçmalığını unut ve temiz bir cübbe giy. Büyükanнемin seni böyle görmesini istemiyorum.”

Meiya ayağa kalktı. Bana bakış şekline dayanamıyordum. O kadar yakıcı bir kızgınlıktı ki bir zamanlar bana duyduğu sevgiyi küle çevirirdi. Sonsuza dek en kötü kâbuslarıma musallat olacak bir bakıştı bu.

Sonra yavaş, hırıltılı nefeslerle, “Büyükanнемi hayal kırıklığına uğratmış olabilirim ama en azından ben senin gibi değilim, Ruying. Özgürlüğün ölmeye değer olduğunu biliyorum.”

Çenemi sıktım, kalbim sağlıklı olmayan bir hızda atarken, içimdeki hayal kırıklığı giderek büyüyordu.

“Vaktini boşa harcıyorsun.”

“Ne?”

“Hayalet’in ve isyancıların bu kadar uzun süre hayatta kalmalarının tek nedeni, Roma’nın onları bir tehdit olarak görmemesi. Sayıları ve etkileri her geçen gün artabilir ama canavarı dürtmeye devam ederlerse Roma’nın ayaklarının dibinde bir hamamböceği gibi ezilecekler.”

Meiya’nın gözleri hançer gibi keskinleşti. “Afyon almamın gerçek nedenini bilmek ister misin? Güçlü olmak istediğim için aldım. Senin gibi. O kadar güçlü olayım ki bir daha hiçbir şey bana zarar veremesin. Çünkü Ölüm, kutsamak için yanlış kız kardeşi seçti. Eğer ben senin güçlerine sahip olsaydım, Erlang’ın gururu olurdu. *Doğru* olan için savaşırdım. Bu değerli Armağan’ın çürüyen bir meyve gibi boşa gitmesine izin vermezdim. Yakınlarımdan diz çökmüş şekilde yaşamalarına, kendilerine tanrı diyen ama buna hakkı olmayan canavarlara boyun eğmelerine izin vermezdim.”

Zorla gülümseyişimde acı bir tat vardı. “Benim hakkımda gerçekten bu kadar olumlu mu düşünüyorsun? Zavallı büyümün dünyada görmek istediğin farkı yaratabileceğini mi sanıyorsun? Ben tek bir kişiyim, Meiya. Hiçbir şeyi değiştiremem. Ailemizi bile zar zor idare edebiliyorum! Neden Armağan’ımı öğrendiği anda beni itici bulacak bir yabancıyla evleneceğimi düşünüyorsun?”

“Gücün mü yok yoksa o güce sahip olmayı mı istemiyorsun?” Meiya geri çekildi. “Ben senin yerinde olsaydım, emrimde Ölüm ile doğmuş olsaydım, annemin kızının olmasını istediği her şey olurdu. Cesur ve yürekli, şarkılara ve baladlara layık bir kahraman. Sana Ruying adını vermesinin sebebi bu değil miydi?”

Adımın anlamı cesurdu. Boğazımdaki yumruyu yutkundum. “Ben senin kahramanın değilim, Meiya. Hayalet’in yalanlarına

zaman harcama. Kimsenin dünyamızı kurtarma veya yok etme gücü yok. Kimsenin. Ve şayet gerçekten o kadar güçlü olsaydım, hâlâ burada olur muyduk sanıyorsun?” Bizi çevreleyen harabe evi işaret ettim.

“Haklısın. Belki de bir zamanlar sandığım gibi kahraman değilsindir.”

Meiya kapıyı arkasından çarptı.

Kolumdaki alıç meyveleriyle dolu unutulmuş torbayla sessizce olduğum yerde kalakaldım.

Diz çöküp kalan afyon tozunu elime süpürdüm. Meiya bağımlılığından vazgeçecekti. Bundan emin olacaktım. Ama şimdilik hâlâ, çok pahalı olan uyuşturucuya ihtiyacı vardı.

Yine de bugünkü kese, Baihu’dan aldığım son kese olacaktı.

Bu kavgaya veya onun politikalarına karışmayı reddettim. Çünkü bir kez girsem, dışarı çıkmam mümkün olmazdı. Bu başarısız imparatorluğu, kurtarmak için hayatımı riske atacak kadar umursamayabilirdim ama Baihu gibi bir hain olmazdım.

Tek seçeneğim bu olmadığı sürece.

Bu, kız kardeşime sunabileceğim son onur ve cesaret kırıntısıydı.

Zamanla anlayacak, dedim kendi kendime. Bir gün minnet duyacak. Ve tüm bunları ailemiz için yaptığımı bilecek.

Yine de etrafımdaki kargaşaya bakarken ağlamaya başladım.

Meiya’nın dönüp odaya koşmasını, bana sarılmasını ve beni sevdiğini, neden böyle olmak zorunda olduğumu anladığını söylemesini istiyordum. Hayalet’in yalanlarına kanmıştı ama burada birinin gerçekçi olması, dünyayı tehlikeleriyle görmesi ve bizi güvende tutmak için gerekeni yapması gerekiyordu.

Meiya geri dönmedi.

Özür dilemedi.

Ortalığı temizledim ve gözyaşlarım kurumadan yeni afyon yığınınını güvenli bir yere sakladım.

BÖLÜM 7

Meiya için meyveleri yıkamak üzere aşağı indim. Ne kadar öfkeli olursa olsun, yine de yemek zorundaydı. Meiya, son birkaç aydır onu uyuşturucudan uzaklaştırmaya çalışırken öylesine çok kilo vermişti ki çökük yanaklarını ve boş gözlerini gördükçe artık göğsüm sıkışıyordu.

Mutfak, avlunun bir köşesine sıkıştırılmıştı. Evimiz eskiden daha büyüktü; geniş odalar, bahçeler ve misafirleri ağırlamak için büyük salonlar. Bunların çoğu, babamın ölümü ve geride bıraktığı borçların ardından ayakta kalmamızı sağlamak için parça parça satılmıştı. Şimdi geriye sadece üçümüze yetecek kadar büyük, harap odalardan oluşan bu küçük bölüm kalmıştı.

Ben küçükken bu mutfak insanlarla ve seslerle doluydu. Büyükanнем kek sipariş eder, babam önemli misafirleri için akşam yemeği ister, Meiya ve ben onların ayaklarının altında koşuşturur, masaların üzerinden bakıp lotus çöreği ve kırmızı fasulye keki arardık.

Şimdi hava soğuk ve sessizdi.

Meyveleri yıkadım, en iyi porselen kâseye koydum ve nadiren satın alabildiğimiz değerli şekeri -Meiya'nın sevdiği şekeri-serperek odasına götürdüm.

Kapıyı çaldım. Cevap gelmeyince, itip açmadım. Daha sonra görmesini umarak kâseyi kapısının önüne bıraktım.

Gece, gökyüzünü karartmıştı. Akşam yemeğini hazırlamak için mutfığa geri döndüm ve büyükannemi kesme tahtasının üzerine eğilmiş, ayakları dengesiz bir şekilde, kör bir bıçakla seb-zeleri doğrarken buldum. Belki de loş ışıktandı ama içeri girdi-gimde gözlerinde yaşlar gördüğüme yemin edebilirdim.

“Nai-Nai,” diye fısıldadım bıçağı elinden alırken. “Bana bı-rak.”

“Sorun değil, ben...”

“Bana bırak,” diye tekrarladım, uzun masanın karşısındaki sandalyeye oturmasına yardım ederken.

İtiraz etmedi, sadece sandalyeyi daha da yakına kaydırıp cam gibi gözlerle beni izlemeye koyuldu. Yüzü bir maskeydi, on dokuz yıl sonra bile hâlâ okuyamadığım bir maske.

Paralar bittikten ve hizmetçiler gittikten sonra, işlerin ço-ğunu küçük yaşımıza rağmen Meiya ve ben üstlenmiştik. Bü-yükannem yardım etmek istemişti ama o, zengin bir babanın kızıyken sonrasında daha zengin bir adamın karısı olmuştu. Yani hayatı boyunca tek parmağını bile kıpırdatmak zorunda kalmamıştı. Kendi kıyafetlerini yıkamasını, et kesmesini ve ala-ca karanlık vaktine kadar yemek yapmasını istemek... terbiye-sizlik gibi geliyordu bana.

O itiraz etmişti. Biz ısrar etmiştik.

Meiya ve ben o zamanlar çocuktuk. Onsuz var olamazdık. Eğer ona bir şey olursa yetim kalırdık, güzel kızlara ve nadide büyüye aç, acımasız bir şehirde av olur giderdik.

Romalıların portalı sessiz bir vaat gibi başımızın üzerinde gizleniyordu. Gökyüzünde bir yırtık, uğursuz ve sessiz bir parıltı gibiydi.

Şeytanların cehennemde olduğunu söylerlerdi ama hiçbiri-miz cehennemin yerden değil, yukarıdaki gökyüzünden açıldı-ğını tahmin edemezdik. Ve bu sefer, Nüwa gökyüzünü onarmak için burada değildi. Eski tanrılar bizi terk etmişti ve damarları-mızdaki büyü zayıflamıştı.

Baihu haklıydı, Armağan'ım sırtımda bir hedefti. Büyükanemnin koruması, bilgeliği ve bakırı gümüşe çeviren zekâsı olmasa, ayakta kalmamızı sağlayan küçük ticari alışverişler olmasa, Meiya'ya ve bana ne olurdu, Tanrı bilir.

“Yarın kuzeye gidip senin için evlilik talipleri ile görüşmeden önce size lezzetli bir şeyler yapmak istedim, kızlar,” diye mırıldandı, sesi boğuktu.

Gülümsedim. “Önemli olan düşünmüş olman, Nai-Nai. Bırak da bunları ben yapayım. Çok uzun süre ayakta kaldığında kemiklerinin ne kadar ağrıdığını biliyorsun.”

Sebzeleri ocağa koyduktan sonra ayağa kalkmasına yardım ettim ve avluya çıktık. Mutfak, ciğerleri için fazla sıcak ve çok dumanlıydı.

Sonbahar yaprakları altın rengine dönüyordu ama hava henüz soğuk değildi. Akşam havası serindi ve bu gece gökyüzü açıktı. Büyükanmem genellikle yıldızları ve ayı, bilginlerin atasözlerini yorumlamaları gibi gözlemlerdi. *Tanrılar geleceğimizi yıldızlar arasında parıltılara ve kıvılcımlara dağıtmışlar. Tek yapmamız gereken onları arayacak kadar sabırlı olmak.* Çocukken bana hep söylediği bir şeydi bu. Bir başka batıl inancı da buydu.

Taş sandalyelere oturmasına yardım ettim, sonra ayaklarının dibine diz çöküp bacağının gergin kaslarına mesaj yaptım. Yukarı bakmaya, onun bulduğunu iddia ettiği geleceklerin ayınlarını aramaya çalıştım ama gördüğüm tek şey gökyüzündeki çizgiydi. Bu çizgi göklerimizi lekeleyen portalın soluk, akkor ışıyordu, her şeyi, hatta yıldızları bile rahatsız eden kalıcı bir izdi.

Gün ışığında portal güçlkle görülebiliyordu. Gökyüzünde çarpık ışığı andıran küçük bir parıltıdan ibaretti. Ancak gökyüzü, geceleri şehrin üzerinde karardıkça portalı görmemek zor oluyordu. Işığı ara sıra yıldızlar gibi titriyor ve şekli sürekli değişiyordu. Bazı gecelerde portal öylesine küçük görünüyordu ki sanki portalın kendisi bile Romalıların yaptığı şeyin yanlış

olduğunu biliyordu da kendini kapatıp onları dışarıda bırakmak istiyordu.

Derinleşen lacivert gökyüzüne karşı mürekkep lekesi kadar küçük bir uçak, hafif bir ışık dalgasıyla portaldan geçti. O anda portalın bir saniyeden de az bir süre için ortadan kaybolduğuna, sonra gökyüzünde yeniden belirdiğinde kenarlarının dalgalandığına yemin edebilirdim.

Büyükanneme göre Romalılar ilk geldiğinde bu uçaklar ayda bir gelip gidiyormuş ve bu, halkımızın hayret ettiği bir şeymiş. Ama ben doğduğumda ve anılarımı hatırlayacak yaşa geldiğimde, bu uçuşlar haftada bire çıkmıştı. Şimdi ise onları her gün -hatta belki günde birkaç kez- gökyüzümüzü istila ederken görüyorduk.

Bu uçan makinelerin içlerinde ne taşıdıklarını hep merak ederdim. Ne götürüp ne getirdiklerini ya da bir şey getirip getirmediklerini de.

Bu uçaklar şehre yanaşmıyor, merhum imparatorun yaptığı antlaşmanın bir parçası olarak Roma'ya verdiği bir kara parçasına iniyorlardı. Er-Lang topraklarında, iki ulus barış içinde olduğu sürece istediklerini yapabilecekleri kalıcı bir Roma tapınağına.

Sanki Romalılar kendi topraklarında olsun ya da olmasın zaten istediklerini yapmıyorlarmış gibi. Hiç gitmemiş, kendi gözlerimle görmemiş olsam da dedikoducu teyzeler arasında pazarlık malzemesi gibi dolaşan hikâyeleri duymuştum. Şehrin çok dışında bir yer olduğunu ve oranın tekinsiz olduğunu fısıldaşıyorlardı. Binalardan her gün garip dumanlar ve pis bir koku yayıldığından bahsediyorlardı. Elektrik yüklü yüksek metal çitlerden ve gecenin derinliklerinde duyulabilen hayalet benzeri ulumalardan bahsediyorlardı fısıltıyla.

Boğazımdaki huzursuzluğu yutkundum. Orada olanlar beni hiç ilgilendirmiyordu. Endişelerimi harcayacağım şey burada ve şimdideydi.

Ailem.

Hayatta kalabilmek.

Bu şehrin insanları ölmeye devam ederken ve para zenginler tarafından istiflenerek bizim elimizden alınırken, karlı geceler, kıt yiyecek kaynakları ve odunların fahiş fiyatlarını da beraberinde getirecek olan kışlar yaklaşıyordu. Evimizin eski bölümlerini, ucuz odalara tıkılmış çaresiz insanlara kiralamıştık ama çoğu kendisini bile güçlkle besleyebiliyordu, bize nasıl ödeme yapabilirlerdi?

Büyükannem, paranoyak düşüncelerimi sezmişçesine bir elini başıma koyup saçımı okşadı. “Sen iyi bir çocuksun, Ruying. Baban senin nasıl bir kadın olduğunu görebilseydi seninle gurur duyardı.” Gülümsemeye çalıştım. Sanki benimle ilgili ne düşüneceğini umursuyormuşum gibi. “Ben yokken kız kardeşine göz kulak ol, tamam mı? Onun için endişeleniyorum.”

Büyükannemin daha fazlasını söylemesini, Meiya’nın da babamı öldüren aynı uyuşturucuyu aldığından şüphelendiğini söylemesini bekledim ama söylemedi.

Ya biz bunu saklama konusunda çok iyi iş çıkarıyorduk ya da büyükannem biliyordu ama bununla nasıl yüzleşeceğini bilmediğinden susuyordu.

Endişeleniyorsa Meiya ile kendisinin konuşması gerektiğini söylemek isterdim ama ailemizde sorunlarla böyle başa çıkılmazdı. Çatlakların üzerine boyalı kâğıt yapıştırıp, çatlak yokmuş gibi davranırdık. Hayatımızı hep böyle yaşadık, bilerek ama asla söylemeyerek.

Tıpkı babamın ölümüyle ilgili asla ama asla konuşmadığımız gibi. O henüz hayattayken tenimizdeki morluklardan da asla bahsetmezdik.

Sessiz yıldızların aydınlattığı parıltıda, başımı büyükannemin dizlerine yasladım, o da benim saçlarımı okşadı. Bu ânın tadını çıkarırken, bu zalim dünyanın onu benden almasından korkuyordum. Ya da büyü yaşam kaynağımı tükettiğinde ve

hayatım bana günahkâr güçlerimi bahşeden Ölüm yüzünden erkenden sonlandığında, büyükannemin elinden alınacağım günden korkuyordum. “Ne zaman geri döneceksin?”

“Belki bir hafta, belki daha kısa bir süre içinde,” diye cevapladı. “Soğuğu sevmediğini biliyorum, Ru. O kadar uzakta evlenmeni istemiyorum. Ben...”

“Kuzeyi seviyorum,” dedim ona. Ne kadar çok kuzeye doğru gidersek, başkentten ve Romalılardan o kadar uzaklaşırdık. Kuzey soğuk ve ıssız olabilirdi ama güvenli de olurdu.

En azından bir süreliğine.

Kuzey, buzlu dağların insanları koruduğu bir yerdeydi çünkü orada toprak, çocuklarını severdi. Çocukları da atalarının kanıyla ıslanmış ve atalarının kemiklerini kucaklamış toprağı severdi. Başkent halkı kuzeylilerin et yiyen vahşiler olduğunu düşünüyordu ama ben öyle olmadığını biliyordum.

Büyükannem de.

Büyükbabam da bir zamanlar kuzeyin çocuğuydu. Her ne kadar nesilde bir görülen ve toprağı çoraklaştıran bir kış fırtınası sırasında güneyli efendilerin acımasız merhameti ve yumuşak tahılları için soyadını feda etmiş olsa da, atalarımızın hikâyelerini yüreğinde taşımış ve onları yemek aralarında ya da şömüne başında etrafındakilere aktarmıştı.

Kış dişlerini ve pençelerini gösterdiğinde bile kuzey toprakları, çocuklarına daima nazik olurdu.

Bunun doğru olmasını umdum. Oradan uzakta nesiller geçmiş olsa da toprak bizi hatırlayacak, sevecek ve efsanelerde anlatıldığı gibi koruyacaktı.

Benim batıl inançlarım yoktu, geleneklere ve efsanelere inanmazdım. Ama buna inanıyordum.

Çünkü soğuk kalbimin bile umuda, tutunacak bir şeye ihtiyacı vardı. Güvenli bir yere. Ailemle birlikte güvende, mutlu ve Roma'nın yaklaşan gölgesinin travmalarından ve dehşetlerinden uzak olacağımız bir yerin hayaline ihtiyacım vardı.

Saçlarımda yumuşak parmaklarını hissettiğim büyükan-nem, “Üzgünüm,” diye fısıldadı.

Bunu içten söylediğini biliyordum. Çünkü o, hiç tanımadığı bir adamla evlenmenin kendi kaderi üzerinde hiçbir kontrolünün olmadığı bir güç oyununda bir piyon olarak sevgisiz bir evliliğin içinde sıkışıp kalmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmişti.

Benim için bu hayatı asla istememişti. Eğer koşullar farklı olsaydı, eğer gücü olsaydı, kendi evliliğimi kendim seçer, kendi kaderimi kendim çizerdim. Âşık olurdum. Hayatımdan ne isteyip ne istemediğime ve evlenmek isteyip istemediğime karar verirdim.

Ama bunlar ihtiyatlı zamanlardı. Özgürlük, çok az kişinin sahip olabileceği bir lükstü.

Kış yaklaştıkça günler daha da karanlıklaşıyordu. Ailem artık eskisi gibi değildi ve önümüzdeki fırtınalara dayanabilmek için fedakârlıklar yapılması gerekiyordu.

“*Savaş zamanında korumasız olan kızların sonu iyi olmaz,*” diye fısıldadı, ses tonu suçluluk ve utançla ağırlaşmıştı. “Biliyorum çünkü büyükbabanın yanında bunları çok yaşadım.”

Gördüklerinden hiç bahsetmemişti, zaten ben de bilmek istemiyordum. Hayal gücümün dehşetleri yeterliydi.

Ailemiz hayatta kalabilmesi için, bir torununu kurtarmak için diğer torununu feda etmek zorundaydı. Ben olmasaydım, büyükanmem Meiya’yı evlendirirdi.

Bir adamın kız kardeşime dokunmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederdim. Yakışıklı, nazik, insanın hayal edebileceği her şeye sahip olsa bile Meiya onu sevmezdi. O asla bir erkeği sevmezdi.

Büyükanmemin avucuna bir altın para koydum. “Al bunu,” dedim. “Kuzeye yolculuk uzun ve zordur. Bir handa durup dinlenmen veya bir şeyler yemen gerekirse paranı çıkıştırmak için kendine eziyet etme.”

Altın paraya baktı. “Bunu nereden buldun?”

“Çaldım. Bir Romalıdan.” Kandırılmayacak kadar zeki olan büyükanneme yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Görünüşe göre kalbimin en derin çatlaklarında sakladığım sırları bile biliyordu.

“Yang Ruying, sen nasıl...”

“Bir fırsat gördüm ve değerlendirdim, Nai-Nai. Üzgün değilim. Romalılar her gün bizden zaten yeterince şey alıyorlar. Onlardan bir şey aldığım için kendimi suçlu hissedemem. O genç adam bunun yokluğunu hissetmez bile.”

Gözleri sulandı ve dudakları titrerken korkuyla lekelenmiş bir öfke teninin altında kaynadı. “Ölebilirdin.”

“Ama ölmedim.” Gözlerim elime kaydı. Büyükannem, şelenin dibindeyken varlığını keşfettiğim o günden sonra Armağan’ımı kullanmamı yasaklamıştı.

Onu kontrol edebileceğimi düşünmüyordu.

Haklıydı da, edememiştim.

Ama sonuçta Ölüm bana bu gücü vermişti. Onu istediğim zaman kullanma hakkım vardı. Değil mi?

Güçlüydüm, kudretliydim. Dünyayı daha rahat bir yer hâline getirmek için neden bu parçamı bastıracaktım ki?

“Hâlâ... hissedebiliyor musun *onu*?” diye sordu. Büyü gücümü kullandığımı anlayabiliyordu, bunu her zaman anlardı.

Büyükannem havadaki büyüü koklayabildiğini söylerdi. Bazen ben de koklayabildiğimi düşünüyordum.

Yalan söyleyerek başımı iki yana salladım.

Bazı günler Ölüm’ü kontrol ediyordum, diğer günlerde ise sanki o beni kontrol ediyormuş gibi hissediyordum. Kan arzusu her zaman tenimin altında şarkı söylüyordu.

Bazı günlerde görmezden gelmek, diğer günlerde olduğundan daha zordu.

Ölümlü yasaları tanrılar için geçerli değildi. Ölüm’ün güçleriyle tıpkı Romalılar gibi sahte bir tanrı olabilirdim ben de. İstedğim gibi *qi* alabilir, masum insanların hayatlarının özünü

emebilir ve kimin yaşayıp kimin öleceğine karar verebilirdim, Ölüm'ün reenkarne olmuş hâliymişim gibi.

Gerçi bazı açılardan öyleydim de.

Biraz durakladıktan sonra, “Armağan'ını kullanmamalısın,” dedi. “Büyünün bir bedeli vardır, Ruying. Büyünü her kullandığında senin içindeki *qi* de büyüyle birlikte yok olur.”

“Biliyorum.”

Bu dünyada iki tür Xianling vardı: güçlerini cimrice kullanıp dikkatli hareket edenler ve nasılsa hepimiz öleceksek, güzel vakit geçirebilmek için güçlerini umursamadan kötüye kullananlar.

Güç tehlikeli bir baştan çıkarıcı, şiddet ise sarhoş edici bir coşku. Onun çekimine karşı koyabilenler nadirdi. Bu yüzden çoğu Xianling yaşlanacak, dünyayı görecek veya hayatın sunduğu ölümlü zevkleri tadacak kadar uzun yaşamazdı.

Xianlingleri, büyü gücüyle doğduğumuz için şanslı olarak görenler, bizim bedenlerimizde yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu ve taşımamız gereken kontrol yükünü bilmiyorlardı.

Her günün her saniyesi.

Büyü gücü olmadan doğanlar, büyüünün dünyayı kolaylaştırdığını sanıyorlardı. Büyünün büyük bir bedelinin olduğunu unutuyorlardı. En parlak kibritlerin çoğu zaman nasıl da en hızlı yananlar olduğunu da.

“Bana Armağan'ını bir daha kullanmayacağına söz ver.” Bu bir emirdi, istek değil.

Ben bu sözü veremezdim.

Jing şehrinde herkesin bir düşmanı vardı. Herkesin ölmesini istediği biri vardı. Evleneceğim kişi, Armağan'ımın ne olduğunu keşfettiğinde, en büyük düşmanlarını fark edilmeden öldürmenin ne kadar kolay olduğunu anladığında, böyle bir gücün boşa gitmesine izin vermezdi. Ailesi beni bir silah gibi kullanmak isterdi ve bir eşten, bir kızdan -herhangi bir kızdan- üstü olan erkeklerin emirlerini yerine getirmesi beklenirdi.

İtaat etmekten başka seçeneğim olmazdı. İmparatorun yanında Xianlingleri orduya katılmaya ve asker olarak eğitmeye zorlayacağına dair dedikodular duymuştum. Ben bir bıçaktım, birinin beni öldürmeye zorlaması an meselesiydi.

İyi ihtimalle, ailemi geçindirebilecek bir adamla evlenirsem en azından onlara bakılırdı.

Değil mi?

Genç yaşta ölmek uzun zamandır kabullendiğim bir şeydi. Sevdiğim biriyle yaşlanmak gibi asla deneyimleyemeyeceğim şeyler vardı. Çocuk doğurmak ve onların yetişkin olmalarını izlemek için yeterli zamana sahip olma lüksü gibi. Tabii, kocam benim korkunç yeteneklerime bana dokunabilecek kadar katlanabilirse. Ve tabii, gelecekteki kayınvalidem kendi çocuğumun yanında herhangi bir yere gitmeme izin verirse...

Ölüm ve onun tüm açlığı içimde gürlerken bir çocuğum olabilir miydi? Yoksa Ölüm, içimde filizlenmeye cesaret eden her tohumun içinden hayatı emer miydi?

Zamanım sınırlıydı ve son, düşündüğümünden daha erken gelebilirdi. Her saniye değerliydi, bu yüzden mümkün olduğundan uzun yaşamaktı amacım.

Ve kalan zamanımla sevdiklerime biraz olsun mutluluk satın alabilmek.

Büyükannem, söylediği gibi ertesi sabah gitti.

Meiya kapısının önüne bıraktığım meyveleri yemedi.

Olgun alıç meyveleri, karıncalar şekerin kokusunu alana kadar odasının önünde durdu, sonra meyvelerin tatlı kısımlarını alıp gittiler.

BÖLÜM 8

Çocukken kan dökülmeden önce hisseder, Ölüm gelmeden önce görürdüm. Büyüdükçe bu duyularım daha da güçlendi. Tıpkı hayvanların fırtınayı önceden hissetmeleri gibi ben de kan dökülmeden önce kanın döküleceğini hissediyordum.

Büyükannem gittikten üç gün sonra, rüyamda Ölüm'ün buzlu nefesini gördüm.

Rüyamda, Jing şehrini yukarıdan, sanki koruyucumun gözlerinden görürmüş gibi gördüm. Başkent, kıvırmalı nehirlerin bölüğü, kan kırmızısı fenerlerin saçtığı karanlığın içinde uyukluyordu.

Bu gece, kırmızı olan tek şey onlar değildi.

İçimde bir şey kıvrılıp büküldü. Panik yükseldi. Keskin, yükselen bir gelgit ilerledi boğazıma doğru.

Adamlar gece boyunca yürüdüler, sessizce evlere girdiler, ellerinde bıçaklar parlıyordu.

İlk düşüncem *Hayalet* oldu.

Sonra onların yabancı kıyafetlerine ve sırtlarına bağlı silahlara daha yakından baktım.

Romalılar. Taohua'nın uyarısı yankılandı.

Gülmek istedim. Şaşırmamalıyım. Bin yıl önce Qin İmparatoru döneminde var olan insan tacirleri gibi Xianlingleri yataklarımızdan çalanların Romalılar olduğuna dair söylentiler

uzun süredir dolaşıyordu. Üstelik söylentiler nadiren asılsız olurdu, tıpkı ateş olmayan yerden duman çıkmaması gibi.

Ama neden?

Qin İmparatoru, büyü güçleri nedeniyle Xianlinglerden oluşan bir ordu kurmayı, böylece daha fazla toprak fethetmeyi istemişti. Fakat Roma'nın elinde zaten bilim vardı. Sihrin ne faydası olacaktı ki?

Sessiz, sarımsı bir duman Romalıları takip ederek her eve girdi, sakinlerini uyuttu ama herkesi zamanında sakinleştiremedi. Feryatlar geceyi böldüğünde silah sesleri de duyuldu. Renkler patladı. Kurşunlar solgun bedenlerden ruhları söküp aldı ve canlı tonlar hâlinde sokaklardan gökyüzüne yükseldi. Öylesine çoktu ki karanlığı aydınlatıyordu.

Kaç, diye emretti Ölüm.

Bir sarsıntıyla soluk soluğa uyandım. Gerçekliğin içime işlemesi, uzaktaki çığlıkların rüyamın artakalan etkisi değil, gerçek olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

Kırmızı alevlerin parıltısı ve gölgeli kaos, kâğıt kaplı pencerelerimden içeri doğru titreşiyordu.

Çık dışarı! Ölüm'ün sesi keskin ve çabuktu.

Hemen.

Ayağa kalktım, aceleyle cübbemi ve çaldığım altın kesesini aldım. Ardından ayağıma çizmelerimi geçirdim.

Jing şehri kuşatma altındaydı. Şehir muhafızlarının kılıçları ve demir uçlu okları Roma'nın hızlı kurşunlarını ancak belirli bir süre uzak tutabilirdi. Meiya'yı buradan çıkarmalı ve onlar bizi bulmadan önce güvenli bir yer bulmalıydım.

Büyükannemin uyarısı bir çan gibi kulaklarımda çınladı. *Savaş zamanında korumasız olan kızların sonu iyi olmaz.*

Duyularımın ucunda bir şeyler karıncalandı.

Gözlerimi kapattım ve ölümlü gözlerimin göremediği şeyleri görebilmek için Ölüm'ün siyah-beyaz dünyasına daldım.

Parıldayan üç silüet evime doğru ilerliyor, soyulan kırmızı kapılardan içeri süzülüyordu.

Panik, korkuya dönüştü. Acele etmeliydim.

Meiya'nın ay ışığı altındaki yatak odasına girdiğimde, davetsiz misafirlerin dikkatini çekme korkusundan mumu yakmaya cesaret edemedim.

"Meiya!" Onu uyandırmak için sarsarak nefes aldım. "Gitmeliyiz. Hadi!"

Hareket etmedi. Dokunduğumda teni sıcak ve kömür gibi yakıcıydı.

Gökler aşkına. Ateşi en son ne zaman bu kadar hızlı yükselmişti, hatırlamıyordum. Yoksunluk krizleri artık daha da hızlı geliyordu, tıpkı babamda olduğu gibi...

"Meiya!" dedim ısrarla. "Lütfen uyan!"

Kız kardeşim, sanki sıkıntımı hissetmiş gibi kıpırdandı. Parmakları seğirdi, gözleri titredi. "Ru?" Bir mıtıltı duydum. Bana *Ru* diye hitap etmeyeli yıllar olmuştu. Gözleri şaşkınlıkla açıldı, beni tam olarak göremiyordu.

"Buradayım." Rahatlayarak titret bir kahkaha attım. "Gitmeliyiz. Hemen. Her şeyi daha sonra açıklayacağım."

Meiya'yı kaldırmaya çalıştım ama gözleri tekrar kapandı.

Aşağıdaki salonda, avlunun etrafında dolaşan davetsiz misafirlerin, kapıları birbiri ardına tekmeleme seslerini duydum. Durmuyorlar, kırılacak ya da alacak bir şey arıyorlardı. Bizi bulmaları an meselesiydi. "Kardeşim, lütfen uyan." Tekrar denedim ama olmadı.

Elimdeki eli gevşeyince onu bıraktım. Onu uyandırmayı başarsam bile koşamayacak kadar güçsüz olacaktı.

Ben Taohua değildim. Onu taşıyacak kadar güçlü değildim. Sadece birimiz bu geceyi atlatabilirdi.

Parmaklarımı kıvrıp açarak büyüünün tanıdık bir senfoni gibi içimden geçmesine izin verdim. Davetsiz misafirlere uzanmak, bedenleri ölü ve soğuk cesetler hâline gelip düşünce kadar

onlardan qi çekmek istiyordum ama çok uzaktaydılar, üstelik benim büyü gücüm çok hamdı ve eğitilmemişti.

Hayatımın tamamını Ölüm'ün güçlerini bastırarak geçirmiştim, onu korkunç durumlar dışında asla kullanmamıştım. Üç adamla birden baş edebilecek kadar güçlü olmadığımı biliyordum.

Ama denemek zorundaydım.

Titrek bir nefesle Meiya'nın asık suratına ve güzel, ay gibi gözlerine baktım. İkiz olduğumuz anlaşılmıyordu. Biz doğduğumuzda Meiya'nın, avucunun içine sığacak kadar küçük olduğunu söylerdi büyükannem. Bu yüzden de büyük annem ona 掌上明珠 *Mingzhu* adını vermek istemişti. Avucunun içindeki muhteşem inci.

Meiya bu kadar ufak tefekken, benim nasıl bu kadar sağlıklı olduğumu, ben Armağan'ımı keşfedene kadar anlamamıştık.

Ben bir parazittim ya da bir asalak. Annemin karnında bir bebekken bile, hem Meiya'nın hem annemin *qi*'sini çalmıştım. İkisini de öldürmeye çalışmıştım.

Annemizin ölümünün sebebi bendim.

Yaşamamızın sebebi ise Meiya'ydı.

Ben yaşamı alıyordum. Meiya ise geri veriyordu.

Yin ve yang.

Annemin ölümü yüzünden babam ikimizden de nefret ediyordu. Oysa sadece benden nefret etmesi gerekirdi.

Meiya masumdu. Babam karanlık ruh hâllerindeyken, Meiya'nın beni dolaba saklamasına izin veriyordum. Onun babamın öfkesiyle tek başına yüzleşmesine neden oluyordum çünkü ben, karşı gelmekten çok korkardım.

O zamanlar da şimdi olduğu kadar korkaktım.

Gözyaşlarım, gözlerimin arkasını yaktı. Kız kardeşime çok şey borçluydum.

Hep borçluydum.

On dokuz yıllık borç. Doğduğumuz andan itibaren ona hayatımı borçluydum.

Seninle ilgilenme sırası artık bende, Meiya.

Meiya'nın yatağının altındaki döşeme tahtasını açtım ve onu büyükannemin bu gibi durumlar için hazırladığı girintiye yatırdım. Büyükannem -büyükbabamızın başarısının arkasındaki zekâ- daima iki adım ötesini düşünürdü ve bize de aynısını yapmayı öğretmişti.

Meiya yüksek ateş nedeniyle sersemlemişti ve bilinçsiz dudaklarından anlaşılamayan bir mırıltı çıkmıştı.

“Bunu halledeceğim.” Eğilip alnına bir öpücük kondurdum. “Güvende olacaksın. İyi olacaksın. Kendine iyi bak, Meiya. *Beni hatırla.*”

Altın kesesini yumuşak ellerine koydum, sonra döşeme tahtasını yerine ittim.

Nefesimi sakinleştirdim, hizmetçiler için olan merdiven boşluğundan parmak uçlarımda yürüyerek geçtim. Büyü, parmak uçlarımda hazır bekliyordu.

Tam o sırada büyükannemin boş odasından çıkan davetsiz misafirleri gördüm, benim ve Meiya'nın odalarımızın bulunduğu yere çıkan merdivene doğru ilerliyorlardı. Kırmızı üniformalar giymiş, silah ve mühimmatla donanmışlardı ve sıradan suçlulara ait olamayacak kadar güzel çizimleri vardı.

Sessiz kalmak için hiçbir çaba sarfetmeden saklandığım yerden fırladım. Yüzlerinde beni gördüklerinde ay ışığında hayalet beyazına boyanmış gülümsemeler belirdi.

Öndeki, silahını kaldırmadan önce yakasındaki bir cihaza, “Onu buldum,” dedi.

Olabildiğince hızlı koştum. Onları Meiya'dan uzaklaştırmalıydım. Kız kardeşimi korumak için her şeyi yapardım.

Taohua'nın bana büyü ve savaş sanatıyla ilgili öğrettiklerini hatırlamaya çalıştım.

Bir kaplan gibi hedefin boğazına atla.

İlk silah sesi bir gök gürültüsü gibi yankılandığında eğildim.

Kulaklarımın yanından hızla iki kurşun geçti. Görüş alanımda oluşan kısa renk parlamaları, kayan yıldızlar kadar hızlıydı. Taohua'nın bana öğrettiği gibi mermilerin yolundan çekildim. İşin sırrı hareket hâlinde kalmaktı. Oturan bir ördeği öldürmek, hareket eden bir ördeği öldürmekten daha kolaydı.

Oklardan kaçmayı yıllar önce öğrenmiştim, kurşunlar ise oklardan çok daha hızlıydı. Ya bu adamlar kötü nişancıydı ya da öldürmek için ateş etmiyorlardı. Beni canlı istiyorlardı.

Nedenini düşününce ürperdim.

Savaşmadan pes etmeyecektim. Rüzgârın fısıltısı ya da güneşin iradesine göre boyun eğen bir söğüt değildim ben. Onlar beni avlamadan ben onları avlamak zorundaydım.

Bu kaçakçılar kız kardeşime dokunmak istiyorlarsa iki kere düşünmeleri gerekti.

Büyümü fırlatıp elimi bir yay gibi uzattığımda, *qi* yeni bir yuva arayan ateş böceği sürüsü gibi bana çarparak kollarıma tırmandı, vücuduma bir ısı ve karıncalanma getirdi. Çırpınan kanatları içimden enerji dalgaları göndererek beni daha hızlı, daha güçlü, her şeyi daha keskin hâle getirdi.

Büyükannem büyü gücümün bu dünya ile öteki dünya arasında bir kapı olduğunu söylerdi. *Qi* içimden her aktığında, sanki on bin atlı bir araba tarafından taşınıyormuşum gibi hissediyordum. Bir koşudan sonra hissedilen coşku kadar tatlı bir coşkuydu. Kaslarım ağrıyor, kalbim çarpıyor, akciğerlerim hava için yanıp tutuşuyordu. Tüm vücudum ipten bir salıncağın en yüksek noktasına ulaşıldığı zamanki o uçma hissi gibi ağırlıksızdı. Yer çekiminin sona erdiği bu ruhani, görkemli his dışında her şeyin uzakta kaldığı bir an.

Ama bu çalınmış enerjiler damarlarımda yüksek sesle şarkı söylerken sonuçlarını düşünmekten ürperdim.

Beş günde iki kez.

Vücudum gücün tadına vardığında, Ölüm'ün alayları her zaman daha yüksek sesle duyulurdu ve bu alayları arka plana itmek zorlaşırdı.

Ama bunun için daha sonra endişelenmem gerekecekti.

Öncelikle bu geceyi atlatmam gerekiyordu.

İlk adam hareketsiz bir yığın olarak yere yığıldığında -ölmemiş, sadece bayılmıştı- hemen onun yanına koşan adama doğru ilerledim. Ama bu adamın enerjisi, işlenmiş bir ilmek gibi öfke- li ve inatçıydı. Ne kadar çağırırsam da kulak asmayı reddederek ölümlü bedenine tutundu çünkü bu, gerçekten ölmek istemeyen bir adamdı.

Ten tene temas olmadığı için onun qi'sini tutuşum gevşedi. Büyü, neredeyse hiç kullanmadığım bir kastı. Eğer pratik yap- saydım, gücümü eğitseydim, onu daha da güçlendirebilir, şimdi yaptığımdan daha iyi kontrol edebilirdim.

Ya şöyle olsaydı ya böyle olsaydı diye düşünmek için artık çok geçti. Enerjisini bir kez daha çektim ve bu sefer bu, tökez- lemesine, dengesini kaybetmesine yetti. Yığılan bedeni, arkasın- daki adamla birlikte çok yüksekte düşen bir çığ sesine neden oldu. Birbirlerinin uzuvlarına dolanıp yere düştüler.

Daha hızlı koştum. Avlu kapılarının solmuş kırmızı- sı görünüyordu. Taohua'nın evi çok uzakta değildi. Generalin malikânesinde muhafızlar devriye geziyor, askerler dolanıyordu. Eğer oraya ulaşabilirsem...

Sert bir şey boynumu deldiğinde omurgamdan aşağıya bir acı yayıldı.

Bir kurşun muydu mu? Bir iğne... Hayır, bir ok.

Uyuşan kaslarım ağırlığının altında çöktü, vücudum kar- makarışık bir kaos hâlinde ikiye bükülüp yere çarptı. Kum ve çakıllar cildimi kırmızıya boyadı, dört gün önceki zar zor iyileş- miş yaraları yeniden açtı.

Batmakta olan taşlar kadar ağır olan ok, cildimin altına soğuk bir şekilde damlayan zehirle kaplıydı ve uyumak istememe neden oluyordu.

Kırmızı kapıya bakarak hareket etmeye çalıştım. Dirseğim yere saplandığında sivri taşlar tenimi kesti.

Sürünerek ilerledim, ilerledim.

Neredeyse varmıştım.

Çok yakındım.

Çok.

Yakın.

“Ne de ele avuca sığmaz bir şeysin sen böyle” dedi biri, arkamdaki çakılları çtırdatarak. Ardından bacağımı yakaladı. “Hadi gidelim.”

Adamın kaba elleri beni yukarı çekerken *Meiya güvende*, demeye çalıştım kendi kendime. Önemli olan tek şey buydu.

Kız kardeşim güvendeydi ve yaşayacaktı.

KISIM 2

Veni

Vidi

Vici

Geldim

Gördüm

Yendim

BÖLÜM 9

Doğru gelmeyen bir şey vardı. Gözlerimde yaşlarla ve boğazımda yarım bir çığlıkla uyan-
dım. Yavaş, sığ nefeslerimle birlikte dünya netleşti. Fırtına gri-
sinin boğduğu, dar aralıktan sızıp gölgelerden bir kabuk hâline
gelen beyazın keskin ışınları kirpiklerime dokunurken bu dört
duvarı kül rengi tonlarda aydınlattı.

Zincirlerin şakırtısı ve bitmeyen çığlıklar havada keskin bir
şekilde yankılandı. İnsanlar hayatları için yalvarıyordu.

“Bırakın beni! Lütfen!”

“Tanrılar bunun için sizi lanetleyecek!”

“Lütfen! Bir ailem var! Bir kızım, bir annem ve...”

Çığlıklardan bazıları bizim dilimizdeydi. Bazıları ise ak-
sanlı bir Roma dilindeydi. Büyükanнем her ihtimale karşı
Meiya’ya ve bana her ikisini de öğretmişti. Dil ve iletişim, en
kötü kâbuslarımız gerçeğe dönüşürse bizi hayatta tutabilecek
becerilerdi.

Ayağa kalktım, güm güm atan şakaklarımı ovuşturdum.
Kalp atışlarımla hızı kulaklarımda çok yüksekti.

Toprak ve taşların altına gömülmüş olan hücre, bir yatak ve
metalden bir klozetin sığacağı büyüklükteydi ve pisti. Duvarlar
sefaletle kaplıydı. Kan, zemini paslandırmıştı. Havaya idrar ve
kusmuk kokusu sinmişti, midem bulanıyordu.

Duyularım yavaş yavaş geri dönerken omuzlarımı çevirdim. Bu yerin nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ve bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Gözlerimi kapatıp Ölüm'ün kaynayan büyüüne uzandım. Onu dışarı itebilirsem bu hapisaneyi ve ölümlü gözlerimin göremediği her şeyi daha iyi görebilirdim.

Ama ilk kez, yaşayanlar ile ölümler arasındaki bariyer dokunuşumla yıkılmadı. Daha sert bastırdım. Ellerim havaya uzandı. Parmak uçlarım sıcak ve parıltılı *qi* kordonlarını aradı.

Bir şeyin.

Lütfen, diye düşündüm. *Beni içeri al.*

Hiçbir şey olmadı.

Sonra onları gördüm. İkiz metal bilezikler, ince ve dar bileklerime ikinci bir deriymişçesine kelepçe gibi kenetlenmişti. Büyü gücümü boğazıma yumru olarak tıkıyorlardı.

Aklıma ilk gelen Zhentian demiri oldu: Xianling çocuklarını korkutmak için kullanılan bir efsane. Qin İmparatoru tarafından Büyük Savaş sırasında kendini tanrılara karşı korumak için icat edilen, büyüü püskürtebilen bir yaratım. Xianlinglerden hem korkulduğu hem de onların sömürüldüğü zamanlardı bunlar.

Olabilir miydi?

Parmağımı uzunluğu boyunca gezdirdim. Hayır, bu bilezikler bir büyü ürünü değildi. Hafif bir bilim akımıyla, büyüü ellerimde toplamaya çalıştığımda parmak uçlarımda oluşan hafif bir titreşimle uğulduyorlardı.

Ellerimi çevirip bileziklerde bir kilit, ufak bir birleşim noktası aradım. Gerekirse onları kanayan tırnaklarımla açardım. Bu canavarları üzerimden atmak için her şeyi yapardım.

“Ben olsam bunu denemezdim.” Ses, ürpermeme neden oldu ve içgüdüsel olarak Ölüm'ün Armağanı'na uzandım. Yine emirlerime uymadı. Bir adam kötülükle bilenmiş bir hançerin parıltısına benzeyen gülümsemeyle hücremin dar penceresinin ötesinde duruyordu. “Roma'nın en iyi beyinleri tarafından

tasarlandı bunlar. Sizin gibi basit yaratıkların kavrayışının çok ötesinde bir bilim. Hiçbir Xianling onlardan kurtulamadı.”

Adam beni baştan aşağı, tadına bakmak için sabırsızlandığı bir et parçasıymışım gibi süzdü. Ellerimi yumruk yapıp öylesine sıktım ki tırnaklarım etime saplandı. O vahşi gözleri yuvalarından çıkarmak istiyordum ki bir daha bir kıza asla öyle bakamasın. Ellerimi göğsüne batırmak istiyordum, o çığlık atana kadar zerre zerre canından parçalar koparmak...

Onu hatırladım.

Yeşim taşı kadar yeşil ve soluk gözlerinin parıltısını. Altını çaldığım genç Romalı efendiyi. Bu adam onun muhafızıydı. Tam öldürmek üzere olduğum ama sonunda beni yakalayan kişiydi.

Geriye çekildim, içimde büyü yerine korku yükseldi.

O gün yüzüne iyi bakamamıştım ama derin, tehditkâr sesini ve her kelimeyi yarı sıkılı dişlerinin arasından hırlayarak söyleyişini tanıdım.

Ölüm’ü onun üzerine saldıktan sonra, onu yarı ölü hâlde bırakmıştım. Hâlâ solgundu, gözlerinin altında gözle görülür bir bitkinlik, şakağında ufak bir gümüş çizgi. Bir zamanlar esnek olan cildi şimdi kâğıt gibi ve inceydi. Kaç yaşında olduğunu bilmiyordum ama o genç ve öfkeli gözlerine rağmen şimdi yıpranmış bir yaşta gibi görünüyordu.

En azından hayattaydı.

Eğer yer değiştirecek olsaydık ve Ölüm’ün güçlerini elinde tutan o olsaydı, o gece o ara sokaktan çıkıp çıkmayacağımdan emin değildim. Romalılar, Er-Lang halkına hiç merhamet göstermezdi. Bizler, onların gözünde kemirgenler, ayaklarının dibindeki cılız yaratıklardık. Benim ölümüm önemsiz olurdu. Öldürdüğü ilk Pangulu ben olurum herhalde.

En kötü yanı, ellerini kanımla ıslatsa, beni o kadim taş yola karşı hiçbir şey kalmayana kadar boğsa bile, bu yaptığığın hiçbir bedelinin olmayacağıydı.

Sessizliğim üzerine sanki yakalanmamdan zevk alıyormuş gibi gülümsemesi derinleşti. “Ne güzel. Seni öldürmekten özellikle zevk alacağım.”

“Bekle,” diye seslendim o gitmeden önce. “Neredeyim? Neden buradayım?”

Duraksadı ama bana doğru dönmedi. “Yakında öğreneceksin,” deyip gitti.

BÖLÜM 10

Zaman yavaş bir ızdırap içinde ilerliyordu. Gün ışığı olmadan zamanı takip etmenin bir yolu yoktu. Bilezikleri tekrar tekrar duvarlar çarptım. Parmaklarım kanla kaplanana kadar onları açmaya çalıştım. Boğazım patlayana kadar bağırdım. Kimse cevap vermedi. Dış dünyayla iletişim kurmanın, nerede olduğumu veya evde neler olduğunu bilmenin bir yolu yoktu.

Büyükannem kuzeyden dönmüş müydü? Meiya o gece yara almadan kurtulmuş muydu? Saldırı tek seferlik bir şey miydi yoksa olaylar büyümüş müydü? Roma ile boğazımıza kadar savaşa batmış mıydık?

Durum öyleyse, kız kardeşime ve büyükanneme ne olacaktı? Muhafızlardan cevap almaya çalıştım ama benimle konuşmak şöyle dursun, bana dönüp bakmadılar bile.

En korkutucu kısmı bu olabilirdi: bilmemek.

Muhafızlar bana nefret ve iğrenmeyle bakıyorlardı. Bu yüzden çılgılık atmayı bıraktım ve hücrenin dar aralığından bana tatsız yiyecekler uzattıklarında kavgaya etmedim veya yakınmadım. Ağlamadım, merhamet dilemedim. Enerjimi korudum ve güçlü kalmak için bana verdikleri her şeyi yedim.

Acımasız adamlarla ilgili babam sayesinde birkaç şey biliyordum. Bu tür adamlar sen ne kadar yalvarırsan seni incitmekten

o kadar zevk alırlardı. Bu yüzden sessiz kalmayı ve onları bu tatminden mahrum bırakmayı tercih ettim.

Küçük zaferler.

Ölüm'ün kutsadığı kız böyle ölemezdi. Bir şehit ya da hain olarak değil, yabancı topraklarda, sevdiklerimden uzakta, isim-siz bir şekilde. Her ne pahasına olursa olsun hayatta kalacaktım. Ve hayatta kalmak için oyunu onların kurallarına göre oynamalıydım. Fırsatımı beklemeliydim.

Diğer mahkûmların yürek parçalayıcı feryatları gece gündüz, her saatte devam ediyordu. Başlarda buna minnettardım. Özgürleşmek, savaşmak, Roma'nın şişen egosuna meydan okumak ve kendimi tüm olasılıklara karşı kurtarmak için bir fırsat beklerken uyanık ve tetikte kalmamı sağlıyorlardı.

O fırsat asla gelmedi.

Bir süre sonra bitkinlik galip geldi. Isınmak için yatağın ortasına kıvrılıp kâbus dolu uykulara daldım.

Rüyalarım bile musallat olan çıgıllıklara alıştım sonunda.

Muhafızlar koridorlardan geçip duruyorlardı. Bazen yeni mahkûmları bu eski hücrelere tıkiştirmek, bazen de eski mahkûmları dışarı sürükleyerek hücreleri düzenlemek için.

Çıkarılanlar asla geri dönmüyordu.

Nereye gittiklerini bilmiyordum. Hayattalar mıydı yoksa... O gardiyanın, “*Ne güzel,*” diyen sözleri çınladı, fırtınayı haber veren gök gürültüsü gibi. “*Seni öldürmekten özellikle zevk alacağım.*”

Ellerimi sıkıca sıkarken kız kardeşimle yaptığım son konuşmayı, o tartışmayı düşündüm. Söylediğinde ne demek istediğini bilmediğim şeyler. O sözlerin, onun benimle ilgili son anısı olmasına izin vermezdim. Eğer öyle olursa Meiya kendini asla affetmezdi.

Büyükannemin, oğlunu toprağa verdikten sonra torununu toprağa vermenin acısını yaşamasına izin veremezdim. 白发送黑

发, 不孝之道. *Yaşlı birinin genç birini toprağa vermesi dayanılmaz bir acıydı.*

Bunu büyükanneme yapamazdım.

Ben...

“Bırak beni!” Tanıdık bir ses. “Benim kim olduğumu biliyor musunuz siz?”

Hayır.

Bu olamazdı. O olamazdı. O burada olamazdı.

Bize yiyecek ve su vermek için kullandıkları dar açıklığa doğru tırmanırken, “Taohua!” diye bağırdım. Gardiyanların arkadaşımı aydınlık koridorlarda tekmeleyerek çığlıklarla sürüklediklerini gördüm.

“Ruying?” dedi. “Ruying! Yardım et! Yardım et...”

“Kapa çeneni!” Kollarından tutan muhafız, elindeki cihazla uğraşırken Taohua’nın tüm vücudu şiddetli bir nöbetle sarsıldı. Uzuvarı bir balığın ağlardan kurtulmak, dingin okyanusa geri dönmek için verdiği son çaba gibi çırpındı.

“Taohua! Taohua!” Ellerim minik açıklıktan dışarı çıktı; sanki ona ulaşabilirmişim gibi, sanki bir şekilde kendimi o dar alandan çekip çıkarıp ona ulaşabilirmişim gibi, ona yardım edebilirmişim gibi, onu kurtarabilirmişim gibi, çocukken yaptığım gibi, ergenliğimizde onun bana yaptığı gibi. “Lütfen bırakın onu! Beni alın! Beni alın! Beni...”

Bileklerimden fırlayan acı, ben dizlerimin üzerinde nefes nefese kalana kadar tüm vücudumu titretti. Hıçkırıklarım da boğulana kadar ağladığımı fark etmedim.

Taohua...

Dışarıdaki biri, “Doğru dur,” diye bağırp küçük pencereyi çarparak kapattı. Tek ışık kaynağımı.

Elimi buzlu metal kapıya bastırdım.

Ben hiç kimseydim.

Hiç kimse benim yokluğumu fark etmezdi. Ama Taohua önemli biriydi. O, bir generalin kızıydı, Er-Lang ordusunda bir

komutandı. Varlığı fark edilecek ve araştırılacaktı. Roma istese bile Taohua'yı bu kadar kolay gözden çıkaramazlardı. Sebepsiz yere olmazdı. Çatışmaya, savaşa geçecek bir sebep olmadan olmazdı.

Yeşil gözlü genç tekrar gözümün önüne geldi.

Romalılar cesaretleniyor, böylece başkente saldırlıyorlardı. Ama Er-Lang'ın en saygın generalinin kızını kaçırmaya cesaretleri yetmiş miydi?

Sonra aklıma daha ürpertici bir düşünce geldi.

Taohua'nın yakalanması benim hatam mıydı? O gün kaçmama yardım etmişti. Bu bir intikam mıydı?

İkimizin de burada olmasının sebebi bu muydu?

Öyleyse o kimdi?

聰明一世，糊涂一时. *Ömür boyu zeki ve dikkatli olsam da her şeyi dağıtmak için bir saniyelik aptallık yeter.*

Ben ne yapmıştım böyle?

BÖLÜM 11

Zaman karanlıkta daha da yavaş akıyordu.
Ağladım.

Bu benim hatamdı.

Hepsi benim hatamdı.

Bana yemek verdiler ama hiç iştahım yoktu.

Taohua'nın burada olmasının sebebi bensem sadece onun hayatını mahvetmekle kalmamış, aynı zamanda onu cehenneme de göndermiştim.

Dokunduğum her şeyi mahvediyordum. Annemi öldürmüştüm, önünde koca bir hayat olan çocukluk arkadaşımı öldürmüştüm. Çok fazla insanın canını yakmıştım, şimdi ise Taohua'yı öldürmek üzereydim.

Tek arkadaşımı.

Yumruklarımı, eklem yerlerim kandan kıpkırmızı olana dek kirli duvarlara vurdum. Donmuş bir uyuşukluk, insanın sadece kendine karşı hissedebileceği yakıcı bir nefret vardı üzerimde.

Kendime asla onunla arkadaş olma izni vermemeliydim. Kendime arkadaşlığa ve sevgiye layık olduğuma inanma izni vermemeliydim. Bildiğimi uygulayıp Taohua'dan uzak dursaydım, belki de o gece pazarda bana yardım etmez, kendini o Romalı çocuğun ve onun zalim, acımasız gözlerinin önüne atmazdı.

Sızlanarak kendime sarıldım sıkıca. Uzun süre öyle kaldım.

Ta ki kapımın tıklatıldığını duyana kadar.

Bir ses, beni tüketmekle tehdit eden karanlıktan çekene kadar.

“Ruying?”

Baihu?

Gözlerimi açtım. Bu gerçek miydi? Canavarlar beni kovalamaya başlamadan hemen önce bir başka kâbusun başlangıcı mıydı?

Dar metal yuva gıcırdayarak açıldı ve ışık bir kez daha minik hücreme doldu.

Yukarı baktım.

Tanıdık bir çift kahverengi göz, kısa kesilmiş koyu saçlar. Bir ışık oyunu olmadığından emin olmak için iki kez gözlerimi kırptırdım.

“Ruying, iyi misin?” diye fısıldarken bir elini açıklıktan içeri doğru bastırdı.

Kalbim bir kez daha güm güm atmaya başladı.

Hayır. Bu bir rüya olmalıydı. Halüsinasyon görüyordum. Baihu gibi birinin böyle bir yerde ortaya çıkması mümkün değildi.

Yine de umut beni boğazımdan tutup kapıya fırlattı.

Baihu, dik durabilmem için elimi tuttu, ben de onun elini bir can simidi gibi kavradım. Yanaklarıma değen gözyaşlarım, Baihu’nun elleri gibi sıcaktı.

Gerçektir.

Baihu gerçektir. Bu gerçektir.

Öyle mutluydum ki onu öpmek istedim.

“Taohua,” dedim boğulurcasına. “Ona yardım et. O da burada. Ona yardım et, lütfen. O...”

“Yaşıyor,” diye fısıldadı Baihu. “Prensler onun Güç Armağanı’ndan etkilendiler. Onu daha fazla gözlemlemek için hayatta tutmaya karar verdiler.”

“Ona yardım et,” dedim sızlanarak. “Onu buradan çıkar.”

“Deniyorum.” Eli, elimi sıkıyordu hâlâ. Beni görünce yüzünde rahatlatma ile dehşet arası bir ifade oluşmuştu, sanki ben yüzleşmek istemediği bir gerçeklikmişim gibi.

“Kız kardeşim güvende mi? Büyükanнем kuzeyden döndü mü, benim hayatta olduğumu biliyor mu? Ben neredeyim, Baihu? Roma savaş ilan etti mi? Sürüklenerek götürülenlere ne oldu? Neden kimse geri gelmiyor? Taohua nerede? Tamam, hayatta ama iyi mi? Güvende mi? Lütfen, Baihu, ölmek istemiyorum...” Kelimeler, ben kendimi durduramadan tek bir nefeste döküldü. Güçlü kalmak, bir çıkış yolu bulana kadar kendimi kaybetmemek için içimde tuttuğum tüm lanetli üzüntüler ve çılgınca sorular...

“İyiler. Onlara ya da sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim,” diyerek güvence verdi Baihu, güç vermek için elimi sıkarak. “Ben buradayım. Sana hiçbir şey olmayacak. Burası başkentin Roma tarafı. Ve hücrelerinden alınanların bazıları öldürülüyor ama prenslerin yararlı olduğuna inandığı kişiler hayatta kalacaklar. En azından bir süre daha. Sorduklarında onlara güçlerini göster, Ruying. Neler başarabileceğine tanıklık etsinler. Burada hayatta kalmanın tek yolu bu.”

Zaten bir fikrim vardı ama yine de, “Neden buradayız?” diye sordum.

Baihu’nun gözleri soldan sağa doğru kaydı. Konuşmak için güvenli bir yer değildi burası. “Neden burada olduğun önemli değil. Önemli olan, burada olmaman gerektiği. O baskın asla gerçekleşmemeliydi. İmparatorluk ile Roma arasında bir anlaşma vardı. Sadece fark edilmeyecek kişileri alın, kırsal köylerde kalın ki imparator 睜一只眼, 闭一只眼 *bir gözünü açık, diğer gözünü kapalı tutabilirsin*. Senin ismin asla o listede olmamalıydı. Bunların hiçbiri yaşanmamalıydı. Asla radarlarına girmemeliydin. Antony asla...”

Her şey yine buz gibi oldu.

Elimi onun elinden çektim. Heyecan sisi dağılırken duya-bildiğim tek şey kendi kalp atışlarımın gümbürtüsüydü. Sözleri ürpertiyle birlikte yavaşça içime işledi.

Gözlerim aşağıya kaydı. Pencere, terzi işi ve tertemiz açık mavi ceketini görebileceğim kadar genişti. Bembeyaz gömlek giymişti ve ipek bir kravat süslüyordu boynunu.

Bu, soyguncu bir suçlunun kıyafeti değil, *ait olan* birinin kıyafetiydi.

Bu koridorlardan kimse tarafından doldurulmadan geçmiş ve hücreme kadar yürümüştü.

“Sen biliyor muydun?” diye sordum.

Birdenbire, bunu daha önce fark etmediğim için aptal gibi hissettim kendimi.

Baihu elbette bunu biliyordu. O artık güneşli çocukluk anılarımdaki Er-Lang Baihu değildi. O bir düşmandı. Ruhunu Romalılara satmıştı.

“Bunun olacağını biliyordun ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadın.” Bu bir sitem değil, tespitti. Baihu’nun bir hain olduğunu hep biliyordum. Jing şehrinin tamamı onun bir hain olduğunu biliyordu.

Yine de bir parçam düşünmüş, umut etmişti...

Çocukça saflığıma ve böyle bir dünyada umut etme cüreti-min olmasına güldüm.

Geri çekildim, gölgelerin beni bir kez daha tüketmesine izin verdim.

Kulaklarım bu duvarlara işkence eden çığlıklarla, asla cevap alamayan sessizliğe yönelmiş yalvarışlarla çınlamıştı. Tanrılarımız bize cevap vermiyordu çünkü artık bizi duyacak durumda değillerdi.

Nüwa’nın efsanelerindeki yırtık gökyüzü gibi sürekli büyüyen Roma’nın ışıldayan portali altında, tamamen farklı bir tanrı türünün insafına kalmıştık.

Uzaktan ayak sesleri duyuldu.

Baihu aniden dikkat kesildi. “Gitmem gerek, Ruying. Ama seni çıkaracağım. Söz veriyorum. Sadece bekle. Bana zaman ver. Lütfen. Güven bana.”

Pencereyi kapattı ve karanlık, dünyayı tamamen yuttu. Böylece yine kendi kanımın çığlıklarıyla yalnız kaldım. Açlık, çaresizlik, korku ve nefret daha önce hiç hissetmediğim kadar yanıyordu içimde.

Soğuk zemine çöktüm, dizlerim çenemin altına sıkışmıştı. *Sadece bekle.* Sözleri, her zaman mevcut olan çığlıklarla birlikte çınladı.

BÖLÜM 12

Baihu bir daha gelmedi. Soğuk, duyularımı uyuşturuyordu. Günler birbirine karışmıştı ve Baihu gerçekten burada mıydı yoksa sadece hayal gücümün bir ürünü müydü, merak ediyordum. Burada, bana sadece düşüncelerim eşlik ederken ve karanlıkta sıkışmış hâldeyken emin olamıyordum.

Belki de her şey hayalden ibaretti.

Belki de aklımı kaçıırıyordum.

Günler, haftalar, aylar, yıllar ya da sonsuzluklardan sonra beklemeyi bıraktım.

Kimse gelmiyordu. Umudun kanatları sonunda çırpınmayı bıraktı. Beni kurtaracak birini beklemek işe yaramazdı. Kaçmak istiyorsam kendi kendimi kurtarmalıyım.

Karanlığın ortasında, büyükannemin öğretilerinden bir plan yaptım. Büyükannemin zekâsı, atalarımın kararlılığı ve irademin gücü... Bunlar Tanrıların Armağanları değildi. Hepsi bana aitti. Üstelik Romalılar ne kadar uğraşırlarsa uğraşınsınlar, benim olanı çalamazlardı.

Muhafızlar kapımı açıp beni bir dizi göz kamaştırıcı koridordan geçirene dek ne kadar zaman geçti, bilmiyorum.

Her adımda savaşıma isteğimi bastırıyordum. Korkunun ya da hırsın beni alt etmesine izin vermeyecektim. Bekleyecektim. Zamanımı bekleyecektim. Bir fırsat çıkana dek bekleyecektim.

Hayatta kalacaktım. Ne olursa olsun hayatta kalacaktım.

Büyüyle veya büyüsz...

Gözlerimi açık tuttum. Ne olur ne olmaz diye kafamda bir harita oluşturarak kaçabileceğim, saklanabileceğim yerlerin bir listesini yaptım.

Beni, loş ışıklı, mağaramsı bir salona açılan çift kanatlı demir kapıdan geçirdiler. Salonun ortasında, en zengin bakanların avlularından bile daha büyük, devasa bir cam kutu vardı.

Salon geniş ve havadardı. Kubbeli tavanı o kadar yüksekti ki ölümlüler tarafından değil de devler tarafından inşa edilmişti sanki. Pangu mimarisinin asla başaramadığı bir şekilde kusursuz kıvrımları vardı. Muhteşem heykeller o kadar canlı ayrıntılarla oyulmuşlardı ki vücutlarındaki kumaş en ufak bir esintide titreyecekmiş gibi görünüyordu. Zırhlı adamlar ve kanatlı çocuklar, ışık altında parlayan altınla tozlanmıştı. Her şey görülmeye değer bir harikaydı. Eğer bedenim her yönden tehlike sezmezse nefesimi kesebilirdi, savaş ya da kaçma tepkilerim daha önce hiç deneyimlemediğim ölçüde harekete geçmişti.

Baihu'nun sözleri yankılandı: *Sorduklarında onlara güçlerini göster, Ruying. Neler başarabileceğine tanıklık etsinler. Burada hayatta kalmanın tek yolu bu.*

Uzaktaki duvarda cam kaplı bir balkon vardı. Her şeyin çok üzerinde duran balkondakiler, imparatorlar ve krallar gibi arena-bakıyorlardı. Sırıtişlarında kibir vardı.

Balkonun en önündeki iki adam beni durdurdu. Soluk ve güzel, omuzlarında ve sırtlarında altın renginde zarifçe örülmüş, üzeri kırmızı kumaşlarla işlenmiş kadifemsi kıyafetler vardı. Savaş meydanındaki kahramanlarının pelerinlerine benzeyen kıyafetlerdi bunlar. Gerçi bu adamlarım herhangi onurlu veya kahramanca bir şey yaptıklarından şüphe ediyordum. Gözlerim

soldakine odaklandı; keskin yüz hatları, koyu bukleleri ve gözlerine...

Yüreğim, parçalara ayrılmadan birkaç dakika önce ipek bir kurdele gibi boğazımda düğümlendi: Yeşim taşı kadar yeşil gözler...

Gece pazarında parasını çaldığım Romalı.

Bilmem gereken tek şey, koyu buklelerinin arasına yerleştirilmiş ince defne yaprağıydı. Roma'nın ikinci prensi Antony Augustus. Yanındaki adam ise, kâbuslarımdan tanıdığım bir yüzdü: Valentin Augustus, merhum babalarının ilk oğlu Antony Augustus, kendisinden daha meşhur olan abisinin tam tersiydi; sessiz ve zor. Şehirdeki fısıltılar, onun geçidin Roma tarafından hiç çıkmamasının sebebinin bizim türümüzden tiksindiği, Xi-anlinglerin doğaya karşı işlenmiş bir suç olduğunu düşündüğü yönündeydi. Ancak anlaşılan o ki bazen ateş olmayan yerden de duman çıkabiliyormuş.

Çaresiz bir kızın eline ağır bir altın sikke tutuştururken gözlerindeki o şefkat ve ara sokakta büyüme tanık olduğunda yüzünde beliren hayranlık ve şaşkınlık ifadesi tiksintiden çok uzaktı.

Benim halkımdan, bizim büyüümüzden tiksinen biri varsa o da abisiydi. En ufak bir suçtan dolayı kurban edilenlerin sayısı her geçen gün artıyordu. Valentin Augustus'un benim diyarımda geçirdiği yıllardan -söylenti olsun ya da olmasın- tek bir nazik davranışı bile gelmiyordu aklıma.

Genç prensin gözleri bana doğru kaydığında hızla bakışlarımı indirdim ve beni hatırlamamasını umarak yüzümü, dökülen saçlarımdan ardına sakladım.

Seni her zaman koruyacağım, Ruying... Baihu'nun sözüydü bu. Ama Roma Prensi'nin karşısında onun sözlerinin ne değeri vardı ki? Beni koruyabileceğini söylemişti ama onun güçlerinin de bir sınırı vardı. 狐假虎威: *Baihu Jing şehrinde ne kadar güçlü*

*olursa olsun, burada bir kaplanın gücüyle gösteriş yapan bir tilki-
den başka bir şey değildi.*

Yüksek balkondaki o iki genç adam, Baihu tilkisinin ardındaki gerçek kaplanlardı.

Büyükannemin Romalılardan uzak durmam yönündeki uyarılarına kulak asmadığım için kendime lanet ettim. Kendimi tutup beladan uzak dursaydım, belki de bunların hiçbirisi olmazdı.

Belki de adım Roma'nın kara listesine asla girmezdi.

O gece beni çalmaya iten kibir ve çaresizlikti. Şimdi bunu hayatımla ödemem gerekecekti.

Tırnaklarım etimi delene kadar ellerimi sıktım. Metal bilezikleri yanlarıma bastırdım, kıyafetlerime sürterek sadece bir parça büyü için onları gevşetmeye çalıştım. Kendimi koruyacak kadar.

Ama bileziklerle, kevgirle su taşımak gibi boşu boşuna mücadele ediyordum çünkü büyü geri gelmiyordu.

Elimde Ölüm büyüğü varken, ciddiye alınması gereken bir güçtüm. Korkulacak bir kız. Hiçbir erkeğin kaprislerine boyun eğmek zorunda olmayan biri.

Ölüm büyüğü olmadığında sıradan bir kızdım. Yalnız.

Kaybolmuş.

Korkmuş.

Bu adamların rakibi değil. Roma'nın rakibi değil.

Beni cam arenanın hemen dışındaki kapalı bir bekleme alanına götürdüler. Bu bakış açısından içerideki kızı gördüm. Dizlerinin üzerinde ağlıyordu.

Ruh gibi teni, çökük gözleri, ellerini saran koyu damarlar... Bir bağımlıydı. Kalbim tekledi. *Meiya*. İlk düşüncem buydu. Sonra, daha yakından bakınca, onun kız kardeşim olamayacak kadar küçük olduğunu, yüz hatlarının çok yumuşak olduğunu, henüz şekil verilmemiş yumuşak bir hamur gibi olduğunu fark ettim.

“Senin Armağan’ın Su mu?” diye sordu elinde elektronik bir tablet olan uzun boylu, ince bir adam balkondan.

Kız titriyor, ağlıyordu. “Ölmek istemiyorum,” diye sızlandı. “Lütfen, ölmek istemiyorum.”

Sözcükleri kalbimde yankılandı.

Cam kutuya bir kâse su getirildi. “Bize yeteneğini göster. Büyü gücünle bizi etkile. Yaşama hakkı kazan,” diye cevapladı adam kayıtsızca. O derin gözlerin ardında hiçbir duygu yoktu.

Sonra bileziklerinden bir *bip* sesi geldi. Keskin ama güzel bir ses. Gözlerim kocaman açılmış hâlde cama doğru eğildim, olacakların bir saniyesini bile kaçırmak istemediğimden göz kırpmaktan korkuyordum.

Kız, elini kaldırıncı su, onun büyüünün isteğine göre havada dans etmeye başladı, tıpkı şeffaf yılanların bükülüp yamulması gibi. Suyu bükme yeteneği.

Faydalı ama sıradan.

Büyü rastgele bahşedilirdi ve Armağanlar şaşırtıcı büyüklükte farklılıklar gösterebilirdi. Tanrıların iradesiyle, Armağanlarımız genellikle parmak izlerimiz kadar benzersizdi. Bu kız suyu hareket ettirme yeteneğiyle doğmuştu ama bir başkası suyu dondurabilir, bir diğeri suyu buharlaştırabilir, bir başkası ise havadan su çekebilirdi. Ve bir yerlerde, dördünü birden, hatta daha fazlasını yapabilen nadir bir yetenek vardı. Bir kişinin gücünün ne olabileceğini ve doğru eğitim ile neler yapabileceğini söylemek mümkün değildi.

Aynı şekilde çalışan, aynı kurallara uyan iki Armağan yoktu. Bu yüzden hiç kimse bir Armağan’ın her kullanımda, bir Xianlig son nefesini verene dek, ne kadar *qi* harcadığını bilmiyordu.

Dikkatim balkona, özellikle de prenlere kaydı. Duygusuz yüzlerinden, benimle aynı şeyi düşündükleri anlaşılıyordu.

Büyük olan prens başını hafifçe, neredeyse büyüülü bir şekilde iki yana salladı ve tabletine bir şeyler yazdı.

Kız, tek bir kelime etmeden reddedildi.

Muhafızlar cam kutuya girip kızı alırlarken, “Bekleyin!” diye bağırdı kız. “Beni nereye götürüyorsunuz? Bana ne olacak? Lütfen, ölmek istemiyorum! İstemiyorum...”

Okyanus dalgalarının hışırtısı gibi bir sesle açılıp kapanan bir çift metal kapıdan sürüklenerek götürülürken uzaktan sesi geliyordu.

İçim sıkıştı, kaburgalarım sıkılı bir yumruk gibi kapandı. Kapıların diğer tarafında beni neyin beklediğini bilmiyordum. İçimden bir şey, öğrenmeyi de istemediğimi söylüyordu.

“Sıradaki!” diye bağırdı uzun boylu adam.

Bir sonraki Xianling, benden biraz daha büyük başka bir kızdı. Bronz tenliydi ve burada olmaktan heyecan duyuyormuş gibi keskin ve tetikte, hilal şeklinde gözleri vardı. Başını eğmişti ama korkmuyordu.

“Benim Armağan’ım bitkiler,” dedi, Romalılar sorma fırsatı bulamadan.

Büyük olan prens onun cesareti karşısında kaşlarını kaldırdı. Sonra gülümsedi. Bir asker elini sallayarak içinde minik, yarı solmuş bir fidan bulunan bir saksıyla arenaya girdi.

Asker güvenli bir şekilde dışarı adım attığında, cam kapı onun arkasından kapanarak kızı içeri kilitledi ve kızın bilezikleri *bip* sesi çıkardı. Adamın belindeki kılıcı, kapıları açıp kapatan kartı ve yüzeyi sürekli değişen cihazı fark ettim. Nasıl çalıştığını bilmiyordum ama üstteki minik mavi düğmeye her bastığında, bileziklerin *bip* sesi çıkardığını ve sihrin amaçlanan kişiye geri döndüğünü anladım. Avuç büyüklüğündeki bu küçük şeyi sesizce cebine koyuyordu.

Kız kuru dalların üzerine elini koydu. Söz verdiği gibi, solmuş bitki düzeliş yeşerdi. İki kalp atışı sonra fidan çiçek doluydu. Kalın bir yaprağın altında küçük, kırmızı meyveler büyüyordu.

Bu sefer iki prens de gülümsedi.

Büyük olan prens hafif bir baş eğmesiyle onay verdi ve kızının yüzü, ilkbahar şakayığı gibi zarif bir güzellikle parlak, yemyeşil bir çiçek gibi açtı.

Askerler onu arenanın diğer tarafındaki koyu renkli ağaçtan yapılmış başka bir çift kapıdan geçirdiler.

Kapıları açtıklarında geniş bir koridor ve açık bir pencere gördüm.

Hemen ötesinde mavi gökyüzü.

BÖLÜM 13

"Sıradaki!"
Bir asker beni öne doğru çekti.

Ben kendim de yürüyebilirdim. Bir dizi öfkeli küfür dilimin ucunu yaksa da hepsini yuttum. Gözlerim yerde, arenaya adım attım ve tavana gömülü bembeyaz ışıklar yüzünden ânında kör oldum. Kutunun dışındaki dünya neredeyse bir hiçlikten ibaret kaldı. Yine de balkondaki gölgelerden birinin ayağa kalktığını fark ettim.

Antony Augustus.

Büyük olan prens ona meraklı bir bakış attı. Duymadığım bir şey fısıldadı. Sonra hafifçe kaşlarını çatı.

Prens Antony beni hatırlamıştı. Hatırlamış olmalıydı. Şimdi tek soru, hızlıca sonumu getirmeyi mi yoksa sadece işkence etmek için beni hayatta tutmayı mı planladığıydı.

Onun altınlarını çalmıştım. Bir suç işlemiştim. Onun gibi ayrıcalıklı olarak doğmuş, hak sahibi olarak yetiştirilmiş bir adam, muhtemelen bundan daha azı için bile insan öldürmüştü.

Uysalca eğildim ve benden bekleneni, onları en çok memnun edecek şeyi yaptım. Birinin gardını düşürmesini sağlamanın en kolay yolu, kendini itaatkâr biri olarak göstermektir. Azımsanmak, büyük görülmekten daha iyiydi.

Bunu bana büyükannem öğretmişti.

Nefesini tut, en beklemedikleri anda saldırıya geç.

“Senin gücün Ölüm mü?” diye sordu büyük olan prens. Merak, kaşlarının arasında şüpheli bir kırışıklığa dönüştü.

Gerildim. Sesini ilk kez duyuyordum. Fırtınalar ve gelgit dalgali gibi derin bir ses. Bana bakışında tehlike vardı. İnançsızlık. Anlamadığı şeyden duyduğu korku.

Korku çoğu zaman şiddete ilham veren şeydir.

Sırtımı dikleştirdim. En azından dikkatlerini çekmiştim.

Ben cevap vermeyince, “Bize neler yapabileceğini göster,” diye devam etti prens. Parmaklarını şıklattı. İki asker, kabul edilmeyen Xianlinglerin çıkarıldığı metal kapılardan genç bir adamı sürükleyerek içeri soktular. Sonra onu benim yanıma, cam kafese attılar. “Öldür onu.”

Bilezikler keskin bir *bip* sesi çıkarınca sıçradım. Üzerime aniden bir ürperti yayıldı ve büyü, öylesine hızlı bir şekilde geri döndü ki renkler her zamanki keskinliğini geri kazanırken ve Ölüm’ün güçleri bir kez daha kemiklerimin derinliklerinde uğuldarken az kalsın dengemi kaybedecektim. Parmak uçlarımda toplanan *qi*’nin mırıldanan sıcaklığı, koparılmak için yalvarıyordu. Gücün, Ölüm’ün hafifliğinin yükseldiği anıları, sadece birazını kullanıp güçlü ve kudretli olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlatmak için beni gücü serbest bırakmaya zorlayarak, zihnimin bir köşesindeki yerini aldı.

Sen Ölüm tarafından kutsanmış bir kızsın, diye fısıldadı içimden bir ses. *Yalnızca teslim olursan bir tanrı olabilirsin.*

Parmaklarımı bir kıvrıp bir açtım ve Ölüm’ün sıcaklığının korkunun soğukluğunu uzaklaştırmasının tadını çıkardım.

Sonunda yukarı bakmaya cesaret ettiğimde, prensler hevesle bekliyordu. Büyük olan prensin yüzü kana susamış bir tazının yüzüydü, gözlerinde hayvani bir parlaklık vardı, Prens Antony ise daha sakindi, bakışları sert ve okunaksızdı. İkisi de rahat değildi.

“Öldür onu,” diye emretti Prens Valentin balkondan. “Öldür onu yoksa ben seni öldüreceğim.”

Büyü alev aldı. Keşke uzanıp onu qi'sini görünmez iplikler gibi parmaklarıma dolayabilsem, halkımın çoğunun bu canavar kafeste hissettiği dehşetle böğürene kadar çekebilseydim... Ama bu cam duvarlarda büyüü kısıtlayan bir şey vardı, tıpkı bileziklerdeki gibi.

Sessizliğim üzerine, kafesin çevresindeki muhafızlar gerildi. Prenslerinin isteklerine uymazsam beni alt etmeye hazır bir şekilde elleri bellerindeki silahlara uzandı.

"*Lütfen,*" diye yalvardı çocuk, ağzındaki tıkaçın arasından. "Lütfen, ölmek istemiyorum..."

Gençti. Hemen hemen benimle aynı yaşıydı, hatta belki bir ya da iki yaş küçüktü. Teni solgundu, saçları mürekkep gibiydi, gözleri ağlamaktan kıpkırmızıydı. Onda, o karanlık havuzlarda öldürdüğüm ilk çocuğun yüzünü gördüm, onun da gözleri dehşet ve gözyaşı doluydu.

"Ölmek istemiyorum. Ölmek istemiyorum..." Ağladıkça ağladı, geri çekilirken yüzü buruşup kızardı.

Ona yaklaşıp, "Ben de," diye fısıldadım. Adım adım yaklaştım.

Cam kutunun etrafına on asker konuşlanmıştı, her biri kılıç ve tabancalarla silahlanmıştı. Bu çok fazla göz, en ufak bir itaatsizlikte beni öldürebilecek kadar fazla kurşun demekti.

Dikkatim tahta kapıya kaydı ve hemen ötesindeki mavi gökyüzünü düşündüm.

Yeterince hızlı olursam...

"Lütfen." Çocuk yalvarmaya, ağlamaya devam ediyordu. Çaresizliği benim de ağlamak istememe neden oldu.

Sanki bunda benim bir söz hakkım varmış gibi yalvarıyordu.

Oysa böyle bir gücüm yoktu. Ben de onun kadar çaresizdim ve kapana kısılmıştım.

Bilimin gücüyle çevriliydim, büyüm onların insafına kalmıştı. Okyanusta sadece bir dalga gibiydim.

Duvarlar üstüme üstüme geliyor, kalbim boğazımda çarpıyordu. Büyü parmak uçlarımda ısınırken kusmak istiyordum.

Öldür onu. Ölüm'ün sesini kulağımda duyabiliyordum. Onlara neler yapabileceğini göster. Hayatta kalmanın tek yolu bu.

“Ben bir tanrı değilim,” dedim aramızdaki mesafeyi kapatırken. Elimi soğuk yanağına bastırdım. Renkler soldu. Geriye sadece gri bir serap ve çalınmak için yalvaran güzel bir enstrümanın baştan çıkarıcı tellerini andıran, ipek iplikler gibi çırpınan qi'sinin altın ışığı kaldı. “Seni kurtaramam. Sadece kendimi kurtarabilirim.”

Bu bir ölüm kalım meselesi.

Kendimi mavi gökyüzünü düşünmeye zorladım. Kız kardeşimin suçluluğunu. Büyükannemin gözyaşlarını.

Ölemezdim. Veda etmeden olmazdı.

“Üzgünüm,” dedim sızlanarak, sonra geri çekildim.

Kulağı sağır eden bir çığlık.

Enerjisi diğerlerinden daha sert, silinmez ve dirençli bir şekilde benimle savaştı.

Çaresizce yaşamak istiyordu.

Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm...

Çocuk dizlerinin üzerine çöktü, ayaklarının dibinde bir idrar birikintisi oluştu.

Daha sert çektim ve vücudumdan geçen, on bin kanat gibi çırpınan vahşi bir akım, Ölüm'ün kollarına doğru hızla koşarken beni neredeyse yere serecekti.

Parmaklarımdan arasından bir şey daha kaydı. Nasıl ki ben o çocuğun enerjisini alıyorsam, onun enerjisi de aynı şekilde benden bir şeyler aldı. Hayatımın parçaları, dakikalar ve saatler, Ölüm'e yapılan her adakta tıraşlanıyordu. Hayatta hiçbir şey bedava ya da bedelsiz değildi.

Büyü bir eliyle verirken diğeriyle alıyordu.

Onun ışığı söndükçe benim göğsüm titredi. Sonunda çığlıkları sustu. Ruhunun soluk tonları yüzeye çıkmaya başladı. Mavi ile yeşil arası bir renkti. Hayatı ondan yeterince almıştım. Biraz daha alırsam ölecekti.

Üstümüzdeki adamlar hayretle izliyordu.

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu.

Yeter. Hayatın son kıvılcımı akmadan önce geri çekildim.

Çocuk bilincini kaybetmiş olarak yere düştü. Üstümüzdeki adamlar, parlak yeni oyuncaklarından duydukları beklentiyle heyecanlanarak gür bir alkış kopardılar.

Bilezik bir kez daha *bip* sesi çıkardı ve askerler çocuğun bedenini almak, beni uzaktaki ahşap kapılardan geçirmek için kutuya doğru yürüdüler.

Yaklaşmalarına izin verdim. Biri elini omuzlarıma koyduğunda, ayaklarımın üzerinde sallanıyormuş gibi yaptım, böylece onun sıcak bedenine yaslanmak, elimi cebine sokmak ve kaderimi kontrol eden kumandayı avuçlamak için bir bahanem oldu.

Tanrılar sana bu Armağan'ı sebepsiz yere vermediler.

Prenslerin sevinçli yüzlerine baktım. Açlıklarını koklayabiliyor, doymak bilmez açgözlülüklerinin gürlediğini duyabiliyordum. Beni kendi halkıma karşı nasıl kullanabileceklerine dair tüm yolları hayal ediyorlardı. Damarlarımdan bu korkunç gücü söküp atmak, kimse sahip olamasın diye etimin ve kemiğimin altındaki yarattığı öldürmek istememe neden olan düşünceler.

Sen öldürmek için doğdun, çocuk. Ölüm'ün sesiydi bu. Kendi potansiyelinden kaçmayı bırakmanın vakti geldi, Ruying. Bunu kabullen.

Roma artık ne yapabileceğimi bildiğine göre, beni asla bırakmazlardı. Beni büyükannemin her zaman olmamdan korktuğu katil yapacaklardı.

“Lütfen!” diye mırıldandı yarı baygın çocuk. “Ölmek istemiyorum...”

Ben de istemiyorum.

Bu düşünceyle gözyaşlarımı, korkularımı, öldü sanılan çocuğun mırıldanmasıyla çok fazla dikkati dağılmış şaşkın muhafızı iterek koştum.

Bir düğmeye bastığımda bilezikler sessizleşti, büyü geri geldi.

Biri, “Ateş etmeyin,” diye bağırdığı sırada, bekleyen muhafızların yanından geçerken süs amaçlı kılıçlardan birini çaldım. Rahatladım, bu şey keskin ve gerçektir, sadece süs amaçlı değildi. “Onu canlı istiyorum!” Başka bir muhafız bana doğru koştu. Kollarının altından eğildim ve kılıcımı büyükannemin öğrettiği gibi boğazına doğru salladım.

Metal, eti ve damarları parçaladı ve kan beni yutarak, çiğ, sıcak ve keskin bir şekilde aşağı aktı. Midem bulandı ve boğazıma safra tırmandı.

Bedenimi hareket etmeye zorladım ve kapıyı açıp kapatan kartı muhafızın belinden çekip aldım.

Kanı daha sonra temizlerdim.

Öncelikle buradan canlı çıkmam gerekiyordu.

BÖLÜM 14

Kapılardan geçip yankılanan koridorda hızla ilerlerken çalınmış enerjiyle yüklü bedenimin daha hafif ve güçlü olduğunu fark ettim. O kadar hızlıydım ki diğer taraftaki mavi gökyüzüne doğru uçuyormuşum gibi hissediyordum.

Özgürlük soğuktu. Ciğerlerimi dolduran temiz hava, daha önce tattığım her şeyden daha lezzetliydi.

“Yakalayın onu!” diye bağırdı biri arkamdan.

Koridor iki adam tarafından korunuyordu, ikisi de beni görünce irkildi. Gözleri kocaman açılmıştı. Beni şaşkın ve kafaları karışık bir şekilde inceliyorlardı.

Onlar harekeye geçmeden Ölüm’ü dışarı iterek *qi*’lerini çağırdım ve sertçe çektim. Biri sendeleyip dizlerinin üzerine düşerken diğer adamın enerjisi daha inatçıydı ve sahip olduğu her şeyle hayata tutunmuştu. Kılıcımı savurduğum anda silahına uzandı. Kılıç, çenesinin altında keskin, kan akıtacak ve paniğe yol açacak kadar derin ama öldürecek kadar da derin olmayan bir çizik açtı. Büyükannemin bana yıllar önce öğrettiği bir şeydi bu. Hiçbir zaman kullanmak zorunda kalmamayı umduğum bir beceriydi.

Adam, kanın bir nehir gibi hızla aktığı boğazını tutarak arkadaşları gibi yere yığılırken *koşmaya devam et*, dedim kendi kendime.

Katil. Katil. Katil. Bu alaycı sözler kulaklarımda çınladı. *Sen katil olmak için doğmuşsun.*

Büyüyle ilgili olan o bilimsel kitaplar, bunun herhangi bir kas gibi olduğunu, sadece egzersiz ve kullanımla güçleneceğini söylüyordu. Şimdiden ılık ve karıncalı bir şekilde pompalandığını, güçten sarhoş olana kadar vücuduma enerji aşıladığını hissedebiliyordum.

Masallar haklıydı, büyü gerçekten de sarhoş edici bir coşkuydu. Sonunda Xianlinglerin neden genç yaşta öldüğünü anlamıştım. İnsanların neden bu coşkulu anda kalmak için yıllarını harcadıklarını, Meiya'nın neden afyonun pençesinden kurtulamadığını da.

Bu güçtü. *Gerçek* güç.

Gülümsedim. Ölüm'ün kendisinin amaçladığı gibi. Benim bunun için doğmuş olmam gibi...

Bir silah atışı havayı deldi. Bir kurşun vızıldayarak beni bir santimle ıskalayıp geçti.

Pat. Bir silah sesi daha.

Bacaklarımı daha hızlı ittim, ellerimi uzattım. Özgürlük o kadar yakındı ki kokusunu alabiliyor, hissedebiliyordum.

Bir kurşun sağ uyluğumu delip beni yere serdiğinde haykırdım. Birisi boğazımı tutup yüzümü soğuk fayanslara vurduğunda titreyen bir dizim sert zemine çarptı. Nefes almak için çırpındım ama bu sadece beni daha sert, nefes alamayana dek itmesine neden oldu.

Genç gözlerini ve asık suratını bir anlığına gördüm. Gece pazarında öldürmek üzere olduğum asker. *Yine mi sen?*

Tam büyüye uzanmıştım ki bir şey içimden geçip Ölüm'ü parmak uçlarımdan kopardı.

Büyü gücüm bir anda yok oldu.

Bilezikler sıkılaştı ve kemiklerimden keskin, yakıcı bir acı geçti. Hücreye ilk girdiğim, Taohua'yı kurtarmak için o cehennemden kurtulmaya çalıştığım sırada hissettiğim acının

aynısıydı. Ağlamak, ağlayarak onları tatmin etmek istemiyordum ama bir sonraki anda duyduğum tek şey, çığlık atan kendi sesimdi. Vücudum ölmek üzere olan bir balık gibi, Taohua'nın hareket etmeyi reddettiği zamanki gibi kasıldı. Başım taş gibi soğuk zemine çarptı ve öylesine şiddetli sarsıldı ki kemiklerimin kırılacağını sandım.

Belki de bu sondu.

“Pis çamurlar,” dedi beni tutan adam yüzüme tükürerek. Gözlerinde kan arzusu vardı, intikam ve acı arzusu, gece pazarında ona yaptığım her şeyin bedelini ödetme arzusu vardı.

İçim sıkıştı. Büyüye açtım, hayatını bir mum gibi söndürme gücüne açtım. *Fırsatım varken seni öldürmeliydim.*

Ama boğuk bir şekilde söyleyebildiğim tek şey, o çocuğun yakarışlarının bir yankısıydı: “Ölmek istemiyorum.” Büyünün yokluğunda korku hızla cesaretin yerini aldı.

Görüşüm bulanıklaştı. Titreten acıdan başka hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Diri diri yakılıyormuşum gibi hissediyordum.

Kaçmamalıydım. Kaçmak aptalcaydı.

Uzaklarda kahkahalar duyuluyordu.

Büyük olan prens, elinde uzaktan kumandayla gelip önümde diz çöktü. Prensın buğday sarısı bukleleri yüzünü çerçeveliyordu. Zafer dolu bir sırtış belirdi yüzünde. Çok güzel ama ölümcül bir yüz.

Beni öldürecek.

Prens güldü. Bir parmağı morarmış yanağını okşadı. “Bu kadar kolay olacağını mı sandın? Karşında kim var sanıyorsun? Biz senin dünyadaki zayıf kaçaklara benzemeyiz. Biz Romalıyız. Biz, bilimin ustalarıyız ve sizin yeni tanrılarınızdır.”

Prens parmaklarını şıklattı, bir asker ona bir şey uzattı.

Bu bir şırıngaydı.

Parlayan içeriğin Lotus Kulesi'nin en yeni uyuşturucusu olan sıvı afyon olduğunu fark ettim.

“Sana bir ders verme vakti, küçük kız. Senin gibi bir yetenek öldürülemez kadar nadir olabilir ama seni de bir yük gibi etrafımda tutamam.” Sonra yaklaşıp sessiz bir fısıltıyla devam etti: “Özellikle de Antony seni çoktan sahiplenmişken. Yanında senin gibi bir silahın olması? Kardeşimin istediği her şeye sahip olmasına izin veremem, değil mi? Edişelenme, bu canını acıtmayacak. Aksine, iyi hissettirecek. Öyle iyi hissettirecek ki onsuz yaşamaktansa ölmeyi tercih edeceksin.”

“Hayır!” diye bağırmaya çalıştım acının üstünden. Askerin devasa ellerinden kurtulmaya çalıştım ama çok güçlüydü. Büyü olmadan hiçbir şansım yoktu.

Hayır.

Lütfen, hayır.

Afyonun babama ve kız kardeşime ne yaptığını biliyordum. Bir kez etkisi altına girdiğimde ondan asla kurtulamazdım. Afyon, arzuladığım, bildiğim tek şey olacaktı. Hayatımın geri kalanı bir hiçe dönüşecekti. Roma’nın oyuncağı olacaktım. Ben... Ağlıyordum.

“Lütfen yapma. Uslu duracağım. Bana ne söylersen yapacağım. Yeter ki yapma... *lütfen*.”

“Bunu kaçmaya çalışmadan önce düşünmeliydin.” Büyük olan prens bir elini boğazıma koydu, şırınganın buzlu ucunu şah damarıma bastırdı. Mide bulandırıcı tatlı kokusunu alabiliyordum. Korku bir asit gibi içimi yakarken gözyaşlarım mermer zeminde birikti. Kalbim, kulaklarımda güm güm atıyordu. “Ne yazık. Çok güzel bir yüz. Belki seni laboratuvara göndermeden önce seninle biraz eğlenirim.”

“Valentin,” diyerek araya girdi yeni, sert ve kararlı bir ses. “Buna gerek yok. Sana söyledim, o benim.”

Prens alaycı bir bakış attı ama eli gevşedi, acı durdu ve şırınganın ürpertici iğnesi boğazımdan uzaklaştı. “Bu şekilde çok tehlikeli. Eğer onu bir bağımlı yapmazsak, onun gibi bir şeyi kim bilir nasıl kontrol edebiliriz, *kardeşim*.”

“Buna ben karar veririm. Sen değil. Ona ihtiyacım var, onu akıllı başında olarak istiyorum.”

Büyük olan prens Valentin, kardeşine inançsız bir bakış attı ama yumuşadı. “Onu yakından takip et. Şehirde sorun çıkarmasını istemiyorum. Ayrıca senin aptalca merhametin yüzünden bir şey olursa, bunu büyükbabamıza bildirmekten çekinmeyeceğimi bil.”

Prens Antony yavaş ve hesaplı bir şekilde gülümsedi. “Senden daha azını beklemezdim zaten, *kardeşim*.”

BÖLÜM 15

Beni küfle kaplanmış duvarlarla çevrili bir hücreye kilitlediler. İçeri sızan tek ışık elektrik ışığıydı ve bu, ne kadar zaman geçtiğini bilmeyi imkânsız hâle getiriyordu. Kalçamdaki yavaş yavaş kanayan kurşun yarasını kontrol ettirmek için doktor falan göndermediler. Giysi dedikleri paçavralardan geçici bandajlar yaptım ve dikkatli olmaya çalıştım. İyileşeceğini umuyordum. Ancak uygun ilaç ve tedavi olmadan, enfeksiyon kısa sürede çiğ, irin dolu etin etrafına toplandı. Sıcaklık vücuduma yayıldı, yüzümü uyuşuk ve güçsüz hâle gelene kadar kızarttı.

Nefes alıp verdim, bilincim sığ gelgitler gibi alçalıp yükseldi. Vücudumun kendini iyileştirmesi için dua ettim, yaşama şansı için dua ettim. Artık inanmadığım tanrılara dua ettim, beni dinleyecek herhangi bir tanrıya dua ettim... Nefret ettiklerime bile.

Böyle ölemezdim.

Karanlığın içinde nefes almaya devam ettim. Gözlerimi açık tutmayı sürdürdüm, adımları ve nerede olduğumu tekrarlayıp durdum. Öldüğümde beni özleyecek insanları hayal ettim.

Meiya.

Büyükannem.

Taohua.

Hatta belki kendi tarzıyla Baihu.

“Ölmeyeceğim.” Sözcükleri, acı havanın içine zorla soktum. *Ben Ölüm’ün kutsadığı kızım. Yaşamaya niyetliysem beni hiçbir şey durduramaz.*

Bu gerçeklere inanılabilir miydi yoksa bunlar paramparça olmaya mahkûm umut sözcükleri miydi?

Ölüm benim koruyucum olabilirdi ama bana hiçbir şey borçlu değildi. Ona göre benim hayatım, diğer hayatlar gibi hasat edilmeyi bekleyen bir meyveydi. Hayatın tatlı suyuyla olgunlaşacak kadar uzun yaşayacak mıydım yoksa benden önceki birçok Xianling gibi trajik bir şekilde ekşi ve hamken mi seçilecektim? Benim sorum buydu ve bunu yalnızca o cevaplayabilirdi.

Zaman geçti. Dua etmeye devam ettim, yaşamak için nedenlerimin tümünü hatırlattım kendime.

Ayak sesleri duyulduğunda, bir Tanrı’nın dualarıma cevap verdiğini biliyordum. Ama cevap veren, benim istediğim Tanrı değildi.

“Yaşıyorsun.” Soluk yeşil gözler, beni bir hayvan gibi kafese kapatan demir parmaklıkların ardından bana bakıyordu.

Antony Augustus. Roma’nın ikinci prensi.

Övünmek, acımın tadını çıkarmak için mi buradaydı? Altınını günler, haftalar, hatta belki aylar önce çalma cüretinde bulunmamın bedeli miydi bu? Zaman su gibi akıp gitmişti parmaklarımdan. Kaçmamın üzerinden ne kadar zaman geçtiğini hatırlamıyordum. Tek bildiğim, sonsuz bir işkence gibi hissettirdiği.

Hücrenin içinde bakışlarını gezdirerek, “Biliyorsun ki kaçmaya çalışıp bu süreçte muhafızlarımdan birkaçını ağır şekilde yaralamasaydın, tüm bunlar çok daha kolay olurdu,” dedi. “Yanlış bir başlangıç yapmayı istemedim. Babam bana balla daha fazla arı çekileceğini söylerdi, bu yüzden ikinci görüşmemizin bu şekilde ilerlemesini istemezdim. Ama o küçük kaçma girişiminden sonra bana başka seçenek bırakmadın.”

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordum tiz bir sesle.

“Beni böyle mi selamlıyorsun? Kardeşimi hayatını bağışla maya, seni bir bağımlı yapmamaya zorladığım için bana teşekkür etmelisin. Afyonun, halkına neler yaptığını gördüm, öldüğün mutlulukta kendilerini nasıl kaybettiklerini, zihinlerini kemiren açlığı gördüm. Bir kez tadına baktığında, arzuladığın, düşünce bildiğin tek şey bu olacak. Bağımlılık sana adını, aileni ve arkadaşlarını, seni seven herkesi ve senin sevdiğin herkesi unutturacak. En güçlü savaşçıların bile gösteri maymunlarına dönüşüğünü, kardeşimin kaprislerine göre dans ettiklerini gördüm.”

“Beni öldürmek için mi buradasın?” Ne oyun oynuyorsa benim oynayacak vaktim yoktu.

Güldü. “Hayır.”

“İntikam almak için mi?”

Başını eğdi ve o soluk gözlerinde bir eğlence ifadesi parladı.

“Hayır, ne yazık ki. Gerçi benden çok para çalmıştın. Burası Roma olsaydı, seni çok uzun bir süre hapse atabilirdim.”

“Zaten çok uzun zamandır hapisteyim,” diye mırıldandım etrafımızı işaret ederek.

“Eğer işleri kendin için zorlaştırmakta ısrarcı olursan, daha uzun süre tutabilirim.”

Dudaklarım kıvrıldı ama gülümsemedim. “Biliyorum. Jing şehrinde beni çıplak ellerinle öldürebilirsin ve bunun tek bir bedeli bile olmaz çünkü sen bir Romalısin. Ben ise değilim.”

“Benden hoşlanmıyorsun.”

“Senden hoşlanmalı mıyım?”

“Seni kardeşimin elinden kurtardım.”

“Beni kurtardın çünkü onun silahı olmamı istemedin. Kendin söyledin, uyuşturucu beni tüketti. Bir köpek olurum ve bana bir sonraki dozumu verenin çizmelerini yalamaya razı olurum, değil mi? Ve sadık olmayan bir köpek, çevrende olmasını isteyeceğin bir köpek değildir.”

Gözlerinden bir gölge gibi geçen gülümsemeyi gördüm. “Zekisin.”

"Aptal olduğumu mu sanmıştın?" diye karşılık verdim. Ona Fu Lang İmparatorluğu'nun gördüğü en zeki kadınlardan biri olduğundan, tarihin adını unutmamasından önce en çok madalya kazanmış generallerimizden birinin arkasındaki kadın tarafından yetiştirildiğimi söylememek için kendimi zor tuttum. "Bana neden burada olduğunu söyle."

Gülümsemesi derinleşti. "Sana yaşama şansı sunmak için buradayım. Yaşamak istiyorsun, değil mi, Yang Ruying?"

Boğazımdaki yumruyu yutkundum ve adımları öylesine nazik, öylesine iyiliksever bir şekilde söyleyince kalbim biraz fazla hızlı attı.

Her şeyden çok. Yaşam vaadi beni cezbetmişti ama bunu ona söylemeyi reddettim. "Ne pahasına?"

Nefes verme ile alay etme arasında bir yerde boğazdan gelen bir kahkaha attı. "Neden hâlâ hayatta olduğunu biliyor musun?" Yaklaştı, kollarını hücrenin parmaklıklarına dolayıp bir şahin avlayacakmış gibi beni izledi. Ama ben onun avı değildim. Henüz değildim. Benden istediği bir şey vardı ve bu, bu alışverişte güçsüz olmadığım anlamına geliyordu. Tasarladığı oyun alanı düz olmayabilirdi ama en azından benim de bir şeyim vardı.

Tek bir pazarlık kozum, tüm avantajımı kullanacağım bir şeydi bu. "Söyle bana, Yang Ruying, ne için ölmeye razı olursun?"

Kız kardeşimin gülümsemesi, büyükannemin ellerimi tutan sıcak elleri. Doğrudum. "Yanlış soruyu soruyorsunuz, prensim." Tatlı kelimelerle yavaşça konuştum. O, uysal bir kurban istiyordu. Büyükannem bana ayrıca daha fazla sineğin sirkeyle değil, balla yakalandığını da öğretmişti. Benim istediğimin sinekler olmaması ne kötüydü. Ben, bu sahte Tanrı'nın atan kalbini ve o kalbi elimde tutmak istiyordum.

"Doğru soru nedir öyleyse?"

"Ölüm tarafından kutsanmış kıza kimin için öleceğini sormamalısın. Ona, kimin için öldüreceğini sormalısın."

Tekrar başını eğdi. Dikkatini çekmiştim. “Hayatta kalmanı yeterli değil mi?”

Yeterliydi ama ben açgözlüydüm. Daha fazlasını istiyorum. Eğer büyü gücümü yeterince istiyorsa ne istersem verecekti. Anlaşmayı, pazarlığın daha iyi tarafını elde ettiğini düşünmesini sağlayacak şekilde sunmam gerekiyordu.

“Hayır, yeterli değil. Özellikle de halkıma, toprağıma, imparatorluğuma ihanet etmek zorunda kalırsam. Ölüm, akıllalmaz sorumluluklarla birlikte gelen güçlü bir büyü türüdür. Benimki gibi bir Armağan, yanlış ellerde dünyaları mahvedebilir.”

O veya abileri gibi bir canavar böyle bir büyüü Er-Lang’ı küle çevirmek için kullanırdı.

Ona ne yapabileceğimden korkmadan, demir parmaklıkların arasından rahatça geçen güçlü ama zarif kollarına baktım.

“Büyünü fazla abartıyorsun,” dedi.

“Ne yapabileceğimi gördün. Zekiysen sen de öyle yaparsın.”

“Benimle pazarlık mı yapıyorsun?”

“Yapıyorsam ne olacak?”

Yüzündeki gülümseme şeytani bir hâl aldı. “Ne istediğini bilmiyorum ama ne istemediğini biliyorum. Kız kardeşinin ve büyükannenin senin aptal inatçılığın yüzünden acı çekmelerini izlemeyi istemiyorsun.”

Ailemin bahsi geçince kalbim sızladı. “Hayattalar mı? Onlara ne yaptın?”

“Hayattalar ve iyiler. Ama hayatta kalıp kalmayacakları senin iş birliğine bağlı.”

“Beni tehdit mi ediyorsun?”

“Ediyorsam ne olacak?” Prens dudaklarını yaladı. “Bu oyunu iki kişi oynayabilir. Kim olduğumu sanıyorsun, bilmiyorum ama senin halkının deyimiyle, 我不是省油的灯. *Ben, senin için yağdan tasarruf edeceğin bir lamba değilim.* Kolayca manipüle edilecek biri değilim.”

Dilimi mükemmel bir şekilde telaffuz etmesine şaşırdım.

Er-Lang'da halkımın büyük kısmı onların dilini öğrenmişti ama onlardan çok azı bizim dilimizi öğrenmişti. Özellikle de soyluların, güç sahiplerinin çok azı. Tercümanları olmasının bir sebebi vardı.

“Çevrede seninle ilgili sorular sormak çok zor değildi. Senin, büyükannenin ve kız kardeşinin hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmek için sık sık gittiğin rehin dükkânına gitmek yerliydi. Bir zamanlar görkemli olan bir soyun düşmüş torunları. Sen ve kız kardeşin...”

“Eğer onun saçının tek bir teline dokunursan, yemin ederim ki...” Sözleri bir tuzaktı ve ben tam içine düşmüştüm. Ayağa fırladığımda bileklerimden yakıcı bir elektrik akımı geçti. Vücudum taş döşemelere çarptığında ve yaralı bacağımın üzerine düştüğümde yüzümü buruşturdum.

Gözyaşlarımı bastırdım. Onun önünde ağlamayacaktım. Hiçbirinin önünce ağlamayacaktım.

“Bu adil değil,” diye hırladım, elindeki küçük kumandayı fark ederek.

Acı yavaş yavaş azaldı ama kaslarımda artçı şok gibi bir şey kaldı.

“Hayat adil değil, tatlım.”

Parmaklarını şıklatarak beni kolayca öldürebilecek bir prensle savaşılmayacağını bilmeliydim. Yine, her zamanki gibi aptallık etmişim. Kaplanın bıyıklarıyla oynayarak Ölüm'ü kışkırtıyordum.

Onu öldürmek istiyordum. Hücreden dışarı doğru uzanıp gömleğinden tutmak ve güzel küçük yüzünü taşlara çarparak bundan hoşlanıp hoşlanmadığını görmek istiyordum.

Öfke yavaş yavaş yayılan bir zehir gibi iltihaplanıyor, kaburgalarımın arasında minik yılanlar gibi kıvranıp duruyordu. Ölüm'ün baştan çıkarmaları kulağımda olmasa da, açlığı her düşüncemi ele geçirse de bu adamın sızlanmasını sağlamak, onu korkutmak ve hayat için yalvarırken ağlatmak istiyordum.

Kendini üstün görerek mide bulandırıcı bir sırıtışla bana bakan bu prens, taşıdığım Ölüm'ü hak etmişti.

Onu öldüreceğim, diye söz verdim kendime. Ben, Ölüm'ün kutsadığı kızdım ve bu adamı önümde diz çökmüş hâlde görecektim. Onun ölümünün sebebi ben olacaktım. Ama bileklerimdeki bu bilim bilezikleri, damarlarımdaki büyü eksikliği ve bacağımdaki ateş farklı bir hikâye anlatıyordu. Bir Roma prensini öldürmek şöyle dursun, bu hücreden canlı çıkmak için bile bir mucize gerekliydi.

İç çekti. “Rahat ol. Kız kardeşin umurumda değil, dediklerimi yaparsan da umurumda olmamaya devam eder. Sana zarar vermek istemiyorum. Benimle savaşmayı ne kadar çabuk bırakırsan, işler o kadar kolaylaşır.”

“Sana boyun eğmemi söylerken, emir verildiğinde havlayan eğitilmiş bir köpek olmam gerektiğini mi kastediyorsun?” diyerek alaycı bir şekilde sırttım ve sonunda vücudum bitkinlik noktasına erişecek kadar yıpranmış bir hâlde yere yığıldım.

Onun istediği şeye sahip olduğum hâlde bu pazarlıkta hiç gücüm yoktu. Hiçbir şey onu, istediği şeyi benden almaktan alıkoymayacaktı.

Hiçbir şeyim yoktu.

Bir hiçtim.

“Burada olmak zorunda değilsin, Yang Ruying. İzin verirsen hayatını değiştirebilirim. Güzel olacak. Ailen güvende ve onlara bakılıyor. Yiyecek, barınak, hayal edemeyeceğin kadar çok para. Sana istediğin her şeyi verebilirim, senin ve ailen için harika şeyler gerçekleştirebilirim. Hayatta, yaşayabilmek için mücadele etmekten çok daha fazlası var. Bunu istemez misin?” Küçük hücreye bir göz attı, devam ederken sesi sakin ve rahatlatıcıydı. “Senin büyüünü istiyorum, bu senin sağlayabileceğin bir şey. Sen de ailenin hayatta kalmasını istiyorsun, bu ise benim gerçekleştirebileceğim bir şey. Sanırım büyükannen sana bir sürü kasvetli hikâye anlattı, karanlığın içinde gizlenen tehlikeler konusunda

seni uyardı. Yaşlı bir kadın ile bir afyon bağımlısı, önlerindeki zorluklara dayanamazlar.”

Yaşlar, gözlerimin arkasındaki küçük iğneler gibi batıyordu. Gözyaşlarımı tuttum ama çaresizlik ağırdı ve beni boğucu bir akıntı gibi aşağı çekiyordu.

Zalimce hatırlatmaları doğru olduğu için kalbim kanıyordu.

Savaş barbarca ve şiddetliydi. Ailemi korumak için ona, onun bana ihtiyaç duyduğundan daha çok ihtiyacım vardı.

“Teklifin ne?” diye sordum, sonunda yenilgiyle başımı eğerek.

Gülümsemesi tehlikeli bir hâl aldı. “İkimize de fayda sağlayacak bir anlaşma. Ben Valentin değilim. Pangu ve tüm sakinlerinin çalınmış topraklarda ikinci bir Roma inşa etmek için küle dönmesini istemiyorum.”

İnançsızlıkla kaşlarımı çattım. Genç prensin daha önem-siz bir şeye göz dikmesini bekliyordum. Güç ve taht gibi. Kardeşinin veya Er-Lang’ın genç imparatorunun hatta Hayalet’in öldürülmesini istemesini bekliyordum. “Bize *yardım* mı etmek istiyorsun?”

“İki dünyamızı da kurtarmak istiyorum. Ve bunu yapmak için, evet, yardımına ihtiyacım var.”

“Nasıl? Ben senin dünyadaki siyasetle ilgili hiçbir şey bilmiyorum ve kendi dünyamda da hiçbir gücüm, etkim yok.”

“Statün olmayabilir ama çok daha değerli bir şeyin var: büyü. Kardeşlerimin Roma’da destekçileri var ama ben perdenin o tarafındaki siyasetle ilgilenebilirim. İhtiyacım olan, *bu* taraftaki savaş destekçilerini ortadan kaldıracak biri.”

“Hayalet’i öldürmemi mi istiyorsun?”

Prens başını iki yana salladı. “Er-Lang’ın ayağa kalkmasını isteyen isyancılar can sıkıcı fakat devrimciler tarihin her noktasında var olmuştur ama nadiren imparatorlukları devirmişlerdir. Onlar bir tehdit değiller. En azından henüz. Benim endişelendiğim konu imparator.”

Yeni imparator gençti, zihni esnekti. “Yani onu etkileyen danışmanları öldürmemi mi istiyorsun?”

Yarı etkilenmiş yarı şaşırmış bir şekilde dudaklarını eğdi hafifçe. “Kendi iyiliğin için biraz zeki olabilirsin, Yang Ruying.”

Dudaklarım inceldi. Er-Lang’ın, Roma’nın tiranlığına karşı durmasını isteyen bakanları ve danışmanları öldürmek yalnızca Roma’nın üzerimizdeki egemenliğini uzatacak, onlara daha fazla güç toplamaları ve köklerini imparatorluğun damarlarına bir parazit gibi yerleştirmeleri için zaman kazandıracaktı, böylece intikamcı iblisler gibi hayatımızı emeceklerdi.

Gözlerimi kapattım.

Ama bir bakıma haklıydı. Savaşı önleyecek, barışı bıçaksırtı da olsa dengede tutacaktı. Büyükanne son yıllarını bir nebze olsun normallik içinde yaşama şansı verecekti.

Diz çökerek yaşanan bir hayat, gerçek bir hayat değildir. Ama Meiya yanılıyordu. Diz çöktüğümüz bir hayat, ölümden daha iyiydi.

“Benden hoşlanmadığını biliyorum ama bana güven, şu anda sahip olduğun en iyi seçenek benim.”

Alaycı bir şekilde sıırttım. “Siz Romalılar, hepiniz aynısınız.”

“Belki senin gözünde öyleyiz. Belki sana, bana güvenmeni sağlayan hiçbir şey söyleyemem ama Pangu’yu onu istismar etmek isteyenlerden korumak istiyorum. O kadar çok insanın acı çektiğini gördüm ki gördüklerim bana bir ömür yeter. Roma’nın açgözlülüğünün senin dünyanı da bizimki gibi zehirlemesini izleyemem. Düşman olmayı istemiyorum, Yang Ruying. İzin verirsen senin müttefikin olabilirim.”

Sözleri tatlıydı ama ben siyaseti biliyordum. Yalanları duyduğum anda tanırdım, muhakememi gölgelediğinde manipülasyonu görürdüm. Bir Romalıya güvenmemek gerektiğini biliyordum. “Senin gibi bir adam *diğer* insanların mutluluğuyla tatmin olmaz. Dünyanın hayatta kalması senin istediğin tek şey değil, değil mi?”

Bir kaşını kaldırdı. Öne doğru eğilirken gözleri sanki çözmeyi arzuladığı bir şiirmişim gibi üzerimdeydi. “Peki, ne tür bir adam olduğumu düşünüyorsun?”

“Hırslı. Bencil. Kardeşlerini devirip tahtı ele geçirmek isteyen biri. Kitaptaki en eski hikâye. Pangu’nun da prensleri var. Hak sahibi genç adamlar ve onların egolarıyla ilgili bu güç oyunları ilgili yeterince hikâye duydum ve bunu artık tanıyorum.”

Yapmacık bir masumiyetle omuz silkti. “Peki ya güç istiyorsam? İki dünyamızı da korumak için Roma’nın hükümdarı olmaktan daha iyi bir yol var mı? Ailenin iki dünyanın en güçlü adamının koruması altında olması kulağa hoş geliyor, değil mi? Gücü arzulayabilir ama aynı anda barışı da isteyebilirim. Hırs ve ahlak birbirine zıt şeyler değildir.”

“Ama başarısız olursan, kardeşin beni ve ailemi öldürür.”

“Eğer tahta Valentin geçerse, seni temin ederim ki tek ölen senin ailen olmaz. Pangu’nun tamamı bunun acısını çeker. Ama en azından diğer dünyada yalnız olmayacağız. Haklı mıyım?”

Her şeye bir cevabı olmasından ve söylediği her şeyin bir anlamı olmasından nefret ediyordum.

“良禽择木而栖, 贤臣择主而事,” diyerek devam etti.

“*Bilge kuşlar, güçlü ağaçların dallarında yuva yapar ve bilge beyinler, güçlü efendilerin emrinde çalışır.*”

Halkıma ait bir atasözünün onun dudaklarından böylesine yumuşak bir ritimle dökülmesi hoşuma gitmedi. “Er-Lang edebiyatını çok iyi biliyorsun.”

“Madem ki buradayım, o zaman halkınızı, kültürünüzü anlamak için inisiyatif almalıyım. Halkınızın söyleyeceği gibi, 知人知己. *Başkalarını, kendini tanıdığın gibi tanı.*”

Hesapçıydı, zekiydi. Düşman olmayı isteyeceğim biri değildi.

Çünkü bana güç vermişse, onu geri de alabilirdi. Beni bir parmak şıklatmasıyla önce inşa eder, sonra da yıkardı. Bu anlaşmayı kabul edersem onun merhametiyle yaşardım, onun

yanında bir kılıç, komuta edilmesi gereken bir kukla olarak var olurdum.

Kahramanlar ölür. Korkaklar yaşar.

Doğru olanı yapmak için, tarihin doğru tarafında yer almak için önce hayatta kalmak zorundaydım.

“Üç şartım var.”

“Söyle.”

“Büyünün bir bedeli var. Senin için sadece belli sayıda insanı öldürebilirim ve ben...”

“Anlaşmamız sonsuza dek sürmeyecek. Sadece büyükbabamı daha iyi bir çözüme ikna etmek için gereken gücü toplayana kadar ya da varis olarak atanana kadar. Hangisi önce olursa.”

“Bu gerçekleşmeden ölürsem, yokluğumda kız kardeşime ve büyükanne bakmaya devam edeceksin. Bunu ölümümün tazminatı gibi düşün.”

“Seni sırtından bıçaklayacağımdan mı korkuyorsun?” dedi gülerek. “Söz bir kez verilir. Sen bana sadık kal, ben de anlaşmamıza sadık kalayım. Üçüncü şartın ne?”

“Taohua’yı bırakmanı istiyorum.”

“Taohua?”

“Gece pazarında adamlarınla dövüşen kız. General Ma’nın kızı.”

“Savaşçı kız mı?” Tereddüt etti. “Neden?”

“Hangisi daha önemli? Onun Armağan’ı mı yoksa benimki mi? Hangi güç daha nadir bulunur?”

Verilmeyeni istemek cesurca bir hareketti ama Taohua’yı görmezden gelemezdim. Bana sayamayacağım kadar çok kez yardım etmişti. Bu, benim için yaptığı şeylerle kıyaslanamazdı.

“Pekâlâ, elimden geleni yapacağım,” dedi.

“Hayır,” diye cevapladım. “Denemeni istemiyorum. Bana, onu eve bırakacağına ve bir daha asla ona veya ailesinden herhangi birine dokunmayacağına söz vermeni istiyorum.”

Sol gözünün kenarı, sanki onunla pazarlık ediyor olmamla eğleniyormuş gibi hafifçe kırıştı. Sonunda başını salladı. “Tamam. Nasıl istersen.”

Sırıtmamaya, gülmemeye çalıştım ve gülmek yerine memnuniyetle verdiğim bir nefesin altına sakladım her şeyi.

“Ama önce bu pazarlığa değdiğinden emin olmam gerek,” diye devam etti.

“Neden ki? Armağan’ımı kendi gözlerinle gördün. Ne yapabileceğimi biliyorsun.”

“Evet, büyüdeki gücü ben biliyorum ama ya sen?”

“Ya ben mi?”

“Böyle bir büyüü kullanacak kadar güçlü müsün? Çünkü şimdiye dek gördüğüm tek şey zayıflık, tereddüt. Dawson’ın hayatını bağışladın, cam kafesteki o çocuğunkini de. Seni öldürmek için her şeyi yapabilecek olan muhafızların hayatını bile bağışladın. Her fırsatta merhamet gösterdin; kendi potansiyelelerinden, olabileceğin şeyden korkuyormuşsun gibi. Bunun sadece nezaket mi yoksa bir zayıflık biçimi mi olduğunu bilmem gerek. Vücudunda tezahür eden olağanüstü Armağan’ı kullanabilir misin yoksa sadece kaldırabileceğinden fazlası verilmiş bir kızmısın?”

Çenem kasıldı. Hiçbir şey söylemedim çünkü haklıydı. Merhamet göstermiştim. Kılıçla askerlerin boğazını keserken bile sadece onları engelleyecek ama ölümcül olmayacak derinlikte yaralar açmıştım.

Ölüm acımasızdı ve geri dönüşü yoktu. O adamları tanı mıyordum. Düşman için çalışıyor olabilirlerdi ama bu, onları soğukkanlılıkla öldürmem için bir sebep değildi.

Bu yüzden de öldürmemiştim.

Yine de, bu küçük merhametlerin bile artık karşılayamayacağım lüksler olduğu anlaşıyordu.

“Roma, Er-Lang gibi değildir, Yang Ruying. Eski olanı sadece dursun diye saklamayız. Eğer bana bir faydan olmayacaksa, tereddüt etmeden senden kurtulurum.”

“O zaman kendimi sana nasıl kanıtlayacağım?”

Dudaklarında yavaş ve kasıtlı bir gülümseme peyda oldu. Sırtından aşağı ürperti gönderen bir gülümsemeydi bu.

Aptalca bir soruydu.

“Yarın doktorlarım seni iyileştirdikten sonra şehrin senin tarafında bir gezintiye çıkacağız.”

“Yaralarımın bir günde iyileşeceğini sanmıyorum.”

“Ah, tatlım, perdenin benim bulunduğum tarafında ne tür bilimsel harikaların olduğunu bilmiyorsun, değil mi? Tamamen iyileşmeyeceksin ama birkaç saat içinde ayağa kalkacaksın.” Bir kez daha bana doğru eğildi. “Söylediğimi yap, emirleri yerine getirebildiğini kanıtla. Bizden biri olduğunda, sana zamanla imkânsızlıklarla dolu bir dünya göstereceğim, canım.”

“Ya yapamazsam?”

Gözleri sıcak, nazik bir hâl aldı.

Bu sıcak ve titrek merhamet gerçek miydi yoksa bir oyunun parçası mıydı?

“Umarım bunu öğrenmek zorunda kalmazsın.”

BÖLÜM 16

Savaşın merhameti yoktu. Ben, jenerasyonunun en büyük stratejistlerinden biri tarafından yetiştirilen, kalabalık bir general ve asker soyundan geliyordum. Bunu herkesten daha iyi biliyordum.

Her ne kadar Antony Augustus beni aksine ikna etmeye çalışsa da seçme ayrıcalığı benim asla sahip olamayacağım bir şeydi. Gerçekten de öyleydi.

Halkıma ihanet etmiyorum, dedim kendi kendime.

Onları koruyorum. Arada fark var.

Bir fark olmalıydı.

BÖLÜM 17

Şehrim ağlıyordu. Kayıpları için, ölüleri için, trajedi ve kayıpların ardından sağ kurtulanlar için. Roma'nın adamlarının başkente baskın düzenleyip gece vakti beni almalarından bu yana sadece yedi gün geçmişti.

Bana yedi yıl gibi gelmişti.

Hasattan önce Xianlinglerin sayısı zaten azdı. Büyü, nesilden nesile damarlarımızdan kayıp gitmişti. Şimdi, şehirde her zamankinden daha az Xianling vardı. Ve büyü olmadan, bilimin gücüne karşı hangi silahlarımız vardı? Kız kardeşim savaşmak istiyordu ama neyle? Umutla, iyimserlikle ve devrime ilham veren güzel çiçekler açmış sözlerle mi?

Ne kadar da kırılğan şeylerdi bunlar, Roma'nın kurşunları altında kolayca paramparça oldular.

Gözyaşlarım batarken, Antony Augustus'un arabasının -dar sokaklar arasında bir yılan gibi kayan, metal ve camdan yapılmış şık bir üretim- renkli camlarından, şehrimin yas tutuşunu izledim. Kalabalıklar araba için, efsanelerdeki ejderhalar geçsin diye ortadan ayrılan okyanuslar gibi ayrılıyordu. Ölümlüler, sanki tapınılacak bir şeymiş gibi diz çöküyorlardı onun önünde.

Ellerim kucağımda sımsıkı kenetlenmiş hâldeydi.

Bir zamanlar asil olan büyü gücümüz. Bir zamanlarki imparatorluk tarihimiz. Şimdi çok küçük ve önemsiz hissettiriyor

ve sadece büyükannemin hikâyelerinde var olan şeyler gibi geliyordu.

Kabulleniş, fırtına grisi bulutların bir zamanlar masmavi olan gökyüzünü kaplaması gibi çöktü üzerime.

“Keşke kaybettikleri sevdiklerinin ne kadar yakın olduğunu bilselerdi...” diye fısıldadım, sokaklarda annelerin çocukları için ağladığını, yetimlerin yarım yamalak çizilmiş eskizlerle ebeveynlerini aradığını görünce.

“Roma topraklarına girip kaybettiklerini geri almaya çalışırlarsa ölürler. Valentin bu bilgiyi sızdıran herkesi öldürür.” Yani yaşamak istiyorsam, bunu bir sır olarak saklamam en iyisiydi.

“Er-Lang İmparatoru biliyor mu?”

Antony bir anlığına sessiz kaldı. “Bir gözünü açık, diğerini kapalı tutuyor. Senin halkının deyişiyle, 睜一只眼, 闭一只眼.”

“Yani hiçbir şey yapmamayı tercih ediyor, öyle mi?”

“Hiçbir şey yapmamayı tercih etmesi akıllıca,” diye karşılık verdi Antony, savunmacı bir şekilde.

“İmparatorumuz üzerinde ne gibi bir hâkimiyetiniz var?” Ona, güneşe, aya ve güzel, çatlak gökyüzümüze binlerce kez sorduğum soruyu sordum: “Halkınız, benimkine zulmetmeyi sürdürürken, imparatorumuz boş boş oturuyor ve hiçbir şey yapmıyor. Neden?”

Premsin gülümsemesi yavaş ve güzeldi. Acı vericiydi. Bir iblisin gülümsemesi, benim gibi önemsiz ve aşağılık birinin asla bilemeyeceği türden sırlar gibi kibirliydi.

Onu izlemek kanımın kaynamasına neden oldu, bu yüzden bakışlarımı hem ondan hem de lekeli camın ötesindeki dehşetlerden ayırdım.

Canavarlar.

Romalılar gerçekten canavardı.

Antony, aklımı okuyormuşçasına bana doğru döndü. Gözleri var olmayan bir şeyi görmemi umuyormuş gibi nazik ve

sıcaktı. “Sizin gibi biz de hayatta kalmak için yapmamız gerekeni yapıyoruz.”

Belki de bu sözler sempati uyandırmak, öfkemi azaltmak içindi ama hissettiğim tek şey kanımın daha da ısınması oldu. “Bunların hangi tarafı *gereklilik* olarak haklı çıkarılabilir ki?” Kendimi durduramadan, bu öfkeyi yönetilebilir parçalara bölüp onları sorun yaratmayacakları kendi ayrı bölmelerine yerleştirmeden, dudaklarımdan kayıverdi kelimeler: “Bizi neden aldınız? Roma ne istiyor?”

Prens hiçbir şey söylemedi. Bu sessizliği, konuşmamızın sonunu işaret ediyordu.

Araba durdu ve kapılarımız açıldı.

Dışarı çıktım ve Lotus Kulesi’nin kırmızı kapılarıyla, gün ışığında bile parlayan fenerleriyle yüz yüze geldim.

Ana giriş yerine, yakındaki bir ara sokağın gölgelerinde yuvalanmış bir kapıdan içeri girerken, “Halletmem gereken birkaç şey var,” dedi prens. Dar ve karanlık, görüş alanından gizlenmiş kapı, cilalı ahşap ve canlı kırmızı halıdan yapılmış iyi aydınlatılmış bir merdiven boşluğuna açılıyordu. “Dawson, Bayan Yang’ı süite götür. Ben de işim biter bitmez orada olacağım.”

Dawson, gece pazarında öldürmeme ramak kalan muhafızdı. Gittiği her yere Prens Antony ile birlikte mi gidiyordu? Eğer öyleyse, Prens Antony’nin gölgesi olan adamın, onu öldürmek üzere olduğum için açıkça ölmemi isteyen adam çıkması da benim talihimdi işte.

Bana dokunamayacaktı ne yazık ki. Prensın gözdesi olduğum sürece yapamazdı.

Prens, büyü gücüne ihtiyaç duyduğu sürece yapamazdı.

Hiç konuşmadan beni koridorlardan geçirip hole, oradan da yukarıya, en üst kattaki özel bir odaya götürdü.

Dünya burada daha sessizdi. Sakin bile denebilirdi. Halkımın üzüntülerinden ve kederinden çok uzaktaydı.

Mekân temiz ve güzeldi ama bizim tarzımızda değildi. Roma tarzında mobilyalarla döşenmişti. Kadife sandalyeler, metal masalar ve kalın cam paneller. Kapı arkamdan kapandı ve bir kez daha yalnız kaldım.

Bir duraklama.

Dinledim, mekânı inceledim. Sonra pencereye doğru fırladım ve pencereyi iterek açtım.

Dışarı atlayıp kaçabilirdim. Ama nereye kaçacaktım?

Eve mi? Prens beni ilk orada arardı. Şimdi eve gidersem, sevdiklerime Ölüm götürürdüm sadece.

Evimi, sevdiklerimi ne kadar çaresizlikle özlemiş olsam da bunu riske atamazdım. Hele de peşimde şeytanlar varken.

Seçimimi yapmıştım. Bir Romalıyla pazarlık etmeye cesaret etmiştim ve şimdi, bedelini ödemek zorundaydım.

Kapı yumuşak bir hışırtıyla açıldı. “Ruying?”

Prensin geldiğini sanarak bakışlarımı kaldırdım. Ama döndüğümde, yüzü bir hayalet kadar solgun olan Baihu’yu gördüm.

Gözlerimiz buluştuğunda irkildi. Sonra gözlerim sulandı, öylesine endişe doluydum ki kalbim neredeyse oracıkta kırılacaktı. “İyi misin?”

Gözyaşlarım göz pınarlarımı doldurdu. Kollarına koşmak, yüzümü göğsüne gömmek, etrafımı saran sıcaklığını hissetmek ve *yardım et!* diye bağırmak istedim.

“Çok fazla zamanımız yok,” diye fısıldadı. “Antony’yi buraya yem olarak çağırdım, biz...”

Sözünü bitiremeden kapı bir kez daha açıldı, bu kez içeri Prens Antony girdi. Her zaman dikkatli olan gözleri bir ona bir bana baktı. “Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?” Sesi yumuşaktı, bilinçsiz bir masumiyetin mükemmel bir gösterisiydi.

Baihu cevap vermeden, “Hayır,” dedim.

Prens gülümsedi. Yanıma geldi, parmak uçlarıyla yanağıma dokundu ve aktığının farkında olmadığım gözyaşlarımı

sildi. Gözlerini benden ayırmadan, “Şimdi gidebilirsin,” dedi Baihu’ya. “Belgeleri Dawson’a bırak.”

Baihu tereddüt etti ama sonunda, özlem dolu son bir bakışın ardından dönüp gitti.

Bir damla daha gözyaşı dökmeyi reddederek gözlerimin arkasındaki acıyı bastırdım. Antony’nin önünde olmazdı.

Baihu gider gitmez prensi ittim.

Güldü. “Gel, otur.” Masayı işaret edip rahat bir pozisyon aldı, sonra pencereyi biraz daha açtı. Aşağıdaki sokağın hareketli sesleriyle birlikte, soğuk bir hava dalgası sardı odayı. “Biliyor musun, sınırsız büyüye sahip genetik olarak gelişmiş bir tür için, medeniyetinin daha etkileyici, daha gelişmiş bir şey olduğunu varsayabilirsin. Yine de buradaki her şey çok basit, bin yıl önce benim dünyam da öyleydi,” dedi. “Sanırım büyü gücüne sahip olduğunda, teknoloji ve bilimsel keşifler gibi şeyler öncelik listesinin en üstünde olmuyor. Halkın, sorunları çözmek için araçlar yaratmak yerine sadece büyüü kullandı. Başlangıçta bu bir kolaylıktı ama uzun vadede gelişiminiz için zararlıydı.”

Gözlerini takip ettim. Kaybettiklerimiz yüzünden gözleri hâlâ yaşlı olan sivil halkımıza tararcasına bakıyordu. Duman kokusu hâlâ havada asılıydı. Uzakta, şehrin bizim tarafını onlarındakinden ayıran, çocukları annelerinden ayıran geçidin yönünden gelen kaosu duyabiliyordum.

Adalet çığlıkları.

Bu sahte tanrıların bize asla yardım etmeyeceğini ve bize işkence edenlerin aslında onlar olduğunu bilmeden atılan yardım çığlıkları.

“Yaptıklarımız yüzünden halkımı suçlayamazsın,” diye devam etti Antony. “Ok ve yay kullanarak makineli tüfeklere karşı savaşmak mı? Durumlarımızın bu kadar dengesiz oluşu komik değil mi? Doğanın tercih edilen bir düzeni vardır, bilirsin. Evrim. Evrimleşip besin zincirindeki yerini korumazsan, elenirsin.”

Çenem kasıldı. 落后就要挨打. *Eğer geride kalırsan seni eşek sudan gelinceye kadar dövdüklerinde bu senin suçun olur.* Bu, ke- derli sokaklarda yankılanan bir diğer kadim atasözüydü.

Küstah konuşma tarzı doğasının bir parçası mıydı yoksa beni kızdırmak için kasıtlı olarak mı yapıyordu, anlayamadım. “Bilimle ilgilenmiyor olmamız, daha az zeki olduğumuz anlamına gelmiyor,” dedim. Sözlerim soğuk ve zehirliydi, halkımın her zaman onun istediği gibi alay edebileceği hasta bir av olmadığı- nın sessiz bir hatırlatıcısıydı. “Belki de kitle imha silahlarımızın olmamasının nedeni, onlara hiç ihtiyaç duymamış olmamızdır. Belki de kendi açgözlülüğümüze ve savaşlarımıza rağmen insan- lığımızdan sizin kadar uzak değilizdir.”

Gözleri kısıldı. İfadesi yarı sinirli, yarı eğlenir gibiydi. “Peki, bu büyü şimdi nerede? Yaklaşık üç yıldır Er-Lang’da yaşıyorum ve senden başka beni etkileyen hiçbir şey olmadı. Pangu’ya ak- lımın başımdan gideceğini, üstün bir türün ayaklarının dibine çökeceğimi umarak gelmiştim. Ama görünen o ki sizin diz çök- tüğünüz tanrılar bizmişiz.”

“Eğer dünyamı ve halkımı bu kadar az önemsiyorsan neden gitmiyorsun?” diye sorma cüretinde bulundum. Yarı alaycı, yarı samimi bir soruydu bu.

Herkes Romalıların nasıl geldiğini biliyordu, herkes hayat- larımıza zorla girdiklerini ve misafir olarak değil, kendi toprak- larımızda korkulan tiranlar olarak kaldıklarını biliyordu ancak kimse neden kaldıklarını bilmiyordu. Ellerin birleştiği yerlerde bitmek bilmeyen spekülasyonlar ve söylentiler dolaşıyordu: Ro- malılar altın, gümüş, mücevher ve tahıl için buradaydı. Diğerleri ise büyümüz için burada olduklarını, daha iyi yaşam ve altın vaatleriyle kırsal köylerden işe alınan tüm o işçiler için burada olduklarını söylüyordu. Büyünün olmadığı, saygı duyulacakla- rı ve tapınılacakları bir dünyada lüks bir hayat... Tüm o geniş gözlü hayalperestler ve umutsuz arayışçılar, bir daha asla haber alınmamak üzere diyarın Roma tarafına geri götürülmüşlerdi.

Yoksa sebepleri tamamen farklı mıydı?

Sizin gibi hayatta kalmak için yapmamız gerekeni yapıyoruz.

Romalılar bizden bir şey istiyordu ve bu yirmi yıl önce iddia ettikleri siyasi ittifak değildi.

Belki de ne istediklerini bilseydik, bir savaş başlatmadan onlardan kurtulabilirdik. Barışçıl bir çözüm, ana vatanımı yıkımdan kurtaracak bir çözüm bulabilirdik.

Prensın yüzü şaşırtıcı bir şekilde yumuşadı. “Öfkelisin.”

“Elbette öfkeliyim. Hakaret ettiğin insanlar benim atalarım.”

Bir duraklamanın ardından Antony başını salladı. “Özür dilerim. Düşünmeden konuştum. Duygularını hesaba katmalıyım.”

Bir özür mü? Hem de bir Roma prensinden? Hayal görüp görmediğimden emin olamayarak gözlerimi kırıpıştırdım.

Hızla bakışlarını kaçırdı ve gördüğüm suçluluk duygusu bir anda yok oldu. “Halkının büyüünün eskiden daha güçlü olduğunu duymuştum.”

“Evet, büyümüz... son nesillerde zayıfladı. Xianlinglerin sayısı da düşüyor. Sadece Er-Lang’da değil üstelik, kıtanın her yerinde.”

Er-Lang’ı eski ihtişamına döndürebilseydik, belki bir gün Romalılar bizim önümüzde diz çökerdi.

“Neden?” diye sordu.

“Nedenini bilseydik, halkın şu an burada olmazdı.” *Nedenini bilseydik, ben burada olmazdım, senin cehaletin için bir eğlence olmazdı,* diye eklemek isterdim.

Dudaklarının köşeleri kıvrıldı. “Kontrolsüz yoksunsun.”

“Çünkü halkın Wucai tapınaklarını yaktığından ve rahipler ortadan kaybolduğundan beri, bize Armağanlarımızı nasıl doğru şekilde kullanabileceğimizi öğretecek kimse yok.”

“Bir zamanlar, insanların Xianlinglerden korktuğunu duydum. Hatta sizi avlarılarmış. Wucai tapınaklarının bu yüzden,

yani Xianliglere büyülerini nasıl kontrol edeceklerini öğretmek için, büyü ve insanlık uyum içinde var olabilsin diye kurulduğunu duydum.”

Haklıydı.

Savaştan önceki daha sıcak günlerde, Roma'nın müdahalesinden önce doğmuş olsaydım, ben de oraya gönderilecektim. Ölüm'ün büyüünü uygun bir vesayet ve rehberlik altında kullanmayı öğrenecek, böylece bir gün ondan korkmak yerine, onu kontrol edebilecektim.

“O zaman güçlerini kullanmayı nasıl öğrendin?”

“Kitaplar aracılığıyla. Büyükannemin rehberliğiyle. Katıksız bir ölmeme iradesi sayesinde.”

“Hepsi bu mu?”

“Hepsi bu.”

Düşünceyle başını salladı. “Armağan'ının nasıl çalıştığını gördüm, bu yüzden bugün başka bir şey deneyelim.” Kalabalığı taradı. “Kırık burunlu ve alnının sol tarafında yara izi olan mavi giysili uzun boylu adamı görüyor musun?”

“Ne olmuş ona?” Bahsettiği kişiyi görüyordum. Bronz tenli, iri elli, karşıdaki binanın kirişine yaslanmış, elinde bir topuzla hafifçe kaşlarını çatmış ortalama bir adamdı. Keten giysilerinden ve çamurlu tırnaklarından, öğle tatilinde olan bir işçi olduğunu düşündüm. Dükkân önlerine tahıl çuvalları atan biriydi.

“Onu öldürmeni istiyorum senden.”

İrkildim. “Neden?”

“Senin görevin benim dediğimi yapmak, soru sormak değil.” Antony bana bir silah uzattı ve onu aşağıdaki telaşlı kalabalığa doğrultmamı sağladı. Kaburgalarım üzerime kapanmış gibi göğsüm aniden sıkıştı ve her nefes, bir mücadeleye dönüştü.

Adama baktım. Bir yabancıydı, hayatını hiç bilmediğim biriydi. Yanlış zamanda yanlış gözlere yakalanmak dışında hiçbir yanlışlığı olmayan biriydi.

Güçlerimi kullandığım, birilerine zarar verdiğim her seferinde, bunu yapmak zorunda olduğum için yapmıştım. Ya onlar ya da ben. Ama bu? Bu farklıydı. Orada duran adam, bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştı.

“Yapamam,” diye mırıldandım. “Böyle olmaz.”

“Benim için çalışmak istiyorsan masum, hatta iyi insanları öldürmeye alışman gerekecek. Bunu kendin için daha da zorlaştırma. Seni müttetikim yapmak istiyorsam sana güvenebileceğimi bilmem gerek. Bana güven, Ruying. Bu testi geçemezsen bundan sonra planladığım şey hiç hoşuna gitmeyecek.”

İfadesi -benim dünyamın onu ve kardeşlerini hayal ettiği zalim prens gibi- sertti ama gözleri başkaydı. Sabırlı, nemli. Yalvaran bir çocuk gibi bakıyordu bana. Sanki gerçeği söylüyormuş gibi, onu hayal kırıklığına uğratmanın sonuçlarını bilmemi istemiyormuş gibi.

Silahı kaldırıp yabancı adama doğrultmaya çalışırken elim titriyordu. Birinin sadık kardeşi, birinin şefkatli babası, birinin sevgili oğlu, birinin can simidi olabilirdi.

Ama aynı zamanda nefret dolu da olabilirdi, içten çürümüş bir meyve gibi.

Kendi babamı düşündüm.

Parmağım tetikte, tetiği çekmek, mermiyi ateşlemek ve tüm bunların bitmesini beklemek istiyordum.

Ama her zamanki gibi tereddüt ettim.

Göz ucuyla Antony’nin beni izlediğini gördüm. Silahı ona doğrultursam ne olurdu? Ne işe yarayacaktı?

Hiçbir şey. Bir Roma prensinin başındaki tek bir saç teline dokunursam, bu sadece benim için değil, sevdiğim herkes için ölüm anlamına gelirdi.

“Söylediğimi yap,” diye tekrarladı, uyarır tonda.

Odaklanmaya çalıştım, bedenimi onun emrine uymaya zorladım. “Hayır,” dedim. “Yapamam.”

Antony iç çekti, hayal kırıklığı ve teslimiyet yüzünde açıkça görülüyordu. “Bu sınavda başarısız olmamanı gerçekten ummuştum.”

“Masum bir adamı yok yere öldürmeyeceğim! Onun yerine bana düşmanlarından birini göster.”

“Senden istediğim bu değil.”

“Ama ben kimim ki -sen kimsin ki- kimin yaşayıp kimin öleceğine karar verebileyim? Biz Tanrı değiliz. Başka hayatlara tarladan koparılacak çiçekler gibi davranamayız.”

Gözleri sertleşti. “Değil miyiz?” Bunun üzerine Antony ikinci bir silah çıkardı kınından ve ateş etti. “Güçlerinle, istediğin her şey olabilirsin. Hatta Tanrı bile.”

Kısa bir şaşkınlık sessizliği. Sonra...

Çığlıklar.

Antony, kanlı olayın sonrasında olanları görmeden pencereyi kapattı.

Sıkılı ellerimde unutulmuş silahını geri aldı. “Ve bilgin olsun, o adam düşmanlarımdan biriydi. Hayalet’in takipçilerinden. O ve küçük isyancı grubu beni gözetliyor, Roma’nın cephaneliğinden silah çalmayı planlıyorlardı. Kardeşlerim ve büyük babamın en ufak bir şekilde hoş görmeyeceği bir suç.”

“Bana dünyamı kurtarmak istediğini söyledin. Pangu’yu savunmak isteyenleri öldürmek bizi nasıl kurtaracak ki?”

Gülümsemesi yavaş ve aldatıcıydı. “Bu gizli bir bilgi. Ve güvenim, kazanman gereken bir ayrıcalıktır, Ruying.”

İçimde bir şey titredi. “Sana neden güveneyim?”

Silahı bana doğrulttu. “Çünkü seni öldürebilirim. Hem de istediğim anda.” Sonra yüzünü buruşturdu. “Ne yazık ki sınavı geçemedin.”

“Ama açıklama...”

“Ben emirlere uyan bir katil istiyorum, gösterilen her hedefin arkasındaki hikâyeyi öğrenmek isteyen bir kız çocuğu değil.”

Dışarıdaki çlgınlık, koşan ayakların gürültüsüyle daha da yükseldi.

Kaos.

Dehşet.

Hiçbir kötü sonuç yaşama riski olmadan öldürmenin nasıl bir his olduğunu merak ederek elindeki silaha baktım. Büyünün bir bedeli vardı ama ya silahların ve mermilerin? Böyle bir şiddetin bedeli yoktu.

Romalıların böyle olmasının sebebi bu muydu? Antony nasıl bu kadar soğuk olabiliyordu? Sonuç denen şey yabancı bir kavram olduğu için mi? En azından onu doğrudan etkilemeyen bir şeydi. Tek yapması gereken tetiği çekmekti, gerisini Ölüm halledecekti.

Belki de yaşamlarından yılların eksilmesi yerine, her öldürülen kişiyle birlikte onların da ruhlarının bir parçası eksiliyordu. Sonunda bir varlığın kabuğundan başka bir şey kalmayana dek. Ucube ve zalim oluyorlardı.

Eğer onun emirlerine itaat edersem, olmamı istediği silah olursam bir gün onun gibi mi olacaktım?

Gözlerimi kapattım.

“Kendini olduğun gibi kabul edersen çok güçlü olabilirsin, Ruying.”

“Herkes güç istemez.”

“Herkes güç istemez...” diye tekrarladı, sonra güldü. “Şimdi bunu söylüyorsun ama gücün gerçek tadını aldığında, onu elinde tutmak için her şeyi yaparsın. Bu sözlerimi unutma.” Prens ayağa kalkıp elini bana uzattı. Ona baktım. Bir adamı kolayca öldüren aynı el. “Gel. Gün batımından önce senden bir katil yaratacağım.”

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve kafamın içindeki tiz çlgıllıkları susturmaya çalıştım. Nefesim sığıdı, kalbim düğümlenmişti.

Bunu yapmak istemiyordum. Ona yardım etmek istemiyordum.

Ama...

Elini tutup kalkmama yardım etmesine izin verdim. Seni beklediğimden daha sıcak ve yumuşaktı.

Bir katilin ellerine benzemiyordu.

Ama benimkilerin de pek benzemediğini düşündüm.

“Seninle kolay anlaşacağımızı düşünmüştüm. Seninle sandığından daha çok benzediğimizi ve seni şekillendirmenin kolay olacağını düşünmüştüm. Açık olmak gerekirse, daha önce düşündüğümünden daha fazla desteğe ihtiyacın varmış. Bundan sonra olacaklar için beni suçlama. Seni uyarmıştım.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Yakında göreceksin.”

BÖLÜM 18

Araba yavaşlayıp durduğunda tanıdık manzaraya baktım. Soyulmuş kırmızı duvarlar, parçalanmış bir çift kapı ve paslı kapı kolları.

Yuvam.

“Neden buradayız?” Dikkatim hemen Prens Antony’nin kucağındaki, akşamüstü ışığında pırıl pırıl parlayan silahına kaydı.

“Sana söyledim,” dedi. “Gün batımından önce seni bir katil yapacağım.”

Ağzımı açmaya, itiraz etmeye çalıştım ama hiçbir ses çıkmadı.

Bunun yerine, gözlerim evimin kapıları ile Prens Antony’yi gölgesi gibi takip eden Roma muhafızlarının şık siyah arabaları arasında gidip geldi. Silahlı ve tehlikeliydiler. Onu çok fazla zorlarsam neler olabileceğini düşünmek kalbimi titretti.

Prens sessizliğimi fark etti. “Görünüşe göre sonunda o sivri dilini susturmanın bir yolunu bulmuşum.”

“Onları bu işe karıştıрма!”

“Çatışmalarda her zaman ikincil hasarlar olur, Ruying. Bunu ne kadar erken öğrenirsen o kadar uzun yaşarsın.”

Pişman olacağım bir şey yapmaktan kendimi alıkoymak için tırnaklarımı bacaklarıma geçirdim. “Onları bu işe karıştıрма,” diye tekrarladım.

“İyi bir öğrenci olursan, kız kardeşinin güzel kafasındaki tek bir saç teline bile dokunmayacağım.” Prens silahını parlatmaya devam etti. “İyi bir öğrenci olmazsan? Şey...”

Cümleyi bitirmesine gerek yoktu.

Siğ bir nefes aldım ve o çok tanıdık acı gözlerimin arkasında tekrar toplandı. Kaburgalarımın arasındaki yılanların yeniden ıslandığını hissedebiliyordum. Bu duygusuz prensten her şeyiyle nefret ediyordum. Hayata karşı saygısızlığından, kibrinden ve istediğini elde etmek için gittiği acımasız yollardan nefret ediyordum.

Her şeyimle onun her şeyinden nefret ediyordum.

“Etrafımızda keskin nişancılar var, emir verirsem ateş etmeye hazırlar. Bu değerlendirmede başarısız olursan, işte o zaman...”

Her şey o kadar hızlı oldu ki buz gibi soğuk silahını avucuma alıp namlusunu şakağına dayayana kadar ne yaptığımı bilmiyordum. “*Onları rahat bırak,*” diye tekrarlardım son kez.

Şaşırtıcı bir şekilde sinmek yerine, prensin yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi yavaş yavaş.

Gözleri korkusuzca benimkilerle buluştu. Sanki sözlerimi kanıtlamam için bana meydan okuyormuş gibiydi.

Silahı daha sıkı kavradım. “Keskin nişancıları geri çağır!”

“Yoksa?”

“Yoksa sana ne kadar katil olabileceğimi göstereceğim.”

“Göster,” diye fısıldadı gözlerini benden ayırmadan. Vücudu dar alanda bana çok yakındı, sesi alaycı bir hırıltıydı.

“Neyi?”

“Göster. Öldür beni. Tetiği çek.”

Donup kaldım. Blöfümü görmüş müydü?

“Beni öldür, Yang Ruying. Tetiği çek, ailenin yaşamasına izin vereyim.”

“Ne diyorsun sen?”

“Beni öldür. Sevdiklerini korumak için ne kadar ileri gidebileceğini göster bana. Tekrar soruyorum: Gerçek bir katil olmak

için gereken özelliklere sahip misin?” Bunu planlamıştı. Tam olarak tuzağına düşmüştüm.

Saymaya başladı: “Beş.”

Onu öldüremezdim. Eğer öldürürsem muhafızlarının bana ve aileme neler yapacağını kimse bilemezdi.

“Dört,” diye hırladı prens, gözleri vahşice alaycıydı. “Üç... Eğer sen beni öldürmezsen, zayıflığının bedelini ailen ödeyebilir.”

Parmağım seğirdi.

“İki... İşe koyulduğumda neler olacağını bilmek istemezsin.”

Tetiği çektim.

Tık.

Hiçbir şey.

Mermi yuvası boştu. Elbette boştu. Antony Augustus asla kendi hayatıyla bu şekilde oynamazdı. Beni kışkırtıyordu. Beni ne kadar zorlayabileceğini görmek istiyordu.

Çarpık bir gülümsemeyle silahı kapıp tekrar kucağına koydu.

“Hoşuma gidiyorsun, Yang Ruying. Ben de bir zamanlar senin gibiydim. Dünya ve onun vahşeti konusunda saftım.” Parmak uçları çeneme dokundu, yavaşça çenemin kenarını takip etti. O kadar yakındı ki kokusu beni okyanus tuzu ve sandal ağacının aç bir dalgası gibi sardı. “Öldürmek cesaret ister ama bir hayatı kurtarmak güç ister. Büyün, kendini dizginlemen ve en önenlisi...” Boğazımı kavradı, başparmağıyla şah damarına sertçe bastırdı. “Korkunun ve sevginin üstünde olmaman hoşuma gidiyor.”

Beni itti, silaha bir kurşun koydu ve bu sefer o benim kafama bastırdı.

Nefesim kesili.

Kaçınılmaz olanı bekledim. Onu tehdit etmiş, öldürmeye kalkmıştım. Bundan sonra asla yaşamama izin vermezdi. Her fırsatta ona meydan okumuştum. Büyümü istese bile, bu kadar tehlikeli birini yanında tutamazdı.

Tetiği çekecekti ve hayatım sona erecekti. Bir hiç için.

Ben ölürsem ailem güvende olmayacaktı ve dünya, Yang Ruying adında bir kızı kahraman olarak ya da hain olarak

hatırlamayacaktı. Romalıların eliyle erkenden alınmış canlardan biri olacaktım. Karanlığa atılan, asla duyulmayacak bir çığlık.

“Bir daha böyle bir şey yaparsan seni, aileni ve değer verdiğin herkesi bitirmekten çekinmem. Beni anlıyor musun?”

Gözyaşlarımı bastırarak başımı salladım.

“*Anlıyor musun?*” diye tekrarladı, bu sefer daha yüksek sesle. “Cevap ver!”

“Evet,” dedim sızlanarak. “Anlıyorum.”

Antony Augustus’un gülümsemesini, yenilgime muzaffer bir şekilde sevinmesini bekliyordum ama bunun yerine iç çekerken, kaşları suçluluk ve üzüntü içindeymiş gibi gergindi. “Sana B planımı beğenmeyeceğini söylemiştim. Gücün muhteşem... sen de güzelsin. Ama bu dünyada bir sürü güzel şey var. Antony Augustus’un güzel bir kız gördüğünde aklını kaybeden veya yumuşayan biri olduğunu bir an bile düşünme. Eğer öyle olsaydım, uzun zaman önce öldürülmüş olurum ve Roma asla en büyük hükümdarıyla tanışamazdı. Hoşuma gidiyorsun, Yang Ruying. Büyü gücüne, hayatta kalma isteğine, seni tehlikeli ve güvenilir kılan her şeye hayranım. Ama sen de hayatımdaki her şey gibi tek kullanımlıksın. Bizim oradalarda bir söz vardır: Seni besleyen eli ısırma. Emirlerime uyarsan sana güvenlik ve refah vadedebilirim. Uymazsan? İşte o zaman...”

Tık.

İrkildim. Konuşmaktan, hatta nefes almaktan bile korkuyordum.

“Seni öldürürüm. Ve bunu yaptığımda beşe kadar sayma nezaketini de göstermem. Anlıyor musun?”

“Anlıyorum.”

“İyi. Sanırım artık değerlendirmen için hazırsın.” Elini sallayınca şoför motoru yeniden çalıştırdı. Araba tekrar hareket etti.

“Seni küçümsemeyeceğim, sen de kendini küçümsemeyi bırakmalısın.”

BÖLÜM 19

Arnavut kaldırımlı sokaklar, azalan yaz sıcağının altında güneşleniyordu. Jing şehrinin Roma tarafı, bizimkiyle karşılaştırıldığında bambaşka bir dünyaydı. Sıkışık toprak evler yerini çoktan cam pencereli, demir kapılı ve bakımlı çimenleri olan, geniş alanlara dağılmış malikânelere bırakmışlardı.

Ama bu görkemli yapılarda, hareketli sokaklar ve canlı kahkahalar yerine, sadece işgalcilerin kalbi kadar boş konutlar ve boş dükkân cepheleri gördüm.

Çocukken, Romalıların neden sık sık şehrin bizim olan tarafını, kendilerinin daha iyi olduklarını düşündükleri dükkânlara tercih ettiklerini hep merak ederdim.

Artık biliyordum.

Bu evler ev değildi. Her şey ürkütücü bir sessizlikle, başarısız hırsların hayalet kasabasına benziyordu.

Tertemiz beyaz renkle kaplı içi boş beton kabuklar gibiydi. Bir harikaydı, izlemesi güzeldi ama bu sokaklara şehir denebilmesi için insanlara, hayata ihtiyaç vardı. Geçidin sadece bizim tarafımızda olan telaşlı hareketler, kahkahalar ve kalabalık sıcak hava.

Şehrin Roma tarafını terk edilmiş ve yalnız görünce, bir kendini beğenmişlik veya memnuniyet hissetmedim. Bunun yerine karnıma sinsi bir korku yerleşti. Çok sayıda evin olması,

Romalıların burayı kendi insanlarıyla doldurma planlarının olduğu ama bunu erteledikleri anlamına geliyordu.

Bekliyorlardı.

Ne için olduğunu merak edemeyecek kadar korkuyordum.

Üniformalı askerler, geçidi koruyan hantal silahların hiçbiri olmadan silahsız bir şekilde, aralıklı caddelerde devriye geziyorlardı. Kaş çatma yok. Bakış yok. Prensın arabası soğuk sularda süzülen bir köpek balığı gibi geçerken -sadece kendi türlerine gösterdikleri bir nezaketle- nazik ve kibarca baş salladılar.

“Burada yaşayan çoğu Romalı, diplomat, politikacı, subay, iş insanı ya da bu görevlerdeki insanların ailesidir. Zengin insanlar. Önemli insanlar,” diye açıkladı prens, ders verir gibi bir tonda. İstemediğim bir açıklama.

“Yani güçlü insanlar. Tıpkı senin gibi,” dedim, sesim yirmi dakika önce olanlardan dolayı hâlâ kısık ve titrekti. Geçidin bu tarafındaki herkes uzak durmam gereken insanlardı. Dikkatli olmam gereken insanlar.

Bu sokaklar huzur ve güzellik yaysa da benim gibi bir kız geçidin bu tarafında asla güvende olamazdı. Asla saygı görmez veya eşit görülmezdim. Yanımda bir prens, sıkı tasmalı evcil hayvanını izleyen bir efendi olmadığı sürece.

“Benim gibi,” diye tekrarladı sessizce. Sözlerinde bir keskinlik, geçici bir duygu vardı. Bir an vardı, bir an yoktu. Çözüp anlamlandıramayacağım kadar hızlıydı. “Büyükbabam daha fazla insanı buraya taşınmaya davet ettiği hâlde evlerin çoğu hâlâ boş.”

“Bizden korktukları için mi reddettiler?” Küçük bir kızken büyükannemin bana yaptığı uyarıyı hatırladım.

Geçit, Romalıları korumak için inşa edilmişti.

Kimden?

Bizden, diye fısıldamıştı. *Sizden.*

“Hayır,” diye cevapladı prens. “Yani tamamen öyle değil. Bil-
diğin her şeyi, aşına olduğun tüm güvenli ortamı geride bırakıp
uzak bir diyarda yeni bir hayata başlamak büyük bir karardır.”

Ya da belki de halklarının benimkine karşı işlediği dehşetle-
re tanık olmaktan korkuyorlardı. Bir medeniyetin yıkımından.
Acılarımızın külleri ve kemikleri üzerine yapılan bu içi boş evleri
inşa etme arayışlarında, şehrin yarısını evlerinden çıkardıkları
için sokaklarımızda dolaşan açlar ve yoksullardan.

Kendi zevkleri için.

Şehrin bir tarafı elektrikle parıldarken, diğer tarafı karan-
lıkta debeleniyordu. Onların geniş parklarına ve Arnavut kaldı-
rımlı yollarına yer açmak için şehrimizin geri kalanı sıkış tepişti.
Kayboldukları ve kırıldıkları için sıkıştırılmışlardı. İşletmeler,
eski binalara yeni eklenen dayanıksız yeni katlarla üst üste yığıl-
mıştı. Koridorlarda derme çatma yataklar, yer açmak için çatla-
yan ve bölümlere ayrılan evler.

Şehrin yarısı bu boş terk edilmişlikte titrerken diğer yarısı
alaycı elektrik parıltısından uzakta, sadece keder ve öfke hisse-
diyordu.

Çocuklar geceleri geçide yaslanıp minik elleriyle büyüleyici
ve altın gibi parıldayan ışıklara uzanıyorlardı. Işıklar çok yakın-
dı ama dokunabilecekleri kadar da yakın değildi.

Gözlerimi gökyüzüne çevirdim ve başkentin, Romalılar ge-
lip yüksek, fil dişi sütunlu boş binalarını inşa etmeden önce na-
sıl göründüğünü merak ettim. Büyükannemin anlattığı kadar
güzel miydi? Bahse girerim ki öyleydi. Roma’nın yaratabileceği
her şeyden daha güzeldi. Jing şehrinin hem mecazi hem de ger-
çek anlamda büyülü bir yer olduğunu söylerlerdi.

Şimdi büyü ölüyordu ve geriye, her şeyi ağır bir toz tabakası
gibi lekeleyen gri bir umutsuzluk kalmıştı.

Prens Antony’ye kirpiklerimin altından gizli bir bakış attım.
Halkının vahşetinin insani sonuçlarını görmezden gelmek kolay

mıydı? Uyuşturucuları ve askerleri ile imparatorluğumuza diz çöktürürken geçidin bu tarafı güvenli ve sağlam mıydı?

Yedi gün önce, Er-Lang halkı başkentimizin yanışını izlemişti. Halkımızdan insanların kaçırılmasına tanık olmuştu. Ne için?

Romalılar bizden ne istiyordu?

Yiyip içebilecekleri, dans edebilecekleri, günlük ihtiyaçlarını karşılayabilecekleri ve hediyelik eşyalar alabilecekleri yerlerin ve küçük dükkânların önünden geçtik. Bu tür faaliyetler için sahip oldukları sayılı işletme, geçidin bu tarafındaki her şey gibi cansız olduğu kadar küçüktü de. Gerçek neşeyi aramak için geçidi geçip bizim tarafımıza gelmeleri gerekiyordu. Müziğimizi, sanatımızı ve hareketli kültürümüzü istiyorlardı, bizi değil.

Sokağın köşesinde küçük çocuğunun elini tutan bir anne, arabanın geçmesini bekledi. Bu insanlar bize yaptıklarından dolayı suçluluk duyuyorlar mıydı? Geçidin diğer tarafındaki yıkımı, halkımın baskın sırasında kaçırılanlar için kemik beyazı giysiler içinde yas tutmayı sürdürdükleri yeri görmüşler miydi?

Boş mezarlar. Asla huzur bulamayacak aileler. Bir sonraki nesli görebilecek kadar uzun süre hayatta kalırsak o gecenin dehşeti, nesiller boyunca efsane olarak aktarılacaktı.

Er-Lang yüzyıllar boyunca gelişmiş bir imparatorluktu ve -çoğunlukla- büyü ile insanlığın uyum içinde yaşadığı bir cennetti. Ama Roma, sadece yirmi yıl içinde bizimle alay etmeyi başarmıştı. Yavaşça ama emin adımlarla, bir seferde şiddet eylemiyle onurumuzu ve mirasımızı çamura itmişler ve yıkıntılarımızın üzerine evler ve lambalarla aydınlatılmış sokaklar inşa etmişlerdi.

Halkımın sokaklarda yankılanan feryatlarını, Romalıları protesto edecek kadar cesur isyancıların çılgınlıklarını, Romalıları hâlâ bir şekilde Tanrı olarak gören Pangulinglerin, kapılarında diz çöküp mucizeler için ettikleri umutsuz duaları hâlâ duyabiliyordum.

Bizim dünyamız fırtına bulutları altında solarken, onlarınki güneşin altında geliyordu.

Gözlerimi kapattım, boğazımdaki yumruyu yutkundum. ve zihnimdeki karanlık düşünceleri atmaya çalıştım.

Araba, Roma bölgesinin merkezinde, hem gösterişli hem de görkemli bir binanın önünde yavaşladı. Prens burada yaşadığını anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu.

Derin bir nefes aldım. Arabadan inen Antony'yı takip ettim ve taş basamakları çıktım. Evin içi de dışı kadar görkemliydi. Muhteşem vitray pencerelerden ve yaldızlı mobilyalardan oluşan bir hol karşıladı bizi. Tavan, altınla çerçevelenmiş karmaşık resimlerle doluydu. Her sahne bir diğerinin içine akarak hiç bilmediğim bir hikâyeyi yeniden anlatıyordu sanki. Nefes kesiciydi, şehrin bu ele geçirilmiş yarısında gördüğüm diğer pek çok şey gibiydi.

Uzun zamandır dünyanın en güzel yeri olarak selamlanan Er-Lang İmparatoru'nun imparatorluk sarayının içini hiç görmemiştim. Ama bundan daha büyüleyici bir şey hayal etmekte zorlanırdım. Buradaki her şey özenle dekore edilmişti ve israfçı bir şekilde gösterişliydi. Evin her köşesinde altın ışıltıları görülebiliyordu.

Burası bir evden ziyade bir dışavurum gibiydi.

Biz sizden daha iyiyiz, diye bağıırıyordu. Prensler bir şeyi telafi etmek istiyordu sanki.

“Neden buradayız?” diye sordum.

“Beni takip et.” Prens beni elektrikli bir kapıya götürdü. Yerin derinliklerine inen küçük bir metal kutuya girdik.

Anladım ki malikâne dışarıdan görüldüğünden bile daha büyüktü. Canavarın karnında, Roma'nın şiddetli parlak ışıklarıyla aydınlatılmış, karmaşık bir yer altı geçidi gizliydi.

Antony metal taşıma aracından çıktı, ben de onu takip ettim. Yavaş, ölçülü adımlarla yanımda yürürken gözlerinin üzerimde

olduğunu hissedebiliyordum. Söylemek istediği bir şey varmış gibi dudakları seğiriyordu.

“Bekle.” Koridorun sonuna, görkemli bir demir kapının önüne vardığımızda, nihayet sözcükler çıktı ağzından: “Bugünkü son görevin bu. Yaşayıp yaşamayacağın bundan sonra nasıl davranacağına bağlı.”

“Senin için birini öldürmemi mi istiyorsun?”

“Bana, sana vermek istediğim görevlere layık olduğunu, aradığım kişi olduğunu kanıtlamanı istiyorum. Yanımda ihtiyacım olan müttefik olduğunu. Bunu bana kanıtla çünkü seni öldürmek istemiyorum, Yang Ruying.” Konuşurken sözlerinde sessiz bir korku vardı. Bir yumuşaklık. Duyulmasını istemediği bir şeyi itiraf ediyormuş gibiydi. O anda sözlerine inanmak, onu açgözlülüğü nedeniyle canavarlaşmış bir prensten başka biri olarak görmek isterdim. “Babam öldüğünde ve büyükbabam bana bu şehri yönetme görevini verdiğinde, babama bu toprakları tıpkı onun yaptığı gibi özenle koruyacağıma dair bir söz verdim. Ve bu, herhangi bir isyan belirtisini, büyükbabamın veya kardeşlerimin savaşı haklı çıkarmak için kullanabileceği herhangi bir nedeni ortadan kaldırmak anlamına geliyor. Sana söz veriyorum ki ben senin sandığın adam değilim. Dünyana sadece yapabildiği için bombalar ve füzeler yağdıran Valentin veya büyükbabam gibi değilim. Ben de seninle aynı şeyi istiyorum, Ruying. Barışı. Bu bizim ortak hedefimiz. İkimizin de istediği tek şey. Herkesin istemesi gereken tek şey.”

Barış... Ne baştan çıkarıcı bir kelime. Kurgu gibi gelen, Er-Lang vatandaşlarının hiçbirinin Roma’nın gelişinden beri bilmediği tek şey. “Savaşın kaçınılmaz olduğunu söylüyorlar,” diye cevapladım.

“Ben öyle düşünmüyorum. Savaşın önlenabilir olduğuna inanıyorum ama bunu tek başıma yapamam. Sana ihtiyacım var. Kimse fark etmeden, şüphe veya çatışmayı tetikleyecek suçlamalar olmadan piyonları tahtadan alabilen sessiz bir suikastçi.”

Gece pazarındaki olaydan sonra, prensin muhafızı Dawson'da bıraktığım travmanın belirgin izlerini düşündüm. Solgun ten, donuk gözler. "Sihrim tamamen izlenemez değil."

"Ama yeterli," diye yanıtladı. "Şimdiye kadar bulduklarım arasında izi sürülemez olana en yakın şey bu." Antony iterek kapıyı açtı ve birkaç gün önce değerlendirildiğimiz arenaya benzer bir oda çıktı ortaya.

Bu odanın ortasında da cam bir kafes vardı ama bir öncekinden daha küçüktü.

Ama yine geçen seferki gibi bir adam vardı içinde. Uzun kolları ve bacakları vardı. Keskin gözlüydü ve bileklerinde metal bilezikler takılıydı.

Avım.

BÖLÜM 20

Aldığım ilk can, aynı zamanda ilk öpüştüğüm çocuğunki-ydi.

Yedi yaşında, yazın alaca karanlığında, mahallenin çocukları sıcaktan korunmak için incecik yeşim parçaları kadar yeşil, orman yapraklarının altında saklanıyordu. Bir dere, bir dağın kenarından aşağıya doğru akıyor, eteğinde ürpertici bir göl oluşturan pırıl pırıl bir şelaleye dökülüyordu.

Bazen şelaleden atlamak için birbirimize meydan okurduk. Tırmanışı dik bir yokuştur ama heyecan buna değiyordu. O yaz günlerinin anıları, kahkahalarla, sonsuza kadar sürecektir vaatlerle ve büyüme hayalleriyle parlıyordu.

Ancak o akşam kahkaha yoktu, vaat yoktu. Sadece gözyaşları ve kış grisi bir fon üzerindeki ürkütücü bir altın rengi vardı. Zararsız bir şaka olması gereken şey, geri alınamayacak bir şeye dönüşerek sona ermişti.

Çoğu çocuk ebeveynlerinin Armağanlarını miras almazdı, bazılarına ise hiç büyü gücü miras kalmazdı. Hushan bunu başaran nadir kişilerden biriydi. Okyanuslar arası bir tüccarın oğluydu ve suyu manipüle etme yeteneği, bir gün babasının işini devraldığı anda işine yarayacaktı.

Hushan daha çocukken bile kendine o kadar güveniyordu ki onun yenilmez olduğunu düşünürdüm. Her şeyi çok kolaymış gibi gösterirdi. Yapamayacağı hiçbir şey yoktu. Büyüseydi, belki

de bu kaos zamanlarında dünyamın ihtiyaç duyduğu kahraman olabilirdi. Liderlik edecek ve savaşacak biri, kanı dünyayı değiştirecek bir şehit. İnandığı şey uğruna ölecek kadar cesur biri.

Benim tam tersim.

Belki de onu bu yüzden sevmiştim. Nazik gözlerinden gülümseme hiç eksik olmazdı.

Elini uzatmıştı ve arkadaşlarımız suda kürek çekerken, onu dağın kenarına kadar takip etmiştim. Orada, gürültüden uzakta, çok nazikçe dudakları dudaklarıma değdiğinde ateşin bana karşı eridiğini hissetmiştim. Karıncalanmalar iğne gibi vücudumu yıkasa da ortada acı yoktu, sadece neşe ve rahatlama vardı. Dudakları kadifemsi yapraklar gibiydi, dokunuşu nazikti. Ama çocuklar ağaçların arkasından atladığında ani bir patlama gibi olan neşeli kahkahalarıyla irkildim.

Uçurumun ıslak kenarından kaydığımda vücudum kenardan aşağı yuvarlandı. O korkunç serbest düşüş ânında bir şeye, herhangi bir şeye tutunmaya çalıştım ve Hushan'ı da yanımda çektim.

Çıplak tenimiz sert suya ve sert taşlara sürttükçe biber gibi yanıyordu. Hushan gülüyordu. Düşüşümüz hızlıydı. Buzlu sular bizi bütünüyle yutmadan önce, her şey tek bir saniyede oldu. Ancak her şey orada bitseydi, o gün de diğer günler gibi olurdu. Büyükanнем bir öpücük uğruna kendimi tehlikeye attığım için beni azarlar, oğlanların olgunlaşmamışlığı konusunda beri uyarırdı.

Her şey, unutulacak bir anıdan ibaret kalırdı. Ama orada bitmemişti.

Vücudum suya çarptı. Kendimi yüzeye doğru itmeye çalışsam da bir şey beni aşağıya çekiyordu. Suyla mücadele ettim, ellerim dalgalanan ışığı pençeledi. Yüzey. Hava.

Ama bir şey beni sertçe aşağı itti. Boş bir göl için fazla güçlü bir kuvvetti bu. Okyanus dalgalarının sihri gibi hissettiren bir akıntıydı.

“Ne yapıyorsun?” Kız kardeşimin paniğini duydum.

Suyun üzerinden kahkahalar yükseldi.

Bense gülmüyordum. Boğuluyordum. Akciğerlerim yanıyordu.

“*Hushan, dur!*” Baihu’nun sesiydi bu.

Nefes almak için suyu pençeledim. Kendimi yukarı çekmemi sağlayacak bir şeye tutunmak için dua ettim. Dünya siyah ve beyaz tonlarına büründüğünde öleceğimi düşündüm ama başımın üstünde parlayan altın bir kordon, en karanlık gecedeki yıldız ışıltısı gibi parlıyordu.

“Dur, Hushan! Çok ileri gidiyorsun!”

Çok güzeldi ve beni çağırıyordu.

Yaşamak istiyor musun, Ruying?

Parmaklarım ışığın etrafına dolanana kadar uzandım. Nefes almaya yönelik çaresiz bir ihtiyaçla, bir can simidini -bu sulardan kurtulmam için gereken herhangi bir şeyi- çeker gibi çektim.

Bir şey, bir barajın çöküşü gibi hızla geçti içimden. En soğuk kış günlerindeki bir banyo kadar sıcak, korkuyu cesarete dönüştürmeye yetecek kadar rahatlatıcı. Ham enerji damarlarımda dolaştı, vücuduma güç akıttı.

Armağan’ımın en bağımlılık yaratan kısmı, daima bununla ilgiliydi. *Qi*’yi çalıp içimden akmasına izin verdiğimde gelen adrenalin, dünya dışı olsa da derinlerde her şeyden daha çok istediğimi bildiğim şeydi.

Yenilmez, *güçlü* hissetmek. Kötü insanlara kötü şeyler olmasını dilediğimde bunun bir arzu kadar basit olmadığını, parmaklarımı şıklatmak kadar kolay bir şekilde gerçekleştirebileceğim bir tezahür olduğunu bilmek. Uyanık olduğum her saniyede savaşağım bir dürtüydü ama Ölüm tarafından kutsanmış kız olmak, ölümcül ve zalimce olsa da bir güce sahip olduğum anlamına geliyordu. Böyle bir güce sahip olmak nadir görülen bir şeydi. Babamın malı olarak doğmuştum ve bir kocanın ya da bir oğulun malı olarak yaşamaya, acı çekmeye ve ölmeye mahkûmdum, tıpkı annem gibi, tıpkı babam önce ölmeseydi büyükannemin olacağı gibi.

Ancak, şelalenin altındaki o anda, henüz bu tür farkındalıklarım yoktu. O anda, sadece tek bir şey istiyordum. Sadece tek bir şey. Yaşamak.

Korkudan sarsılarak sıkıca tutundum ve dalgalanan ışığı, yüzeye çıkana ve kalın, rahatlatıcı havayı içime çekene kadar kendime dayanak yaptım.

Akıntı yavaşladı. Işık öylesine azaldı ki sonunda hiçliğe büründü.

Kahkahalar söndü.

Etrafıma baktığımda, Hushan suda yüzüstü yüzüyordu, vücudu cansız bir söğüt yaprağı kadar hareketsizdi.

Kan yoktu.

Biri çığlık attı. Çığlık atan ben de olabilirdim, su kenarında duran çocuklardan biri de.

Şifacılar geldiğinde, Hushan'ın Armağan'ını tükettiği için öldüğünü söylediler.

Şifacıların sözlerine inananlar oldu ancak ben gerçeği biliyordum.

Belki bir arkadaşı kaybetmenin travmasındandı, belki de derinlerde bir yerde o çocuklar benim neler yapabileceklerimi bildiklerindendi ama o olaydan sonra herkes benimle takılmayı bıraktı.

Hâlâ oyunlarında Meiya'yı istiyorlardı ama beni istemiyorlardı.

Sorun yoktu. Ondan sonra ben de yeni bir arkadaş edindim.

Taohua, hatalarım için beni asla yargılamayan ya da içimdeki canavardan, istemediğim bu Armağan'dan dolayı benden korkmayan biriydi.

Daha sonra benimki gibi Armağanlarla doğan Xianlinglere dair çok az kayıt olduğunu öğrendim. Hiçbiri iyi değildi. Hiçbiri uzun yaşamamıştı.

Etten ve kemikten canavarlar. Yıkmaya mahkûm.

Ben, taşıdığım suçluluğu, utancı ve bu dünyanın üzerime attığı tüm acıyı hak ediyordum.

BÖLÜM 21

"Bugün bu kafesten sadece biriniz canlı çıkacak," diye fısıldadı prens, sözleri vaatlerle doluydu. Ama gözleri sıcaktı, yalvarıyordu, tıpkı Lotus Kulesi'nde olduğu gibi. Sonra bana doğru eğildi, nefesi boynumdan aşağı sıcak bir karıncalanma dalgasının geçmesine neden oldu ve dudakları hafifçe kulak kepçeme değdi. Titredim. "Canlı çıkan sen ol istiyorum, Ruying. Beni hayal kırıklığına uğratma."

Bir elini omzuma, diğerini çenemin altına koydu ve beni kafesin içindeki kanlı adama bakmaya zorladı.

Rakibimin gözleri yabaniydi, vahşiydi. O da hayatta kalmayı benim kadar çaresizce istiyordu. Kemiklerimizin iliklerinde bir istek senfonisi vardı. İkimiz de diğerinin merhamet ya da ahlak adına kazanmasına izin veremezdik.

"O da bir Xianling. Kendini çoğaltma. Nadir bir yetenek ama hizmet süresi doldu. Gitme vakti geldi."

"Hizmet süresi doldu mu? Bu, gelecekte benim de başıma gelecek şeylerden biri mi? Hizmet sürem dolduktan sonra beni bir sonraki katiline yem mi edeceksin?"

"Belki," diye cevapladı, gözleri sertti. "Belki de hayır. Bana senin ölmeni istemem için bir sebep vermezsen sana zarar vermem."

Antony beni tutmayı bıraktı ve Dawson da beni kafese kadar götürüp içeri itti.

Kanaması ve yaraları olan genç adam hafifçe sallandı.

Kaçınılmaz cam duvarların içinde yüz yüze geldiğimizde gözlerini fark ettim. Bakışları keskindi ve gözlerini kırpmıyordu. Saldırmaya hazır bir yılan gibiydi. Tehlikeyi işaret eden, dikkat gerektiren bir odaklanma türüydü bu. *Çoğaltma* mı? Gerekten de nadir bir güçtü; sadece kitaplarda, hikâyelerde karşıma çıkmış bir güç. Xianlingler, bedenlerini kendilerinin iki, üç, hatta dört farklı versiyonuna bölebilirlerdi. Böylesine nadir bir güç söz konusu olunca prenslerin böyle bir güce sahip kişiyi yanlarında tutmak isteyeceklerini düşünürsünüz. Neden onu dövüşmeye zorlasınlar ki? Hizmet süresi dolmuş olsa bile -bu her ne anlama gelirse gelsin- onun gibi bir yetenek Roma'nın cephaneliği için iyi bir katkıydı. Ölüsündense dirisi daha değerliydi.

Öyle değil miydi?

“Tereddüt etme.” Antony'nin sesi hoparlörden yankılandı. Tavsiye miydi yoksa uyarı mı, anlamadım. “Ölüm, onu kullanmanı istemeseydi sana bu gücü vermezdi. Bu senin kaderin, Ru-ying. Ondan kaçma. Onu kucakla.”

Kız kardeşim gibi konuşuyordu.

Kafesin üzerine sessizlik çöktü.

Bileziklerimiz *bip* sesi çıkardı.

Bilimin uğultusu kesildi ve büyü, içgüdüsel bir hücumla geri döndü.

Onu öldür, diye emretti içimdeki bir ses. Ölüm'ün büyü, yaz güneşinde terk edilmiş bir saman yığını gibi gitgide daha da ısınırken tutuşmaya hazır bir şekilde beni öne doğru itti.

Yumruklarım yanlarımda sıkıca, tırnaklarım etime batacak kadar kenetlenmişti.

Büyükannemin gecenin karanlığında atalarımıza ettiği sessiz duaları hatırladım: *Hiç kimse böyle bir güce sahip olmamalı. Lütfen torunuma yardım edin. Onu bu iğrenç Armağan'dan kurtarın.*

Kaburgalarım daha da sıkılaştı. Büyükannemi hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum, kâbuslarının katili olmak istemiyordum.

Ama rakibimin yüzüne vahşi bir gülümseme yayıldı. “Bunun tadını çıkaracağım. Prens, yeni evcil hayvanını öldürdüğümde çok üzülecek,” diye fısıldadı ve kanlı elleriyle bana doğru atıldı.

Güçlkle kaçtım.

Öldür onu, diye hırladı Ölüm.

Rakibim beni yerle bir etmek için bir sağ kroşe savurdu. Büyü, damarlarımın içinde bir orman yangını gibi şiddetle yanıyordu.

Hiçbir ölümlü, kimin yaşayıp kimin öleceğine karar veremez.

Yere doğru eğildim, sonra çömeldim. Ellerimi yumruk yapıp koşmak üzereydim ki rakibim kendini ikiyle çarparak çoğalttı ve ikiye bölünmüş bir canavar gibi homurdandı. Bu, canını yakıyordu. Gücü, canını yakıyordu. Ben bu farklılıkla bir şey yapamadan, kopyası beni boğazımdan yakalayıp fayans zemine doğru hareketsiz bir şekilde tuttu.

Bugün bu kafesten sadece biriniz canlı çıkacak.

“Sana zarar vermek istemiyorum!” dedim, boğulurken.

Dinlemedi. Yumruğu, ben nefessiz kalana dek boğazımı sıktı.

Öldür onu, diye emretti Ölüm. *Bu dövüşü başlamadan bitir!*

Yıllar önce şelalenin altındaki anılarım canlandı gözümde.

Güç, tıpkı afyon gibi bağımlılık yapıcıydı. Bu günahkâr dürtülere her teslim oluşumda duramayacağımdan korkuyordum. Ölüm’ün büyüüne her boyun eğdiğimde, bir parçası beni bu âleme kadar takip ediyordu ve üzerimdeki iddiası daha da güçleniyordu. Üstelik sesler ve baştan çıkarmalar, her nefesimi ele geçiren hayaletler gibi giderek daha yüksek sesle duyuluyorlardı.

Her an, o zirveleri yeniden yaşamak, o heyecan verici coşkuyu, o güç hissini, *kontrol* hissini yeniden yaşamak istiyordum.

Kurbanlarımın gözlerindeki korkuyu... Güçlü olduğumu, tehlikeli olduğumu, korkulması gereken biri olduğumu bilmelerini...

Tutuşu daha da sıkılaştı. Karanlık, görüşümü kararttı. Eğilme hareketleri arasında dengemi sağlamaya çalıştım, ayağa kalkmaya çalıştım ama bu sefer de dublörü beni aşağıda tutuyordu.

Üstümde kahkahalar duydum.

"Bu ömürlük Armağan, böylesine zayıf, böylesine korkak bir kıza verilerek boşa harcanmış." Rakibimin sesi, yankılanan griyi ve bulanık görüşümü deldi. Dövüşü çoktan kazanmış gibi sırıttıyordu.

Ya öldür ya da öl.

Dublörü botunu sertçe kafama vurduğunda sert kauçuk, yanağıma değdi. Acı keskin ve yakıcı bir şekilde patladı. Baskı, sanki suyun altındaymışım gibi kafatasımı doldurdu.

Kanın tadını aldım, başım zonkluyordu.

"Sırf o istiyor diye dövüşmek zorunda değiliz," demeye çalıştım. "Biz Roma'nın kuklaları değiliz."

Kendimi ikinci kez yukarı itmeye çalıştım ama ayaklarını karnıma doğru savurup beni tekmeleyerek tekrar yere yatırdı.

"Ölüm'ün Kutsadığı Kız'ı öldürmenin daha zor olacağını düşünmüştüm ama sen korkaktan başka bir şey değilmişsin."

Öldür onu! diye haykırdı Ölüm, dönen dünyada.

"Ölüm bir erkeği, buna layık birini kutsamalıydı."

Ağzımdaki kanı tükürdüm. "Ben layığım."

Bunu der demez uzandım ve onu çektim.

Büyümü onun *qi*'sinin etrafına sardım ve bu sefer geri çekilmedim. Altın enerji, akan bir nehir gibi hızla aktı içimden. O lezzetli sıcaklık ve aroma, ölümcül yaralarım kaybolana dek kırık çatlaklarımı doldurdu. Vücudum gençleşti; işte bu, Ölüm'ün hayırseverlik eylemiydi. Arılarını biraz balla ödüllendiren arıcılar gibi, Ölüm de nazik bir efendiydi. *Qi* çoğu zaman bir kapıdan akan su gibi akardı ama ara sıra arkasında tüm yaraları, eti veya kemiği iyileştirecek kadar fazladan iz bırakırdı.

Ölüm'ün bana ihtiyacı olduğu gibi, benim de ona ihtiyacım vardı. Ben ne kadar güçlü olursam, o da o kadar güçlü olacaktı.

Dublör yere çöktü, gözleri geriye kayd ve bilinçsizliğin içinde kayboldu, sonunda geriye sadece gerçek benliği yere yığılmış hâlde kaldı.

Orada durmalı, *qi*'si hiçliğe dönüşürken kendimi geri çekmeliydim. Hayatı hâlen daha elimin altında titriyordu, ölmek üzere olan bir hayvanın son mücadelesi gibiydi.

Ruhunun bedeninden çözüldüğünü neredeyse hissedebiliyordum. *Yeterince aldın*, demeye çalıştım kendime. *Bu kadar yeter!*

Ama durmadım.

Bu kafesten sadece biriniz canlı çıkacak.

Tutuşumu daha da sıkılaştırdım ve bir şeyin koptuğunu hissettirdim.

Canlı çıkan sen ol istiyorum.

BÖLÜM 22

Yaşamın son kırıntıları adamı terk ettiğinde, içimdeki bir şey de onunla birlikte öldü.

Ruhu bedeninden ayrıldığında, kim olduğunun rengini görmemek için gözlerimi kapattım. Bu her zaman acı tat bırakan bir deneyimdi. Yaşanmamış hayatın, hayatını yarıda kesmeden önce nasıl bir adam olduğunun kısa bir görüntüsüydü. Çaldığım tüm neşe ve üzüntülerin de.

Çok kişisel, çok rahatsız edici bir bağ.

Bazen eylemlerinin sonuçlarıyla yüzleşmeye zorlandığında başka tarafa bakmak daha kolaydı.

İskambilden bir evin kendi üzerine çökmesi gibi olduğum yere çöktüm ve hıçkırıklara boğuldum.

Bir başka hayat, evet, bir başka hayatı daha almıştım. Ve bu hayatla birlikte, Ölüm ve onun tüm vahşi zevkleri ruhumun derinliklerine kazındı. Büyükanmem için, kendim için, asla istemediğim Armağan yüzünden beni tanınmayacak kadar korkunç bir şey olarak görenler için sürdürmeye çalıştığım iyi kız imajının altında biraz daha fazla çatlak yarattı.

Sıcak bir el omzuma dokundu.

Sonra bir tane daha. Daha ben ne olduğunu anlamadan biri beni kucağına doğru çekti. Her şeyin soğuşundan saklanabileceğim güvenli, şefkatli bir yerdi burası.

Antony Augustus, sessizce sarılıp sıkıca tuttu beni. Sanki bunu yapmak tüm kırık parçalarımı okyanusun parçalanan kayalara çarpması gibi üzerime çarpan gri nefret dalgalarına karşı bir bütün olarak tutabilirmiş gibi.

Kemiklerimin derinliklerinde bu âna dair her şeyin yanlış olduğunu biliyordum.

Dokunuşuna yaslanmak yanıştı, kollarımı ona dolamak ve ona ömür boyu tutunmak yanıştı.

Ama yine de yaptım.

“Daha kolay olacak,” diye fısıldadığında dudakları şakağıma değdi. “Söz veriyorum.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü benim için öyle oldu.”

BÖLÜM 23

Sonrasında muhafızlar cesedi dışarı taşıırken, sırtımı soğuk cama yaslayıp kafesin kenarına oturdum.

Prens, şefkatli gözlerle yanıma yerleşti. Vücutlarımız o kadar yakındı ki ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum ama birbirimize değmiyorduk. Tenlerimiz, bizi bir kanyon -asla aşamayacağımız bir kanyon- gibi ayıran minik boşlukla birbirinden ayrılmıştı.

“Ölmek üzereydi. Bilim insanlarım bir ay bile yaşayamayacağını söylediler. Onu öldürmesen de birkaç hafta içinde ölecekti,” dedi prens sessizce. Bir an beni gözlemledi, sonra cebinden küçük, beyaz bir hap çıkardı. “Bu, faydalı olabilir...”

Devamını getirmesine fırsat vermeden hapı yere attım. Onun ilacını veya kimyasal ve bilimsel çözümlerini istemiyordum.

Bu acıyı hissetmek istiyordum.

Buna mecburdum.

Az önce bir adamı öldürmüştüm. Bu sert duyguları Antony gibi, Romalılar gibi, hiçbir şeye dönüştüremezsem beni kadim geleneklerimizdeki canavarlardan ne ayıracaktı? *Onlardan?*

Cinayet bir günahtı ama Antony, Lotus Kalesi’nde tetiği çektiğinde gözünü bile kırpmamıştı. Bu tür bir kayıtsızlığın beni yutmasına izin veremezdim. Bu acıyı hissetmeli, bu acının içinde boğulmalıydım. Acı çekmeli, ağlamalı ve suçluluk

duygusunun beni kemirmesine izin vermeliydim. Ki bu, burada yaptığım şeyin yanlış olduğunun bir hatırlatıcısı olsun.

Benimle eski benliğim arasındaki son bağ.

“Ölmeyi hak etmişti.” Antony duraklamadan konuştu. Sesi narin bir nefes, titreyen bir omurgaya dokunup onu okşayan bir el kadar rahatlatıcı ve hırıltılıydı. “Kötü bir adamdı. Zengin bir adamın zengin oğluydu. Zayıflardan alan, masumları dehşete düşüren ve sırf her yaptığının bedelini karşılayan ve onu ayrıcalıklarla saran bir babası olduğu için yaptıklarından sıyrılan bir aşağılıktı. Onu öldürerek dünyaya hizmet ettin. Bazen iyi şeyler olması için kötü şeyler yapmamız gerekir. Bazen daha büyük bir iyilik için fedakârlıklarda bulunmamız gerekir.”

“Ben ondan daha iyi biri değilim,” diye mırıldandım. Şimdi bile ellerim *qi* ve güç ile uğulduyordu.

“İkiniz aynı değilsiniz.” Antony bana baktığında gözleri benimkileri öyle dikkatli, öyle nazik bir bakışla tuttu ki başka bir adamla konuşuyormuş gibi hissettim. Hayatımı ellerinde tutan, beni bir böcek kadar kolayca ezebilecek bir prens yerine, benimle aynı yaşta olan bir çocuk gibiydi. Kafesin içinde paylaştığımız an kalıcı bir leke gibiydi.

Soluk gözleri ince bir sabırla, anlayışla parlıyordu. Sanki beni -gerçek beni- görüyordu. En kötü içgüdülerinin kontrolü ele geçirmesine izin verirse hem baştan çıkıp hem de yapabilecekleri, olabileceği şey karşısında dehşete düşen o kızı görüyordu.

“O adam kötü şeyler yaptı, yapmak istedi çünkü bu *hoşuna* gidiyordu. Sen farklısın. Sen yapmak zorunda olduğun için yapıyorsun. Tıpkı benim gibi.”

Bana kendimi daha iyi hissettirmeye mi çalışıyordu?

Ben de *kötü şeyler yapmak* istiyordum; itiraf edemediğim bir gerçektir bu. *Her gün. İstediyimi almak ve özür dilememek. Bana alaycılıkla bakanları diz çöktürmek, korkudan çılgık atmalarını sağlamak...*

Öfke, sürekli bir alev gibi kaynıyordu.

Dizlerimi çenemin altına çekip kendimi sıkıca kucakladım, sanki bunu yaparsam her şeyi biraz daha bir arada tutabilirdim gibi.

“Nasıl hissettiriyor?” diye sordu.

Onunla konuşmamalıydım, bu kötü adamla burada oyalanmamalıydım. Bedenlerimiz öylesine yakındı ki onun sıcaklığının vücudumun yanını yaktığını hissedebiliyordum. Okyanus tuzu ve sandal ağacı kokusu. Ama göğsüm boştu ve sözleri samimi, rahatlatıcı ve kırık kalbimin çatlaklarını dolduran sıvı altın gibi sıcaktı.

“En kötü kısmını bilmek ister misin?” diye fısıldadım loş odaya. Bu, değersiz tanrının yargısı altında dile getirilen bir itiraftı. “Hoşuma gidiyor. Hayat içimden geçerken hissettiğim o his, şimdiye kadar hissettiğim en iyi his. Belki de bundan sonra hissedeceğim en iyi his. Bir zamanlar, genç ve meraklıyken, halkının iddiaları ve övünmeleri nedeniyle aklım çelindiğinden afyonun tadına bakmıştım. Öylesine ilahi bir madde ki göğün ötesindeki tanrılar bile onu övüyorlarmış. Ama onu içime çektiğimde gördüm ki onun sarhoşluğu, Ölüm’ünkiyle kıyaslanamazdı. Enerjinin ellerimde toplanmasını seviyorum. İstedğim zaman istediğim kişiyi öldürebileceğimi bilmek hoşuma gidiyor. Ölüm güzeldir ama zalimdir de. Fısıltıları beni ele geçiriyor ve her kalp atışımda o hissi arzuladığımı biliyorum.”

“Ama direniyorsun. Çünkü bunun doğru olmadığını düşünüyorsun. İyi bir insanın yapmaması gereken bir şey olduğunu düşünüyorsun.”

“Evet.”

“Ve çoğu gün direnmek istemiyorsun.”

Gözlerimin arkasında sıcak bir şey toplandı. Gözyaşları. Daha fazla gözyaşı. Prensini beni ağlarken görmemesi için gözlerimi bir kez daha kapattım. “Bu arzuya teslim olmamı engelleyen tek şey ölüm korkum. Büyünün cazibesine kapılan Xianlingler kısa yaşarlar.”

“Bunun doğru olduğundan ve büyü gücü olmayanların, büyü gücü olanlara söyledikleri bir yalan olmadığından emin misin? Onları tasmalarından tutmak, daha güçlü olanlar üzerinde hâkimiyet kurmak için söylenmediğinden?”

“Ne demek istiyorsun?”

Prens, bu beklenmedik yakınlıktan sonra aniden gözlerini kaçırarak başka tarafa baktı. Daha söyleyecek çok şeyi vardı ama ardından sadece sessizlik geldi.

Paylaştığımız an, büyükannemin diktiği, parçalanmış, ikiye bölünen, birbirine dolaşmış ipliklerle zar zor tutturulan nakışlar gibiydi, güzeldi.

Bir kalp atışı geçti, sonra bir tana daha.

Antony sıcak, güçlü elini benimkinin üzerine koydu. “Ne hissettiğini biliyorum.” Söyledikleri kafesin içinde yankılandı.

“Biliyor musun?” Sesim, amaçladığımdan daha sert, daha zalim çıktı. “Bu noktada o kadar çok insan öldürmüş olmalısın ki cinayet senin için artık nefes almak kadar kolay hâle gelmiş olmalı.”

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Genel inancın aksine, bir şeyler hissediyorum. Suçluluk, pişmanlık, utanç ve sürekli şüphe duyuyorum. Bunu doğru nedenlerle yapıp yapmadığımı, amaçların araçları meşru kılıp kılmadığını sorguluyorum. Senin kadar, herkes kadar hissediyorum. Bunu dünyadan gizlemede daha iyiyim. Ben acımasız bir tahtı hak ettiğini kanıtlamaya çalışan bir prensim. Eğer zayıflık gösterirsem büyükbabam beni dışarı atar. Onun gözündeki tüm değerimi kaybederim. Ve eğer değer kaybedersem, o zaman halkıma yardım edemem. Senin halkına da yardım edemem.” Eli, sanki müttefikmişiz, dostmuşuz gibi elimi sıktı. “Zamanla daha kolay olacak. Canını yakmaya devam etse bile, canın yanmıyormuş gibi davranmada daha iyi olacaksın.”

“Bunu bana neden anlatıyorsun?”

“Güven çift yönlü bir yoldur. Sana güvenmek istiyorum ama karşılığında senin de bana güvenmeni istiyorum. Bu, sana kartlarımı göstermediğim, zırhın altındaki adamı görmene izin vermediğim sürece gerçekleşmeyecek.”

“Neden?” diye fısıldadım. “Ailemin hayatı avucunun içinde olduğu sürece, her emrine itaat edeceğim. Güvenime ihtiyacın yok. Bana bir müttefik olarak ihtiyacın yok.”

“Ya varsa? Ya senin dünyanın görmesini istemediğin parçalarını görüyorsam? Bilincinin gölgesinde yaşayan tüm şeytanları, kulağına davetkâr sözler fısıldayan Ölüm’ü... Ya senin şeytanlarına baktığımda, kendi şeytanlarımın bir yansımasını görüyorsam? Bir gün kötü adam olarak görülmekten, tarihin yanlış tarafında yer almaktan korkan biriysem?”

Kalbim, en karanlık düşüncelerimden koparılmış bir şekilde onun sözleriyle sarsıldı. Öyle bir inançla konuşuyordu ki ağzımdan çıkan yumuşak kelimeler ve hanım hanımcık gülümsemelerin altında saklamayı umduğum tüm iğrenç taraflarımı görebileceğinden korktum. Şelaleden beri her gün içimdeki büyüyle, kindar dürtülerimle savaşıyordum. “Ya tarihin yanlış tarafındayım? Hiç kimsenin böyle bir gücü olmamalı.”

“Ama senin var, Ruying. Sana söyledikleri yalanları unut. Güç, sahip olmaya değerdir. Hatta sahip olmaya değer tek şey olduğu bile söylenebilir. Kendi gücünü kabul edersen, adının anılmasıyla bile erkeklerin diz çökmesini sağlayabilirsin. Seni öylesine güçlü bir hâle getiririm ki kimse bir daha sana zarar veremez.”

Sözleri baştan çıkarıcı bir melodiydi. Kalbim çırpınırken bu sözler beni yanına çekti.

Güç, farklı insanlar için farklı şeyler ifade ederdi. Benim için güç, güvenlik ve istikrar demekti. Yarından korkmadan neşenin içine dalma fırsattı. Güç, sevdiklerimi koruyabilmek demekti. Güç, bana haksızlık edenleri cezalandırabileceğim anlamına geliyordu. Romalılar gibi, sonuçların olmadığı bir hayat.

Ama bir şeye sahip olabilmem, bunu yapmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

“Bu savaşta neden müttefikim olarak seni seçtim, biliyor musun?”

“Öyle miyiz, müttefik miyiz? Müttefik olduğumuzu söyleyebilmek için eşit olmamız gerekir. Ve burada -seninle benim aramda- hiçbir şey eşit gibi gelmiyor bana.”

“Eğer istersen...” diye fısıldadı, “...müttefik olabiliriz. Müttefik olmayı istiyorum. İstemeseydim Valentin sana afyon enjekte etmeye çalışırken seni asla kurtarmazdım.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Eğer istersem mi? Böyle bir seçeneğim var mı? Ayrıca beni manipüle etmeye çalışma. Beni, büyümü arzuladığın için kurtardın. Beni bir silah olarak istiyorsun. Başka bir şey olarak değil.”

Antony gülümseyip başını iki yana salladı. “Burada bulunduğum süre boyunca, amansız yetenekleri olan birçok Xianling ile tanıştım. Kardeşlerim ve büyükbabam, Xianlingler ne kadar güçlülerse, o kadar çok kontrol edilmeleri gerektiğine inanıyor. Ama çok fazla insanın afyon yüzünden akıl sağlığını kaybettiğini gördüm. Senin de onlar gibi cansız bir kabuk, akli olmayan bir beden olmanı istemiyorum. Seni ipli bir kukla olarak değil, yanımda duran biri olarak istiyorum.”

“Neden?” Sözleri tenimde asılı kaldı ve aramızdaki uçurumu dolduran, gerçek hissettiren bir melodinin şarkı sözleri gibi çarpan kalbimi onunkine yaklaştırdı.

O bir Roma prensiydi. Bana yalan söylemek için hiçbir nedeni yoktu.

Ancak bu, onun sözlerine güvenebileceğim anlamına gelmiyordu.

“Gözlerin yüzünden. İlk karşılaştığımızda bana ihtiyacın varmış gibi bakman yüzünden. Seni altını çalmaya iten çaresizlikti. Öfkelenmeliydim ama bunun için seni suçlamadım. Çünkü bir zamanlar ben de senin yerindeyken aynısını yapmıştım.”

“Benim yerimdeyken mi?”

“Ben bir prens olarak doğmadım, Ruying. Roma sokaklarında, adları hiçbir şey ifade etmeyen -hayatta kalmak için ellerinden gelen her şeyi yapan sokak fareleri olan- anne ile babanın çocuğu olarak doğdum. Bu yeterli değildi. Genç, çaresiz ve açtım. Tıpkı senin benim ilgimi çekmen gibi, ben de Roma’nın merhum varisinin ilgisini çektim ve beni evlat edindi. Ben de ondan çalmıştım, tıpkı senin benden çaldığın gibi. Bir kese dolusu altın. Elbette bunu yaparken biraz daha zarıftım. Altını belinden çekip almış, sonra da koşmaya başlamadan önce gölgelelerin içine doğru hızla yürümüştüm. Ailemin başkalarıyla birlikte barındığı otoyol köprüsünün altına geri döndüğümde, bu işten sıyrıldığımı sanıyordum. Ta ki prensin eli silahlı adamlarıyla ortaya çıktığı o geceye dek. Bana bir seçenek sunulmuştu. Ya silahlı kendime doğrultup suçlarımın bedelini ödemek ya da servet, güç ve statü kazanma şansı için sevdiklerimi öldürmek. Hiçbir şeyi olmayan, sonsuza dek hiçbir şey olmayacak bir hiç olmak-tansa, bir Roma prensi olarak yaşamak istedim.”

Kalbim titreyerek durdu. “Aileni mi öldürdün?”

Antony’nin yüzü soğuktu, okunamıyordu. “Augustus ailesi her şeyden önce yeteneğe inanır. Hanedanlıkları liyakate dayalıdır ve taht her zaman babadan oğula geçmez. Büyükbabam, Valentin’in büyüdüğünde bir imparatorluğun yükünü omuzlamayacağından korkuyordu. Bu yüzden de babam yedek birini bulmak zorundaydı. Her ihtimale karşı. Ve o geceden sonra, her saniyemi büyükbabama değerimi kanıtlamaya çalışarak geçirdim. Ama görünüşe göre asla yeterli olmayacağım...”

Geçmiş kalp kırıklıklarının yaralarını sanki havadan sudan konuşuyormuş gibi çok rahat bir şekilde gözden geçirmesini izledim. Uzak ve kasvetliydi ama gözlerinde bir acı parıltısı, bakışlarını buğulandıran ince bir gözyaşı tabakası yakaladım.

“En azından babam kadar ileri gitmedim, senden kanıtlama için sevdiklerini öldürmeni istemedim.”

“Bunu istemedin çünkü eğer güç için ailemi öldürebiliyorsa bu, seni de kolaylıkla öldürebileceğim anlamına gelir. Hayatta kalmak isteyen, doğduğu zamankinden daha fazlası olmak isteyen birini istiyorsun ama senin kadar hırslı, istediğini elde etmek için her şeyi ama her şeyi yapacak kadar soğuk birini de istemiyorsun.”

Antony’nin bana bakışı o anda değişti. “Bu kadar zeki olmanın hoşuma gidip gitmediğini bilmiyorum.”

“Ben de bu kadar kötü olmanın hoşuma gidip gitmediğini bilmiyorum.”

Dudaklarının kenarındaki gerginlik derin, samimi bir gülümsemeye, ardından vücudunu sarsan, omuzlarımızın birbirine değmesine neden olan hoşgörülü bir kıkırdamaya dönüştü. O kadar yakındı ki ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. İçimden bir parça, dünyayı daha az acımasız gösteren o çocukluk şefkatiyle, büyükanneme, Meiya’ya, Baihu’ya, Taohua’ya yaslandığım gibi ona yaslanmak istiyordu.

Yapmadım. “Yani sen aslında bir prens değil misin?”

“Kan bağıyla değilim. Yine de bu ünvanı yıllar içinde imparatorluğa yaptığım sayısız katkıyla kazandığımı düşünmek hoşuma gidiyor, büyükbabam da bununla hemfikir. Öyle olmasa, ellerime bu kadar güç vermezdi. Yine de kan, sudan daha koyudur. Büyükbabam bana saygı duyuyor, değer veriyor ama Valentin’e duyduğu kadar değil. Valentin bu yüzden benim üzerimde güç sahibi. Bu yüzden saray komutanları ve siyaseti benden daha çok onun lehine hareket ediyor.”

“Çünkü tahtın ona miras kalacağını düşünüyorlar. Rüzgâra göre eğilen söğütler gibi,” dedim. “Sence büyükbaban tacı ona mı devredecek?”

“Bence güç, onu ele geçirecek kadar cesur olanlara aittir.” Diplomatik bir yanıtı bu. “Ama bir yönetici, halkı olmadan hiçbir şeydir. Bir gün Roma’yı yönettiğimde, masumlara daha fazla acı çektirmek istemiyorum. Acıyı biliyorum. Bunu kendi

gözlerimle gördüm, kemiklerimde, vücudumu zedeleyen morluklarda hissettim. Acıyı, istediklerini istedikleri zaman alan çetelerden beni korumak için bedenini feda eden annemin sızlanmalarında duydum. Acıyı, yetersiz beslenen vücudum hastalandığında beni besleyebilmek için bir şeyler, herhangi bir şey alabilmek için yabancılara diz çöken, bir kuruş için yalvaran babamın hıçkırıklarında duydum. Dünyada daha fazla bizim gibi insan istemiyorum çünkü kimse, acı çekmek için doğmuş olan fakirleri ve zavallıları umursamıyor.”

Sesi biraz çatladı. Doğrulduğunda, gözlerindeki sisi kırıpştırırken, bir sessizlik nefesi verdi.

“Bu yüzden geçidin öte tarafına geçmeye nadiren cesaret ediyorum. Birçoklarının varsaydığı gibi sizin türünüzden iğrendiğimden değil, utandığımdan.” Devam ettiğinde sesi, bir sırrı paylaşıyormuşçasına daha kısıktı. O, hayatının büyük kısmını güçlü olma, acımasız olma ihtiyacıyla geçirmiş bir adamdı ve işte, burada bana zırhındaki çatlakları, ona zarar verebileceğim noktaları gösteriyordu. Yumuşak karnını açığa çıkarmak için yuvarlanan bir avcıydı. Bu, güvenimi kazanma amacıyla uzattığı bir zeytin dalıydı. “Acı çekmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Şehrinizdeki yoksul sokaklarda her yürüyüşümde, insanların yüzünde biyolojik annemi ve babamı görüyorum ve hatırlıyorum. Nereden geldiğimi. Dünyanın görmezden geldiği lağım farelerinden biri olmanın nasıl bir şey olduğunu. Çaresiz, aç ve öfkeli -çok öfkeli- olmanın nasıl bir his olduğunu. Doğduğum dünyayı. Beni dağıtılan kartlara uygun yaşamaya zorlayan hayatı. Öfkeni anlıyorum, Ruying. Çünkü ben de bir zamanlar aynısını yaşadım. Bana bu gösterişli taç, gösterişli ünvan ve gösterişli kıyafetler verilmeden önce, bu duygusuz şehirdeki birçok kişinin yapmaya zorlandığı gibi ben de bir kuruş için yalvardım. Kardeşlerimin aksine, ağzımda gümüş bir kaşıkla doğmadım. Dolayısıyla bu kadar çok masum insanın yaşadığı zorluklara göz yumamam.”

“Ama bu sözlere nasıl güvenebilirim? İmparator olursan onlar gibi olmayacağını nasıl bilebilirim?”

Bunun üzerine, dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi ve eli, bizi ve iki dünyamızı ayıran her şeyi aşan bir barış hareketi gibi bedenlerimiz arasındaki mesafeyi aştı. “Herhangi birine nasıl güvenebiliriz? Halkının söylediği gibi, 人心隔肚皮. *Kalplerimiz, tek tek bedenlerimizin teni ve kemiğiyle birbirinden ayrılmıştır.* Bak, ben senin düşüncelerini duyamıyorum, sen de benimkileri duyamıyorsun. Sahip olduğumuz tek şey, diğerinin bizi yoldan çıkarmayacağına olan inanç ve güven.”

“Beni yoldan çıkaracak mısın, prensim?”

“Seni zafere götüreceğim. Seni her zaman istediğin hayata götüreceğim. Seni daha iyi bir yarına götüreceğim. Sadece benim dünyam için değil, her ikimizin dünyası için de. Büyü ve bilim arasındaki bir savaş, şiddetin hayatları paramparça ettiği ve iyi insanların gelecekleri çalındığı hâlde, bunlardan uzakta yaşamlarını yüksek kalelerde sürdürenlere fayda sağlar. Yetimleri ve yoksulları açgözlü adamlar için kolay hedefler hâline getirir. O gün zindanda söylediklerimde samimiydim, Ruying. Her iki dünyamızı da kurtarmak istiyorum. Sadece Roma’yı değil.”

Her iki dünyamızı da kurtarmak. “Roma’nın neden kurtulması gerekiyor?”

Antony gülümsedi. Bir sır. Bir göz kırpma. “Dediğim gibi, arkadaş olmayı tercih ederim. Düşman değil, müttefik. Benden ne kadar az nefret edersen bana güvenmen, beni sevmen, bana sadık olman o kadar kolay olur. Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, sonlandırmanı istediğim her hayat bir şekilde ölmeyi hak ediyor çünkü eğer kontrolsüz bırakılırlarsa sonunda kaosa ve kan dökülmesine neden olacaklar, tıpkı tertemiz bir bahçeyi yiyen yabancı otlar gibi.”

“Neden kardeşine değil de sana inanayım? Barıştan bahsediyorsun ama nasıl? Güveni kazanmak gerektiğini söyledin. Dürüst bir cevabı hak edecek kadar şey yapmadım mı?”

Meydan okuyan sözlerim karşısında Prens Antony sinirlenmedi, bir zamanlar sandığım gibi kendini kaybetmedi. Gözleri şefkatli ve hoşgörülüydü, merak ve hayretle beni izliyordu. “Valentin savaş istiyor. Sizin imparatorunuzun danışmanları savaş istiyor. Ben, büyükbabamın savaşın cazibesine kapılıp Pangu’yu cephaneliğimizde bulundurduğumuz tüm kitle imha silahlarıyla istila etmesini engelleyen tek şeyim. Onu, herkesin faydalana-bileceği bir anlaşmaya varmak için bilimi kullanabileceğimize ikna ettim ancak bu, Er-Lang misilleme yapmaya devam ederse cazibesini yitirecek bir kavram. Ölmesini istediğim adamlar? Onlar imparatorunuzu saldırmaya ve bizi kovmaya zorlayan insanlar ya da kaos ve intikam peşindeki Hayalet’in takipçileri. Büyükbabamın birçok özelliği olabilir ama hoşgörü hiçbir zaman bunlardan biri olmadı. Onu misilleme yapmaktan alıkoy-mak için yapabileceğim çok şey var.”

Duraksadım. Roma’ya yapılacak bir saldırı bu kadar korkunç olabilir miydi?

Sonuçta büyü akıllalmaz derecelerde bir güçtü. Ya isyan etsek, onları hazırlıksız yakalasak ve kazansak?

“Kıyamet ufukta, saldırmadan bekleyen bir fırtına bulutu gibi belirliyor. Büyü ve bilim arasındaki bir savaş hepimizi bitirebilir,” diye devam etti Antony, düşüncelerimi okuyormuş gibi. “Bana inanmıyorsan, görmen gereken bir şey var.”

Elimi tutup beni ayağa kaldırdı.

Bir dizi kilitli kapıdan geçerek beni loş bir odaya götürdü. Bir düğmeye bastı ve ışıklar sıra sıra, koyu gri mekaniğin üzerinde korkunç beyaz ışınlarla canlandı.

Havada asılı bir kurdele boğazıma kaçmışçasına boğazım düğümlendi. Önümdeki manzaraya bakarken derin bir nefes aldım, sonra bir nefes daha. Metal raflara yığılmış sonsuz sayıda silahı gördüm. Tabancalar. Çok sayıda tabanca. Sokaklarda

Romalıların omuzlarında gördüğüm, onun dışında hiç görmediğim türden silahlar.

Eğer bunlar kapalı kapılar ardında saklanacak kadar önemliyse, o zaman ölümcül olmalıydı. Roma'nın varlığını bilmemizi istemediği bilim yaratımları.

“Daha önce, halkımın imparatorunuz üzerinde ne gibi bir hâkimiyeti olduğunu sormuştun. İşte cevabı. Burası, şehrin dört bir yanındaki, imparatorluğun birçok yerinde bulunan birçok cephaneliğimizden biri. Bu silahlardan biri bir dakika içinde bir düzine Er-Lang askerini öldürebilir.”

“En ölümcül Xianlingleri bile henüz onlar büyülerini kullanma fırsatı bulamadan katledebilir.” Büyükanneimin bana öğrettiklerini tekrarlardım.

“Üstelik hepsi bu kadar da değil. Bu silahlar, hazırda bulundurduğumuz diğer silahlarla kıyaslandığında hiçbir şey.” Antony beni cephaneliğin ortasındaki ağır bir çelik masaya götürdü. Parmağının bir dokunuşuyla yüzey elektrikli bir ekrana dönüştü. Sisteme bir şeyler yazınca ekranda bir uçağın görüntüsü belirdi. Bazen gökyüzündeki portaldan bizim dünyamızla onların dünyası arasında uçtuğunu gördüğüm türdendi ama çok daha küçüktü. “Savaş uçakları.” Eli ekranı kaydırdı. “Sen Roma ile Er-Lang arasındaki savaştan sonra doğdun. Ben de öyle. Ama ben senden farklı olarak savaşın videolarını gördüm. Savaş uçakları ordularınıza çarpmadan ve tüm o iyi, nazik adamları et ve kemik parçalarına dönüştürmeden önce çekilmiş görüntüler. Krallığımın bilime yaptığı yatırımlar, sizin dünyanızdan herhangi birinin hayal edebileceğinin ötesinde. Bizim bir tek bombamızın gücü, sizin sözde tanrılarınızın on bininin gücünü, en nadide Xianlinglerinizin on bininin gücünü aşar. Büyükbabam bunları bu şehrin sivillerinin üzerine salmadan eski imparatorunuzun diz çökmesini sağladığı için o tanrılara teşekkür etmelisiniz.”

Antony yüzünü buruşturdu. Kaşlarının arasında 不忍 bir imza: *hayal etmeye katlanamayacağı* bir gelecek.

Ekranı kaydırınca görüntü keskin ve ince olan başka bir nesneye dönüştü. Buna bir isim koyamadım. “Füzeler... Bunlardan sadece biri Jing şehrinin yarısını bir kalp atışında yok edebilir. Büyükbabam yıllar önce rahmetli imparator ile yaşadığı bir anlaşmazlık sırasında neredeyse Er-Lang’ı bunlarla vuracaktı. Bir filo gönderip imparatorluğunuzu ve tüm yaşayanları yok etmekle tehdit etti. Onu vazgeçiren babam oldu. Üvey babam, her şeye rağmen iyi bir adamdı. Ya da en azından öyle olmaya çalışmıştı. Benim gibi o da hem bizim dünyamızı kurtaracak hem de sizin dünyanızı tiranlığımızdan kurtaracak bir çözüm bulmayı umuyordu. O da masum insanların ölmesini istemiyordu.”

Roma’nın yıllar önce vefat eden varisi. Kimse ölüm nedenini bilmiyordu. Bu, Roma’nın iç meselesiydi, başkent in en dedikoducu teyzelerinin bile kavrayamayacağı bir şeydi. “Aynı şey in büyükbaban için söylenemeyeceğini varsayıyorum?”

“Büyükbabam sonuç ister. İsted iğini elde ettiğ i sürece hedeflerinin yan maliyetlerini hiç düşünmez. Babam onun farklı bir zamanda büyüdüğ ünü söylerdi. Savaş dünyamızı harap ettiğ inde, Roma karadan ve denizden, dünyamızın diğ er süper güçlerine karşı dört koldan saldırı altındaydı. Hepsi aynı sınırlı kaynaklar için savaşıyordu. Savaşlar onlarca yıl sürmüştü. Ailemizin yönetim hakkı tekrar tekrar sorgulanmış tı. Topraklarımızı kaybetmiş tик, topraklar talep etmiş ve başkalarını zorla başkentlerinden çıkarmış tик, sonra da başkentimizi kaybetmiş tик. Çok fazla şey olmuş tu, çok fazla şey kaybedilmiş ti. Büyükbabam akılalmaz miktarda travma yaşamış tı. Bugün olduğ u kişiyi, evini korumak için her şeyi yapacak birini şekillendiren travmalardı bunlar.”

“Büyükannem de çok acı çekti,” diye karşılık verdim. “Aslında, Roma’nın gölgesinde büyüyen her Er-Lang çocuğ unun akılalmaz bir acı yaşadığından oldukça eminim ama hiçbirimiz tüm imparatorlukları haritadan silmekle tehdit etmedik.”

“Er-Lang’daki eylemleri, perdenin bizim tarafımızdaki düşmanlara yaptıklarıyla kıyaslandığında çok hafif kalıyor,” diye cevapladı Antony. “Yani iki dünyamız arasında bir savaş çıkarsa, geri dönüş olmayacak. Hayatta kalamayacaksın, Ruying. Er-Lang hayatta kalmayacak. Tabii, büyükbabam itaatsizlik eden herkesi yok etmeyi planlıyorsa.” Eli bir kez daha bana uzandı, sıcak parmakları benimkileri tuttu. Bana aynı odaklanmayla bakarken, şimdi bakışları karakterine hiç uymayan bir umutsuzlukla renklenmişti. Onu dinlemem, ona kulak vermem için yalvaran bir adam. Tıpkı daha önce Lotus Kulesi’nde olduğu gibi. “Ben, büyükbabam gibi isyancıları bastırmak için sivillerin üzerine füzeler atan bir kasap değilim. Sizden kardeşlerim gibi küçük hırslar ya da güç ve sahte üstünlük arzuları yüzünden masum insanları öldürmenizi de istemeyeceğim. Ben bir cerrahım ve senin sadece ihtiyaç durumlarında kesen, sadece Roma için değil, Pangu için de bu savaşın kışkırtıcılarını ortadan kaldıran neşterim olmanı istiyorum. Perde’nin her iki tarafı için de. Çoğunu kurtarmak için az sayıda insanı feda etmemiz gerekecek. Benden istediğin kadar nefret edebilirsin ama lütfen dünyanın bana ihtiyacı olduğunu anla. Pangu’ya yardım etmeme yardım et. Birlikte yaşayabileceğimiz bir yol bulmama izin ver.”

Sığ bir nefes aldım.

Tekrar kız kardeşimi ve büyükannemi düşündüm. Beni bir Roma prensinin komutası altında, ayaklarının dibinde bir köpek gibi yaşama şansı uğruna imparatorluğumuza ihanet ederken görselerdi ne büyük hayal kırıklığına uğurlardı.

Eskiden küfrettiğimiz hainlerden daha iyi olmayacaktım. Gözlerimi devirip -sanki onu yargılama gücüm varmış gibi- küçümsediğim Baihu’dan daha iyi olmayacaktım.

Doğru şeyi yapmak istiyordum, hem de çok. Ama önüme çıkan her yol doğru hissettirdiği kadar yanlış da geliyordu. Belki de mesele buydu. Çok fazla şey istiyordum ve bunlar zaten zayıf

olan dikişlerimi yırtıp atıyordu. İyi bir insan olmak ve hayatta kalmak arasından sadece birini seçebiliyordum.

“Barışı korumak için fedakârlık yapmalıyız,” diye devam etti prens. “Dünya siyah ve beyaz, doğru ve yanlış olarak var olmuyor. Bazen hayatta kalmak için elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız. Bazen de daha büyük bir iyilik için kötü şeylerin yapılması gerekir.”

Cinayet gibi.

“Bu kalıcı bir çözüm değil,” diye fısıldadım.

“Haklısın, değil. Ama kıyamet yaklaşıyor ve benim elimdeki en iyi çözüm bu. Bu, imparatorluğun sahip olduğu en iyi çözüm.”

“Kıyamet mi?”

“Büyükbabam, Pangu’daki süreçten dolayı sabırsız. Sonuç görmek istiyor.”

“Peki, bu sonuçlar neler?” Sonra, biraz daha yüksek sesle ama yine sadece bir cesaret fısıltısıyla devam ettim: “Benim dünyamdan ne istiyorsun?”

Antony’nin gözleri, yılan gibi gülümsemesi kadar keskinleşti. Benim basit tuzaklarıma kanmayacak kadar akıllıydı. “Demek istediğim...” Sesinde bir sessizlik hâkimdi ama duyulmayı, korkulmayı talep eden her kelimesi bir otorite taşıyordu. “Ailemin fertleri sadece Er-Lang’ın değil, tüm Pangu’nun Roma’ya yer açmak için yok edilmesini istiyor. Büyükbabamı buna zorlamaya çalışıyorlar. Bir yıl, hatta daha az. O son kararını verene kadar elimizdeki tek şey bu. Ruying, eğer dünyanın hayatta kalmasını istiyorsan bana güvenmelisin. Dediğimi yap, işleri düzeltmeme, büyükbabamı savaşın gereksiz olduğuna ve bu zahmetli barışı sürdürmenin hepimiz için en iyi seçenek olduğuna ikna etmeme yardım et.”

“Halkımın hayatta kalıp kalmamasıyla neden bu kadar ilgiliniyorsun?”

“Çünkü babam halkınızı severdi. Bu toprakları tüm kültürü ve nefes kesici güzelliğiyle severdi. Dağlar ve nehirler, gerçek olmayacak kadar yeşil ormanlar. Dünyanızdaki her şey, Roma’nın nesillerdir bildiği kasvetli metal ve camdan şehirlerin tam tersi. Artık o gittiğine göre mirasını sürdürmeli, bu dünyayı ve tüm harikalarını elimden geldiğince korumalıyım.”

“Kendi büyükbabandan bile mi?”

“Özellikle büyükbabamdan.”

“Bunu bana neden anlatıyorsun?” Sıkı sıkıya sakladığı sırları hâlâ göğsünde saklı olsa da bu, koz olarak kullanmadan gelişigüzel bir şekilde ifşa edilemeyecek kadar değerli bir bilgiydi.

“Böylece bu durumun ciddiyetini anlayacaksın. Yardımına ihtiyacım olduğunu söylediğimde, bil ki gerçeği söylüyorum. Bana güveniyor musun?”

“Hayır ama başka seçeneğim var mı?”

Gözlerimi kapattım.

Beni affet.

ARA KISIM

Kıyılar Arasındaki Anlar

ÖLÜM

Kız incecik ve zayıftı, yıllarca süren yoksulluktan dolayı yetersiz beslenmişti. Yaşayanlar âlemi ile ölümler âlemi arasında bir gölge gibi hareket ediyordu. Parmaklar bedenlerden *qi*'yi dikkatle, hassasiyetle çekiyordu. Kırılgan bir şekilde ve nazıkçe.

Bu tehlikeli güç oyununda prensinin ortadan kaldırmak istediği talihsiz ruhlara sunabileceği son merhamet...

Onların ölümlü bedenlerden teker teker çözünmesini sağlayarak etere karışmasına izin veriyordu. Bunu sessizce, üzüntüyle, çaresizlikle yapıyordu. Çünkü prensinin emrettiği gibi davranmazsa ailesine ne olacaktı? Kendisine ne olacaktı?

Ölüm tarafından kutsanmış bir kızıdan nispeten ölümden olması gerekenden daha fazla korkuyordu.

Belki de diğer âlemi gördüğü, yaşayanları ölümlerden ayıran perdenin ötesinde var olan hiç bitmeyen hiçliği hissettiği için.

Yang Ruying ölmek istemiyordu. Yapmak istediği çok fazla şey vardı, koruması gereken çok fazla insan.

Meiya için, diye geçirdi aklından. Büyükannem için.

Hayatta kalmak için.

KIZ

Sonbaharın ortasındaki akşam, ay çöreklerinin ve havai fişeklerin tanıdık kokusunu da beraberinde getirdi. Yağan gecenin altında, uzaklarda şenlikler kükrerken ben sessizlik içinde, kışın nefesi kadar sessiz hareket ettim. Öngörülü ve çok dikkatli bir kadın olan büyükannem tarafından öğretilen bir beceriydi bu.

Hiç kılıç kullanmamış, öldürmeyi hiç öğrenmemiş olmasına rağmen, daha büyük bir generalin karısı olmadan önce büyük bir generalin en büyük kızıydı büyükannem. Kardeşlerinin çocukken dövüşmelerini, daha sonra büyüüp birer birer savaş meydanlarında hayatlarını kaybedişlerini izlemişti. Babasının çalışma odasında sakladığı savaş kılavuzlarını okumuş, kocasının oğluna nasıl dövüşeceğini, sadece üç hamlede bir adamı nasıl alt edeceğini öğretişini izlemişti.

Büyükannem bize bunları katil olmamız için değil, kendimizi nasıl koruyacağımızı bilelim diye öğretmişti. Babam öldükten sonra evimiz eski ihtişamını kaybetmiş, yıkılan şehrimizle birlikte kesin bir kıyamete doğru sürüklenmişti.

Büyükannem zeki ve cesurdu, büyük bir adamın tüm özelliklerine sahipti. Ama o bizi asla babasının, kocasının ve oğlunun bir zamanlar onu koruduğu gibi koruyamazdı. Bu yüzden kendimizi nasıl koruyacağımızı öğrenmemiz gerekiyordu.

Çünkü benim ölümcül Armağan'ım bile yeterli değildi.

Büyükannem kendi annesinin anlattığı hikâyeleri hatırlıyordu. Sonra büyükbabamın yanına gidip savaşın dehşetini kendi gözleriyle görmüştü. Gücün, hızlı olma ve gölgelere kayma yeteneğinin çalkantılı zamanlarda korunmasız doğan kızlar için ne kadar değerli olduğunu biliyordu.

Birçok yönden çoğundan daha şanslıyım.

Fakirdim ama bakılıyordum.

Seçim hakkı olmayan bir kızdım ama istersem kuralları çiğneyip Ölüm'ün Cisimleşmiş Hâli olarak kendi yolumu çizme gücüne sahiptim.

Cesaret edebilseydim.

Kendi potansiyelimden korkmasaydım.

Bu dünyanın senin için çizdiği çizgilerin içinde kal, sessiz ve dikkatli ol, diye fısıldadı bana uyarı niteliğindeki sözler. Kötü durumlardan en iyi şekilde yararlanmaya çalışırken beni defalarca zincire vuran sözler.

Ölüm beni sokak aralarında sürüklerken, göğsümdeki açlık görmezden gelinemeyecek kadar zor bir hâl alırken *durumun kötüünün iyisi*, demiştim kendi kendime.

Cinayetler korkunç geçmişleri olan adamlarla başlamıştı.

Hainler.

Kalpsiz katiller.

Güç ve servet için delirdiklerinden kendi tanıdıklarını satmaktan çekinmeyen türden adamlar.

Bunlar, Roma'yı öven, düşmana silah ve Xianling askeri sağlamaya çalışan Pangululardı. Savaşı kendi çıkarları için kullanmak, sadece bu kuşakta değil, gelecek tüm kuşaklarda ilerlemek için göklerin ötesindeki bu kötü tanrılarla yatağa girmek isteyen adamlardı.

Sonra iyi adamlar geldi. Günahlarını tanımlaması o kadar kolay olmayan adamlar. İyi şeyler isteyen ama Antony'nin planlarıyla çatışan veya barış ve savaş tehlikeli bir şekilde dengeleyen teraziye bozma riski olan iyi adamlar. Bazen istemsizce

güdülerini çok iyi anlıyordum. Asil cesaretleri ve iyimserlikleri bana fazlasıyla kız kardeşimi hatırlatıyordu.

Bunlar Antony'nin sessizce, sebepsiz yere, açıklama yapmadan sunduğu adamlardı. Ama biliyordum. Her zaman biliyordum.

Antony'nin sözlerinden çok sessizliğinden korkuyordum. Dosyalar ne kadar inceyse, emirleri takip etme konusunda zorunluluğumun o kadar az olduğunu biliyordum.

Yine de hep yaptım, parmaklarımın dans etmesine ve onların vücutlarından benimkine doğru *qi* tozlarını toplamasına izin verdim.

Bu iyi adamların ellerimin altında yok olduğunu hissettiğimde, buna dayanmak neredeyse imkânsızdı.

Gözlerimi kapattım, düşüncelerimi uzaklaştırmaya çalıştım.
Odaklan.

Bu artık benim görevim, diye hatırlattım kendime. Yaptığım her şey daha büyük bir iyilik içindi.

Ne kadar kırılgan olursa olsun, barış için.

Antony, incelikli olmam gerektiğini bana defalarca hatırlatmıştı. Eğer biri bu garip ölümlerin arkasında benim olduğumu öğrenirse siyasi çalkantıya sebep olmadan beni koruyamayabilirdi.

Gerginlikler arttıkça çok fazla insan kendi çıkarları ve kendi amaçları için çalışıyordu. Antony savaştan kaçınmak, çatışmadan kaçınmak istiyorsa her hareketinde dikkatli olmalıydı. Çünkü her yanlış adım bir gün ona karşı kullanılabilirdi.

Pangulular ince buz üzerinde yürüdüğümüzü hisseden tek kişiler değildi.

Tanrıların da korkuyu bildikleri çıkmıştı ortaya.

Antony'nin kurtulmamı istediği uzun isim listesinden de anlaşılacağı üzere.

Bu geceki hedefim, Roma cephaneliğinden ağır silahlar çalmayı planlayan küçük bir isyancı grubun lideriydi.

Kalabalığın arasından, sessizce son anlarını geçirdiği şarap evine gizlice girdim. Karanlık bir köşede, intihar sayılabileceğini bildiği görevden önce kendine son bir içki dolduruyordu.

Başım öne eğik, yüzüm dağınık saçlarımın ve bir sonraki yemeğini arayan sokak faresinin sade kıyafetlerinin altında saklı hâlde ona yaklaştıkça yaklaştım ve sonunda *qi*'sinin çağrımı duymaya yetecek kadar yakın olan beklenti içindeki avuçlarındaki uğultusunu hissettim.

Elimi hareket ettirdiğimde yere yığıldı. İçimi dolduran enerji, incecik yıllandırılmış pirinç şarabı kadar lezzetliydi.

Bir nefes daha çekince ruhu, cansız bedeninden masmaviliğe doğru uçtu.

Bakışlarımı kaçırmaya çalıştım ama yeterince hızlı değildim.

İşte böyle, tüm sarhoşluk yanılsamaları kaybolup gitti.

Ruhu, içimi tırmalayan sivri bir buz parçası gibi keskin ve soğuktu. Hafif bir tuz tadıyla ve komşuların yaslı ailelere sunduğu kasımpatıların kokusuyla, dünyanın dökmeye oldukça alıştığı gözyaşları gibiydi. Babam, büyükbabam, annem ve ben doğmadan önce ölen büyük büyük ebeveynlerim için yaktığımız paradan gelen boğucu duman kokusu gibiydi.

İşte böylece istediğimden fazlasını biliyordum. Hayatı keder ve yasla geçmişti, son zamanlarda öldürdüğüm birçok adam gibi.

Acı ve öfke onu tüketmişti, öyle ki sonunda geriye umudun yeşereceği hiçbir yer kalmamıştı.

Sadece çaresizlik vardı.

Kaybedecek hiçbir şeyi kalmayan adamlar her zaman en tehlikeli olanlardı.

Tanıdığımız herkes Romalılar yüzünden birini kaybetmişti. Sarhoş kalabalık içmeye, şarkı söylemeye, bağırmaya devam ederken kulaklarımda çınlayan söz buydu.

Köşedeki cesedi, sorunlarını boğmaya çalışan adamlardan biri zannederlerdi. Bir süre hiç kimse onun öldüğünü anlamayacaktı.

Kimse fark etmeden oradan sıvıştım.

Gözyaşlarını tattığımda *kötü bir adamdı*, diye hatırlattım kendime. Ama bunu düşünürken bile bunun bir yalan olduğunu biliyordum. Kötü bir adam değildi, sadece yoldan çıkmış biriydi. Zorlukları ve kayıpları acımasızlığa dönüşmüş biriydi...

Çoğunluğun uzun yaşaması için azınlığın feda edilmesi.

Bu adamlar Roma'ya isyan etmek ve bu süreçte Roma'nın gazabını üzerlerine çekmek istiyorlardı. Onları eliyordum ki barış uzasın, böylece halkım bu tür gecelerin tadını birkaç yıl daha çıkarabilsin. Ay çörekleri, pirinç şarabı, fenerler ve yeni kışlık paltolar giymiş, özgürce koşup mutlu olan ve çocukluk masumiyetleriyle kıkırdayan çocuklar... Çünkü Roma senatosunun üyeleri hükümdarlarını ordularının tüm gazabını üzerimize salması için teşvik ederken ufukta beliren kıyametten habersizlerdi.

Kısa süre içinde tüm mutluluğumuz ve neşemiz köze ve küle, bir zamanlar yaşanmış bir dönemin anılarına dönüşebiliirdi.

“我不求荣华富贵,” diye fısıldadım, soğuk akşam havasına.

“我只求奶奶和妹妹安度余年.” *Ben refah veya zenginlik istemiyorum. Sadece büyükannemin ve kız kardeşimin hayatlarını huzur içinde yaşamalarını istiyorum.*

Yıpranmış giysiler içindeki çocuklara bakmamaya çalıştım.

Karanlık köşelerde donmuş bir şekilde uyuyan evsizlere.

Isınmak için birbirine yaklaşmış ailelere.

Aç çocuklarını doyurmak için dizlerinin üstünde yalvaran ebeveynlere.

Kendi çocuklarını satarak kendilerine bir doz daha afyon satın almaya çalışan ebeveynlere.

Tanıdık görüntülerdi. Ama şimdi, gözlerim kalp kırıklığıyla parçalanmış bu keskin ızdıraplarda gezinirken gördüğüm tek şey Antony'ydi. Çocukluğu. Bir zamanlar başka bir dünyada bu aç çocuklardan biri olarak büyüüyüydü.

Onların acılarını biliyordu ve sırf yapabiliyor diye onların acılarına gözlerini kapatmayı reddediyordu.

En kötü tanrılarda bile nezaket vardı. Canavar olanların hepsi canavar değildi.

Benim gibi.

Onun gibi.

Belki de Antony haklıydı ve birbirimize inanmak istediğimden, görmek istediğimden daha çok benziyorduk.

İkimiz de büyük güçlerle doğmuş, bu nedenle bu güçleri akıllıca kullanma konusunda daha büyük bir sorumluluk yüklenmiştik.

Dünya siyah ve beyaz ya da doğru ve yanlış olarak var olmaz... Bazen daha büyük bir iyilik için kötü şeylerin yapılması gerekir.

Bunun sonsuza dek sürmemesini umuyordum. Yakında bir gün Antony, Roma tahtına çıkacaktı ve her şeyi daha iyi yönde değiştirecekti.

O gün geldiğinde, bu insanların hâlâ hayatta olup güneşin şehrimize bir kez daha doğduğunu görmeleriye umduğum.

Başlarımız dik yürüyebileceğimiz bir dünya.

Romalıların ayrıcalığının Pangu'nun acıları üzerine kurulmadığı bir dünya.

Umut muhteşem bir şeydi ama panzehir değildi. Öldürmeyi daha kolay hâle getirmiyordu.

İyi adamlar için ağlıyordum, tıpkı kötü adamlar için ağladığım gibi.

Kendime duyduğum incelikle işlenmiş nefretin bu buzlu dalgaları üzerime çökerek beni uzak bir limanın ışıklarından daha da uzağa itti. O kadar uzaklaşmıştım ki asla geri dönemeyeceğimi hissediyordum.

Şaşırtıcı bir şekilde, Antony zayıflığımı nezaketle karşıladı.

Gözyaşlarım düştüğünde, hep elini omzuma koyup beni tuttu.

Titreyen derinliklerinde beni boğan lanet kadar ağır olan utancıma rağmen beni hep tuttu.

Kolları rahatlatıcı ve güçlüydü; güvenli bir şekilde kollarına atıldığında, bir dayanak gibi, beni çılgın dalgalardan koruyabilecek tek şey gibi hissettiriyordu. Su daha da yükselirken, ayak uçlarımda gelgitlerin üzerinde kalmak için elimden geleni yaparken bile beni yıpranan akıl sağlığıma bağlayan tek şey oydu.

Yaz akşamları kış alaca karanlığına dönüştüğünde o benim tek ısı kaynağımdı. Tekrar tekrar yıkılabileceğim tek yer. Konuşabildiğim ve duyulabildiğim, anlaşılabilirdiğim tek kişi.

Utanmadan.

Yargılamadan.

Antony benden kız kardeşim gibi nefret etmiyordu, bana büyükanmem gibi hayal kırıklığıyla bakmıyordu.

Prens bana baktığında basitçe beni, benim için görüyordu.

“Her şey güzel olacak,” diye fısıldıyordu. “Doğru olanı yapıyorsun. Doğru olanı yapıyoruz. Bana güven.”

Bunu her söyleyişi, bende ona inanma isteği oluşturunuyordu.

Yanlış olduğunu biliyordum ama tenimin altında yanan arzuları silemiyor, ona yaslanmak, kollarında daha sıkı tutulmak isteyen hain tarafımı kesemiyordum. Yüzümü ona gömmek ve eylemlerimin sonuçlarını, öldürdüklerimin yüzlerini düşünmemek istiyordum.

Hayatta olsalardı yapabilecekleri her şeyi. Benim yerime o adamların yaşadığı, belki de Meiya’nın büyük fantezilerinde hayal ettiği gibi dünyayı değiştirdikleri geleceği.

Suçluluk duygusu beni bir cesedin üzerindeki akbabalar gibi kemiriyordu.

Utanç boğazıma, nefes alamayacağım kadar sıkı bir ilmik geçiriyordu. Duymazdan gelmeye çalıştığım sesler. Görmemiş gibi yaptığım, bilmiyormuş gibi yaptığım, düşünmüyormuş gibi yaptığım şeyler.

Ve yine de...

Antony’nin emrini yerine getirerek, onun güç toplamasına yardımcı olarak, onu değişim yaratabileceği ve büyükbabasından

daha iyi yönetebileceği Roma tahtına onu adım adım yaklaştırıyordum.

Bencil değildim. Halkıma ihanet etmiyordum. Bunu ailemi korumak için yapıyordum, evet ama bu süreçte Er-Lang'ı yuva olarak adlandıran diğer tüm aileleri de koruyordum.

Çünkü eğer bir gün Antony Roma tahtına çıkarsa bizim için daha iyisini yapacaktı.

Antony daha iyisini yapardı.

Yapmak zorundaydı.

Çünkü Er-Lang, büyü ve bilim arasındaki bir savaştan sağ çıkamazdı. Birkaç ay içinde, büyükbabası statükonun devam etmesine izin vermek yerine benim krallığımı işgal etmeye karar verirse bu her şeyin sonu olurdu.

Er-Lang'ın sonu.

Bizim sonumuz.

Kıyamet, Antony'nin deyimiyle. Kaçacak, saklanacak yer olmayacaktı.

O gün korkmuştum.

Roma'nın yıllar önce büyükbabamı öldüren bir günlük savaşta yaptığı gibi başkente cehennem ateşi yağdırmasından sonra geriye sokak kaldıysa, bu sokakları dolduracak kayıp ruhlar için korkuyordum. Diz çöktüğüm bir hayat, Ölüm'den daha iyiydi.

Yıkılmış bir imparatorluktan daha iyiydi. Gömecek kimse kalmadığı için bu sokakları cesetlerin doldurmasından daha iyiydi.

Bu yumuşama dönemi geçiciydi. Eğer benim öldürdüklerim gibi adamlar Roma'yı kışkırtmayı sürdürürlerse, Roma İmparatoru'na savaşmak, misilleme yapmak için sebep vermeyi sürdürürlerse o zaman bu çıkmazın son kalıntıları da yakında yok olacaktı. Her şey toza dönüşecek, kış rüzgârları tarafından süpürülecekti.

Antony ile bu yolda yürümemin zorunlu olmasının, onun emirlerini sorgulamadan yerine getirmemin nedeni buydu.

Midem bulantıyla düğümlense bile.

Böyle zamanlarda doğru veya yanlış seçimler yoktu. Kötü durumlardan en iyi şekilde yararlanmanın yolları vardı sadece.

Bu topraklar zaten çok fazla trajedi görmüştü.

Lütfen daha fazlası olmasın.

KISIM 3

卧虎藏龙

Sinen Kaplan, Gizlenen Ejderha

BÖLÜM 24

Zaman beni kucaklayıp sürüklüyordu. Ölüm, her bir nefesimi ele geçiriyordu.

Mevsimler gün gibi geçiyordu. Altı ay, göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Yapraklar kuruyup kar yağdığında benim de bir parçam onlarla birlikte öldü.

Antony ile anlaşmamın üzerinden geçen altı ayda, günahlarımın sayısı artık upuzun bir liste olmuş, uzanıyordu. Antony'nin Roma ve Er-Lang'a karşı tehdit olarak algıladığı kırk sekiz masum canı almıştım.

Yüzleri rüyalarımda bana işkence ediyor, kanları ellerimi çürüten meyvelerin suyu gibi kızıl, koyu kırmızı renkte lekeliyordu. Ellerimi binlerce kez suya batırdım ama Ölüm, kolayca yıkanıp atılabilecek bir şey değildi.

Antony'nin sözlerini, "Sadece güçlüler sevdiklerini koruyabilir," diye tekrarlardım çocukluğumun geçtiği evi izlerken, yeni boyanmış kırmızı kapılar güneş ışığında parlıyordu.

Satıcılar bağıyor, sabah pazarındaki at arabalarının altında kar çitirdiyordu. Yeni yıldan günler sonra bile ortamda şenlik havası vardı. Havai fişeklerin barut kokusu hâlâ keskindi ve sokaklara şenlik süslemeleri asılmıştı. Altı ay önce Roma'nın yaptığı baskının dehşeti ve travmasına rağmen sevinç, ağlayan soğuğu inatçı bir bahar filizi gibi kırmanın yolunu bulmuştu.

Üç hafta önce buraya son gelişimden beri aile evimizin kapısı yeniden boyanmıştı, ayrıca duvarlar temizlenmiş ve yabancı otlar ayıklanmıştı. Gölgeden baktığımda yıkılmış bir evin solmuş kalıntılarını değil, en azından Roma etkisi altındayken izin verildiği kadar varlıklı olan bir ailenin kalesini görüyordum.

Nerede olduğumu ve ne yaptığımı bilmelerini istemediğim için Antony küçük takaslar yoluyla parayı büyükannemin eline aktarmış, her kuruşun ona on katıyla geri dönmesini sağlamıştı.

Antony ayrıca ailemi güvenli, sessiz bir yere taşımayı da teklif etmişti. Valentin'in dikkatli gözlerinden ve Antony'nin suikastçısı, müttefiki, arkadaşı -artık aramızdaki ilişki her neyse-olmanın getirdiği tüm tehlikelerden uzakta. Ama büyükannem, büyükbabamla birlikte inşa ettiği, çocuklarını büyüttüğü ve sonra da teker teker ölmelerini izlediği bu evi asla terk etmezdi. Babam, yetişkinliğe ulaşan tek çocuğuydu ama yıllar sonra o da büyükannemin kollarında ölmüş, onu gri ve solgun hâlde, bu dünyada iki küçük çocuğa bakma zorunluluğuyla baş başa bırakmıştı.

Burası bizim evimizdi. Onun evi. Yang soyunun üç nesli burada yaşamıştı, büyükannem mirasımızı terk etmeyecekti. Altı ay önce savaş ayaklarına gelseydi, gidebilirdi ama şimdi gitmezdi.

Onu çok iyi tanıyordum.

Çünkü eğer giderse, onları tekrar nasıl bulabilirdim? Burası bildiğim tek evdi ve kollarına geri dönene kadar, kemikleri ağrıyana ve vücudu yıpranana kadar kalacaktı. Son nefesine kadar kalacak, beni bekleyecekti.

Küçük kızının eve dönmesini bekleyecek, bekleyecek ve bekleyecekti.

Etrafımdaki kar yavaşça eriyor, güneş soluk mavi gökyüzüne doğru yükseliyordu. İlkbaharın eşliğindeydik ama kışın son nefesleri, saltanatını bırakmaya hazır olmayan bir imparator gibi tutunuyordu soğuk havaya. Koyu kahverengi paltomun içinde bile titriyordum. Ayaklarım deri çizmelerin içinde hafif

nemliydi, meraklı gözlerden ve beni tanıyabilecek herhangi birinden saklanmaya çalışırken yarı yarıya karla kaplıydım.

Tıkırtılı toynak seslerini ve bir at arabasının yavaşça dönen tekerleklerini duyduğumda, gölgelerin arasına biraz daha gömüldüm. Büyükanneimin gümüş saçlarını ve Meiya'nın koyu renk buklelerini görene kadar, sokağın buz kaplı duvarını kavradı ellerim.

远在天边, 近在眼前. *Gökyüzü kadar uzak ama gözlerimin önünde olabilecek kadar yakın.* İstesem uzanabilir, onlara dokunabilirdim.

Gözyaşlarımın çok tanıdık olan acısını bastırdım. İstediğim her şeyi elde etmeme rağmen bu günlerde yaptığım tek şey ya ağlamak ya da gözyaşlarımı tutmaktı.

Gitmeliydim ama gözlerimi oradan ayıramıyordum.

Onlar benim ailemdi. Yuvam. Bükülmüş parçalarımın anlam kazandığı tek yer. Antony'nin rahatlatıcı kollarında kendimi güvende hissediyordum ama bu his, yuva ile kıyaslanamazdı. Büyükanne ve Meiya ile yemek masasında oturmakla kıyaslanamazdı. Gücünü ve beni nasıl koruyabileceğini bildiğim için Antony'nin dokunuşuna yaslanıyordum. Burada ise büyükanne ve kız kardeşimle birbirimizi korurduk.

Kız kardeşim, büyükanneimin arabadan inmesine yardım ederken nefesimi tuttum ve duvarı daha sıkı kavradım. Son kışlar daha da soğuk oluyordu ve büyükanneimin kemikleri her geçen yıl daha da kırılğan hâle geliyordu. Teyzelerin dediği gibi, bir kere düşersen bir daha asla doğrulamazsın.

Büyükanneimin zarar görmesi ve benim ona bakamayacak olmam düşüncesi kalbimi sızlattı.

Ya düşmanla pazarlık ederek büyükanneimin alaca karanlık yıllarında, son anlarında yanında olma hakkımı kaybetmişsem? Bu beni Ölüm'den, kendi güçlerimden, rüyalarımın musallat olan ve intikam isteyen hayaletlerden daha çok korkutan bir düşünceydi.

Ama sevdiklerim, ben düşman için kendi halkımın kanını döken bir hain olduğum için uzun ve refah içinde bir hayat yaşayacaklarsa o zaman bu, ödemeye devam edeceğim bir bedeldi.

Antony'nin iktidara gelme çabaları, daha iyi bir yarın olması hayaline boğazıma kadar batmıştı zaten.

Artık geri dönmek için çok geçti.

Büyükannemi arabadan indirirken, “Dikkatli ol,” diye ısrar etti Meiya. Kız kardeşimin yanaklarına renk gelmişti, parmak uçlarındaki koyu damarlar gitmişti.

Antony'nin, kız kardeşimin ellerine gizlice ulaştırdığı başka türdeki afyon da aynı derecede bağımlılık yapıcıydı ama vücuda diğer türü kadar zarar vermiyordu. Kız kardeşim hâlâ bir bağımlıydı, hâlâ avucunun içindeki bir pazarlık kozuydu.

Küçük merhametler...

Gözlerinde kırmızı bir şişlik vardı. Ağlamıştı, uykusuzdu. Hem o hem de büyükannem beni aramaktan huzursuzdu.

Acı keskin bir şekilde aniden geldi. Öğürmeler ve inlemeler gelmeden kanın geldiğini hissettim. İç organlarım cızırdayan bir yağda dağlanır gibi yanmadan, dizlerim dermansız kalıp uyuşmadan ve soğuktan donmadan önce...

Tam zamanında duvarın arkasına, kimsenin göremeyeceği gölgelerin çamuruna saklandım. Bir, iki, üç ağız dolusu kan kustum. Rengi soluktu ve yoğundu. Kan bu kadar pıhtılaşamazdı.

Başlıyor.

Büyü gücünü tüketen Xianlinglerle ilgili hikâyeler duymuştum ama bunun bu kadar hızlı gerçekleşeceğini hiç düşünmemiştim. Kırmızıyı elimin tersiyle, ceketimin kollarına bulaştırmamaya dikkat ederek sildim. Güzel şeyleri bulmanın zor olduğu ve bunlara değer verilmesi gereken zamanlardan kalma eski bir alışkanlıktı.

Derin bir nefes aldım, sonra ayağa kalktım. Gitmem gerekiyordu. Zaten en başta bu kadar kalmamalıydım. Tek bir bakış: Her gelişimde kendime verdiğim sözdü bu. Yine de her seferinde, olması gerekenden, güvenli olduğunu bildiğimden daha uzun süre kalıyordum.

Birçok kez, büyükannemin gözyaşlarını kurutmayı, kız kardeşimin kollarına koşmayı, eski odama dönmeyi ve sanki hiç zaman geçmemiş gibi eski yatağıma tırmanmayı düşünmüştüm. Sanki Romalılar o gece beni kaçırmamışlar gibi.

Günler önce ay yeni yılı gelmiş ve geçmişti. Ailemden uzakta geçirdiğim ilk yeni yıldı.

O yeni yılı ailemin yanı yerine imparatorluğun doğusunda, Er-Lang ve Lei-Zhen arasında bulunan bir sınır kasabasında geçirmiştim. İmparatorun gözcüsü olan bir imparatorluk danışmanı tatilini o kasabada annesi, karısı ve iki küçük çocuğuyla birlikte geçiriyordu. Tatlı, gamzeli gülümsemeleri ve yıldızlarla dolu gözleri olan bir erkek ve bir kız çocuğu vardı. Babalarının kollarına koştuklarında mutluluk saçan kahkahalar atıyorlardı.

Adam, fakirlere para veren ve zayıfların haklarını savunan nazik bir adamdı. Roma ve Er-Lang arasındaki gerginlik her geçen gün daha da artarken bu, insanların kabul etmekten hoşlandığından daha nadir bir özellikti. Çoğu insan başkalarına bakmak yerine kendi çıkarlarını gözetmekle meşguldü.

Duvarları aşmıştım, çocuklarını yatağa yatırırken penceresinin dışına tünemiş, sonra uyurken ruhunu almak için nazikçe odaya sızmıştım.

Sadece ölmeyi aslında hak etmeyen adamlara sunduğum bir nezaketti bu. Antony'nin bu günlerde öldürmemi istediği adamların çoğu öyleydi. Yılbaşı, mantı yeme, havai fişek atma, duvarları kırmızı kaligrafiyle sıvama ve sevdiklerimle birlikte olma zamanıydı. Kız kardeşimle ve büyükannemle birlikte evimde olmalıydım. Bir babayı çocuklarından, bir kocayı kapısından, bir oğlu annesinden koparıyor olmamalıydım. Ve çocukları...

Yılbaşı arifesinde uyanıp babalarının cesedini bulmak zorunda kalmamalıydı.

“Artık onların sevdiği Ruying değilim,” diye hatırlattını kendime. Ellerim çok fazla kana bulanmıştı.

Ayaklarım sendelerken, kalbim on bin yakıcı güneşin özle- miyle evime, aileme doğru çekilirken, kendimi ışığa adım atma- ya zorlayamadım. Büyükanem kaçırılan torunu için ağlıyordu ama bu keder, onu ve Meiya’yı güvende tutmak için ne yaptığı- mı, ne yapmaya devam ettiğimi bilseydi hissedeceği saf nefret ve utançla kıyaslanamazdı.

Antony tüm sözlerini tutmuştu. Aileme istediğim korumayı sağlamış, büyükanmemin cebini gizlice öylesine çok zenginlikle doldurmuştu ki bir daha asla yiyecek, barınak veya kış için yaka- cak odun konusunda endişelenmelerine gerek olmayacaktı.

Bense arkamda bir Roma prensinin gücüyle, istediğimi yap-makta, istediğim yere gitmekte özgürdüm...

Evim hariç her yere...

Benim seçtiğim yol buydu ve bu yolda ayaklarım kanayana kadar, büyü beni öldürene kadar, Ölüm beni günahlarım için tövbe edeyim diye cehennemin on sekizinci katına götürene dek ya da Antony’nin Roma tahtına çıktığını ve bu dünyanın onun yönetimi altında daha iyi, daha güvenli bir yer olduğunu görene kadar yürüyecektim.

BÖLÜM 25

Her işten önce Antony'nin emirlerini hatırlıyordum. “İz bırakma, ölüm doğal sebeplerden gibi görünsün. Felç ya da kalp krizi, insanlar buna ne derlerse desinler. Yeter ki kimse ne yaptığımı bilmesin.”

Bugünkü görevin hedefi, olmaması gereken yerde sorun çıkaran yüksek sesli bir tüccardı.

Evinin dışında bekledim. O geçerken omuzlarımız birbirine değdi, sonra Ölüm'ün büyüüne uzandım.

İki adım sonra *qi*'si azalmaya başladı, nefes alışışı zorlaştı. Beş adım sonra, bedeni kalabalığın arasında yığıldı ve karla kaplı zemine atılmış bir pirinç çuvalı sesiyle çarptı.

Dokuz adım sonra bir kadın çığlık attı.

Yürümeye devam ettim. Ölüm'ün gri dünyası yavaş yavaş soldu, beni kurbanımdan uzaklaştıran her adımda renkler geri aktı.

Her şeyin doğal rengine dönmesi on sekiz adım sürdü.

Bu günlerde, renklerin her öldürme ile birlikte nasıl gitgide daha yavaş geri döndüğünü fark ediyordum. Bu, büyüünün bedelinin incelikli bir hatırlatıcısıydı.

Bir köşeye ulaştığımda sabit durabilmek için sokak duvarına yaslandım.

Burnumdan kan sızıyordu.

Tanrılar bir elleriyle verir, diğer elleriyle alırdı.

Kırk dokuz.

BÖLÜM 26

Antony haklıydı.
Öldürmek giderek kolaylaşıyordu.

Onun haklı olmasından nefret ediyordum. Her cinayetle ahlakımın çöküp uyuşmasından ve suçluluk duygusunun artık gözlerime yaş getirmediği bir noktaya ulaşmış olmasından nefret ediyordum.

Korkularımı yen yoksa onlar seni yener, diyordum kendime, olduğum kişiyi haklı çıkarmak için.

Kız kardeşimin ve büyükanneimin tanıtmaktan utanacağı, olmaktan utandığım birine dönüşmüştüm.

Bir kum saati gibi hissediyordum kendimi, her görevle birlikte hayatın özü sızıp gidiyordu.

Antony'nin düşman listesi hiç bitmiyordu.

Ömrüm azalıyordu.

Bu ölümlü kumlar durduğunda ne olacaktı bana?

Derin bir nefes alarak duvardan uzaklaştım. Dawson beni geçitte bekliyordu. Evimin önünde çok uzun süre oyalanmıştım, çoktan geç kalmıştım. Tam sokaktan çıkmak üzereydim ki zayıf bir şekilde ışığı engelledi.

“Ruying?” Kalbimi durduran bir ses duydum.

Meiya.

Kız kardeşim o sokağın başına adımını attığında dünya başıma yıkıldı. Gürültülü sessizlikte duyulan tek ses kalbimin atışlarıydı.

Nefesimi tuttum, dudaklarım aralandı ve doğru kelimeleri bulmaya çalışırken havayı yutan bir balık gibi yeniden kapandı. Burada olmaması gerekiyordu. Beni görmemesi gerekiyordu. Yine de...

Ben daha durduramadan gözyaşlarım akıverdi.

“Meiya.” Ağzımda çok rahatlatıcı ve melodik bir şekilde mırıldandım adını. “Seni özledim. Ben...”

Yaklaştığımda kız kardeşim sendeledi, gözlerinde endişe vardı. Bakışları ellerime, bileklerimdeki ince metal şeritlere kaydı.

Kaşlarını çattı ve hayal kırıklığıyla yüzünü buruşturdu.

“Yani, Baihu doğru söylemiş.”

“Baihu mu?” Duruşumu dikleştirdim. Antony ile Lotus Kulesi’ne gittiğimiz o günden sonra Baihu’yu bir daha görmemiştim. “Sana ne dedi?” Meiya sağa sola bakıp etrafı kontrol ettikten sonra biraz daha gölgelere gömüldü.

Ben de onu takip ettim.

Her zaman onu takip ederdim.

Kalbim kafesteki bir hayvan gibi çarparken, onun kalp atışlarımı duyup duymadığını merak ettim.

Gökyüzü kararıyordu. Dawson yakında nerede olduğumu merak edecekti. Sabırsızlanıp beni aramaya gelmeden önce geri dönmeliydim.

Görevimden çok geç döndüğümde, kelepçeleri kullanarak bana yaklaşık beş dakika boyunca uyarı olarak o acı verici elektrik şoklarından gönderiyordu. Meiya’nın beni bu tür bir acıyı çekerken görmesine izin veremezdim.

Meiya durduğumuzda, “Hushan’dan sonra bir daha asla Armağan’ını kullanmayacağına söz vermiştin,” diye mırıldandı. Bana bu kadar yakın olmaya dayanamıyormuş gibi benden nasıl uzaklaştığını fark etmemek elde değildi. “Bir keresinde bana

büyünün bir Armağan olmadığını, hiçbir ölümlünün kimin yaşayıp kimin öleceğine karar verme gücüne sahip olmaması gerektiğini söylemişti. Bu bir yalandı, değil mi? Armağan'ını kullanma konusunda hiçbir sorunun yok, senin sorunun Er-Lang için, kendi insanların için kullanmaktaydı.”

Keskin gözleri bir jilet gibiydi, her iğrenen bakışı zaten kanyan kalbime bir kesik atıyordu.

“Ölüm kalım meselesi olmadığı takdirde,” diye düzelttim.

“Az önce ölen adam seni tehdit edecek hiçbir şey yapmamıştı ama sen yine de onu öldürdün.”

İrkildim. “Onu öldürdüğüme dair hiçbir kanıtın yok.”

“Senin büyüü nerede olsa tanırım, kardeşim. Seni tanıyorum. Sırf bir duvarın arkasına saklandın diye seni göremeyeceğimi düşünme. Bunu neden yapıyorsun, Ruying? Neden bizden saklanıyorsun? Büyükannemizin ne kadar...”

Nefesim kesildi. “Ona hiçbir şey söylemedin, değil mi?”

“Onun kalbini yeniden kırmak mı?” Güldü. “Ben senin kadar zalim değilim.”

“Çok şey değişti, Meiya. Yaptığım şeyin hoşuna gitmediğini biliyorum ama güven bana, bu daha büyük bir iyilik için.”

Alaycı bir şekilde sırtıırken gözleri yaşlarla dolsa dahi yüzü vahşiydi. “Biliyor musun, Baihu bize ihanet ettiğini ve Romalılar için çalışmaya başladığını söylediğinde yalan söylediğini düşünmüştüm. Kız kardeşim değildir diye düşündüm. O asla böyle bir şey yapmaz. Benim kız kardeşim...”

“Düşündüğün gibi değil. Bunu senin için yapıyorum! Büyükannemiz için! Er-Lang için ve...”

“Tam anlamıyla burada durmuş, soydaşlarımızı, insanlarımızı, halkımızı katlederken, bunu nasıl söyleyebilirsin?” diye çıkıştı Meiya, dişlerin gösterip Roma'ya, dünyaya olan öfkesiyle vahşice bağırarak...

Ve bana olan öfkesiyle.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Parça parça, ona son altı ayda olanları, onu nasıl döşeme tahtalarının altına sakladığımı ve onu korumak için kendimi yakalatmak zorunda kaldığımı anlattım. Kafes, kelepçeler, gösteri ve başarısız kaçışım...

Sonra Antony'nin teklifini.

Sözümü bitirdiğimde sessizlik oldu. Sonra kız kardeşim başını iki yana salladı. "Büyükanne bize küçüklüğümüzde güçlerimizi yeni keşfettiğimiz zaman söylediklerin hatırlıyor musun?"

Hatırlıyordum. "Güç, sorumluluk demektir."

"Tanrılar bizi büyü gücüyle kutsadılar ki kendilerini koruyamayanları koruyabilelim."

"Kardeşim, bu *lanet* Armağan'ı ben istemedim. Hiçbirimiz istemedik. Ama ben kendilerini koruyamayanları korumak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Prens Antony iyi bir adam. Onun iktidarı ele geçirmesine yardım ederek barışı koruyorum. Bir kıyamet yaklaşıyor ve biz şayet..."

"Gözlerini aç ve etrafına bak, Ruying! Er-Lang halkı -Pangu halkı- Roma üzerimizde güç sahibi olduğu sürece gerçek barışın ne olduğunu asla bilemeyecek. Zamanı geri alamayız ve atalarımızın yaptığı onlara güvenme hatasını tersine çeviremeyiz ama kaybettiklerimizi geri almak için hâlâ çok geç değil. Bu dünya bize ait. Atalarımızın kanıyla sulanmış olan bu bize ait topraklar, onların kadim kemikleri sayesinde ayakta duruyor. Bizi büyüyle kutsayan tanrılar, Romalılar değil. Kendilerinin Qin İmparatoru gibi güçlü ve fatih olduğunu sanabilirler ama Romalıların bu topraklar üzerinde hiçbir iddiası olamaz. Onların göklerden gelen kötü tanrılar olarak şehrimizi yönetmelerine izin veremeyiz. Bir şeyler yapmalıyız. *Savaşmalıyız*, Ruying."

Antony'nin bana gösterdiği cephaneliği düşündüm. Roma'nın savaş uçakları ve füzeleri ile tek bir tuşa basarak dünyamıza verebilecekleri zararı. "Bu kadar basit değil, kardeşim. Roma'ya ve onların bilimine karşı şansımızın olduğunu

düşünmeni sağlayan nedir? Uçakları ve gemileri karşısında üstelik? Gördüğüm şeylerden haberin yok. Bilimin büyüü nasıl vücudundan çektiğini hiç hissetmedin.” Göstermek için kelepçeyi kaldırdım. “Ve umarım asla hissetmezsin.”

Meiya’nın gözleri kısıldı, inatçıydı. “Bilim güçlü olabilir ama güçlerimizi kullanmaya ve her şeyimizi vermeye istekli olursak büyü daha da güçlü olabilir.”

“Büyü ve bilim arasındaki bir savaş *her şeyi* bitirebilir,” diyerek tekrarlardım, Antony’nin aylar önce söylediği sözleri.

“Her iki şekilde de sonum sefil bir ölüm olacaksa, inandığım şey uğruna savaşarak ölmeyi, bir korkak olarak diz çöküp ölmeye tercih ederim. Atalarımıza buna borçluyuz, öyle değil mi?” Meiya daha da yaklaştı, ifadesi aniden yumuşadı. “İstersen, Hayalet...”

O sözünü bitirmeden, “Hayır,” diyerek sözünü kestim. “Antony sadakatimden şüphe ettiği anda beni öldürür. Seni ve büyü-kannemi böyle tehlikeye atamam. Eğer aklın varsa sen de atmazsın.”

Doğru olsun ya da olmasın, aileme zarar gelmesindense Ölüm’e kendi hayatımı teklif ederdim.

Ellerim kan içindeydi ve büyü beni yavaş yavaş öldürüyordu. Geriye kalan tek teselli, ben kül ve kemikten ibaret kaldıktan sonra bile ailemin Antony’nin koruması altında güvende olarak benden daha uzun yaşayacağını bilmektir. Onların güvenliği her şeyden daha önemliydi, hatta barışı korumaktan bile daha önemliydi.

“Ruying,” diye fısıldadı Meiya, kendi yansımamı gördüğüm koyu renk gözlerinde bir umut parlıyordu. “Sen, Ölüm’ün kut-sadığı kızsın. İstersen dünyayı yerle bir edebilirsin. Annem sana Ruying adını verdi çünkü senin cesur olmanı istiyordu. Annem son nefesinde bile sana inandı. Onu gururlandır, kardeşim. Dünyamızın ihtiyaç duyduğu kahraman ol.”

“Doğru olanı yapıyorum,” diyerek itiraz ettim. “Seni ve büyükannemi koruyorum, ayrıca barışı da koruyorum. Tüm Romalılar kötü değil, Meiya. Bazıları...”

Kız kardeşimin kahkahası göğsüme saplanan bir bıçak gibiydi. Ürpertici, nefret dolu ve yüzeye çok yakın duran, zor kontrol edilen bir öfke. “Hiçbir Romalı iyi değildir, Ruying. Bu şeytanların dünyamıza neler yaptığına bir bak! Zenginliği ve ayrıcalığı halkımızın kemikleri üzerine kurulu olan bir Roma prensinin bize yardımı olmaz. O da onlardan biri ve eğer sen kendi halına sırt çevirip bir köpek gibi ona hizmet edersen sen de en az onlar kadar kötüsün demektir.”

Sözleri karşısında irkildim, midem bulandı. “Anlamıyorsun. O farklı. Yardım etmek istiyor, kardeşleri gibi değil. O *iyi* biri. İyi olduğunu biliyorum.”

“Kendi iyiliğin için bile fazla mı safsın, bilmiyorum, Ruying. Bana onun yalanlarına inanacak kadar aptal olmadığını söyle.”

“Her şey siyah ve beyaz değildir, Meiya. Antony, Roma’nın hükümdarı olursa iyi bir hükümdar olacak ve iki dünyaya da barış getirecek.”

Meiya’nın gözleri bu uzun kış gibi sertleşip soğurken öfkesi umudunu ezdi. “Onların halkı dünyamızın üzerinde yürüdüğü sürece asla barış olmayacak. Etrafına bak, Ruying, Romalılar bize nasıl davranıyor. Güçleri arttıkça işler daha da kötüleşecek. Lütfen, ne kadar uzun süre boшта kalırsak...”

“Hayır. Yapamam.”

Meiya irkildi ve kalbim bu manzara karşısında paramparça oldu. Göğsümü kesen on bin kırık parça, herhangi bir bıçaktan daha keskindi; asla göremeyeceği bir yerde, yüzeyin altından kanıyordu. “Barış kutsaldır ve işlediğim her günaha, hatta daha fazlasına değer. Bazen, daha büyük bir iyilik için fedakârlık yapmamız gerekir. Daha iyi bir dünyaya giden yol, iyi niyetler ve doğru hayaller üzerine kurulmamıştır. Bazen barış korkunç, berbat eylemlerin solmuş cesetlerinin üzerine döşenir.”

Kız kardeşimin dudakları, yüzünü buruşturduğunda kasıldı. “Belki de tüm bunları bahane olarak kullanıyorsunuzdur. Belki de Roma Prensi’ne hizmet etmendeki gerçek neden omurgasız olmandır. Tıpkı babamız gibi. Ve yine babamız gibi tek önemseyen kişi sadece kendinsin. Adın ve Armağan’ını kendin için boşa harcıyorsun.”

“Meiya, bana güven,” dedim. Sözcüklerim olayları benim bakış açımdan görsün diye onu yaklaştırmaya yönelik boş bir çabaydı. Ama Meiya mesafesini korudu, ona ulaşmamı reddetti. Aramızdaki o aşılmaz mesafeyi tekrar hissettim.

“Bize bu Armağanların verilmesinin bir nedeni var, Ruying. Bu tür bir gücümüz olduğunda ama onu isteyerek boşa harcadığımızda kötü şeyler olur. Ve bunlar bizim yüzümüzden olur.”

“Meiya...”

“Adımı söylemeye cesaret bile etme!” dedi tükürürcesine. “Bunu son kez söylüyorum. Romalıları durdurmazsak bize kalan hayat yaşamaya değer olmayacak. Beni korumak istiyorsan, büyükannemi korumak istiyorsan, Hayalet’in Roma’yı ve Roma’nın temsil ettiği her şeyi devirmesine yardım edeceksin. Er-Lang’a güneşin yeniden doğmasını sağlamamıza yardım edeceksin. Bu sadece büyükannemin ve benim istediğimiz bir şey değil. Annem de bunu isterdi.”

“Üzgünüm, Meiya. Yapamam.”

“O zaman artık benim kız kardeşim değilsin.” Dudakları ürpertici bir gülümsemeyle kıvrıldı. Gözlerinde yaşlar birikti. “Annemiz senin nasıl bir insan olduğunu görebilseydi, utanırdı.”

Meiya’nın uzaklaşmasını izledim.

Arkasına bakmadı.

Kız kardeşimi tanıyordum. Meiya bir şeye karar verdiğinde bu dünyadaki hiçbir şey onun fikrini değiştiremezdi.

Onun gölgesinde dizlerimin üzerine çöktüm.

Uzun bir zamandan sonra ilk kez, büyük bir hata yapıp yapmadığımı merak ettim.

Şehrin çok yukarısında, portal sadece bir anlığına titredi.

BÖLÜM 27

Şehrin Roma tarafı ihtişam kokuyordu ama parlayan tek şey altın değildi. Geçide yaklaştığımda, görevli askerler bana temkinli bakışlar atıp kınlarında duran silahları biraz daha fazla sıkı tuttular. Bu kapılardan kaç kez girip çıktığım önemli değildi, tepki hep aynıydı. Gözlerindeki iğrenme ve küçümseme açıkça görülüyordu.

Boğazımda bir yumru vardı. Tekrar tekrar yutkunmaya çalıştım çünkü yutmalıyım. İtiraz etmek veya olay çıkarmak Ölüm anlamına gelirdi.

Benim değil, onların ölümü.

Geçidi geçme ve sokaklarında yürüme hakkımı simgeleyen rozeti gösterdim.

Muhafızlar bakıştı.

“Yang Ruling?” Adımı kontrol ettiler ama ben cevap veremeden bileziklerim canlandı ve büyü bir kez daha elimden alındı.

Bu, dünyalarına her adım attığımda gerçekleşen bir ritüeldi. Prens Antony’nin bana ne kadar değer verdiği önemli değildi. Bir Xianlig’in onların sokaklarında meydan okunmadan yürümesine izin veremezlerdi.

“Geç kaldın.” Elindeki o sinir bozucu kumandayla Dawson çıktı arkalarından.

Sesimi duygusuz tutmaya çalışarak, “Yollar kaygan,” diye cevapladım. Kız kardeşimin sözleri hâlâ kulaklarımda

yankılanıyordu. Acımasız bir kırbacın sürekli vuruşları gibi kalbimi kan revan içinde parçalıyordu.

Bunun görülmesine izin veremezdim. Dawson'ın olanları bilmesine izin veremezdim.

Antony aile görme iznim olmadığını hiç söylememiş olsa da bir şekilde öyle olması daha iyiydi. Meiya'nın bağlılıklarını bilse sorun çıkarırdı. Benim için değil, onun için.

Dawson, "Tamam, bir dahaki sefere daha hızlı yürü," dedikten sonra, başparmağı sevgiyle kumandayı okşadığı anda et kemikten ayrılıyormuşçasına dayanılmaz bir elektrik akımı geçti vücudumdan. On bin bıçağın dişleri sanki aynı anda parçalıyordu beni.

Dudaklarımı ısırdım. Yoğunlaşan acı, şarkısını giderek daha yüksek sesle söylüyordu ama ona beni çığlık atarken izleme zevkini yaşatmayacaktım.

Sonunda acım dindiğinde, "Seni öldürebileceğimi biliyorsun," diye hırladım.

Bana yeniden bir şok verdi ve bu seferki bir öncekinden daha acı vericiydi. "Elimde bu varken yapamazsın."

Bir gün, altı ay önce o gece pazarında başladığım işi bitireceğim. Fırsatım varken bu adamı öldürmüş olmayı nasıl da isterdim.

Ona bunu söylemedim, ona hiçbir şey söylemedim. Sözlerime layık değildi. Hatta büyümü kullanmama bile layık değildi. Onu öldüreceğim zaman, Antony'nin bana kullanmayı öğrettiği silahlardan biriyle vuracaktım. Atış ölümcül olmayacaktı, en azından hemen öldürmeyecekti. Ona hızlı bir ölüm bahşetmeyecektim. Ona bu kelepçeleri bağlayıp bana tattırdığı acının aynısını tattırmadan öldürmeyecektim onu.

Çığlık atmayı reddettiğimde Dawson gözlerini devirdi, ilgisi kayboldu. Topuklarının üzerinde arkasına döndü, ben de aramızda mesafe bırakarak onu takip ettim.

Ondan nefret ediyordum. Beni kontrol altında tutmak için -gerçi Antony'nin koyduğu sınırları nadiren aşıyordum- sapkın bir neşeyle uyguladığı gereksiz şiddetten nefret ediyordum. Evet, Antony'nin hoşuna gitmeyen bir şey söylediğim her seferde sınırlarının eşiğine geliyordum ama Antony beni asla cezalandırmaz, bana sesini yükseltmez, asla sinirlenmezdi.

Benim akılsızca -nasıl çözeceğimi bilmediğim- sözlerime gülümserdi sadece.

Dawson mı? O da benden nefret ediyordu. Xianling kanımdan mı, onun dünyasından olmadığım gerçeğinden mi yoksa bir zamanlar onu öldürmek üzere olmamdan dolayı mı nefret ettiğini bilmiyordum.

Başkentimizin yavaş atan kalbinin içinde yuvalanmış, Roma'nın bir kapı ile kontrol edilen şehrinin güzelliği, halkımın çok azının tanık olduğu bir manzaraydı.

Böyle bir ayrıcalığa sahip olan Pangulular genellikle ya Roma'nın, sadakatlerini cepte bildikleri önemli yetkililerdi ya da güç ve nüfuz sahibi olarak doğmuş kraliyet mensuplarıydı. Dolayısıyla onlar da bir şekilde Roma'ya fayda sağlayan statüdeki insanlardı. Yataklarından çalınan ve şimdi şehrin karmaşık zindanlarında sıkışıp kalmış Xianlingleri düşünmemeye çalıştım. Şehrin Roma tarafında olduklarını bilmeyen ve bu fil dişi binalar ile mermerden kemerleri asla göremeyecek olanlardı onlar.

Kimse yıkık dökük bir evin kızının bu seçkin ziyaretçilerin arasında yer alabileceğini düşünmezdi.

Ama işte buradaydım.

Babam şimdi beni görebilseydi, benimle gurur mu duyardı yoksa benden utanır mıydı? Muhtemelen bir erkek olsaydım bunu bir başarı olarak görürdü ama bir kız olduğum için ihanet olarak değerlendirirdi. İşler hep böyle yürümüştü.

Güç sahibi erkeklere -onurlarını hatırlamak için uğurlarına şarkılar ve şiirler yazılmasına layık olan efsanevi kahramanlara- hayranlık duyulurdu. Güç sahibi kızlar kötü niyetli ve şeytani

olarak resmedilirdi çünkü biz, böyle kızlar, çocuk doğurmaktan ve ev işlerini yerine getirmekten daha fazlasını isteyen kişilerdik. Hayallerinin peşinden gitmek yasaktı ve *aşk* asla gerçekten anılamayacağımız bir kelimeydi.

Güneşin aydınlattığı Baihu'yla olan anılarım, gençliğimizdeki nazik gözleri ve nazik gülümsemesi gözlerimin önünden geçti. Nerede ve nasıl olduğuyla ilgili düşünceler sardı yine zihni her zamanki gibi.

Geçtiğimiz birkaç ay boyunca, hayatlarımız birbirine paralel olarak var olmuştu. Ben geçidin bu tarafındayken o diğer tarafta tutuluyordu. Bunun bir tesadüf mü olduğunu yoksa Antony'nin bizi bilerek mi ayırdığını bilmiyordum.

Lotus Kulesi'ndeki son anımızda, Antony'nin dikkatinin Baihu ile benim aramda gidip gelişini, şüphenin soluk yeşim gözlerinin altında bir sis gibi süründüğünü hatırladım. Dudaklarını hafifçe buruşturmasını ve Baihu ile beni o kadar yakın dururken gördüğünde gösterdiği geçici sinirini hatırladım.

Baihu beni şimdi görse ne düşünürdü?

Eskiden hain olduğu için onunla alay ederdim. Birkaç ay içinde, onda nefret ettiğim her şeyi kendimde somut hâle getirmiştim. Seçeneklerim ve umudum tükenmiş, bu görkemli tuvalde gri bir lekeye mahkûm edilmiştim. Her şeye rağmen Antony'nin yanında yer almanın doğru olan olduğunu, merhamet ve nezaket vaatlerini yerine getireceğini umuyordum.

Doğru olanı yapıyorum. Kız kardeşimin sözleri susmayı reddeden, vurulmuş bir gongun yankısı gibi bilincime geri dönerken kendimi rahatlatmaya çalıştım.

Antony iyiydi. Nazikti. Onun öngördüğü geleceğe inanıyordum. Romalıların ve Xianlinglerin uyum içinde yaşadığı bir geleceğe, savaşın gerekli olmadığı ve barışın, ne kadar tehlikeli olursa olsun uzatılabileceği ve sürdürülebileceği bir geleceğe inanıyordum.

Antony'ye inanıyordum.

Çünkü buna mecburdum.

Çünkü aksini düşünmek bile korkunçtu.

Antony'nin kardeşlerinin kazanmasına izin veremezdim. Kemiklerden oluşan tahtlarında kudretli bir şekilde oturmalarına ve halkımı kış koyunları sürüsü gibi katletmelerine izin veremezdim.

Savaş.

Dökülen kan.

Kıyamet.

Diz çöktüğümüz hayat, hayat değildi ama büyü ve bilim arasındaki bir savaş bildiğimiz her şeyin sonu olabilirdi.

Meiya umutlarına ve kahramanlık konusundaki haklı sözlerine tutundu ama değişim o kadar kolay gerçekleştirilemezdi.

Rakiplerimiz avuçlarında on bin tanrınıninkine denk bir kudret tutarken, evim dediğim topraklara cehennemi getirecek ve gözün görebildiği her şeyi yok edecek bir silah fırtınasını serbest bırakabilecekken olmazdı.

Bu isyanlar onları daha çok kızdırır, savaşı kıyılarımıza daha çok yaklaştırırdı.

Paltomu daha sıkı sarındım. Bu boş sokakların ürkütücü sessizliği, şehrin sokaklarının insanlarla ve sıcak kahkaha sesleriyle dolu olduğu Er-Lang kısmından daha soğuk hissettiriyordu. Burada yalnızlıktan, üstünlük ve zarafet şeklinde resmedilmiş içi boş pişmanlıktan başka bir şey yoktu.

Bir zamanlar, antlaşma ilk imzalandığında, merhum imparator hâlâ hayattayken geçit daha batıdaydı.

Sonra Romalılar daha fazla insanı taşıyabilsin diye daha fazla toprak, şehirlerinin büyümesi için daha fazla alan istediler. Hem şimdiki hem de geçmişteki imparatorlarımız bunu her seferinde savaş olmadan kabul ettiler. Bu yüzden insanlar onlara *kukla imparator* diyordu. Çünkü saraylarının çoğu Roma'nın elindeyken veya elinde olmak üzereyken, hiçbir güçleri yoktu.

Güç gözlerimizin önünde değişmişti ve bunu durdurmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. O zamanlar ben de aynı şeyleri düşünüyordum. İmparatorlarımız korkularından dolayı bizi Roma'ya satan korkaklardı.

Şimdi bunun doğru olmadığını biliyorum.

Sadece stratejik davranmışlardı. Doğru zamanı kolluyorlardı. Roma'nın her talebini kabul etmeselerdi, şehir ve şehirle birlikte herkes yanacaktı.

Yumuşak etten ve kırılğan kemikten oluşan bedenlerimiz, sadece bir gün süren savaşta hayatta kalanların gökyüzümüzden her uçak geçişinde korkudan ağlamasına sebep olacak kadar korkunç savaş makinelerini nasıl alt edebilirlerdi ki?

Onlar güçlüydü, biz zayıftık.

Bu evrimdi.

Ya fethet ya da onlar seni fethedecek.

Sokaklarda devriye gezen askerler beni görünce yüzüme ve şehrin benim tarafımla uyum sağlamak için giydiğim kıyafetlerime bakıp kaşlarını çattılar.

Ama onların kıyafetlerini giymeye, onlar gibi yürümeye, onlar gibi konuşmaya çalışsam bile, yine de cephemin ardındaki görüyorlardı. Silmek için çok uğraştığım aksanın tınısını, *sahtekâr* diye bağırان o ince tavırları duyuyorlardı.

En azından Dawson beni yönlendirirken burada olma hakkımı sorgulayan askerler tarafından her birkaç adımda bir durdurulmuyordum.

Birkaç Romalı asker yanıımızdan geçerken mesafelerini korudu. Bunun korkudan mı yoksa tiksintiden mi olduğunu bilmiyordum. Bileklerimdeki metal bilezikler beni "Öteki" olarak damgalıyordu.

Bana bakışlarından nefret ediyordum, sefahatlerinin ve pervasız neşelerinin üzerine inşa edildiği her şey hakkındaki cehaletlerinden nefret ediyordum: halkımın kanı, kemikleri ve kuşaklar arası travması.

Yine de kabul görmeyi arzuluyordum. Bana kendi insanlarına baktıkları gibi bakmalarını, beni geldiğim yerden biri olarak değil, ölümlü hayallerin ötesinde özel ve güçlü biri olarak görmelerini istiyordum.

Saygıyla.

Hürmetle.

Bana çok az insanın hissettirdiği sıcak güvenlik hissini veren şefkatli bir nezaketle.

Armağan'ımı tehlikeli bir şey yerine harikulade bir şey olarak görmelerini istiyordum.

Çünkü ne kadar fısıldaşsalar, işaret etseler, iğrenerek surat assalar ya da Roma topraklarında hoş karşılanmadığımı haykırırsalar da -prenslerinin davetine rağmen- göğsümdeki acı geçmiyordu.

Antony sözünü tutmuştu. Ailem güvendeydi ve ceplerim altın doluydu. Artık kış soğuşundan ya da açlıktan endişe etmiyordum. Yaptığım her kötü şey, öldürdüğüm her adam bu şehrin nefes almasını, insanların kalplerinin atmasını sağlıyordu.

Savaşın bu sokaklarda kol gezmesini engelleyen eller kana bulanmıştı.

Doğru olanı yapıyordum, buna rağmen hiçbir şeyimin olmadığı zamanlardakinden daha üzgündüm.

Bir damla ıslaklık yanağımı öptü. Gökyüzü yine ağlıyordu.

BÖLÜM 28

Dawson, Antony'nin Jing şehrinin her iki yarısına bakan bir tepenin zirvesindeki evine ulaştığımızda kapıda durdu. Onun istediği zaman içeri girme izni yoktu ama benim vardı.

Bu küçük zafer karşısında sevinçli bir gülümseme sundum.

Antony'nin evi de bu şehre benziyordu. Zengin ve gösterişli ama sıcaklıktan yoksun, yankılanan bir sessizliğin eşlik ettiği, onun için üzülmemeye neden olan bir ev. Yalnız kalmayı sevdiğini, bu yüzden de koridorlarda çok az sayıda muhafız olduğunu iddia ediyordu. Bu bir yalandı. Evini insanlardan uzak tutuyordu çünkü kendisi dışında kimseye güvenmiyordu.

Bu muhafızlardan herhangi biri onun sırlarını öğrenip kardeşine söyleyebilirdi.

İmparator olmak isteyen prensin izole bir hayatı vardı.

Görevlerimle ilgili bilgi vermek için geldiğim zamanlarda burada tek bir ziyaretçi bile olmazdı.

Bu yüzden içeriye girdiğimde kadeh çınlamaları duymak dikkatimi çekti.

Sesin kaynağına doğru yürüdüm. Kapısı hafif aralık olan kütüphaneye doğru.

İçeri bir göz attım.

Gördüğüm kişi Antony değil, maun odada yalnız başına yüksek pencerelerden Jing şehrini izleyen, bir yandan da şarap kadehini ritmik bir hareketle pencereye vuran Prens Valentin'di.

Çenesi gergin ve şehrin ötesindeki bir noktaya bakarken gözleri sertti. Bir arzunun gölgesi, öngörülemeyen bir açlık vardı gözleminde.

Kaşlarımı çattım. Tam sıvışıp gitmek üzereyken dönüp beni gördü. Elindeki bardağı kaldırarak, “Katılmak ister misin?” diye sordu mermer gibi pürüzsüz bir sesle. “Tek başıma içmekten nefret ederim ama kardeşim eve dönmek için hiç acele etmiyor gibi.”

Tereddüt ettim, arkama bakıp hitap ettiği kişinin ben olup olmadığını kontrol ettim. Valentin, bana afyon enjekte etmeye çalıştığı günden sonra varlığını hiç kabul etmemişti. Beni hatırlamasına şaşırdım.

Saat tik tak etti. Öğlen olmuştu bile. Alkol için çok erkendi. Gerçi cinayet işlemek için de çok erken olduğu iddia edilebilirdi ama az önce işlemiştim.

“Gel,” diye fısıldarken sesi derin ve kadifemsiydi. Paçalarından öz güven ve karizma akıyordu, hem de bal gibi yoğun. Antony, Valentin’in iyi bir müzakereci olduğunu söylemişti. Böyle bir ses tonu ve bu kadar baştan çıkarıcı bir yüzle Er-Lang’ın en sert yetkililerini bile nasıl itaat etmeye ikna edebildiğini görebiliyordum. “Isırmam.”

Yanaklarında bir kızarıklık vardı. Belli ki bu ilk kadeh şarabı değildi. Sarhoş adamlar gevşek ağzılı olurdu.

Temkinli adımlarla yaklaşıp oymalı kolları ve yumuşak minderleri olan sandalyelerden birine oturdum.

Romalılar hayatlarını en güzel şekilde nasıl yaşayacaklarını biliyordu.

Bu salonlar mumla değil, elektrikle aydınlatılıyordu. Suları makinelerle kaynatılıyordu ve ateşleri ânında yanıyordu. Romalılar geçidin kendi taraflarındayken hiçbir şey için çalışmak zorunda değillerdi. Her şey mevcuttu, bir düğmeye basarak kolayca ulaşabilirlerdi.

“Senin zehrin hangisi?” Üzerinde tanımadığım etiketler taşıyan alkollü içeceklerin olduğu masayı işaret etti. Ben alkolü sevmiyordum. Bana hissettirdiği bulanık histen, yavaşlayan tepkilerden ve uyuşmuş kontrolden hoşlanmıyordum.

“Sen ne içiyorsan ondan,” dedim.

Valentin kendine doldurduğu şişeden -hemen hemen kan renginde koyu bir sıvıdan- bir kadeh de bana doldurdu.

Bana içkiyi uzattığında önce onun bir yudum almasını bekledim. Şarap sertti ama beklediğimden daha tatlıydı.

“Kardeşim için insanları öldürdüğünü duydum.”

Antony’nin bana öğrettiği cevabı tekrarlayarak, “Roma için,” diye düzelttim onu. Bir saniye sonra, “Ben de senin genç imparatora korku saldığını duydum,” diye ekledim, Valentin’i hedefini süzen bir kaplanın bakışlarıyla izlerken.

Prens sarhoş olmak üzereydi ve bu, onu en savunmasız gördüğüm andı. Bilgi gücü ve onun bilgisini çalabileceğim bu fırsatı boşa harcayamazdım. Tek yapmam gereken onun gardını indirmesini sağlamaktı ve...

“Bunu söylemek pek hoş değil,” dedi kıkırdayarak. “Birinin Antony’nin kargaşasını düzeltmesi gerek.”

“Hangi kargaşa?”

Valentin güldü. “Kardeşim aziz rolünü oynamayı, Cassius’un ve benim yöntemlerimizle dalga geçmeyi seviyor ama o da bizim kadar soğuk ve pervasız.”

“Cassius?”

“Diğer kardeşimiz.”

En genç olan Roma Prensi. Söylentilere bakılırsa portaldan hiç geçmemiş, askerî himaye altındaki biriydi. Tüm bu yıllar boyunca büyükbabasının yanında kalmış olan kişiydi.

En güvendiği torunu.

“Roma’nın üç prensi olduğunu bilmiyor musun?” Valentin’in ağzı gerçekten gevşkti. “Ben, tek biyolojik torunum. Antony, lağımlardan kurtarılan çocuk. Cassius ise... Büyükbabamın en

sevdiği Cassius. En yakın sırdaşının hayatta kalan son varisi. Ailesi öldükten sonra büyükbabam Cassius'u evlat edindi. Antony ve ben onu tatmin etmezsek diye onu da varis sırasına koydu.” Kıkırdadı. “Antony sana bunların hiçbirini anlatmadı mı? Senden ne çok sır saklamış. Bahse girerim ki bu konuda hiçbir fikrin yoktu, değil mi?”

Göğsüm onun alaycı tavrı karşısında aniden sıkıştı. “Başka ne var ki?”

Prens yine güldü. “Er-Lang İmparatoru’yla henüz tanışmadın mı?”

“Henüz” deyişi hoşuma gitti, sanki benim gibi biri istediği zaman Er-Lang İmparatoru’yla görüşme hakkına sahipmiş gibi. “Onunla tanışmadım ama çok yakışıklı olduğunu duydum,” diye cevapladım, konuyu değiştirmesine izin vererek. Belli etmeden onu yönlendirecektim. Rahat etmesini sağlayacak, o gevşek ağzından sırları çıkaracaktım.

Prens Valentin kadehini salladı, koyu sıvının kadehinin içinde dans edişini izledi. “İmparator Yongle ilginç bir adam. Halkınızın düşündüğü gibi biri değil. Hesapçı, dikkatli. Babasını kaybettiği için yaralı bir adam, üstelik hayatta kalan tek kardeşi de zindanlarımızda rehin olarak tutuluyor.” Belli belirsiz kaş çatan Valentin neredeyse üzgün görünüyordu.

Öne eğildim. Onun gibi bir canavar pişmanlık duyabilir miydi?

Prens sessizleşti. Gözleri çok uzakta, dikkati başka yerdeydi. “Dünyanız çok güzel. Bana büyükbabamdaki, bizim dünyamızın şimdiki kadar kirli olmadığı zamanlardaki hâlini gösteren fotoğrafları anımsatıyor. Dünyamızın bizi sevdiği, salgın hastalıklar, kıtlıklar, kuraklıklar ve sellerle insan ırkını yok etmeye çalışmadığı zamanları. Halkınızı kıskanıyorum, bilirsin. Dünyanız tarafından sevildiğiniz için çok şanslısınız.”

Neden bahsettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu ama her kelimesini aklıma kazıdım, sesindeki her küçük değişimi

ezberledim. Burada bir sır vardı ve er ya da geç bunu çözecektim. “Bana dünyanızdan bahsetsene,” dedim. “Nasıl bir yer?”

“Bence sizinkinden pek de farklı değil. Bizim gökyüzümüz mavi, çimenlerimiz yeşil. Buradaki hava daha temiz. Babam portaldan ilk geçtiğinde, dünyanızın dağlarını ve nehirlerini överdi. Senin halkın nasıl diyordu? *Qian shan, rui shui*? Solgun dağ, yeşil su mu?”

Qing shan, lü shui, diyerek düzeltecektim onu neredeyse. “Dünyanızı özlüyor musun?” diyerek devam ettim. “Ne zamandır buradasın?”

“Uzun zamandır. Ve evet, özlüyorum. Her gün rüyamda görüyorum. Tam korktuğum gibi.”

“Neden?”

Omuz silkti. Kahkahadan biraz daha kısa bir nefes verdi. “Kardeşim ve ben, büyükbabamızın istediği şeyi alana kadar gidemeyiz. Ve o...” Prens kendini frenledi. Aylmış gibi gözlerini bir noktaya sabitledi, sonra bu sarhoşluk sersemliğinden kurtulmaya çalışıyorcasına başını iki sala salladı. Sinsi bir sırıtış peyda oldu yüzünde. “Olması gerekenden biraz fazla konuştum sanki, değil mi?”

Endişelenme. Konuşmaya devam et, diye düşünerek kibarca gülümsedim. “Hiç de değil.”

Valentin içkisini bırakıp şakaklarını ovuşturdu. Gözlerinde bir şey parladı. “Bugün bana ne oldu, bilmiyorum.”

Kaygılı bir adamın yüzünü nerede görsem tanırdım. Sarhoşluk gözyaşları mıydı bu yoksa gerçek utanç ve suçluluk gözyaşları mı?

Valentin’i böyle görmek garip geldi. Suçluluk duygusu yaşayan prens rolü Antony’nin oynaması gereken bir roldü. Valentin gibi birini bu kadar yaralı ve savunmasız görmeyi beklemiyordum. Bu var olduğunu düşünmediğim yanı, şehrimdeki söylentilerinin onu resmettiği zalim prens profilinden çok uzaktı.

Çocukken hatırladığım acımasız katilden, yaşadığımız iş-kenceler karşısında esneyen prensten.

Sol gözünden bir damla yaş aktığında, cebimdeki mendili ona uzatma isteğime direnerek oturuşumu biraz daha dikleştirdim.

Bu adam şeytanın vücut bulmuş hâli. Benim sempatimi hak etmiyor.

“Söyle bana, Yang Ruying, bizim hakkımızda ne düşünüyorsun?” diye sordu aniden.

Temkinli davrandım, tereddüt ederek cevabımı tarttım. “Bilmiyorum. Sen benim hakkımda ne düşünüyorsun?”

Prens omuz silkti. “Her seferinde temiz ve isabetli atış yapıyorsun. En az hasarla öldürmek için tasarlanmış bir silah gibisin. Çok güzel, çok ölümcül, mücevherlerle bezenmiş bir hançer gibi. Keşke sana önce ben ulaşıyaydım, Antony sana sahip olmadan ben seni elde etseydim. Kim bilir, belki de büyükbabam Antony’yi bir kenara attığında, gelip benim için çalışırsın belki. İstedğim oyuncaklara sahip olmamak hoşuma gitmiyor.”

Gözleri aynı anda hem keskin hem de ayıktı. Beni başta inandırdığı kadar sarhoş değildi.

Neredeyse gülümsedim. Tanıdığım Valentin oradaydı şimdi. “Bu gerçekten olabilir mi?”

“Ne?”

“Büyükbaban gerçekten Antony’yi bir kenara atar mı? Buna gerçekten inansaydın, Antony’dan bu kadar nefret etmezdin, değil mi? Büyükbabanın Antony’ye sana gösterdiğinden daha fazla ilgi göstermesine mi kıızıyorsun? Yoksa Antony’ye kendi kanından daha fazla güvenmesine mi?”

Çenesini sıktı, gözlerini kıstı. “Avımın bana karşılık vermesinden hoşlanmam.”

“Ben senin avın değilim.” Ben onun kardeşinin gizli suikastçısıyım. Bana zarar vermek istese bile bunu yapamazdı. Antony’nin koruması altında olduğum sürece yapamazdı.

“Henüz değilsin,” diye mırıldandı. “Büyükbabam hepinizi öldürmeli, bu toprakları yıllar önce teslim olmaya zorlamalıydı. Ama aptal babam iki dünyamızın bir arada var olabileceği bir gerçeklik hayal ediyordu. Büyükbabamı siz vahşilere merhamet göstermeye zorladı. Antony tıpkı babam gibi bir korkak. Roma’nın kurtuluş için omurgalı bir adama ihtiyacı var, yönetmesi gereken insanların haklarını düşünen bir azize değil.”

“Kurtuluş mu? Neden?” diye sordum. Artık sırra çok yakındım.

“Tanrılarımız.” Güldü. “Adı Doğa Ana olan sözde tanrımız. Günahlarımız için bizi cezalandırıyor. Günden güne, yıldan yıla. Ölmekte olan dünyamız. Sizin dünyanızı ele geçirebilseydik, iş çok kolay olurdu. Şehirlerin üzerine birkaç füze ve bomba fırlatıp hepinizi öldürebilseydik.”

Bilezikler ve bilimsel vızıltılar olmasaydı, onun sözleriyle birlikte büyüm tenimin altında kaynamaya başlardı. Bu sefer, Ölüm’ün cazibesine kapılabilirdim. Bunu hak eden adama o cezayı verebilirdim.

Ama eğer onun kafasındaki bir tel saça bile dokunsam buradan canlı çıkamazdım.

“Antony, bilimi ve bitmeyen deneyleriyle daha iyi bir çözüm bulunduğunu düşünüyor,” diye devam etti Valentin. “Ama halkımızın ihtiyacı olan şey daha fazla bilim değil. İkinci bir şansa ihtiyacımız var. İntikamcı gezegenimizden uzakta güvenli ve temiz bir yere. Dünyanız bu yeni başlangıç için gereken her şeye sahip. Ham mineraller, karalar ve okyanuslar. Fabrikalar inşa edebilir, çöplerimizi dökebilir, petrollerinizi çıkarabiliriz. Dünyamın artık yapamayacağı her şey...” Güldü. “Haklıyım. Büyükbabam haklı olduğumu biliyor. Sizin gibi ahmaklarla akıl yürütmeye çalışmak zaman kaybı. Er ya da geç o da ışığı görecek. Roma’yı kurtarmanın tek yolunun Pangu’yu yok etmek olduğunu bil.”

Ürperdiğimi görmesin diye çenemi sıktım. Antony en azından gerçeği söylemişti. Roma’nın merhamet göstermesini

istiyordu, dünyasının diğer fertleri ise kıyamet ve yok oluş istiyordu.

Her şeyi yerle bir etmek ve halkımı da onunla birlikte yakmak.

Ölüm'ün alayları kulaklarımda olmasa bile, Valentin Augustus'un bu sözler yüzünden kanının akmasını istiyordum. Küstahlığı, nefreti ve çürüten zalim kalbi için. Ona, iddia ettikleri her şeye rağmen Romalıların tanrı olmadığını hatırlatmak istiyordum. Gerçek tanrılar olmadıklarını.

O maskenin altında et ve kan vardı.

Onlar da geri kalanımız gibi ölümlülerdi.

Yine de bir gülümseme takınıp onaylıyormuş gibi başımı salladım. Onların evcil hayvanı olan, yalanlarıyla baştan çıkarılmış bir vahşi gibi. Gerçekte, onun hayatına son vermek için elli farklı yol planlıyordum.

Antony'nin görevleri aniden her zamankinden daha önemli geldi. Bir gün, Antony sonunda Roma'yı yönettiğinde, ondan zavallı kardeşini öldürmeme izin vermesini isteyecektim. Ve bu muhteşem olacaktı.

Dawson'ın aksine, Valentin'in ölümü kaybedilen saniyelere, dakikalara, hatta saatlere değecekti.

Ama aynı zamanda, bir anlığına, dünyayı Valentin Augustus gibi deneyimleyebilmeyi diledim, sadece bir kez.

Ayrıcalıklı olarak doğmuş, onu kendi çıkarları için kullanmak isteyen tüm insanlar tarafından kendi ihtişamına inandırılmıştı. Valentin'in ihtiyaçları gerçek ihtiyaçlar değildi. Bunlar, haklılık duygusu ile uyandırılmış, istediği her şeye istediği şekilde sahip olabileceği inancıyla örülmüş birer seraptı.

Koridorda ayak sesleri duyuldu.

Prens Valentin gülümsedi. "Güzel. En sevdiğim kardeşim sonunda evde. Bunu kaçırmamasını istemem."

Ağzını kurnazca eğmesi, takım elbiseninin cebinden çıkardığı şırınganın parıltısı ve son karşılaşmamızın anıları

hafızama bir sel gibi üşüşerek bende ayağa kalkıp kaçma dürtüsü oluşturdu.

Bana doğru hamle yaptığımda içgüdüsel olarak Ölüm'e tutundum ama bilezikler sihrimi hayalet kafeslerin ardında tutuyorlardı zincirlenmişçesine. O kafesin parmaklıklarını ne kadar sertçe tırmalasam da büyü örümcek ağı kadar incecikti, ellerimde parçalanıyordu, tutması imkânsızdı.

Bu yüzden, Taohua'nın bana öğrettiği dövüş becerilerinin beni korumaya yeteceğini umarak kaçtım. Onun kadar güçlü olmayabilirdim ama hızlıydım ve vücudum Ölüm'ün her zaman hazır olan himayesi olmadan bile içgüdüsel olarak hareket ediyordu.

Ama Valentin'in bacakları daha uzundu, hareketleri seri ve hazırlıklıydı. Kapıdan girdiğim andan itibaren bunu planlamıştı.

Yakamdan yakalayıp şırıngayı tehlikeli bir şekilde boğazıma yakınlaştırarak, "Seni avım yapacağımı söylemiştim, değil mi?" dedi alaycı bir şekilde.

Ölüm'ün yardımı olmadan bundan kendi yöntemlerimle kurtulmam gerekiyordu. Elimi yumruk hâline getirip Valentin'e tüm gücümle vurdum ve bir saniyeliğine dengesini bozdum. Bu bir saniye kurtulmam için yeterliydi.

Valentin Augustus'un benim hakkımda bildiğini düşündüğüm her şeyi göz önüne alınca, dövüşebileceğimi, bir kızın onun pençelerinden sıyrılabilceğini tahmin ettiğinden şüpheliydim.

Valentin tökezlediğinde, onu göğsünden tekmeleme ve ayaklarını yerden kesme fırsatını yakaladım. Afyon iğnesi elinden uçtu. İleri koşup kapmak, bulanık sıvıyı o benim damarlama- rıma enjekte etmeden ben onun damarlarına enjekte etmek istedim. Böylece kendi uyuşturucusunun tadına bakabilir, halkımın birçok ferdine verdiği acıyı anlayabilirdi.

"Neler oluyor?" Ben karanlık arzularıma yenik düşmeden Antony'nin sesi düşüncelerimi böldü.

Boğazımda kabaran öfkeyi yutmaya çalıştım.

Valentin kendini geri çekerken, “Sihai görevi için çok fazla sorumluluk taşıyor,” dedi tükürürcesine.

Ağzının köşesi yumrukladığım yerden kanla lekelenmişti. Gülümsemek istedim.

Güzel.

Valentin, “O da diğerleri gibi bir vahşi. Büyüsü ise dizginlenemeyecek kadar güçlü,” diye devam ederken her kelimesinde kin vardı. “O küçük...”

Valentin bir adım öne çıktığında Antony de aynısını yaptı ve beni Valentin’den fiziksel olarak korumak için vücudunu aramıza yerleştirdiğinde, Valentin şaşkınlıkla kaşını kaldırdı. “Ne yapıyorsun?”

Antony beni saklıyormuş, koruyormuş gibi biraz daha arkasına itti. “Ruying benim için çalışıyor. Senin mühadalene ihtiyacım yok. Evime girmeye hakkın yok, ona saldırmaya hakkın yok. O benim...”

“Neyin, kardeşim? Müttfikin mi, arkadaşın mı, sevgilin mi, fahişen mi ya da her neyse? Çünkü açıkça seni büyülemiş. Büyükbabamın sana öğrettiklerini unutma. Kim olduğunu unutma, Antony. Onun kim olduğunu, bizim neyi başarmak için burada olduğumuzu unutma.”

Bu sözler üzerine Antony’nin gözleri sertleşti. “Uyarımı dikkate al, Valentin. Buna yalnızca bir kez izin vereceğim. Bir daha Ruying’e yaklaşırsan, sana neler yapacağımı bilmek istemezsin.”

“Buna pişman olacaksın,” dedi Valentin, çirkin bir kahkaha atarak. “Sözlerimi unutma, bu küçük yaramaz senin ölümün olacak.”

“Buna karar vermek bana kalmış, kardeşim.” Antony elini omzuma koydu. “Ona güveniyorum.”

Valentin güldü. “Neden?”

“Çünkü öyle.”

BÖLÜM 29

Silah sesleri artık beni ürpertmiyor, geri tepme mesafesi dengemi bozmuyordu.

Antony bana dünyasının silahlarını nasıl kullanacağımı öğretmeye karar verdiğinde isteksiz bir öğrenciydim ama o, sabırlı bir öğretmendi. Her pratikte biraz daha iyi nişan alıyordum, hedef tahtasını artık şans eseri tutturma aşamasını geçmiştim.

Haftalar önce, şakayla karışık, altı ay içinde boynuzun kulağı geçeceğini söylemiştim. Antony'nin gülümsemesi yaz güneşinde serpilen şakayıklar gibi gururla açmış, muhteşem bir ışıltıyla içimi ısıtmıştı.

Bu günlerde, gülümsemelerim her fırsatta onun gülümsemesini yansıtıyordu. Bakışları da hep üzerimdeydi.

İlk karşılaşmamızdaki merak ve acı tedirginlik çoktan erimişti. Şimdi bana aylar önce tanıştığım prensten çok daha uzak bir şefkatle bakıyordu.

Bunu sadece gözlerinde değil, dudaklarının kenarında dans eden bir gülümsemenin gölgesinde de hissediyordum. Danışmanları ve ofisine girip çıkan, sorun üstüne sorun çıkaran tüccarları etkilemek için takındığı zoraki gülümseme değil, gerçek gülümsemelerdi bunlar.

Kırılğan bir sevgiydi ama yine de sevgiydi. Kız kardeşimin Hayalet'e olan bağlılığını öğrenirse, onu kurtarmaya yeteceğini umduğum bir sevgi.

Tabii, çoktan öğrenmemişse.

Antony'nin gözleri her şeyi görürdü. Sessiz kalan kısımları nadiren yüksek sesle söylerdi.

Tetiği çektim. Bir mermi yağmuru daha odaya doğru gürledi ama hiçbirisi hedef tutturamadı. Dikkatim dağılmıştı. Meiya ile son karşılaşmanın anıları, bir manastır çanının uzun süren uğultusu gibi şingırdamaya devam ederek tüm düşüncelerimi ele geçirmişti. Üstelik gözlerimi kapattığımda, Valentin'in elinde afyon dolu bir şırıngayla bana doğru atılan vahşi ve alaycı sırtıtışını hâlâ görebiliyordum.

Antony, aklımı okumuş gibi sessizliği bozdu: "Kardeşimin davranışları için üzgünüm."

Neredeyse gülümseyecektim, yanaklarım kızardı, kalp atışlarım aniden hızlandı. Antony'nin sesi yumuşak ve sözleri böyle hoşgörülü olduğunda, benim tarafımdaymış gibi hissediyordum. Sanki hep benim tarafımda olacaktı gibi.

Kız kardeşimin beni düşman olarak gördüğü, büyükanne-min benden korktuğu, Baihu ve Taohua'nın beni terk ettiği bunca yıldan sonra... Bu hoş bir duyguydu.

"Ona saldırdığım için üzgünüm," diye karşılık verdim.

"Üzülme. Bunu hak etti."

"Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Benim tarafımı tuttuğun için. Aylar önce bana afyon enjekte etmesine izin vermediğin için." *Beni savunduğun için. Bana inandığın için.*

Dudakları seğirdi, gülümsüyor gibiydi. "Afyonun cazibesine kapılmış olsaydın, o zaman kim her gün benimle tartışacaktı? Aptalca bir şey söylediğimde kim gözlerini devirecekti?"

Omuz silktim. "Dawson? Cesur görünüyor."

"Perdenin iki tarafında da senin kadar cesuru yok, Ruying." Yanaklarım ısındı. Ciddi olamazdı.

Ben cesur değildim.

Kesinlikle değildim.

Cesur olsaydım, burada olmazdım. Kız kardeşim benden nefret etmezdi.

Büyükannem, ben yüzüne bakmaya, hâlâ hayatta olduğumu söylemeye utanıyorum diye endişeden ağlamazdı.

Öldüğümü düşünmesi, yaptığım şeyi öğrenmesinden daha iyiydi.

“Sözleşmemizde ailenin yanına gitmeni yasaklayan hiçbir şey yok, biliyorsun,” diye devam etti Antony.

İç çekişimi bastırdım. “Biliyor muydun?”

Nasıl?

Antony beni mi gözetliyordu?

Roma askerlerinin cinayet mahallinin yakınında görülmemeleri gerektiğinden, görevlerim sırasında yalnız olduğumu söylemişti. Ya beni sandığımdan daha yakından izliyorsa?

Ya Meiya ile yaptığım konuşmayı duymuşsa? Ya onun Hayalet için çalıştığını biliyorsa? O zaman...

“Rahat ol,” diye cevapladı Antony, paniğimi hissederek. “Seni gözetlemiyorum ama evinin çevresinde muhafızlarım var. Bu da anlaşılmamızın bir parçasıydı, değil mi? Sen benim ölmesini istediklerimin çaresine bakacaksın, ben de senin canlı kalmasını istediklerinle ilgileneceğim. Ama son zamanlarda Yangların evinin dışında bir sapık gibi dolaşan tuhaf bir kızla ilgili raporlar alıyorum...”

Bana kaşlarını çattı.

Bakışlarımı indirdim.

“Onları bu kadar özlüyorsan, içeri gir. Kız kardeşini ve büyükanneni bir anlığına görebilmek için saatlerce soğukta beklemeyi umursamayabilirsin ama onlar bilselerdi, bunu umursarlardı. Evine gitmeni engellemiyorum. Büyükannen seni özlüyor, bunu biliyorsun. Bunca zaman geçmesine rağmen seni bulma umudunu kaybetmedi. İçimden bir ses bana seni evde görene veya cansız bedenini görene kadar vazgeçmeyeceğini söylüyor.”

Bu bir tehdit miydi?

Eski alışkanlıklardan vazgeçmek zordur.

Ayaklarımın altındaki buz bir kâğıt kadar inceyken tetikte ve dikkatliydim.

“Eve git ve onlara en azından hayatta olduğunu söyle,” diye ekledi Antony.

Silahı daha sıkı kavradım, tanıdık ağırlığı aylarca pratik yaptıktan sonra beklenmedik bir rahatlıktı. Dikkatimi tekrar hedeflere çevirdim ve tetiği çektim.

Hedeflerden biri tam ortadan hafifçe sıyrılırken, diğer kurşun delikleri dış tabakanın etrafında noktalar açtı.

“Büyükannem anlaşılmamızı -onun ve Meiya’nın kış boyunca güvende, sıcak ve tok kalmalarını sağlamak için neler yaptığımı- bilseydi, ölmemi tercih ederdi.”

“Bunu bilemezsin.”

“Evet, biliyorum.” Duyulmak istemiyormuş gibi oldukça sessiz iki kelime çıktı dudaklarımdan. “Hem neden umurunda ki? Onlardan uzak durduğum için mutlu olman gerekmez mi? Sevdiklerimden ne kadar uzak olursam fikrimi değiştirmem, sana sırtımı dönmem o denli imkânsız olur.”

“Bu, bu süreçte incinmen anlamına geliyorsa, hayır.” Yine o yumuşaklık vardı, içten bir endişe, aylar geçtikçe daha da sıklaşan çelik maskesinin nadir bir kayması.

Bu gerçek miydi yoksa özen kisvesi altında bir manipülasyon muydu?

Ona baktığımda, dikkatli bakışlarıyla kalbimin dolduğunu hissettim. Öyle doluydu ki her şeyin kafamda olduğundan korktum. Ya da belki de beni aptal yerine koyduğundan, gözlerimin üzerine ördüğüm yalanlarla dünyayı onun bakış açısından gördüğümünden, sadakatimi ve büyümü ona gümüş bir tepside sunduğumdan.

Annem senin nasıl bir insan olduğunu görebilseydi utanırdı. Meiya'nın sözleri yankılandı yeniden zihnimde. Yanaklarım bir düşman için kızarıyor, kalbimin atışı bir hain gibi hızlanıyordu.

Dudaklarımı aralayarak prensin daha fazlasını söylemesini, duymayı çok istediğim sözleri -ailemin beni ne olursa olsun seveceğini- söylemesini bekledim. Doğru şeyi yaptığımı, Roma'ya hükmettiğinde ve dünyamı eski hâline döndürdüğünde tüm bunlara degeceğini söylemesini.

Söylemedi.

Antony, yerine getiremeyeceği sözler veren biri değildi.

Tam silahı yeniden dolduracaktım ki elini elimin üzerine koydu, eli sıcaktı. Parmaklarımız hafifçe kenetlendi. "Seni buna sürüklediğim için özür dilerim," dedi. Kelimeleri, hissettiğim kadar şefkatliydi.

"Ben de."

Bir nefesten daha yüksek sesli olmayan ama yine de bu kudretli prensin irkilip geri çekilmesi için yeterli olan söz. Eli bir anlığına elimi sıkıca kavradı, sonra bıraktı. Dudakları sanki söylemek istediği bir şey varmış gibi aralandı, çenesini sıktı ve söylenmemiş düşüncelerini ısırdı.

İkimizin arasında hep söylenmemiş bir şeyler vardı.

Sözlerimizi bir zırh ve kalkan gibi geri çekiyorduk. Her iki taraf da birbirinden sırlar saklıyordu. Aramızda büyüyen ne olursa olsun, ikimiz de birbirimize dürüst veya savunmasız olacak kadar güvenmiyorduk.

Yine de birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça, bana karşı daha nazik davrandıkça ve ben de onun yanında kendimi daha rahat hissettikçe, onu incitebileceğime daha çok inanmaya başladım. Onun da beni incitebileceğine inandığım gibi.

Daha da kötüsü vardı.

Onun kalbini kırabilirdim.

Peki, o benimkini kırabilir miydi?

Biz müttefikтик, arkadaş değildik. Ve kesinlikle daha fazlası değildik. Güzelliğine, teni benim tenime azıcık değse kalp atışımın hızlanmasına rağmen daha fazlası olamazdık.

İki farklı dünyadan, iki farklı statüdeydik. Geleceğimiz yoktu. Aksine inanmak aptallıktı.

Bize eşit ve müttefik olma vaadi verilmiş olsa da ikimiz de Antony'nin kalbimi kırmaktan çok daha kötü bir güce sahip olduğunu biliyorduk.

"Kız kardeşin senin gibi bir ikizi olduğu için çok şanslı. Hayatımda senin gibi birinin olması için neler vermezdim. Beni korumak için, beni sevdiği için çok şey feda edecek biri."

Valentin de senin için aynısını yapmaz mı? Soru, dilimin ucunda ölüp gitti, aptalca bir soruydu bu.

Antony ve Valentin kardeşten önce rakipti. Aynı kandan olsalar, hatta kandan daha güçlü bağları olsa bile, hiçbir şey gücün cazibesinden daha ağır basamazdı.

Valentin bu dünyada en çok neyi istediğini çok açık bir şekilde belirtmişti ve bunun aileyle hiçbir ilgisi yoktu.

"Kaç yaşındasın?" diye sordum.

Kaşlarının kalkmasından bu sorunun onu hazırlıksız yakaladığını anladım. "Yirmi."

Benden sadece bir yaş büyüktü. "Benden daha büyük olduğunu sanıyordum."

"Neden? Yakışıklı bir ihtiyar gibi mi görünüyorum?" diye takılırken gözleri parlıyordu. Buna benzer kahkaha dolu anlarda, onun kim olduğunu, benim kim olduğumu unutmak kolaydı. Bizi bölen dünyayı. İkimizin de aradığı barışı elde edemezsek bizi parçalayacak olan savaşı.

"Hayır," dedim, aylar önce o arabada bana nasıl silah çektiğini düşünerek. Gözlerinin soğukluğu, beni her zaman rahatsız edecek o incelikli zalimlik şimdi bana gösterdiği şefkatten çok farklıydı. Hangisi maskeydi, hangisi gerçek? "Sadece yaşının ötesinde bilge görünüyorsun."

“Çünkü hedeflerimde acımasızım,” diye öneride bulundu. Cevap vermedim. Bu, sessiz bir itiraftı.

“Babam da beni evlat edindiğinde aynı şeyi söylemişti. Yaşlı bir ruh olduğumu, işleri halletmek için gerekli özelliklere sahip olduğumu. İsteklerimde acımasız, taleplerimde duygusuz olduğumu. Kendimden utanmıyorum. Kötü şeyler yapabilirim... korkunç şeyler. Dedikleri gibi, 铁石心肠. *Taş kalpli*. Benim yetiştirildiğim gibi yetiştirilseydin, sen de böyle olurdun.” Bir an duraksadıktan sonra dikkatini bana çevirdi. “Seni korkutuyor muyum, Ruying?”

Evet, dedi kalbimde bir fısıltı. İhanet gibi hissettirdiğinden kendime itiraf edemediğim bir fısıltıydı bu. Ama ihanet, kendime miydi yoksa ona mı, bilmiyordum.

Ben cevap vermeyince Antony sessizliğimi bir cevap olarak kabul etti.

Başını eğdi.

Karşılığında, “Sen benden korkuyor musun?” diye sordum.

“Evet.” Cevabı, göğsüme saplanan bir bıçak darbesi gibiydi. Hissettiğim sanki Ölüm’ün kendisi içimden geçmiş gibi etleri kemikten ayıran bir acıydı. Bir adım daha yaklaştı. “Ama düşündüğün şekilde değil. Senden ölümlülerin tanrılardan korktuğu gibi korkuyorum. Sana öğretilenleri unut, Ruying. Sende canavarca hiçbir şey yok. Bilakis bence sen görülmeye değer bir harikası. Senin halkının deyimiyle, 我三生有幸, *Seni tanımak üç ömür yetecek bir şanstır*. Sahip olduğun güce tanık olmak... Her seferinde içimde yarattığı hayreti tahmin bile edemezsin. Pangu halkı benim ırkımı tanrı olarak görebilir ama bu doğru değil. Buradaki gerçek tanrı sensin. Gücün, tapılması gereken bir şey, Ruying. Sen, senden korkulmasını hak ediyorsun. Sana baktığımda, kendi potansiyelinin tamamına ulaşmayı reddeden bir kız görüyorum. Eğer izin verirsen, sana nasıl olduğunu göstermek istiyorum. Eğer bana güvenirsen tabii.”

Güven. Basit bir kelime.

Ona güveniyor muydum? Ona *güvenebilir* miydim?

Güvenmek istiyordum. Hem de korkmama neden olacak kadar çok.

Antony bana çok yakındı, vücudunun ısısı benimkine de-
giyordu. Kokusu... Okyanus tuzu ve sandal ağacı kokusu, bir
tılsım kadar büyüleyiciydi. İstesem dudaklarımı dudaklarına
bastırabilirdim. Onun tadına bakabilirdim, o da benim tadıma
bakabilirdi.

Tek bir adım atsam beni öperdi.

Bunu yapacağını biliyordum.

Hâlâ tutmaya devam ettiğini fark etmediğim elini bıraktım.

Eli düşünce, "Benden nefret mi ediyorsun, Yang Ruying?"
diye sordu.

"Hayır." Bu cevap daha kolay geldi çünkü bu, saklamam ge-
rekmeyen bir gerçektir. Ondan nefret etmiyordum. Artık etmi-
yordum. Prens görünüşünün altındaki insanı tanıdıktan sonra
etmiyordum.

"Peki." Dudaklarını hafifçe büktü. "Perdenin her iki tara-
fında da güvenebileceğim çok fazla insan yok. Komutanlarım da
kardeşlerim de buna dâhil. Hâlâ hayatta olmamın sebebi olan
büyükbabama bile güvendiğimi sanmıyorum. Bir zamanlar bi-
yolojik anneme ve babama, bir de beni evlat edinen babama gü-
veniyorum. Ama şimdi hepsi gitti. Seninle konuşmak rahatlatıcı
çünkü bana her zaman gerçeği söyleyeceğini biliyorum. Çünkü
diğerlerinin anlayamadığını anlayacağını biliyorum. Bencil ol-
manın, dünyanın bizden çaldığı, bizden esirgediği her şeyi iste-
menin nasıl bir his olduğunu anlarsın. Tıpkı benim gibi sen de
hayatta kalmak için her şeyi yaparsın. Çaresizliği biliyorsun. Aç-
lığı biliyorsun. Sende kendimi görüyorum. Başkasında bulmayı
beklemediğim bir eşitlik bu."

Sözleri, kalbimin temposuna göre çalan ağır bir senfoni gi-
biydi.

Haklıydı. Bu duyguları biliyordum. Bunlar, vicdanıma batan iğnelerdi, beni aylar önce ona doğru çeken yer çekimi kuvvetiydi.

Çünkü Antony halkımı korumak istemese bile ülkemi ve soydaşlarımı terk edip hayatta kalmak, sevdiklerimi korumak gibi daha bencil bir ihtiyaç uğruna ben yine burada olurdum.

Ailem için dünyayı memnuniyetle terk ederdim.

“Eşit değiliz,” dedim şakayla. “Ben birini ona dokunmadan öldürebilirim. Sen yapabilir misin?”

“İstersem ordulara komuta verip şehirleri yok edebilirim. Sen bunu yapabilir misin?”

Dudaklarımı, neredeyse gülümseyecekmiş gibi bastırdım birbirine. “Ben tanrı değilim, sen de değilsin.”

“Bana göre sen öylesin.”

“Tarih, kendilerini tanrı olarak görenlere karşı nazik değildir. Tanrıyı *oynamaya* çalışanlara karşı nazik değildir.”

“Hayır, tarih, tanrıyı oynayan *ölümlülere* karşı nazik değildir. Ama ikimizin de içinde bir güç ve hırs var, bundan utanmamalıyız. Güçlü ve cesuruz çünkü biz, başkalarının veremediği kararları verebiliriz. Azınlığı, çoğunluk için feda edebiliriz. Her iki dünyamızda da kalıcı bir değişim yaratabiliriz.”

“Barış adına cinayet,” dedim. Sonra bir noktada sormam gerektiğini bildiğim soruyu toparladım. “Söyle bana, eğer imparator olursan, Roma’yı kendi dünyasına geri döndürecek ve Pangu’nun eski hâline dönmesine izin verecek misin?”

Son yirmi küsur yıl hiç yaşanmamış gibi çekip gitmesine...

Büyükbabasının aksine açgözlülüğün cazibesine gerçekten direnebilir ve dünyanın eski ihtişamına dönmesine izin verebilir miydi?

Antony hemen cevap vermedi. Sonra, “Sanırım özellikle o kaplanı kutuya geri koyamayız. Ama iki dünyamızın bir anlaşmaya varmasını, işleri olabildiğince az kayıpla çözmesini istiyorum,” dedi.

“Peki, Roma, Pangu’dan ne istiyor?” Onunla tanıştığım andan itibaren aklımda olan soruydu bu. Neden buradaydılar ve ne istiyorlardı? O gün Valentin’in sarhoş dudaklarından parça parça bir şeyler çıkmıştı ama yeterli değildi. Dayanağı olmayan teorilerdi onlar. Ayrıca, Valentin’in sözlerine ne kadar güvenilebilirdim? Belki de beni oyalamaya, dikkatimi dağıtmaya ve benimle Antony arasında sürtüşme yaratmaya çalışıyordu.

Bir cevap istiyordum ve bunu Antony’dan istiyordum.

Ama bana sunabildiği tek şey sessizlik oldu.

Tam o anda, aramızda şarkı söyleyen melodiler aniden durdu. Sözsüz cevabı bir uyarıydı. Kumda bir çizgi, ikinci kez geçmemem gereken bir sınırdı.

Konuyu değiştirdi: “Son işin şimdiye kadarki en gizli cinayetti. İyi iş çıkardın.”

Gururluymuşum gibi, onayını arzuluyormuşum gibi zoraki bir şekilde gülümsedim.

“Çok değil.” *Çok değil, çok değil...* Her zaman *çok değil* derdi. “Bir sonraki görevin hazır.”

“Ne zaman?” Silahı bıraktım.

Meiya, Antony Augustus’u öldürebilecekken öldürmemeyi tercih ettiğim tüm bu boşa harcanan fırsatları bilseydi ne derdi acaba?

Benim yerimde o olsaydı, tereddüt eder miydi, bir Roma prensini öldürmenin benim ve büyükannemin hayatını nasıl tehlikeye atacağını hatırlar mıydı? Yoksa onun için önemli olan tek şey nefret ve devrim miydi?

“Beş gün içinde gideceğiz. Oraya vardığımızda sana tüm ayrıntıları vereceğim.”

“Biz mi? Sen de mi benimle geleceksin?”

“Hayır. *Sen benimle* geleceksin.”

“Majesteleri suç mahallini onurlandıracaksa, bu gerçek bir görev olmalı. Nereye gidiyoruz?”

“Sihai’nin başkentine. Donghai şehrine.”

Kahvehane dedikoduları, hâlâ kâbuslarımda çınlayan çalınmış ruhlar gibi kafamda yankılanıyordu. Antony'yi yanlış duymuş olma ihtimalime karşı, "Donghai," diye tekrar ettim. "Öyleyse, söylentiler doğru muydu?"

Sihai ve Roma'nın -Roma, kıtanın geri kalanına savaş açarsa- kendilerine dokunulmazlık sağlayacak bir antlaşma imzalamayı planladıkları söyleniyordu.

"Bu, ne tür söylentiler duyduğuna bağlı." Antony, çenesini eğerek prens maskesini taktı ve bu yalnız şehirdeki arkadaş tanımına en yakın şeyim bir anda yok oldu. Aramızdaki hava bir kez daha resmîleşerek acı bir şekilde soğudu. "Roma ve Sihai'nin yeni bir antlaşma imzalamasından bahsediyorsan o zaman evet. Söylentiler doğru."

Şaşırmamalıydım. Pangu'nun Roma ile yaptığı son antlaşma, kıtanın beş imparatorluğu tarafından imzalanmış onlarca yıllık bir antlaşmaydı. Doksan dokuz yıl sürmesi gerekiyordu. Ancak Er-Lang'ın başına gelen onca şeyden sonra, komşularımız arasında huzursuzluk başlamıştı. Diğer imparatorluklar, Roma'nın bir sonraki hedefi olabileceklerinden korkuyorlardı. Artık dünya, afyonun tehlikelerini öğrenmişti. Bu yüzden Roma, bize yaptığı gibi diğer imparatorlukları uyuşturucuyla zayıflatamayabilirdi ama başka yöntemlerinin olduğundan emindim.

Cephaneliğin görüntüleri gözlerimin önünden geçti. Büyükbabamın anlattığı, büyükbabamın ölmesine neden olan utanç verici derecede kısa savaşla ilgili hikâyeleri düşündüm.

Sihai'nin Roma ile ayrı bir antlaşma imzalamak için bu ânı seçmesinin tek bir anlamı vardı.

"Artık herkes kendi çıkarını düşünüyor."

Antony artık bana bakmıyordu. "Büyükbabam etki altında kalıyor. Ama ben nefes aldığım sürece, büyükbabamın kulağı bende olduğu sürece, Er-Lang'ı toz duman etmelerine izin vermeyeceğim. Onu durduramasam bile, söz verdiğim gibi aileni

koruyacağım. Sevdiğin insanlar güvende olacak, cehennem yaşansın ya da yaşanmasın.”

Dışleri jilet gibi keskin olan ve beni içten içe parçalayan utanç içimi kemirirken memnun görünmeye gayret ederek gülmsemeye çalıştım. Duruşumu biraz daha dikleştirdim. “Plan ne ve hedef kim?”

“Sihai’ye vardığımızda sana tam bir bilgilendirme yapacağım. Şimdilik birkaç gün izne çıkabilirsin. Şehrin sunduğu en iyi yiyecek tezgâhlarını gezebilir veya evinin dışında vakit geçirebilirsin. Ama oraya gideceksen sıkı sıkı giyinmeyi unutma.”

Ne zaman gitmem gerektiğini biliyordum ve tam ben geri çekilip gitmek üzereyken, Antony’nin eli oldukça nazik bir şekilde elime değdi. Sanki biraz daha kalmamı ister gibiydi.

“Bekle.” Her şeyi durduran sessiz bir kelimeydi bu. Gözleri odanın içinde çırpınırken çok kırılıyordu. Her yere bakıyor ama bir tek bana bakmıyordu. “Bence bunun çoktan yapılması gerekiyordu.”

Cebinden kelepçelerimi kontrol eden küçük kumandayı çıkarıp bir düğmeye bastı.

İçgüdüsel olarak kendimi acıya hazırlayıp irkildim.

Vücudum, çok alışık olduğum elektrik şoku yerine, duyularıma geri dönen büyüünün karıncalanmasıyla karşılaştı.

“Büyüünden ayrı olmaktan ne kadar nefret ettiğini, büyüünün yokluğunda ne kadar boş hissettiğini biliyorum. O gün Valentin’e söylediğim gibi sana güveniyorum. Hayatım pahasına hem de.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Bana verebileceği tüm küçük merhametler arasında, bu en az bekleneniydi. Üstelik hiç de küçük bir merhamet değildi. Bu, çok büyük bir şeydi. Bu, prenslerin emri altındaki hiçbir Xianling’in sahip olmadığı bir ayrıcalıktı.

Roma’nın gözünde Xianlingler tehlikeliydi. Geçidin bu tarafında var olabilmemiz için büyümüzün kullanılmadığı

zamanlarda kilit altında olması gerekiyordu. “Valentin öğrenirse ne diyecek?”

Antony omuz silkti. “Ona söylemeyi düşünmüyorum. Ya sen? Bu arada, bu da senin için.” Bana üzerinde Augustus ailesinin armasının işlendiği bir rozet uzattı. “Bu rozet bana bağlı, Ruying. Şehirdeki tüm Roma kuruluşlarına sınırsız erişim hakkı sağlayacak ve bir dahaki sefere geçidi geçerken kimse seni sorgulamaya cesaret edemeyecek. Eğer biri sana yanlış bir şekilde yaklaşırsa ona bu rozeti göster. Sana, bana gösterdikleri saygıyı göstermezlerse bu ihanet sayılır.”

Çenem gevşedi. Bu kederin teninin altında karıncalandığını nasıl fark etmişti? Her hareketimi, her üzüntümü yakından izliyor olmalıydı. “Teşekkür ederim,” diyebilirdim sadece.

“Git biraz dinlen.” Antony dudakları kulağıma değecek şekilde bana doğru son bir adım attı, tenime değen nefesi sıcaktı. “Bu arada, kimseye söylemeyeceğine söz verersen sana küçük bir sır vereceğim. Tarih, galip gelenlerin söylediği bir melodidir. Gerçekleri ve yalanları bu akorlardan çıkarırım. Bana sadık kalırsan sana söz veriyorum ki, dünya seni bu büyü ve bilimin savaşında kamçılanmış bir kahraman olarak hatırlayacak. Çünkü ister ateş olsun ister fırtına, bu güç oyununu kazanacağım ve sana senden daha uzun yaşayacak bir miras bırakacağım. Binlerce yıl boyunca fısıldanacak bir isim. En çılgın hayallerin. Şimdiye dek istediğin her şey.”

Kahraman.

Miras.

Hatırlanmak babamın hayalini kurduğu bir şeydi. Tarih, büyükbabamın ve atalarımızın çoğunun isimlerini unutmadan önce hayalini kurduğu bir şeydi.

Bir zamanlar ben de bu görkemli ve gösterişli şeyleri istemiştim.

Adımın boğucu ağırlığına, annemin beni bu dünyaya getirmek için hayatını verdiği umutlarına ve hayallerine layık olmak istemişim.

Fakat bu, babamın üzüntüleri yüzünden afyon kullanmaya başlamasından, şehrim gözlerimin önünde yıkılmadan, aç kalmanın, donmanın, korkmanın nasıl bir şey olduğunu bilmeden önceydi.

Ondan sonra, sadece sevdiklerimi korumak istedim. Büyükannem bir savaş daha görmesin diye kalan azıcık huzuru korumak istedim. Zaten savaş görse bile yanımda bir Roma prensinin hayırseverliği olduğu sürece güvende olacaktı.

Antony iktidarda olduğu sürece, ben de iktidardaydım.

BÖLÜM 30

O gece geçmişi hayal ettim; baharın anılarını, filizlenen yaprakların arasından geçen altın rengi güneş ışığını.

Babam, Meiya ve beni sabah pazarının kalabalığında do-laştırdı, eli benimkini tutarken o kadar sıcaktı ki kahvaltı için istediğimiz her şeyi seçmemize izin verdi. Sepetim taze liçilerle ve çok sevdiğim ama çok şekerli olduğu için büyükannemin yememe asla izin vermediği *osmanthus* kekleriyle dolu olurdu. Meiya minik elinde iki çubuk *tanghulu* tutar, bir onu bir diğerini kemirirdi. İpek cübbeli adamlar bizi sokaklarda durdurup babamı selamlayarak, hoş gülümsemelerle karşılardı. Sonra saray siyasetinden ve azalan savaşlardan bahsederlerdi.

Masmavi gökyüzü, henüz Roma'nın portalı tarafından lekelenmemişti. Uçak veya helikopter yoktu, geçit yoktu, ayrılmış parklar yoktu, sadece Romalılara ait tabelaları olan dükkânlar yoktu.

İşte o zaman bunun bir rüya olduğunu anladım, gerçek olmayacak kadar güzel bir düştü.

Bu imkânsız düşlere kapılmamalıydım. Gün doğduğunda kalbimi daha da kıracaklardı ama umurumda değildi. Rüyaya tutundum ve kız kardeşimle dans ettim. Gülümsemelerinin, babamın nazik gözlerinin ve Romalılar bizi kendi hâlimize bıraksaydı yaşayacağım hayatın tadını çıkardım.

Dudaklarımda bir gülümseme belirmişti ki şiddetli gök gürültüsü, rüyamı on binlerce kırık porselen parçasına ayırdı.

Canlı renkler sönükleşti, bahar sığağa döndü. Yakıcı bir yaz, çığlık çığlığa ağustos böcekleri ve vızıldayan sineklerle bozuldu.

Babam holde bayılırken ayaklarının dibinde boş içki şişeleri yuvarlandı. Sarhoş ağzından çıkan adalet ve onur mırıltıları duyuluyordu.

Yanına koştum, onu kaldırmaya çalıştım ama beni uzağa itti. Hırlayıp bağırdı, annemin ölümünün benim ve Meiya'nın suçu olduğunu, evimizin harabeye dönmesinin sebebinin bu olduğunu söylüyordu.

"Erkek!" diye bağırdı. *"Bana erkek evlatlar vermeliydi!"*

Elini kaldırıp parmaklarını sert bir yumruk yaptığında, tökezleyip kaçarak dolaplara saklandım ve beni bulmamasını umdum. Gölgelemin içinden onun haykırıışlarını izlerken, seramik şişeler atalarımızın ihtişamının oyulduğu taş sütunlara çarpıyordu.

Daha sonra yorulup sessizleştğinde, dizlerinin üzerinde sendeleyerek yürüdü ve şehre bakarak tebaasını izleyen bir tanrı ya da avını tatmak için bekleyen bir avcı gibi şehrin üzerinde parılayan portala baktı.

Şarap, yavaş yavaş afyon pipolarına dönüştü.

Bir zamanlar babamı gülümseyerek karşılayan ve ona iyi dilekler sunan aynı adamlar, bizi sokakta gördüklerinde yüzlelerini çevirir oldular, 败家子, *o piçe, hayırsız evlada*, nesiller boyu sunulan saygı ve serveti çarçur eden ve kumar oynayan evlada alay ederek baktılar. Atalarımızın kanları, gençlikleri ve bitmek bilmeyen fedakârlıklarıyla inşa ettikleri her şey, babamın pervasız ellerinde çürüdü ve sonunda kış kömürü ve sulu lapa için bile tek kuruş kalmadı.

Bir gök gürültüsü daha duydum.

Fırtına bulutları ışığı bastırırken, bir sonraki bildiğim şey Meiya'nın beni saklanmam için dolapların içine soktuğuydu. Korku beni ele geçirdiğinde karanlıkta sinip kaldım, ikiz kız

kardeşimin babamın gazabıyla tek başına yüzleşmesine izin verdim.

Meiya, çocukken bile daha cesur, daha güçlüydü.

Bense bir korkaktım.

Bize verilen Armağanların ruhlarımızın bir tezahürü olmadığı söylenirdi ama bazen ruhlarımızın bize verilen Armağanların bir tezahürü olup olmadığını merak ederdim. Meiya'nın iyileştirme, hayatı güçlendirme sihriyle kutsanmış olması, benimse hayatı alma gücüyle kutsanmış olmam bir tesadüf müydü?

Bir veren ve bir alan.

Bir şifacı ve bir katil.

Bir kahraman ve onun korkak kız kardeşi.

Ben kötülüğüme, zaaflarıma, bencilliğime yenik düştüm, o ise doğru olanın yanında dimdik durdu. Hatta bu, yaşından daha büyük üzüntü, acı ve fedakârlıklara katlanmak anlamına gelse bile.

Meiya'nın hayal kırıklığına uğramış yüzü, ona ulaşmaya çalıştığım da irkildi ve anlık olarak parladı.

Sen benim kardeşim değilsin. Sen bir kahraman değilsin. Sen sadece korkak bir hainsin.

Dünya gitgide daha da karanlık bir hâl alırken, ben gri bir gökyüzünün altında durup bir zamanlar evim dediğim şehrin küllerine ve kalıntılarına bakana kadar onun sözleri kulağımda yankılandı.

Dünyamı ve Roma'yı birbirine bağlayan portal açılıp kıpırmızı oldu sanki.

Kan ter içinde uyandım.

Bir rüya.

Sadece bir başka rüya daha.

BÖLÜM 31

Dairem geçidin Roma tarafındaydı. Antony'nin yaşadığı yerden yürüme mesafesi uzaklıkta, havadar bir binanın en üst katındaydı. Cömert şekilde dekore edilmişti ama ürkütücü derecede boş olan bina, aslında gelmeyecek olan daha fazla insanı barındırmak üzere tasarlanmıştı.

Şikâyetim yoktu. Daireyi beğenmiştim ve sessiz yalnızlık, kafamın çok fazla düşünceyle uğuldadığı zamanlar hariç, çoğu günde mutluluk gibi geliyordu. Dairemi istediğim şekilde dekore edebileceğim söylenmişti ama ben çok fazla şey istemiyordum. Sadece bir yatak, bir gardırop ve uzaktaki Jing şehrine bakan küçük balkonda birkaç sandalye. Şenlikli fenerlerin ürkütücü manzarası bana sürekli, seçtiğim yolu ve sırtımı döndüğüm herkesi hatırlatıyordu.

Rüyadan sonra gözlerimde yaşlarla uyanıp üzerime koyu renkli bir elbise giydim ve saçımı aşağıdan topuz yapıp erkeklerin kullandığı tarzda gümüş bir tokayla tutturdum. Jing şehrinde erkek kılığında dolaşmak her zaman bir kız olarak dolaşmaktan daha kolaydı.

Antony'nin evinde, istediğim her şeyi, hatta benim dünyamın lezzetlerini bile pişirecek bir aşçı olduğu ve geçidin bu tarafında bolca süslü kafe olduğu hâlde, bugün sessizlik dolu ve temkinli bakışlarla başa çıkamayacak kadar yorgundum. Eve gidip rahatlamak istiyordum. Babamın -dışarıda yeme lüksü

için paramız olduğunda bizi götürdüğü yer olan- en sevdiği tezgâhtan bir kâse siyah fasülye eriştesi alıp yemek istiyordum.

Antony'nin verdiği rozet bir tılsım gibi işe yaradı ve sonunda, şehrin bu yarısını kolayca geçebildim. Gökyüzü güneşli, hava tazeydi. Uzun bir kıştan sonra kısa bir sıcak an...

Tüm suçluluk, utanç ve katlanılması zor duyguları zihnimin bir köşesine ittim.

Acı ve sorumluluklardan çok yorulmuştum. Sadece normal bir insan olarak birkaç dakika yalnız kalmak, en sevdiğim yiyeceklerden yemek; savaş, Roma, Er-Lang ve doğru seçimleri yapıp yapmadığım konusunda endişelenmemek istiyordum. Ben...

Üzerinde yıpranmış keten bir cübbe olan küçük bir çocuk, neredeyse dengemi bozup beni düşürecek bir güçle çarptı. Biraz sendeledikten sonra doğruldum. Yıllarca süren yoksulluktan kaynaklanan ihtiyat, vücudumun hafıflediğini hissettiğimde zihnimde yoğunlaştı. Belimdeki bozuk para kesesi gitmişti.

Bir hırsızdı.

Daha önce nasıl ipek cübbeli adamlara aynı şeyi yaptığımı, hatta aptalca bir şekilde zararsız görünen ama sonra prens olduğu ortaya çıkan bir Romalı'nın parasını çalmaya çalıştığımı hatırlayarak gülümsemek istedim.

Başımı kaldırdım. Kaçan çocuk bir deri bir kemik kalmış bir çocuktü ve öfkem, daha oluşmaya fırsat bulamadan yok oldu. Benim o paraya ihtiyacım yoktu. Bir kez daha daireme dönüp daha fazla para alabilirdim, hatta yeni bir kese de satın alabilirdim. Ama o çocuk için o para yaşam ile ölüm arasındaki fark anlamına gelebilirdi.

Buna değmezdi.

Küçük çocuk aniden durup arkasına baktığında koyu gözle- ri bana bir şey işaret ediyordu.

Onu kovalamamı istiyordu.

Kaşlarımı çattım ama yine de onu takip ettim.

Beni Lotus Kulesi'ne götürdü. İçindeki ipekler ve güzellik, başka bir yaşamdan gelmiş gibi hissettiren parıltılı bir arzu ve günah işaretiydi.

Kulenin yanındaki karanlık sokakta, kurumuş kan renginde kızıl takım elbise giymiş bir figürün beni soğuk ve sert bir bakışla izlediğini gördüm.

Baihu.

Başını hafifçe eğdi, eli hareket etti. Çalınan kesemi gösterdi.

Baihu'yu gittiği her yerde bir köpek yavrusu gibi takip ettiğim günlerden kalan bir içgüdüyle sokağa doğru çekilerek bir adım attım. Bir zamanlar arkadaşım olan, güvenilebileceğimi düşündüğüm biriydi.

Yine de büyümü parmak uçlarıma topladım.

Ne olur ne olmaz.

En son buraya gelişimde Antony'nin kullandığı aynı demir kapıdan geçtik. Aynı loş ışıklı merdivenden ama bu sefer en tepeye kadar çıktık ve Baihu bizi doğrudan ofisine götürdü. Yüzlerce kez ziyaret ettiğim, şimdi sanki bir ömür öncede kalmış gibi gelen ofise girdik. Hem kolay hem zor zamanlardan anılar canlandı gözümde. Günahlarımın hayaletleri tarafından işkence gördüğüm değil ama kışın gelişinin, kız kardeşimin bağımlılığının, afyon ve pirincin dalgalanan fiyatlarının ve her daim var olan savaş fısıltılarının sürekli korkusuyla kıvrandığım, annemin kalan son mücevherlerinin ve kesemde kuruşlar şingirdarken tek bir yaz meyvesi satın almanın bile lüks gibi geldiği zamanlardan kalma anılar... Şimdi kız kardeşim ve büyükannem de benim gibi sıcak ve güvendelerdi. Kışın bile avuç avuç liçi yiyebilirdim. Portakallar, karpuzlar, dağ erikleri ile babam, atalarımızın бүкүлөн sırtları ve savaş meydanlarında döktükleri kanlar sayesinde evimize bahşedilen serveti harcayıp bitirdikten sonra artık paramızın yetmediği, çocukluğumun tüm lezzetleri.

Atalarımın yaptığı her şey asil fedakârlıklardı.

Onurumu nasıl sattığımı, gururumu nasıl takas ettiğimi bil-
selerdi ne düşünürlerdi?

Bir hain, tıpkı Baihu gibi.

Şimdi anlıyordum ki ben de ondan farksızdım.

Ahlak bir kurguydu. Fırsat verilse, herkes bizim aldığımız
kararları alırdı.

Hayatta kalmak ve onur arasında bir seçim yapmam gerek-
mişti ve ben hayatta kalmayı seçmiştim.

Kahramanlar ölür. Korkaklar yaşar.

Kendi karanlık eylemlerimin pençeleri göğsümü tırmalasa
da benim seçtiğim yol buydu. Ne olursa olsun yürümeye devam
edeceğim yol. Çünkü başka hangi seçeneğim vardı ki?

Böyle zamanlarda herhangi bir kızın başka seçeneği olur
muydu?

Baihu beni sanki aradan hiç zaman geçmemiş gibi selamla-
dı. “İyi görünüyorsun.”

Sesini duyunca aradan geçen o kana bulanmış aylar, gözyaş-
larıyla yıkanmış toz gibi solup gitti.

Gözlerim -bir zamanlar halkımızın kanlı parası üzerine inşa
edildiği için nefret ettiğim- ofisine kaydı.

Şimdi benim ellerim de aynı kandan kıpkırmızıydı.

Altı ay önce onu bir hain olduğu için utandırırken, kısa süre
içinde peşimde hayaletlerin iziyle onun ayak izlerini takip edece-
ğimi bilmiyordum. Çalınmış hayatların ve çalınmış hayatların
hayallerinin iziyle...

“Ne istiyorsun?” diye sordum.

Beni burada istemesinin bir sebebi olmalıydı. Eğer arayı ka-
patmak isteseydi beni aylar önce arardı. Yüzü asıktı ve fırtınaları
haber veren kara bulutlar gibi keskin yüz hatlarında tereddüt
asılıydı. “Yardıma ihtiyacım var,” dedi, arkamızdaki gizli ka-
pıyı kapatırken. Sesi alçak, gözleri ise sertti. İki şiddetli alev gibi
yanıyor, yanıyor, yanıyordu.

“Buraya geçen seferki gelişimde de benzer bir şey söylemiştin.”

“Hedef aynı.”

“Hâlâ hayatta olmasına şaşırdım.”

“Görüyorsun ya, mesele bu. Onun ölmesini istemiyorum. Sadece onu... denkleminden çıkarmam gerekiyor. Ama hedefin sürekli senden ve diğer tüm oyunculardan üç, dört adım önde olduğunda, onu hazırlıksız yakalamak o kadar da kolay olmuyor. Görünüşe göre Roma Prensi’ni kaçırmak zor.”

Aniden dikkatim arttı. “Ne? Sen aklını mı kaçırdın?”

“Hayır.”

“Kaçırmak falan şöyle dursun, Antony veya Valentin’e izinsiz dokunursan, seni vatana ihanetten öldürebilirler! Sen...”

“Ben bir casusum, Ru.” Baihu’nun itirafı, çılgın düşüncelerimi yoldan çıkmış bir araba gibi dağıttı. Tozlu bir sis kapladı her yeri. Düşünemiyor, nefes alamıyordum. “Ben bir casusum ve yardımına ihtiyacım var.”

Hayır.

“Bu, Roma’ya olan sadakatimi ölçmek için bir tuzak mı? Bunu yapmanı Valentin mi istedi?” diye sorarken, odada daha fazla gizli kapı, kamera, perdelerin ardında beni yakalamak için hazır bekleyen Antony veya Valentin’i aradım. Valentin birkaç gün önce Antony’ye bana güvenilemeyeceğini söylemişti. Bir anlığına durup, yanında tuttuğu kaplanın ona ilk saldıran kaplan olabileceğini hiç düşünmüş müydü?

“Bu bir şaka değil, bir test de değil. Bu ciddi bir durum ve senin yardımına ihtiyacımız var.” Gerçeği, gözlerinin ardındaki çaresizliği işte o zaman gördüm. Sahte olamayacak bir şeydi gözlerindeki.

Kız kardeşimin sokakta söylediklerini düşündüm. *Baihu haklıymış*. “Meiya biliyor mu?”

“Meiya uzun zamandır biliyor. Beni sana afyon elde etmen konusunda yardım etmeye iten sadece çocukluğumuza dair bir nostalji duygusu ya da... kişisel sevgi değildi,” diye fısıldadı. Sesi suçluluktan öylesine hassaslaşmıştı ki neredeyse kırılacaktı.

“Yani bana yalan mı söyledin? Onca zaman?”

“Başka seçeneğim yoktu, Ru. Herkese yalan söyledim. Söylemek zorundaydım. Er-Lang için. Pangu için. Gençler ve yaşlılar için. Kendilerini dünyamızı aç bir canavar gibi parçalayan Roma’nın doymak bilmeyen açgözlülüğünden koruyamayan herkes için.”

Elimi tuttuğunda, söyledikleri karşısında geri çekilemeyecek kadar şaşkına dönmüştüm. Elinin sıcaklığı hem tanıdık hem rahatlatıcı hem de korkutucuydu.

“Bunu bana neden anlatıyorsun?” diye mırıldandım. “Şu anda dönüp seni Antony’ye satabilirim. Bana bunları anlatarak inşa ettiğin her şeyi riske attığının farkında mısın?”

“Farkındayım.”

“Neden o zaman?”

“Çünkü başka seçeneğim yok, Ruying. Yardımına ihtiyacım var.”

Gözlerimi kapattım. “Hedef kim?” Sormama gerek yoktu. Zaten biliyordum.

Baihu’nun yardımına ihtiyacı olduğuna göre hedef, kolayca ulaşamadığı biri olmalıydı. Hayattaki ihtiyacımız olan tek kişi.

“Antony.”

Cevabın bu olduğunu bilmeme rağmen ismini duyunca yine de irkildim. “Hayır.” Cevap çok çabuk ve kolaylıkla çıktı ağzımdan.

“Beni dinle, Ruying.”

“Onu öldürmeyeceğim.”

“Sen bizim tek umudumuzsun. Sana nasıl davrandığınızı gördüm. Sana güveniyor. Senin yanındayken gardını indiriyor ve sana kimseye vermediği bir erişim imkânı sağlıyor. Onun ölmesini istemiyorum, Ru. Sadece... daha zayıf olmasını istiyorum. Savunmasız. Bir süreliğine kontrol altında. Lütfen. Bunu benim için yapmayacaksın. Bunu Er-Lang için, Pangu için, halkımız

için yapacaksın. Meiya için. Çok geç olmadan bu çatışmanın gidişatını değiştirmeliyiz. Biz...”

Onu ittim. “Neden Antony? Neden Valentin değil? Antony, sapkın kardeşinin aksine aslında bizim tarafımızda.”

“O bir Romalı. Hiçbir Romalı bizim tarafımızda değildir. Antony’nin kapalı kapılar ardında nasıl biri olduğuyla ilgili hiçbir fikrin yok. Valentin kana susamış olabilir ama Antony de bir aziz değil. Aslında bakarsan, aksini iddia etse bile, ailesinin geri kalanı kadar tekinsiz biri o da. Sana denk olduğunuzu söylüyor ama ikiniz beraberken hep Roma dilinde konuştuğunuzu, onun sadece işine geldiğinde Panguca konuştuğunu fark etmedin mi?”

“Hayır,” diye karşılık verdim. “Antony farklı. Barış istiyor, halkımızı korumak istiyor. O iyi biri. Üstelik Antony’ye veya Valentin’e bir şey olursa, büyükbabaları bunun altında kalmaz. Savaş açar, Baihu! İstedğin bu mu?”

Sözcükler ağzımdan çıktığı anda, meselenin ne olduğunu -neden sorunları çözmek, ne pahasına olursa olsun barış getirmek isteyen prens yerine savaş çıkırtkanı prence bağlılığını ilan ettiğini- fark ettim.

Baihu’nun bakışları soğudu, yüzü ise okunaksızdı. “Savaş, soykırımdan daha iyidir. Sen de Roma hükümdarının savaş zamanı geldiğinde bizi tamamen yok etmek için strateji geliştirmediğini, halkımız antlaşmanın ve sürekli diz çökmenin barışı sağlayabileceğine dair saf bir umutla otururken büyük ordular hazırlamadığını mı sanıyorsun? Kuzenim bir korkak. Aynı şey, bu kıtayı yöneten, tanrıların soyundan geldiğini iddia eden ve onların kutsallığıyla bizi koruyacağına söz veren tüm imparatorlar için de geçerli.”

Diz çökerek yaşanan bir hayat, gerçek bir hayat değildir. Kız kardeşimin sözleri geldi aklıma. Meiya’nın zihnindeki sesini ne kadar bastırmaya çalışsam da sözleri düşüncelerime musallat oluyor, zaten yıpranmış inançlarımı didik didik ediyor ve yavaş yavaş çözülen ahlaki değerlerimi altüst ediyordu.

Netliği gördüğümde tanırdım. Baihu inatçıydı. Bir şeye inanıyorsa, son kalp atışına kadar tüm varlığıyla inanırdı.

“Bunlar kendi inançların mı yoksa Hayalet’in sana öğrettiklerini mi dışa vuruyorsun?” diye sordum.

Eğer İmparator Yongle herkesin iddia ettiği gibi bir kuklaysa, düşmanlarımızın arasına asla böyle bir casus göndermezdi. O kadar cesareti olmazdı. Bununla birlikte Baihu’nun da babasından gelen kraliyet kanına rağmen, Er-Lang İmparatorluğu’na karşı hiç sevgisi yoktu, üstelik merhum babasının adını ve ünvanlarını hak etmeyen değersiz bir sarhoş olduğunu düşünüyordu.

Eğer Baihu imparator için çalışmıyorsa, o zaman tek bir kişi için çalışıyor olabilirdi. Meiya’nın saygıyla inandığı yalanların aynalarına inanıyordu. Tüm varlığını savaş, ayaklanma ve Er-Lang’a adaleti geri getirecek bir devrim vaadi üzerine kuran adama...

Hayalet’e.

Baihu suçlamam karşısında gerildi, tıpkı avının şah damarına nişan almış, çok sıkı çekilmiş bir yay gibi, oku fırlatıp fırlatmamayı düşünüyordu.

Şüphe, çenesindeki bir kas gibi seğirdi. “Evet, benim inandığım bu. Ve evet, eğer sormaya çalıştığın buysa, Hayalet için çalışıyorum.”

Kaskatı kesildim.

Hayalet, fısıltıların ve efsanelerin adamıydı. Gizemle örtülüydü, gölgelerden ve korkudan yaratılmıştı. Demir maskenin ardındaki adamın nasıl görüldüğünü kimse bilmiyordu. Bazıları onun benim gibi olduğunu -yani afyon yüzünden her şeyini kaybetmiş bir yetim olduğunu- söylüyordu. Diğerleri ise onun kraliyet soyundan gelen bir adam, ülkesi için ölmeye hazır bir asker olduğunu. Bir başka grup da onun bir provokatör olduğunu, kaos yaratmak ve kâr elde etmek için isyan ettiğini söylüyordu.

Baihu, Hayalet’in sözlerine kanmasını bekleyeceğim son kişiydi. Benim gözümde Hayalet, kargaşayı kendi çıkarına

kullanan açgözlü bir adamdan başka bir şey değildi. Askerleri ve destekçileri öfke ve sahte vaatlerle bir araya getiren bir manipülatördü. Tıpkı Romalılar gibi bir parazitti.

Felaketlerde statü peşinde koşan, güç düşkünü bir fırsatçıydı.

Baihu bir adım öne çıktı.

Ben bir adım geri çekildim.

O anda, çocukken hiç yapmadığı kadar yakınımnda tepeme dikildi. Yakından bakınca ne kadar uzun olduğunu, biçimli kaslarının takım elbisesini nasıl gerdiğini fark ettim. Kirpiklerinin koyuluğunu. Keskin çenesi ve sert hatlarıyla tepemde dikilen adam, çocukluk anılarımdaki melek çocuk değildi artık.

Sıkıca Ölüm'e tutundum. Baihu bana asla zarar vermezdi ama bana bakışında bir tehlike, sabit tempolu nefes alışında bir şiddet vardı.

"Savaş biz istesek de istemesek de gelecek. Eğer ilk hamleyi biz yapmazsak, Romalılar istilaya hazırlandıklarında çok geç olacak."

"Hayır. Eğer Antony tahta geçerse..."

"Anthony'nin iyi olduğunu iddia edeceğin yalanlarla beni etkilemeye çalışma." Baihu'nun kaşları çatıldı. "Antony de kardeşi kadar, büyükbabası kadar gaddar biri. Seni tanıyorum, Ruying. Onun yalanlarını görecektir kadar zekisin ama yine de yalanlarının seni uyutmasına izin vermişsin çünkü gerçeklerden korkuyorsun. Çünkü tüm bunları kendin için yaptığını kabul etmekten çok korkuyorsun."

Doğrudum, bakışlarımı onunkilerle buluşturdum. Çenem eğikti ve gözlerim, korktuğumu göstermeyecek kadar sertti. Ve bu ofisin içinde ilk kez bu doğrudum.

Korkmuyordum.

Ölümün renkleri ellerimi boyadı. Baihu'yu, çocukluk arkadaşımı, bir zamanlar sevdiğim -farklı bir zamanda farklı insanlar olsaydık yine sevebileceğim- adamı öldürmeyi isteseydim, bunu yapmak kolay olurdu.

“Öyleysem ne olmuş? Yaşamak istemekte, sevdiklerim için daha iyi bir hayat istemekte hiçbir hata yok, bunun günahı yok.”

“Bu koruma karşılığında, Antony’nin sunarak seni şımarttığı tüm o lüksler karşılığında, soğukkanlılıkla halkımızdan insanları katlediyorsan, bunun günahı var. Güvenini kazanması zor olmadı, değil mi? Tek yapması gereken seni iltihap kapmış bir yarayla bir hücreye tıkmak, sonra kendini yücelterek bir kurtarıcı gibi yanına gelmek oldu. Kendini kurtarıcı gibi göstermeye bayılır. Onların dünyasının masallarından çıkan ve seni gölgelerde gizlenen tüm canavarlardan korumak için gelen bir prens. Bu arada sen, en tehlikeli canavarın yanında olduğunu bilmezsin çünkü o, dünyanın genel olarak acımasız ruhları tasvir ettiği gibi iğrenç veya korkutucu değildir. Hayır. O güzel. Tüm o uzun uzun bakışları ve hayranlık dolu fısıltıları bir ninni gibi kırılgan egonu yatıştırıyor çünkü o sözleri daha önce sana kimse söylemedi. Çünkü kendini seilmeyi hak etmediğine ikna etmiştin. Öz güvenin o kadar düşük mü ki düşman prensin sadece sende başka hiç kimsenin göremediği bir şeyi gördüğünü düşündüğün için seni etkilemesine izin veriyorsun? Kendinden bu kadar mı nefret ediyorsun, Ruying?”

Kalbim bir anlığına durdu. Baihu’nun sözleri, sırtıma dökülen bir koca buz gibiydi. 一针见血. *Kanı görmek için iğnenin bir kez batması yeterliydi.* Baihu beni çok uzun zamandır tanıyordu, beni çok iyi anlıyordu.

O da bana kimsenin yapamayacağı şekilde nasıl zarar verebileceğini biliyordu, tıpkı kız kardeşim gibi.

“Ben senin askerin değilim, Baihu,” dedim, ağzımdan çıkarabildiğim tek sözcükler bunlardı.

“Geçen üç yılda bana ettiğin hakaretleri unuttun mu? Bana hain olduğum için nasıl savaş açtığını? Şimdi imparatorluğumuzun sana ihtiyacı varken, kendi halkın yerine düşmanlarımızı mı seçiyorsun?” diye bağırırken, göğsü öylesine hızlı bir şekilde soluk alıp veriyordu ki kırılıverecek diye düşündüm.

Üzgündü, öfkeliydi ve buna hakkı vardı.

Suçlamalarının hepsi doğruydu, her kelimesi göğsüme saplanan, etimi ve kemiklerimi parçalayan birer bıçaktı. Acının her zerresini hak ediyordum.

Baihu özgürlük adına yalan söylerken, benim ihanetlerim gerçektir. Suçlarım affedilemezdi. Kefaretini asla ödeyemeyeceğim günahlardı.

Bunu biliyordum.

Bunu, o kafesten çıktığım ve Antony'nin elini tuttuğum andan beri beliyordum. Kendimi başka tarafa bakmaya ve aksine ikna etmeye zorlayabilirdim ama hiç kimse gerçeğin önüne geçemezdi.

"Tüm bunlar ne için?" diye devam etti. "Kız kardeşin ve büyükkannen için mi? Dünyaya karşı iki hayat, öyle mi?"

"O iki hayat, benim dünyam," diye çıkıştım. "Tanrılar bizi tamamen terk ettiler, Baihu. Kahramanlar ölür ama korkaklar yaşar. Ve ben yaşamaya niyetliyim."

Soydaşlarımın kanı, ruhumun kanıydı. Onların hayatta kalması, benim hayatta kalmamla aynıydı. Ölüm'ün büyüğü qı'mın son parçalarını alıp götürdüğünde ve bu ölümlü âlemdeki vaktim sona erdiğinde, kız kardeşimin ve büyükkannemin anılarında yaşamaya devam edecektim.

Bu yeterli olurdu.

Baihu gülerek başını iki yana salladı. "Antony'nin nasıl biri olduğu konusunda hiçbir fikrin yok, değil mi? Ne yaptığı konusunda? O ve onun bilim insanların halkımıza neler yaptığı konusunda?"

"Haklısın. Neler yaptığını, ayrıntılarını bilmiyorum. Ve açıkçası umursamıyorum da. Bu benim yolum, benim mezarım, benim kararım. Antony'ye inanıyorum. Er-Lang hayatta kalmak istiyorsa, Antony'nin de hayatta kalması gerektiğine inanıyorum. Onun bizim tarafımızda olmasına ihtiyacımız var. Ayrıca sevdiklerimin güvende olması için de ona ihtiyacım var."

“Hayalet de aileni koruyabilir,” dedi Baihu. “Antony senin tek seçeneğin değil.”

Güldüm. “Öyle mi? Yaptığı tüm o muhteşem şeylerden sonra, o savaş çıkırtkanı psikopata güveneceğimi mi sanıyorsun? Meiya’yı afyon kullanmaya ikna eden onun vaazlarıydı. Her şey onunla başladı. Tüm acım, sıkıntım ve geceleri beni uyutmayan korkularım, kız kardeşimi bir bağımlı hâline getirdiğinde başladı. Kız kardeşim bağımlı olduğunda ne olacaktı? Daha güçlü mü? Kız kardeşimin hayatını onun için riske mi atacağım, senin yaptığın gibi? Kız kardeşimin ölmesine izin vermeyeceğim ben. Sevdiklerime *bir şey* olmasına izin vereceğime, kendi kalbimi sökerim. Hayalet onları koruyamaz. İnananların arkasına saklanarak kendini bile zar zor koruyabiliyor. Antony istese Hayalet’i bulup bir böceği ezer gibi kolayca öldürebilir.”

“Bütün bunları Hayalet başlatmadı,” diye fısıldadı Baihu. “Roma başlattı. Halkımıza afyon satarak, gökyüzünü yırtıp cehennem on sekizinci katından gelen iblisler gibi hayatlarımızı istila ederek başlattı!”

İç çekip pencereden dışarı, aşağıdaki hareketli sokaklara, her zaman evim dediğim şehrin kiremitli çatılarına baktım. Rüya-
larımda tarihi ve insanlarıyla birlikte küle dönmüş olarak gör-
düğüm şehre.

“Ya Hayalet kaybederse?” diye sordum. “Ya tarihin yanlış tarafındaysan ve Roma illa ki bu savaşı kazanacaksa? O zaman ne olacak?”

“Özgürlüğün uğruna savaşmaya değmeyeceğini mi düşünüyorsun, Ruying?”

“Benim gördüklerimi görmedin, Baihu. Özgürlük ancak bir savaşma şansımız varsa uğruna savaşmaya değerdir. Aksi takdirde, umutsuz bir hayalin peşindeki anlamsız bir fedakârlık olur. Hepimiz yirmi yıl önceki o bir günlük savaşın hikâyelerini, Roma’nın bizi ne kadar kolay yendiğini duyduk. O zamandan beri hiçbir şey değişmedi. İsyana kalkışmak isterseniz,

kazanamayacağımız bir savaş başlatırsınız. Ben, hayatta kalmak için kazanan tarafta durmalıyım. Kazanacak taraf Roma ise, üzgünüm. Sana yardım edemem. Ama seni ihbar da etmeyeceğim. Sana gösterebileceğim tek merhamet bu.”

“Sadece onun tarafında olduğun için Anthony’ye merhamet etmeyeceğim.”

“Elinden gelini ardına koyma, Baihu. Sadece şunu unutma, eğer Antony’ye zarar vermekte kararlıysan, o zaman ikimiz bundan sonra düşman olmak zorunda kalacağız.”

“Onda ne buluyorsun, Ruying? Gerçekten bildiğin her şeye sırtını dönmeye değer mi?”

“O buna değmez ama fikirleri, hayalleri buna değer. Barış buna değer.”

Ailemin hayatta kalması buna değer.

“O kötü biri, Ru!”

“Hepimiz kötüyüz, Baihu,” diye itiraz ettim. “Hepimiz hayatta kalmak için yapmamız gerekeni yapıyoruz.”

Bunun üzerine Baihu’nun azalan öfkesi, yerini hayal kırıklığına bıraktı. Acısı, benim için de onun için olduğu kadar acı vericiydi.

Sonunda, bir zamanlar beni asla böyle görmeyeceğine söz verdiği canavara dönüşmüştüm. “Antony’nin senden gerçekten hoşlandığını mı düşünüyorsun? Söylediği baştan çıkarıcı şeyler, şakıdığı övgüler konusunda samimi olabilir ama günün sonunda sen onun için sadece bir oyuncaksın. Antony, onu tanıdığımdan beri böyle. Merakını uyandıran parlak, güzel şeyleri sever. Sana karşı hisleri de hemen hemen aynı. Sen birçok şeysin, Ruying, ama aptal değilsin. O seni sevmiyor. Onun gibi bir adam asla seni sevmeyecek.”

“Hoşça kal, Baihu.”

“Düelloyu geçemeyen insanlara ne olduğunu hiç merak ettin mi? Bizim insanlarımıza neler yaptıklarını biliyor musun?”

“Bilmiyorum. Ve açıkçası umursamıyorum da.”

“Tamam. Git. Prensine geri dön. Kendine yalan söylemeye devam et. Ama şunu unutma, Ruying: Eğer bizimle değilsen, o zaman bizim karşımızdasındır. Ve tarihin yanlış tarafında olan sensin.”

BÖLÜM 32

Cüneş doğdu ve battı. Günler sonra, tam vaktinde, şehirleri bütünüyle yutacak kadar büyük bir Roma savaş gemisiyle Donghai'ye doğru yola çıktık. Gemi, dalgaları sateni kesen bir bıçak gibi deliyordu. Rüzgâr, sanki okyanus bu canavarı sularından uzaklaştırmak istiyormuşçasına, geminin devasa metal gövdesine acımasızca ve şiddetle çarpıyordu.

Bu, başka bir gemi olsaydı, okyanus bizi ters çevirip her şeyi fıskıran suyla doldurarak çoktan başarılı olabilirdi. Ancak Roma gemileri bilimin inşa ettiği motorlarla çalışıyordu. Rüzgâra ve fırtınaya boyun eğmezdi. Okyanus tüm gücüyle mücadele etse de Roma gemisi hedefine ulaşana dek kirletmeye ve yok etmeye devam ederdi.

Rüzgâr saçlarımın arasından hızla geçerek giysilerime çarptı. Gemi, Donghai şehrine gitgide yaklaşırken demir korkuluklara sıkıca tutundum. Sihai İmparatorluğu'nun başkenti, amansız maviliklerin ipeksi gelgiti boyunca dağılmış, gümüş plajlarla çevrili, yeşim yeşili ormanlarla dolu bir dizi adadan oluşuyordu. Kırılmalı kuyruklu binalar ve sekizgen kuleler, rustik kırmızı ve antik altın tonlarında canlı bir şekilde gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Şehrin ötesinde, dağların soluk gölgeleri devler gibi gibiydi. Yükseklikleri öylesine muhteşemdi ki kendilerine tapanları koruyan sessiz tanrılar gibi gökyüzüne ve bulutlara karşı eriyorlardı.

Bin yıl önce, Qin İmparatorluğu'nu ortadan kaldıran Büyük Savaş'tan sonra Sihai halkı, kıta için, Xianlılar için, özgürlük için yaptıkları nihai fedakârlıkları anmak için tanrıların resimlerini ve savaş sırasında ölen her erkeğin adını bu dağ yüzlerine kazıdı.

Tarih boyunca, çok fazla kişi büyü ile doğanların hayatlarını şekillendirmeye, bizi kendi bencil amaçları uğruna yıkım ve fedakârlığa zorlamaya çalışmıştı.

Roma'nın şu anda yaptığından çok da farklı değildi.

Fakat bu sefer bizi kurtarmaya gelen tanrılar yoktu.

Baihu'yla yaptığım konuşma hâlâ kafamda yankılanıyordu. Ya elimizdeki her şeye mal olacak olsa da ayağa kalıp savaşmamız gerektiği konusunda haklıysa? Ya doğruyu söylüyorsa, tüm o büyük hayallerinin altında Antony de diğerleri kadar canavarca davranıyorsa?

Antony, Pangu kanından değildi. Bu toprakları umursamıyordu. Bize karşı, merhum babasının isteklerine duyduğu derin saygının ötesinde hiçbir sadakati yoktu. Kolayca fikrini değiştirebilirdi.

Güç için bize sırtını dönerdi.

O portal açık olduğu sürece, Romalılar burada oldukları sürece, Er-Lang daima dizlerinin üzerinde yaşayacaktı ve belki bir gün, tüm kıta bizim gibi diz çöküp ağlayacaktı.

Ve tüm bunlardan sonra, bir gün Pangu'nun tüm izleri topraklardan silinebilir ve bunların yerini yüksek Roma binaları, Roma sokakları ve Roma sesleri alabilirdi.

Şüphelerimi yok saymaya çalışarak gözlerimi kapattım. Er-Lang'ın kanının ellerimi kapladığı hastalıklı görüntüleri, tanrıların çoktan geçmişin gazabının gökyüzünü bulutlandırması, günahlarımın tarihe ve şiirlere karışması, adımın binlerce yıldır alay konusu olması gibi düşünceleri zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım.

Canavar... Onların işkence dolu ilahilerini duydum, zihnime kazınmış bir sesti bu. *Canavar. Canavar. Canavar...*

“Ne düşünüyorsun bakalım?” Antony’nin arkamdan yaklaşırken sert rüzgârlara karşı sıcak olan ve boynumdan aşağısını karıncalandıran nefesiyle irkildim.

Gemiye işaret ederek, “Bilimin büyüsunü düşünüyorum,” diye yalan söyleyiverdim kolaylıkla. “Halkınız başka hangi imkânsız şeyleri başarabilir? Perdenin senin tarafında başka hangi mucizeler var?”

Ve hepsinden daha korkutucu olansa bizden sakladıkları başka neler vardı? O savaş odasını, uçakların, füzelerin ve şehirleri bir kalp atışında yerle bir edebilecek bombaların videolarını düşünmemeye çalıştım. Bunlar bir kâbustan görüntülerdi. Altımızdaki iblislerden çaldıkları cehennemden bir görüntü olduğuna emindim.

“Bilim söz konusuysa hiçbir şey imkânsız değildir,” diye cevapladı Antony.

“Bir zamanlar benim halkım da büyü için hiçbir şeyin imkânsız olmadığını düşünürdü. Ama senin halkın bizi yanılttı.”

天外有天. *Gökyüzünün dışında bir gökyüzü, bizimkinin dışında bir dünya var.* Büyüler ne kadar güçlü, ne kadar kudretli ve ne kadar mucizevi olursa olsun, güçlerimiz Roma ve Roma’nın bilimi ile çarpıştığında onlar bizi eziyorlardı. Bileğimdeki bileziklere dokundum. Artık uğuldamıyordu ama bir çizgiyi aşarsam, Antony’yi hoşuna gitmeyen bir şekilde kışkırtırsam, bir kez daha düğmeye basıp büyümü yine çalar mıydı benden?

Gerçek bir savaş patlak verirse Er-Lang’ın bir şansı olur muydu yoksa daha başından mı kaybedip mahvolmuştuk?

“Al, bu seni ısıtır.” Antony bana sütlü kahverengi sıvı dolu porselen bir kupa uzattı. “Sıcak çikolata. Dene bak, bence begeneceksin,” dedi. “Babam hayattayken, hava kötü olduğunda, ki hava bizim dünyamızda sık sık kötü olurdu, bundan içerdik. Özellikle de kutuptaki buzullar erimeye başladıktan sonra.”

Neden bahsettiğini bilmiyordum ama içecekten bir yudum aldım. Gerçekten de adına sadık bir şekilde içecek sıcak ve

tatlıydı. Daha önce hiç çikolata tatmamıştım -çikolata, zengin afyon satıcıları ve kraliyet ailesi dışında kimsenin alamayacağı kadar pahalı bir Roma lezzetiydi- ama eğer bu içecek, gerçek bir şeye işaret ediyorsa hoşuma gidebilirdi.

“Ne düşünüyorsun?”

“Meiya burada olsaydı bunu severdi.” Bir yudum daha almaya zorladım kendimi. Meiya burada, benimle birlikte bu içeceğin tadını çıkaramıyorsa o zaman ben de çıkaramazdım. Çocukken her şeyi paylaşırdık. Koyu bir kan bağıyla bağlı ikizlerdik. Bu değişmezdi. Yaklaşan bir savaşın farklı taraflarında olsak bile hiçbir şey bizi ayıramazdı.

En azından benim için.

“Peki, plan ne?” diye sordum, bu konuşmanın kaçınılmaz olduğunu bilerek. “Hedef kim?”

“Vardığımızda, büyükbabam adına anlaşmayı imzalamak için dikkatli davranan bir prens rolünü oynayacağım, sen de benim muhafızım rolünü oynayacaksın.” Biraz daha yaklaşıp sert bakışları ile beni olduğum yere sabitledi. “Sonra, anlaşma imzalandıktan sonra, benim için Sihai İmparatoru’nu öldürmeni istiyorum. Ve bu ölümü doğal bir ölümmüş gibi göstereceksin.”

Gözlerimi kırıştırdım. Sihai İmparatoru mu? “Ciddi olmazsın? Anlaşmayı imzalıyorsa, Roma’nın müttefiki olacak. Neden onun ölmesini istiyorsun ki?”

“Benim de kendimce nedenlerim var.”

“Ama o bir imparator!”

“Bir imparator da tıpkı diğerleri gibi sadece bir insandır, Ru-ying.”

“Hayır. Roma’da işler nasıldır, bilmiyorum ama Pangu’da, kraliyet kanından birini öldürmek kutsala saygısızlıktır. Sihai İmparatoru dört okyanusu yönetir. O, Pangu’nun en eski tanrıları olan ejderhaların soyundan gelir!”

Antony’nin dudakları sanki sözlerim bir şakaymış gibi seğirdi.

“Benim atalarım da kendilerinin tanrıların soyundan geldiğini iddia ediyorlardı. Jüpiter, Neptün ve Plüton’un. Zeus, Poseidon ve Hades’in. Tanrılarımızın birçok adı ve çeşidi vardı. Efsanelerimize göre birçok çocukları vardı ama bizim kan bağlarımızda bir büyü yok. Ben ölümlüyüm, atalarım da öyleydi. Tanrıların soyundan geldiğini söyleyenlerin hepsi gerçeği söylemiyor, Ruying.”

Öfkem kabardı. Ellerim, tırnaklarım derime saplanıp kanlı yarım ay izleri bırakana dek sımsıkı birer yumruk oldu. “Sen efsanelerinize inanmıyor olabilirsin ama ben bizim efsanelerimize inanıyorum. Sizin damarlarınızda büyü akıyor olabilir ama benimkinde akıyor. Bana kalırsa, Sihai İmparatoru büyük ejderhanın soyundan geliyor. O, beni yok etmem için yanına gönderdiğin diğer adamlara benzemez!”

Antony’nin bakışları ufka sabitlenmişti, inceden başını salladı. “Pangu’nun tarih kitaplarını okudum ama hepsi de daha çok masala benziyor. Sihai İmparatorluğu’nun bir zamanlar karanlıkları ve denizleri yöneten, sonra da akıllalmaz güçlerini bırakıp ölümlü bedenlere bürünen ejderhaların torunları olduğuna gerçekten inanıyor musun?”

“Ejderha bedenlerinden, bizi kıskandıkları için vazgeçtiler.”

Tanrılar, şiddetli alev patlamaları gibi kısacık hayatlarımızla, bir an buradayken bir an sonra yok olan, kolayca yok olan ve kolayca unutilan bizleri neden kıskansın ki? Bizler, tarihin uçsuz bucaksız kumsalında fark edilemeyen birer kum tanesi kadar önemsiz değil miyiz? Gerçek gibi örülmüş bir kurguyuz. Büyü gücü, henüz kavrayamadığımız bir bilim biçimi. Sendeki gibi yetenekler muhtemelen genetik evrimin bir sonucu, tıpkı Xianlingleri, Qin İmparatoru’ndan kurtaran savaşçıların yetenekleri gibi. Ölümlüler, kendilerinden daha büyük bir şeye inanmak isteyenlerden destek toplamak için ölümlü bedenlerde yeniden can bulmuş tanrılar gibi davranıyorlar.”

Yarı sıkıttığım dişlerimin arasından, “Sihai İmparatoru’nun ölmesini neden istiyorsun?” diye sordum sakince. İçim onun suçlamalarından, her şeyi çok biliyormuş gibi konuşan tonundan, dünyamı, tanrılarımı, tarihimi, büyümü bana açıklamaya çalışmasından dolayı yanıyordu. Sanki ben hiçbir şey bilmiyormuşum gibi açıklamalarından. Sanki ben eğitilmesi gereken bir çocukmuşum gibi davranmasından.

Onun inançlarını hiç sorgulamamıştım. Peki, ona benim inançlarımı sorgulama hakkını veren kimdi?

Uzunca bir nefes aldıktan sonra, “İmparator seninle anlaşma imzalayacak,” diye ekledim. “Bu, onu senin müttefikin yapar. Onu canlı olarak istemelisin, ölü olarak değil.”

Antony sessizleşti, okyanus rüzgârıyla dağılan bukleleri dışında oyulmuş mermerden bir heykel gibi hareketsizdi. Planlarına şüphe düşürmenin benim görevim olmadığını fazlasıyla açık bir şekilde belirtmişti.

Yine de benim üzerimde, bu topraklar üzerinde nasıl bir güce sahip olduğu önemli olmamalıydı. Halkımın kültürü, tarihi, inançları, kimliklerimizi şekillendiren, sahiplenebileceğimiz, eleştirebileceğimiz, istediğimiz gibi yorumlayabileceğimiz hikâyeler bize aitti.

Ona ait değil.

Hiçbir zaman da ona ait olmayacaktı.

Uzun bir sessizlik oldu.

Antony, ona hislerimi söylediğimde nadiren sinirlenirdi. Aslına bakılırsa, ona karşı geldiğimde, bana bakışında hep bir ışıltı olurdu. Korkudan ona istediği şeyi söyleyen biri yerine dürüstlüğü gösteren biri olmam fikri hoşuna giderdi.

Ama bu günlerde kıyıdan, evden, olduğum kişiden uzaklaştıkça ayaklarımın altındaki ince buzdan korkuyordum. Bir gün, fazla ileri gidip onun hoşuna gitmeyecek bir şey söyler miydim acaba?

“İmparator, şu âna kadar öldürdüğün diğer adamlardan ne kadar farklı?” diye düşüncesini söyledi Antony.

“Tanrıların soyundan birini öldürürsek cehenneme gideriz.”

Bir kaşını kaldırdı. Gözleri benimkilerle buluştu. Aramızdaki ince çizgiyi aştıktan sonra beklediğim gibi sabırsız bir küstahlıkla bakmıyordu artık gözleri. Bunun yerine, bu günlerde çok sık olduğu gibi şefkatliydi, kalbimi sızlatan bir şefkatle bakıyordu bana.

Çünkü hisleri böyle anlarda elle tutulur gibi gerçek görünüyordu. İstesem uzanıp elde edebileceğim bir şey gibi.

Bana tek bir bakış atsa karnım düğümleniyor ve kalbim savaş davulları gibi çarpıyordu.

Neredeyse göğüslerimiz birbirine değene kadar yaklaştı.

Ona dokunmak, öne eğilip beni öpüp öpmeyeceğini görmek istiyordum. Bu şefkatin sadece düşüncelerimde var olan bir şey mi yoksa gerçek mi olduğunu görmek istiyordum.

Ya Baihu haklıysa ve Antony sadece benden, güçlerimden dolayı etkilenmişse?

Ya Baihu’nun söylediği kadar zavallı biriysem? Bana nazik şeyler fısıldayan ilk adama yapışıyor, onun nazik sözlerini gerçek sevgi sanıyor, beni anladığını düşünüyorsam?

Antony’nin anlattığı gibi iyi biri olduğuna inanmak istiyordum. Ama ya öyle değilse?

“Bunların, hanedanların iktidarını korumak için uydurulmuş yalanlar olduğundan eminim. Akıllıca bir yalan ama yine de yalan,” diye fısıldadı yavaşça, hâlâ bana çok yakındı. “Ama doğru olsa bile ne olmuş ki? Bunun için cehenneme gidersek en azından birlikte gideceğiz. Yaptığımız onca şeyden sonra, ikimiz zaten cehenneme gitmeyecek miyiz? Defterde biraz daha kan olmasından ne çıkar?”

Bakışlarımı kaçırırken bir adım geri çekildim. “En azından nedenini söyle.”

“Nedeni söylemek anlaşmamızın bir parçası değil.” Sözlerinde hâlâ eğlenen bir ton vardı ama aradaki buzun giderek incel-diğini hissediyordum.

“Ben...”

“Kim olduğunu hatırla, Ruying,” dedi sonunda. “Ben sana hesap vermem.”

“Kemiklerimden bir ürperti geçti, soğukluk içimi sardı. Aynı şu an gibi, ne kadar nazik görünürse görünsün, Antony Augustus’un ve benim iki farklı dünya kadar ayrı olduğumuzu hatırladım.

Asla eşit olamayacaktık.

Belki de Baihu haklıydı. Antony’nin neler yapabileceğiyle ilgili hiçbir fikrim yoktu ve onun öfkesini veya kontrol edeme-yeyeğim bir alevi harlamak aptallık olurdu.

Güneş gibi. Ne kadar yaklaşırsam beni o kadar çabuk yakar.

“Ben... üzgünüm.” Neden bahsettiğimden emin olamadı-ęım yatıştırıcı bir özür diledim.

“Ben de senin tarihin ve geleneklerinle ilgili söylediklerim için üzgünüm.” İç çekip başını iki yana salladı. “Ve impara-torun neden ölmesi gerektiğine gelince... benim de sırlarım var, Ruying. Bir prens olarak bu, işimin bir parçası. Umarım bir gün bunlardan birkaçını seninle paylaşabilirim.”

Ben de.

“Peki, ne diyorsun? Bana yardım edecek misin?”

“Başka seçeneğim var mı?”

“Her zaman bir seçeneğin vardır.”

Diğer birçok şeye inanmak istediğim gibi buna da inanmak istiyordum. “Benim yapmam şart mı?”

“Bir yedek planım var ama senin yapmanı istiyorum. Her şeyin sorunsuz olması için, Sihai’nin elinde kanıt olmaması veya barışın şiddette dönüşmemesi için bunu sen yapmalısın.”

Biraz durakladım. “Bunu düşüneceğim.”

Antony haklı olabilirdi. Bu hikâyeler sadece efsanelerden ibaret, gerçek gibi görünen geniş kurgulardı. Üstelik gerçek olsalar bile ben zaten cehenneme gidecektim. Antony'nin de dediği gibi, bu noktada bir tane fazla can almanın ne farkı olacaktı?

Okyanusta bir damlaydı.

Ellerim öylesine kırmızıydı ki bir imparatorun kanını, yeni yılda öldürdüğüm o bürokratın kanından, cam kafesteki genç adamdan veya zalim şakası hayatına mal olan Hushan'dan artık ayırt edemezdim.

Ellerimi kapatıp açtım. Ölüm'ün daha fazlasını almaya, daha fazlasını istemeye yönelik, doymak bilmez fısıltılarını susturmak, anıları kafamdan atmaya çalıştığımda bir alışkanlığa dönüşen istemsiz bir seğirmeydi bu. Akciğerlerimde tuttuğum bir nefes gibiydi. Dönüp uzaklaşmak üzereydim ki Antony ellerimi kendi elleriyle kapattı ve dudaklarına götürdü, soğuk te-nime sıcak nefesini üfledi. Elleri benimkileri kavradığında dokunuşu yumuşak ve sıcaktı. Ben de ona biraz daha yaklaşmayı, sıcaklığının kollarıma tırmanmasını, beni bir kış günündeki sıcak bir banyo gibi sarmasını istiyordum.

Ölüm öylesine rahatsız edici bir baştan çıkarılıştı. “Üşüyor-san sana eldiven alayım,” dedi. Sözcükleri sadece benim içindi, sessiz ve şefkatliydi.

Göğsümde yine o ağrı vardı. Ellerimi neredeyse pişmanlıkla ellerinden çektim. Baihu'nun alaylarını ve Meiya'nın öfkesini hâlâ kafamın arkasından bir yerlerden duyabiliyordum. Sonunda artık kendimi düşünemez hâle gelene kadar her bir yönden bana doğru geliyorlardı.

“Birini öldürdükten sonra kan kustuğunu duydum,” dedi Antony. “İyi misin?”

“İyiyim,” diye mırıldandım. “Büyünün bedeli. Her cinayetten sonra değil ama ara sıra oluyor.”

“Hiç olmamalı. İmparatorlarının anlattığı o hikâyeler, çocukları kandırmak için uydurulmuş söylentiler ve yalanlar.

Bizim halkımız sizin üzerinizde deneyler yaptı. Büyü, sana verdiği zararı vermemeli. Böyle bir şey olmamalı...”

Etrafımda yakıcı bakışlarını hissettiğimde bile ona bakmadan, “Büyü, herkesten farklı şekillerde bir şeyler alıp götürür,” diye fısıldadım.

Antony başını iki yana salladı. Söylemek istediği daha çok şey vardı ama bir şey onu geri tutuyordu. “Bu doğruysa o zaman bunu yavaşlatmanın, tamamen durdurmanın bir yolunu bulacağım.”

“Xianlinglerin yaşayıp yaşamayacakları bize bağlı değil. Hayatlarımızı belirleyen Kader’dir, cennetin iradesidir. Biliminizle tanrı rolü oynayamazsınız. Bu şekilde olmaz. Beni ölümlü âleme bağlayan qi’yi tüketerek hayatımın kısa sürmesine neden olabiliyim ama hayatımı uzatamam. Hayatın emirleri vardır, bu da onlardan biri.”

Çenesindeki bir kas sanki benimle tartışmak istiyormuş gibi seğirdi. Fikirlerimiz, düşüncelerimiz ve inançlarımız çatıştığında sıklıkla olan bir şeydi bu. “Sana hiçbir zarar gelmeyecek,” dedi, biraz durakladıktan sonra. “Ben senin koruyucun olduğum sürece hiçbir şey -kader de gizemli tanrıların da- seni benden alamaz.”

Bunu söyledikten sonra bir adım geri çekilip uzaklaştı.

O gittikten sonra gözlerimi okyanusa çevirip Meiya’yı, büyü-kannemi, Taohua’yı düşündüm. Jing şehrini, Er-Lang halkını.

Kanımın kanını. Ruhumun kanını.

Yollarımız en son kesiştiğinde kız kardeşimin gözlerindeki utancı. İnancı yüzünden dünyanın onu hain olarak lanetlemesini göze alan Baihu’yu.

Ben neye inanıyordum?

Büyükannemin sesini duydum: *Doğru olanı yap*. O benim iyi olmamı, olabileceğim en iyi versiyonum olmamı isterdi. Ben de iyi olmak, doğru olanı yapmak istiyordum.

Onları gururlandırmak istiyordum.

Ama...

BÖLÜM 33

Limanda bir tören alayı bizi karşılamak için bekliyordu. İmparatoru altın rengi ejderha cübbesinden ve imparatorun en büyük oğlu, aynı zamanda da varisi olan Sihai Feng'i, büyükanneimin bana uzun zaman önce gösterdiği resimlerden tanıdım.

Koyu bukleler, pürüzsüz güneş yanığı bir ten ve dört okyanusun renklerindeki çarpıcı mavi gözler. Sihai Feng, resimlerindeki kadar yakışıklıydı. Bir zamanlar, tüm evlenmemiş kızların ebeveynlerinin ve koruyucularının hayaliydi. Ama ona on bin kız teklif edilmişse on bini de reddedilmişti. Rüyaların prensi, kendisine teklif edilen kızlara en ufak bir ilgi göstermemişti.

“Majesteleri.” İmparator, Antony’yi Roma dilinde selamladı. Ardından Roma geleneklerine göre sıkı bir el sıkışma gerçekleşti. İmparator ve varisinin gülümsemeleri sıcaktı, gözleri ise sırtımızdan yukarı doğru esen rüzgârlar kadar buz gibiydi.

Dikkatli savaşçıların gözleri.

Yine de, Antony’yi açık kollarla ve cömert iltifatlarla kaşıladılar ancak Roma Prensi’nin ne planladığından habersizlerdi.

“请, *lütfe*,” dedi imparator, bekleyen araba filosunu işaret ederek. “Seyahatten dolayı bitkin düşmüş olmalısınız. Siyasetten sonra bahsedebiliriz. Önce sizi ve arkadaşlarınızı saraya yerleştirelim.”

İmparatorun kendisini öldürmek isteyen bir adama böyle bir nezaketle yaklaşmasını izlemek, ejderha soyundan gelen birinin Antony'ye alçakgönüllü bir hizmetkâr gibi başını eğmesine tanık olmak içimi acıttı.

Dünyamızın kraliyet ailesi mensuplarının bile Roma için onurlarını düşürmelerinin geleceğimiz için anlamı neydi?

Bir anlığına insanların Hayalet'in arkasında neden toplandıklarını, Baihu'nun devrim hayali için hayatını neden riske attığını, Meiya'nın neden posterler çizdiğini ve titrek bir umut için gece yarısı neden gizlice dışarı çıktığını anladım.

Belki de Baihu haklıydı.

Belki de ben bu mücadelenin yanlış tarafındaydım. Gözlerimin arkasında baskı yaratan ve gözümü kırıpıştırana kadar gözümün önünden gitmeyen bir düşünce vardı.

Antony, imparator ve Prens Feng, muhafızların eşliğinde bir at arabasındalardı. Ben Antony'nin hemen sağ tarafından yürüyerek eşlik ediyordum. Bir güç pozisyonuydu bu. Antony'ye bu kadar yakın olmak, kaos çıkması durumunda son savunma hattı olarak bana güvenebileceği anlamına geliyordu.

Üçü arabanın içinde konuşuyorlardı ama ben tek kelime bile duyamıyordum. Bir yerlerde biri Xianling sohbetlerini büyüyle gizliyor olmalıydı.

Tam bakışlarımı çevirmek üzereydim ki imparatorun gözleri benimkilerle buluştu. Denizin derinlikleri gibi koyu mavinin nezaketle birleşimi gibi olan gözleri... Bana küçük bir gülümseme sunduğunda, içimde bir şey eriyip aktı ve bende de gülümseme isteği yarattı.

Ben doğmadan önce ölen büyükbabamı hiç tanımamıştım ama büyükannemin hikâyeleri sayesinde onu tanıyormuşum gibi hissediyordum. Çok genç yaşta ölen, kemikleri zayıfladığında ve vücudu onur madalyaları gibi taşıdığı yara izleriyle dolu bir örtüye dönüştüğünde bile savaştan çekilmeyecek kadar gururlu bir savaşçıydı.

Onun ölümüne neden olan savaşıla ilgili pek az şey anlatılmıştı. Halkım sadece tek bir gün süren aşağılayıcı isyandan ya da Romalıların o gün serbest bıraktığı ve -hayatta kalacak kadar şanslı olan- sayısız insanda kalıcı hasar bırakarak onları travmatize eden cehennem ateşinden bahsetmek istemezdi.

O gün, birçok kişinin bir zamanlar diz çöktüğümüz tüm sözde tanrıların bizi terk ettiğini fark ettiği gündü.

Çocukken, Meiya ve ben, büyükbabamın hayatını feda ederek koruduğu insanlar gibi yaşlanma şansı yakalasaydı nasıl bir adam olacağını hayal etmekten hoşlanırdık.

Onun, Sihai'nin İmparatoru'na benzeyeceğini düşünmek hoşuma giderdi. Nazik gözler ve nazik gülümsemeler... Güçlü adamlarda çok nadir görülen bir özellik. Büyükanneimin hikâyelerinden, büyükbabamın nazik olduğu kadar zalim olduğunu da biliyordum. Hırsları konusunda acımasızdı, savaştan savaşa zafer kazanabildiği sürece adamlarını umursamazca feda ederdi.

Az sayıda kişiyi, çoğunluk için feda etme becerisiydi bu.

Belki de o ve ben, itiraf etmeyi istediğimden daha çok benziyorduk birbirimize. Şimdi Sihai İmparatoru'na baktığımda, Antony'yi neden topraklarına davet ettiğini anladığımda, belki üçümüz de fark ettiğimden daha fazla benziyorduk birbirimize.

Ama bunu asla öğrenemeyecektim. Çünkü yarın, bu büyük imparatoru öldürecektim. Qi'sinin parmaklarımla arasından aktığını hissedecek, eti ve kemiği hiçbir yaşam belirtisi taşımayan içi boş bir kabuğa dönüşene dek vücudundan çekecektim onu.

Onun iyiliksever gülümsemesini bu dünyadan kovmak benim elimdeydi.

Günahlarımla sayısına bir can daha eklenecekti.

Sihai yas tutacaktı.

Dünya değişecekti.

Ve ben, sonsuza dek bir hain olarak hatırlanacaktım. Roma savaşı kazansa da kaybetse de tarihi biz ya da onlar, kim zaferle

anlatırsa anlatsın, ben her zaman Sihai İmparatoru'nu öldüren ve kıtayı Antony'nin iki dünyamız için de en iyisi olduğunu düşündüğü kaosa sürükleyen hain olarak tanınacaktım.

Ya da belki de iki dünyamız için değil... Belki sadece onun dünyası için en iyisiydi bu, benim dünyam için değil.

Kaburgalarımındaki sızıyı ve içimi istila eden yılanların yumuşak tıslamasını hissettim.

BÖLÜM 34

Sihai'nin imparatorluk sarayı başlı başına bir şehirdi. İmparatorun cariyeleri, çocukları ve Antony gibi devlet ziyaretçileri için olan görkemli köşklere oluşan bir labirentti.

Yavaş akarsular, okyanusun derinliklerinde yaşadığı söylenen ejderhaların ve diğer efsanevi yaratıkların karmaşık oymalarının bulunduğu taşlarla çevrili yürüyüş yollarının yanından kıvrıla kıvrıla akıyordu. Güzel gölgeler oluşturan mermer ve yeşimden heykeller ile elle dikilmiş işlemeli ipek perdeler imparatorluk bahçelerinin çevresine dağılmıştı.

Bunların arasında, Qin İmparatoru ile Büyük Savaş'ın ayrıntılı bir şekilde anlatıldığı önemli sahneleri hemen tanıdım. İpek perdelerin içine hapsolmuş veya donmuş taşlara kazınmış, rengârenk parlak hikâyeler. Görülmeye değer bir manzaraydı. Kalbim ağır derecede suçlu olmasa daha çok zevk alacağım bir manzaraydı.

Antony başını sallayıp o prenslere özgü gülümsemesini sundu. Benim ise tek istediğim yerin yarılıp beni yutması, zamanın bu anda durması, böylece yarının asla gelmemesi, anlaşmanın asla imzalanmaması ve asla...

Kısa bir turdan sonra, imparator bizi sarayın elçiler ve misafirler için birkaç köşke ayrılmış bir bölümüne götürdü. İmparatorun gecelerini geçirdiği Ejderha Köşkü'ne yakındı.

Atasözlerinde dendiği gibi *dostunu yakın tut, düşmanını daha yakın*.

Duvarlarda halılar asılıydı ve her köşeyi yeşim heykeller süslüyordu. Sihai geleneğine göre, bunlar okyanuslardan çıkan ejderhaları tasvir ediyordu.

Efsanelere göre bir ejderhanın kükremesi gök gürültüsünü çağırabilir ve yağmur yağdırabilirdi. Pulları dünyayı ikiye ayıracak kadar güçlü şimşekler çaktırılabildi. Nefesleri ölümlü derilerimizi okşayan rüzgârdı.

Bazıları ejderhaların hâlâ okyanuslarımızın derinliklerinde yaşadıklarına inanıyordu ama en son bir ejderha görülmesinin üzerinden yüzyıllar geçmişti.

Bazıları ise Sihai İmparatorluğu mensuplarının isterlerse kendilerini geçmişlerinde oldukları ejderhalara dönüştürebileceklerini, ejderha bedenlerinde, tıpkı ataları gibi rüzgâr, su ve en şiddetli fırtınalar üzerinde güce sahip olacaklarını iddia ediyordu.

Eğer haneden bu eski büyüye hâlâ sahipse, bunu gizli tutmakta iyi bir iş çıkarıyorlardı. Efsanelerin yalnızca efsaneden ibaret olmalarını umuyordum. Çünkü eğer doğruysa Valentin Augustus ve Roma İmparatoru böyle bir gücü kontrol etmek için hiçbir şeyden kaçınmazdı.

Roma, Er-Lang'ı çoktan ayaklarının altına almıştı. Sihai için de aynı kaderi mi planlıyorlardı?

Sihai halkı -diğer imparatorluklarının ve küçük hanedanlarının halkları- eğer akılları varsa Er-Lang'ın son on yılını bir uyarı olarak görüp dikkate alırlardı.

Romalılar kendilerini göklerden inen masal tanrıları olarak gizleyebilirlerdi ama bir zamanlar inandığımız kadar iyiliksever değillerdi ve bizi kurtarmak için de burada değillerdi.

Değişim istiyorsak kendi kendimizi kurtarmalıydık.

İmparator ve Prens Feng gittikten sonra Antony beni köşkün kütüphanesine çağırdı.

Yalnız kaldığımızda, “Tereddüt ediyorsun,” dedi.

Gözlerinden hiçbir şey kaçmıyordu. Gözleri başka insanlarda olduğunda, başka insanlara gülümsediğinde bile dikkatinin bir kısmı hep bendeydi. Beni izliyor, beni anlıyordu. Belki de rahat bozacak kadar fazla derecede. Ama ben de onu izliyordum. Ben de onu anlıyordum. Belki de rahat bozacak kadar fazla.

“Nazik görünüyorlar,” dedim sadece.

“Birçoğu nazik görünür ama bu, zamanı geldiğinde Ölüm’den kaçabilecekleri anlamına gelmez.”

Ne söyleyeceğimi bilemeden dudağımı ısırđım. Bugün bir kez çizgiyi aşmışđım ve ikinci kez bir şey yapmaktan korkuyordum. Acaba çizmeyi aştığım gün bugün müydü?

Antony şakağını ovuşturarak nefes verdi. “Bana öyle bakma.”

“Nasıl?”

“Kötü bir adammışım gibi.”

Belki de kötü adamsındır, diye geçirdim aklımdan ama söylemedim. Derin bir nefes daha aldım. Antony sakinliği yeniden ele aldı. “Hâlâ neden onun ölmesini istediğimi bilmek istiyorsun, değil mi?”

“Evet. Diğer cinayetlerde tehlikede olanın ne olduğunu biliyordum. Topraklarımız arasında barış tehlikedeydi ama Sihai İmparatoru senin müttefikin.”

“Bu odadan çıkmayacak.”

“Çıkmayacak.”

“Ciddiyim, Ruying. Valentin sana bunu söylediğimi öğrenirse, seni öldürür. Sana zaten güvenmiyor ve seni ondan koruyabileceğim pek fazla yolum yok.”

“Hiçbir şey söylemeyeceğim. Söz veriyorum.”

Antony masanın karşısındaki sandalyeyi işaret etti, ben de oturdum. “Bu görev Sihai İmparatoru’nu öldürme meselesi değil, onu tam doğru zamanda öldürme meselesi. Eğer antlaşmayı imzalamadan önce ölürse, dört okyanusun gücü genç, hırslı ve

güç konusunda test edilmemiş oğluna geçecek ve bu da her şeyi belirsizliğe sürükleyecek. Ama eğer imparator yarın antlaşmayı imzaladıktan sonra ölürse o zaman bu antlaşma onun son fermanı olacak. Bunun uluslarımızın geleceği için ne anlama geldiğini açıklamam gerekmiyor sanırım, değil mi?”

Boğazımdaki yumruyu yutkundum.

Sihai Feng tahta çıktığında, babasının son fermanı olduğu için antlaşmayı onurlandırmaktan başka seçeneği olmayacaktı. Eğer babasının kararını bozarsa bu, merhum imparatorun mirasına bir saldırı olarak görülecekti ve hiçbir evlat böyle bir şeyi düşünmezdi.

Eğer bu Sihai Feng’in ilk fermanı olsaydı, yine de ağırlığını korurdu ama diğer içi boş antlaşmalar gibi olurdu.

Babasının mirası, genç Ejderha Varisi’ni önümüzdeki yıllar boyunca kontrol edebilecek bir tasma görevi görecekti.

Roma, Sihai’yi köşeye sıkıştırmak, ellerini arkadan bağlamak istiyordu. Üstelik sadece kelimelerle ve politikayla değil, Pangu kültürümüzü de kullanarak.

Bu -dünyamızı Antony kadar iyi anlamayan iki kişi olan-Valentin’den veya büyükbabalarından gelemeyecek kadar akıllıca bir plandı.

“Sihai Feng genç, aç ve gururlu,” diye ekledi Antony. “Babasının sabrı ve fedakârlığı onda yok. Kararsız genç bir imparator, halkımın geleceğini tehlikeye atar çünkü Roma her ne kadar güçlü olsa da hem karadan hem denizden düşmanlarla savaşımayız. Sihai donanmasının neler yapabileceğine dair söylentiler duydum ve bu hikâyeleri teste tabi tutmak istemem.”

“Savaşa hazırlanıyorsunuz.”

“Büyükbabam savaşa hazırlanıyor.”

“Ama sen onu durduracağını, barışı koruyacağını söylemiş-tin. Ben bu yüzden buradayım, senin için kirli işlerini bu yüzden yapıyorum. Her iki tarafı da hayatta tutabilmen için düşmanlarını ortadan kaldırıp tahtayı temizliyorum.”

“Ben, deneyeceğimi söylemiştim,” diye cevapladı Antony, sesi biraz fazla sert, fazla savunmacıydı.

“Peki, büyükbaban yetti artık deyip beklemekten bıkarsa ne olacak? Er-Lang’a saldırı emri verirse ona itaatsizlik eder misin?”

Bir duraklama oldu. Gözleri benimkilerle buluştuğunda bir anlık kararsızlık gördüm. Sorum yüzünden miydi yoksa doğru söyleyip söylememe konusunda mıydı? Bunun bir önemi yoktu çünkü cevap aynıydı. “Hayır, ona itaatsizlik etmem.”

“O zaman sen bizim tarafımızda değilsin.”

“Ruying...”

“Sen sadece bu dünya için iyi şeyler yaptığını düşünen ama aslında doğru olanı yapacak cesareti olmayan bir korkaksın.”

Benim gibi.

“Pangu’ya geldiğimden beri başarmaya çalıştığım her şey senin dünyanın, senin halkın içindi. Elimden gelenin en iyisini yapıyorum ama bazen elimden gelenin en iyisi ancak bu kadar oluyor. Ben olmasaydım, büyükbabam senin halkını yıllar önce yok ederdi.”

Kaçınılmaz trajediyi uzatmanın ne önemi vardı? Acımasız kader çoktan yıldızlara yazılmıştı.

Kaçabilirdik, saklanabilirdik ama kader sonunda herkesi yakalardı.

Belki de Baihu haklıydı. Belki de kız kardeşimi dinlemeliydim.

Savaş daha erken, Romalılar kök salıp kendilerini hazırlamadan önce başlasaydı, zafer şansımız daha yüksek olur muydu? O aşağılayıcı savaş sırasında bilime o kadar kolay diz çökmeseydik, şimdi her şey farklı olur muydu? Sihrin bilime karşı bir mücadele şansı var mıydı?

Onları, yirmi küsur yıl önce ilk kez göklerden indiklerinde yapmamız gerektiği gibi kovabilir miydik yine de?

Barışı uzatmak için Antony’ye öldürme sözü vermiştim ama bu, barışı uzatmak değildi. Bu onlara zaman kazandırmaktı.

Bu, korktuğum için baştan çıkarılmalara boyun eğmem ve ülkemin altını kazmamdı. Belirsizlikten, devrimden, Er-Lang'ın var olmayabileceği bir gelecekte korkuyordum çünkü.

Şiddetten ne kadar nefret etsem de, ondan kaçmak için ne kadar hızlı koşsam da bir şekilde beni bulmayı hep başarıyordu. Beni gölgelerden takip ediyor ve Ölüm'ü uyuşturan uykularından uyandırıyor. Bazı büyülerin şans eseri, bazılarının ise bir amaç için verildiği söylenirdi.

Altı ay önce Antony Augustus'un gözlerinin içine baktığımda bir prens değil, iki dünyamıza da iyilik yapmak isteyen kırılmış bir çocuk gördüğümde o amacı bulduğumu sanmıştım.

Bu, kalıcı bir çözüm değildi ama elimizdeki en iyi çözümdü. Şimdi olayları daha net görüyordum.

Yanılmıştım.

Çok yanılmıştım.

“Anlaşmamızdan geri çekilmek mi istiyorsun?” diye sordu.

“Hayır,” diye yalan söyledim.

Bana deri bir dosya uzatırken gözlerinde zafer parıltıları vardı. Dosyayı elinden alırken parmak uçları benimkilere değdi.

“Plan, dosyanın içinde. Yarınla ilgili bilmen gereken her şey burada. Sadece bir hayat, Ruying. Bu kadar zor olmamalı.”

BÖLÜM 35

O gece, odamın sessizliği içinde dönüp dururken, neden orada olduğumu hatırlamaya çalışarak Meiya ve büyükanmemin anılarına sıkıca tutundum.

Bunu onlar için yapmam gerektiğini düşündüm.

Bizim için.

Hayatta kalmak için.

Ama bunu gerçekten onlar için yapıyor olsaydım, düşmanımızın yanında savaşmazdım.

Meiya özgürlük için seve seve ölürdü, büyükanmem de öyle. Çocukken annemin büyüdüğü dünyayı hayal ederdim. Romalılar göklerden gelip her şeyi mahvetmeden önceki durgun barış zamanını. Uzun zaman boyunca kendi çağım yerine onun zamanlarında doğmayı dilemiştim. Sadece hayatta kalmaktan daha fazlasını isteyebileceğim bir hayatta.

Şimdi merak ediyordum, acaba bir sonraki nesil de benim annemin dönemini kıskanmam gibi, barış ve kaos arasındaki bu geçici döneme mi gıpta edecekti?

Acı çekmek için ölmek gerekmiyordu.

Bazen yaşamak daha kötü bir kaderdi.

Ellerime baktım.

İmparatoru öldürürsem Roma'ya Sihai'nin müdahalesinden korkmadan Er-Lang'ı işgal etme güvenini verecektim. Onun ölümü milyonlarca kişiye daha sıçrayacak ve bir tsunami gibi

vurup nesiller boyu sürecek bir travma yaratacaktı. Benzersiz bir savaş... Tüm Pangu kıtasını uçsuz bucaksız bir savaş alanına çevirebilecek ve binlerce yıl boyunca toprakları mahvedebilecek bir savaş...

Antony'nin söylediklerinde, onun öngördüğü dünyaya, değer verdiğini iddia ettiği barışa inanmak istiyordum.

Bu şüphe dalgasının onunla ilgili düşüncelerime ne zaman nüfuz ettiğini bilmiyordum. Bir zamanlar boğucu bir yılan gibi kıvrılan nefret şimdi gül yaprakları ve ısıldayan ipek gibi esnek ve narindi. Gözleri kadar soğuk ve yeşim yeşili. Göğsüm daralıp genişledi, o gümbürdeyen kalp atışı asla kabul etmeyeceğim bir haindi.

Bu yüzden arkamı döndüm.

O da kardeşi kadar kötü, diye hatırlattım kendime. Terk fark, onun sevdiklerimi koruyabilen bir kötü olmasıydı.

Benim onu kullandığım gibi beni kullanan bir düzenbaz. Ne bir eksik, ne bir fazla.

O hep Antony Augustus olacaktı.

Benim hep Yang Ruying olacağım gibi.

Farklı dünyalardan iki kişi.

Asla aynı yolda yürümeyecek iki kişi.

Geçici dostluğumuz kırılıyordu. Tüm o uzun bakışları ve nazik gülümsemeleri beni gazabından koruyamazdı.

Kahramanlar ölür. Korkaklar yaşar. Bir alay gibi yankılanan bu tanıdık sözler, beni pencereyi kapatıp yatağa gitmem için teşvik etti. *Bu hayatları kurtarmak benim görevim değil, onların acısı benim acım değil. Kendim ve ailem dışında hiçbir insan için endişelenmem gerekmiyor.*

Altı ay önce bu düşünceler altında sallanır, baskı altındaki çalılar gibi çökerdim.

Ama şimdi değil.

Bir ayağım pencere pervazına basana ve dışarı çıkmaya hazır olana kadar ne yaptığımı fark etmedim bile.

Sağduyum sürekli aynı üç kelimeyi tekrarlıyordu: *Bu bir hata, bu bir hata, bu bir hata...*

Bu pencereden dışarı tırmanıp imparatoru uyarmaya çalışsam bana inanır mıydı? Yoksa yalancı olduğumu söyleyip beni oracıkta öldürür müydü? İmparator öldürmese bile... Antony bunu öğrenirse beni kendi elleriyle öldürürdü.

Ama Ölüm geri alınabilecek bir şey değildi. Bunu çok iyi biliyordum.

Yarın imparatoru öldürürsem yaz samanına çıtırdayan bir kibrit atarak, benden ve ailemden daha büyük bir şeyi tutuşturacaktım.

Sonuçlarına katlanamayacağım bir yangın.

Ölmek istemiyordum ama belki de Meiya haklıydı. Belki de özgürlük uğruna ölmeye değerci.

Hayatta kalmak için kendimi yozlaştırmamın da bir sınırı vardı. Olmak zorundaydı.

BÖLÜM 36

Büyükannem, çocukken Meiya'nın ve benim hızlı ve hafif hareket etme sanatı olan *qinggong* öğrenmemiz konusunda ısrarcı olmuştu. Bize gecenin karanlığında hayaletler gibi sessizce çatıdan çatıya nasıl atlayacağımızı ve en pürüzsüz duvarlara nasıl tırmanacağımızı öğretmişti.

Ne zaman ihtiyacınız olacağını asla bilemezsiniz.

O zamanlar sözlerinin ne anlama geldiğini bilmiyordum ama şimdi biliyordum. Bir kızın artık içinde olmak istemediği bir durumdan nasıl kurtulacağını bilmesi her zaman daha iyiydi. Gecenin karanlığında kaçma, karanlığın içinde kayma, geçmiş geride bırakma şansı gibi.

苦海无涯，回头是岸. *Sefalet denizi sonsuzdur ama arkası dönersen, kıyı hemen arkanda olacaktır.* Değişmek ve yeniden başlamak için asla geç değildi.

Çocukken, büyükannemin katı derslerinden, mükemmellik konusundaki ısrarından nefret ederdim.

Bu gece bunlar için minnettardım.

Bizi iyi yetiştirmişti. Kendimizin en iyi versiyonları olmamız, her zaman daha iyi olmak amacıyla çabalamamız için bitmek bilmeyen arzuları bizi güçlü kılmıştı.

Sarayın bir çatısından diğerine atlaya atlaya imparatorun köşküne ulaşip da çalışma odasının kilitli olmayan penceresinden içeri girdiğimde ve baba ile oğlunu mum ışığında bir

masanın çevresinde, açılmış bir kutsal metin üzerine eğilmiş hâlde bulduğumda neredeyse gece yarısıydı.

Oda karanlıktı ve ben sessizdim, eğitilmiş olduğum için adımlarım hafifti. Pencerede bir saniye kadar tereddüt ettim. Odada muhafız yoktu ve imparator ile Prens Feng okudukları şeye o kadar dalmışlardı ki beni fark etmediler.

Bu gece güvenlikleri zayıftı. En iyi muhafızlarını Antony'yi korumak için gönderdiklerini tahmin ediyordum.

Haklılardı. Antony Augustus'a Sihai topraklarında bir şey olursa, bu sadece Sihai için değil, tüm kıta için tehlikeli olurdu. Roma'ya, Pangu'ya karşı bir savaş başlatmak için mükemmel bir bahane verirdi.

Pencereden içeri adım attığımda beni ilk fark eden Prens Feng oldu, gölgem hareketsiz odada dalgalanarak dikkatini çekti. Prens'in eli hemen kalçasındaki bıçağa gitti ama ben daha çabuk davranarak ellerim açık ve net olarak görülebilecek şekilde diz çöktüm ki bir tehdit olmadığımı anlasınlar.

Alnım yere değene kadar eğildim. Saygı. İmparatoru ve varisini böyle selamlamak gerekirdi. Antony'nin o sabah yaptığı gibi zavallı bir el sıkışmayla değil.

Roma'nın geleneklerimizi kendi gelenekleriyle yıkmasına izin verirsek geriye sadece bir dünya unutulmuş kültür kalırdı. Binlerce yıllık gelenekler, tek bir rüzgâr esintisinde yok olurdu.

Başımı kaldırdığımda imparatorun yüzünde öylesine geniş bir gülümseme vardı ki gülümsemesi neredeyse sulanmış gözlerine degecekti. Üstelik o gözleri oldukça nazik ve güven doluydu. Daha bu sabah nasıl onu öldürmeyi düşündüğümü hatırladığımda utancım kabardı.

"Feng'er." İmparatorun bir el sallamasıyla Prens Feng isteksizce bıçağını kınına kaldırdı.

Prens bıçağını kaldırdı kaldırmasına ama hemen ardından bir diğerini çekti. Hançer gibi gözlerinde beni izleme şekline

dair alçak bir uyarı vardı. Haddimi aşmaya cüret edersem beni kesmeye hazırdı.

“Burada ne yapıyorsun?” Prensın sesi, şiddetli bir sessiz sözle gürleyen gök gürültü bulutları kadar sertti.

“Babanızın hayatını kurtarmak için buradayım, Majesteleri.”

“Beni mi kurtaracaksın?” İmparator kıkırdadı, öne çıktı ve göz göze gelmemiz için tek dizinin üzerine çöktü.

Sihai Feng de babasının topuklarına yakın bir şekilde öne doğru ilerledi, eli kılıcındaydı. Ani bir hareket yaparsam prens başımı boynumdan ayırırdı.

Başım hafifçe eğik hâlde hareketsiz kaldım. Sihai varisinden harika bir kılıç ustalığından başka bir şey de beklenmezdi. Tetikte oluşundan dolayı onu suçlayamazdım. Ruhları toplamaya gelen bir hayalet gibi pencerelerinden içeri tırmanmıştım. Prensın babasına ne kadar değer verdiğini görmek gerçekten içimi ısıttı.

Keşke ben de kendi babama karşı aynı sevgiyi duysaydım.

“Peki, beni Antony Augustus’tan nasıl kurtarmayı düşünüyorsun bakalım, genç?” diye sordu imparator. Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı, eğleniyordu. Beklediğim gibi şoke olmamış veya korkudan sarsılmamıştı.

“Biliyor muydunuz?” diyerek soludum. Yüzündeki ifade ihtiyacım olan tek cevaptı.

“Antony Augustus’un yarın antlaşmayı imzaladıktan sonra beni öldüreceğini mi? Nasıl bilmem?” Gülümsemesi soldu, gözlerini benden ayırdı. Ses tonunda bir dinginlik vardı, Ölüm ile karşılaşmaya hazır bir adamın sesiydi bu. “Augustus ailesi kimseye güvenmez, kendi soydaşlarına bile. Onlar risk alan insanlar değiller. Beni yaşatma ve bir gün antlaşmayı bozmam riskini göze almayacaklarını biliyorum. Halkımın güvenliğini sağlamak, onları savaştan korumak için ölmeliyim.”

Yanağımın içini ısırdım. İmparatorun böyle bir şüphesinin olmayacağını düşünerek ne kadar da saflık etmişim.

Biliyordu. Elbette biliyordu.

Sadece bir aptal, Romalılara körü körüne güvenir.

“Gel.” İmparator ayağa kalkmama yardım etti ve bana masada bir yer sundu. “Donmuş olmalısın. Feng’er, kıza bir çay koy. Şimdi, buraya ne söylemek için geldiğini anlat.”

Derin bir nefes aldım. Bilgi saklamanın bir anlamı yoktu. Buraya gelerek zaten her şeyi riske atmıştım. Bu yüzden ona her şeyi anlattım. Kaçırılmalardan, Jinh şehrinin altındaki zindanlara ve Sihai ile yapılacak olan bu yeni antlaşmadan sonra Roma’nın böl ve yönet planına kadar.

Konuştukça konuştum. Bitirdiğimde imparator başını sallayıp oğluyla baktı.

“Buraya geldiğin için teşekkür ederim, Yang Ruying. Dört okyanus bu gece yaptıklarını hatırlayacak. Yarın hiçbir şey yapmana gerek yok. Halkım için ölmem gerekiyorsa kendi ellerimle, kendi şartlarımla öleceğim.”

“Baba,” dedi Prens Feng yalvararak. “Onlar komşularımızı katlederken boş boş oturursak açgözlülükleriyle Sihai’ye yönelttiklerinde geriye hiç kimse kalmaz. Bu tür zalimler asla tatmin olmaz.”

“Savaşabiliriz, evet. Ama ne pahasına? Misilleme yaparsak kendimizi Roma’nın düşmanı olarak mimleriz ve bu okyanusları bir savaş alanına çeviririz. Önümüzdeki yüzyıllar boyunca evimizin yok olması riskini göze alamam. Okyanuslarda yaşayan tek canlılar bizler değiliz. İmparator olduğunda bunu aklında bulundurman gerekecek, Feng’er. Bu dünya sadece bize ait değil, tüm canlılara ait ve biz sadece onun koruyucusuyuz. Tahta çıktığımda okyanuslara bir söz verdim. Tutmam gereken bir söz. Hayatım pahasına bile olsa.”

“Ya Sihai’yi bağışlayacaklarını söylerken yalan söyledilerse?”

“Öyle olsa da en azından şu yaşlı kemiklerimle halkımız için birkaç yıl daha barış satın almış olurum,” diye cevapladı oğluna bakmadan. İmparatorun gözlerinde yaşlar, dudaklarında bir

titreme vardı. Baba ve oğul arasındaki derin ve özel bir ânı bölüyormuşum gibi hissettim kendimi. Bu onların son anlarından biriydi. “Ben gittiğimde, Sihai’nin iyi bir imparatora, onları bu karanlık zamanlardan çıkaracak olan ve dört okyanusun gördüğü en iyi imparatora ihtiyacı olacak.”

“Baba...”

“Senin o kişi olmanı istiyorum, Feng’er. Olabileceğini bildiğim nazik, adil hükümdar ol.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin, baba.” Prens Feng dizlerinin üzerine çöküp imparatorun ellerine yapıştı. Yalnızca bir çocuğun ebeveynlerine yapabileceği şekilde yalvararak ona kendisini dinletmeye çalıştı. “Güvenlerini kazanmanın başka yollarını bulabiliriz. Yapabileceğimiz...”

“Hayır. Onların istedikleri kurbanlık bu. Biz de buna uymalıyız. Benim hayatım karşılığında senin barışçıl saltanatına degecek bir pazarlık bu.”

Hırıltılı bir sesle, “Bu adil değil,” dedi Prens Feng. Kirpiklerinin arasında biriken gözyaşları kasırga mavisî gözlerinden dökmek üzereyken sesi çatladı.

“Biliyorum.”

“Neden diz çökmemiz gerekiyor? Neden onların iradesine boyun eğmek zorundayız? Burası bizim dünyamız, bizim toprağımız. Neden her şeyi onlara gümüş tepside sunuyoruz? O adamlar tanrı değil. Onlar cehennemden kaçmış şeytanlar.”

“Diz çöküyoruz çünkü büyü ve bilim arasındaki bir savaş hepimizi yok edebilir, oğlum. Bazen teslim olmak, anlamsız katliamdan daha iyidir. Özgürlük ve gurur uğruna savaşmaya değer ancak sadece barış uğruna *ölmeye* değer.”

Benim aylar önce kendime söylediğim sözlerin aynılarıydı.

İmparator ve prensten hangisi haklıydı?

Gerilim artarken, sözleri bana Meiya ile binlerce kez yaptığım konuşmaları hatırlattı.

“Ölümün bize barış getirmeyecek, baba. Bu antlaşma bizi kurtarmayacak. Bizi sadece Roma’nın emirlerine zincirleyerek, kıtamızı santim santim, katliam katliam ele geçirdikleri sırada bizi onların kucağına atacak.” Prens Feng’in yükselen sesi, gök gürültüsü gibiydi.

İmparatorun şimşeginin gökyüzünü parçalamasını bekleyerek korkuyla durdum. Fakat imparator sesini yükseltmek yerine, nazikçe oğluna uzandı ve sıkıca elin tuttu. “Benim kararım bu, oğlum. Bu, almaya razı olduğum bir risk, yapmaya razı olduğum bir fedakârlık.”

Prens, gözlerinden yaşlar damlamaya başladığında sarsılarak uzaklaştı. Ağladığını görmesin diye sırtını babasına döndü.

İmparator diğer eliyle masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. “Kader seni bana bir sebepten dolayı getirdi, Yang Ruying. Yıldız gözlemcilerim bir keresinde, Ölüm’ün bir ölümlüyü ancak dünya kaosun eşiğindeyken kutsadığını ve onun korumasının dünyayı ya kurtaracağını ya da yok edeceğini söylemişti.”

“Ben bir kahraman değilim,” diyebildim sadece.

“O zaman umalım ki bir hain de olmayasın.”

BÖLÜM 37

Şafaktan önce pencerenin kenarına tünedim ve gün doğumunun gökyüzünü koyu kırmızı renge boyamasını izlerken, Ölüm'e bugün ne olursa olsun ağlamayacağıma söz verdim.

İmparator seçimini yapmıştı. Geleceği göremediğim, seçiminin nasıl sonuçlanacağını tahmin edemediğim için kararını yargılama hakkım yoktu.

Sadece iyi bir adamın doğru olduğuna inandığı şeyi yapmasının yeterli olmasını umabilirdim. Doğru olanı seçmiş olmasını.

Antlaşma, öğle vaktinden biraz önce, uygun bir saatte imzalanacaktı. İmparator, Antony'ye öncesinde şehri göstermek, şehrin güzelliğini ve halkının sevincini görmesini sağlamak istiyordu. Bu yüzden kahvaltıdan sonra, kükreyen bir ejderha şeklinde oyulmuş, kırmızıya boyanmış ve ipeklerle süslenmiş, şehrin kanallarında ayrıcalık içinde yolculuk etmek için yapılmış gösterişli bir gemiyle sarayın nehirlerinden yelken açtık.

Suda düzen bir saray parçası.

Üst güvertede, kalın yaldızlı sütunlarla desteklenen, neredeyse şeffaf ipek perdelerle örtülü, kırlangıç kuyruklu çatılarla tamamlanmış küçük bir bölme vardı. İpek perdelerinin neredeyse şeffaf olması sayesinde şehrin manzarasını daha iyi görebilirken, aynı anda mahremiyeti de koruyabiliyorduk.

İmparator, oyma bir masanın etrafında Antony ve Prens Feng ile birlikte çay içiyordu. Onları dört Roma muhafızı ve

dört Sihai muhafızı çevrelemişti. Ben de onlardan biriydim, burada onlara eşlik etmeme bizzat Antony izin vermişti. Geleceklerin kararlaştırılacağı yerde olmak bir onur olmalıydı.

Buna karşın ben burada olmak, bunların hiçbirine katılmak istemiyordum. Gitmek, eve gitmek istiyordum. Gözlerimi kapatıp zihnimden son altı ayı silmek istiyordum.

Biraz olsun kontrol hissi elde etmek için Ölüm'ün büyüsünü yakınlaştırdım. İmparatorun önceki geceki sözleri yankılandı zihnimde. *Ölüm, bir ölümlüyü ancak dünya kaosu eşliğindeyken kutsar ve onun koruması dünyayı ya kurtarır ya da yok eder.*

Eğer Ölüm'ün niyeti buysa, eğer herhangi bir niyeti varsa, neden liderlik etme isteği olan birini kutsamamıştı ki? Baihu gibi birini? Prenslerin ve imparatorların huzurunda bir kızı kim dinlerdi?

Burada ne gibi bir gücüm vardı ki?

Ölüm ne istediğimi hiç düşünmüş müydü?

Antony, dudaklarının kenarlarını aşağıya doğru kıvrarak, "Bu perdeleri kurşungeçirmez camla değiştirseniz gemi daha güvenli olur," dedi. Geminin dalgalarla her sallanışında masayı kavıyordu.

Suyu sevmemişti.

"O işler sizin tarzınız, bizim değil," diye yanıtladı Prens Feng, saygı talep eden kısık bir sesle.

Saygı, Antony'nin ona asla vermeyeceği bir şeydi. Hava ağırlaştı.

Her iki prensin de kaşları çatıktı ve gözlerinde hançer gibi bir nefret vardı.

Gemideki tek sakinlik aurasına sahip olan imparator aralarına girmeseydi, Prens Feng öğleden önce Antony Augustus'u öldürebilir ve ellerini bu nehirlerde yıkayabilirdi.

Tüm savaşları sona erdirecek bir savaşı tetiklese bile, Prens Feng'in bundan pişman olacağından şüpheliydim. Antony'nin kanını ve Roma'nın Pangu'ya yaptığı her şey için adalet istiyordu.

Tıpkı Baihu gibi.

“Sihai dört okyanusu yönetiyor. Gemilerimiz binlerce yıldır bu şekilde inşa ediliyor. Hiçbir değişikliğe ihtiyaçları yok, sizin gibilerden tavsiye almamıza da gerek yok.”

“Her şeyin sonunda yenilenmesi gerekiyor. Her şey geliştirebilir. İnsanlar da böyle evrimleşiyor.”

“Böyle düşünmeye devam et. Ama Pangu halkı için işlerin şimdi ve hatta... eskiden nasıl olduğunu... Sen...”

“Feng’er,” diye sözünü kesti imparator, sesi sertti. “Lütfen oğlumu mazur gör, Prens Antony. Gençlik gurur doğurur, gurur ise kibri. Onunla hâlâ bunun üzerine çalışıyorum. Umarım ki tahta çıktığında bu kötü alışkanlıklardan kurtulmuş olur.”

Saraydan ayrılıp şehrin daha geniş kanallarına girdiğimizde, suyun daha derin ve daha dalgalı olduğu yerde, gemi eskisinden daha şiddetli bir şekilde sallanmaya başladı.

Antony’nin yüzü yeşile dönüyordu. Bu gemi, Roma gemisinden daha küçüktü. Çarpan her dalgayı, ufacık dalgalanmaları hissedebilecek kadar küçüktü.

Prens Feng gülümsedi, elleri masanın altına saklanmıştı. Destek almak için kırışe daha da sokulduğumda havada büyü kokusu aldım. Bu, dengesiz dalgalara alışkın olmayan kendi midemin bulantısıydı.

“Pek iyi görünmüyorsun, prensim,” dedi Prens Feng.

Antony sahte bir şekilde sırıttı. “Senin çürük gemin yüzünden olmalı. Ülkemizde gemizlerimiz o kadar sağlam ve iyi yapılmıştır ki su ile kara arasındaki farkı bile güçlkle ayırt edersin.”

“Seni küçük...”

“Prens Antony,” diyerek araya girdi imparator. “Gemiler Donghai’de seyahatin ana kaynağı olabilir ama karayı tercih ederseniz, kolayca bir araba filosu çağırabiliriz.”

“Hayır, sorun değil. Uyum sağlamam için bana birkaç dakika verin.”

Yalan. Korkuyu gördüğümde tanırdım.

İki prensin çocukça çekişmelerinden bıkarak dikkatimi dışarıya verdim.

Şimdi her biri düzinelerce asker taşıyan, izleyen, bekleyen, hazırda bulunan daha küçük gemilerle çevriliydik.

Donghai'nin On Bin Nehir ve On Bin Köprü diye lakapları vardı.

Lakabına yaraşır bir yerdi.

Sokaklar arasında mavi ve yeşil tonlarda nehirler akıyordu ve ince söğütler havada kıvrılarak yapraklarını berrak sulara yıkıyordu.

Suların ötesinde, pirinç çorbası, köfte, kızarmış ördek ve ağız sulandıran yüzlerce çeşit yiyecek satan, sallanan tabelalı dükkânlarla dolu sokaklar vardı. Köşede bir Xianling kendi ellerinin üzerinde kestane közlüyordu ve bir kuklacı, kâğıt bebekleri hafif rüzgâr esintileriyle dans ettiriyordu.

Donghai'de hava farklıydı ve burada büyü, benim şehrimdekinden daha boldu. Suyundan mıydı acaba yoksa başka bir şeyden mi?

Üstümüzde, binlerce fener nehrin üzerine ürkütücü bir parlaltı saçarak suları kan renginde aydınlatıyordu.

Şehir güzel olsa da en gerçek hazine Donghai halkıydı. Biz geçerken, çiçekler ve tatlı selamlamalar sunuyorlar, Antony'yi hak etmediği bir nezaketle alkışlayıp ona iyi dileklerde bulunuyorlardı.

Kanalın çevresinde toplanmış kalabalığın içinde çökük yataklar ve koyulaşmış damarlar aradım ancak hiç bulamadım. Yine de bu, afyonun Donghai'ye veya dört okyanusa dağılmış on binlerce adasından herhangi birine sızmadığı anlamına gelmiyordu.

Ama sızdıysa bile, halk üzerinde hâlâ bir iddiası yoktu. Sihai Feng tahtı devraldıktan sonra dikkatli olursa halkını bu zehirli uyuşturucudan kurtarabilirdi.

Daha fazla insanın afyona kurban gitmesinden nefret ediyordum ama bu kaçınılmazdı.

Tek soru kaç kişinin kurban olacağıydı.

Prens Feng haklıydı. Roma sadece Er-Lang'la yetinmeyecekti. Bu antlaşma Sihai'yi şimdilik koruyabilirdi belki ama sonsuza dek korumayacaktı.

“Donghai'nin su sisteminin bir efsane olduğunu, Pangu'nun en büyük harikalarından biri olduğunu duymuştum,” dedi Antony. “Gemilerinizde kürek çekilmediğini fark ettim. Pangu'daki gemilerin çoğu insan gücüyle çalışıyor ama bu farklı, değil mi? Büyüyle çalışıyor.”

İmparator gülümsedi. “Büyüyle çalışan gemi değil, nehirler. Şehrin altında karmaşık bir tünel ve su yolu sistemi gizli, hareketleri su üzerinde hâkimiyeti olanlar tarafından kontrol ediliyor. Teknelerimiz işte bu şekilde küreksiz ve rüzgârsız seyreliyor.”

Prens Feng, çenesini gururla öne doğru çıkararak, “Bu nehirlerin birer harika olarak görülmesinin nedeni, Donghai'nin işgalcilere karşı en büyük savunması olmalarıdır,” diye ekledi. “Tarih boyunca birçok kez işgal girişimi oldu. Düşmanlarımız, halkımızın dört okyanusa dağılmış olması nedeniyle başkentimizin yönetiminin yetersiz olacağını ve ülkenin yetersiz bir şekilde savunulacağını sanarlar.”

“Öyle mi?” diye sordu Antony.

Prens Feng çarpık bir şekilde gülümsedi.

Büyükannemin bir zamanlar Donghai kanallarıyla ilgili söylediklerini hatırladım. Nehir yatağının yüzeyinin derinlikleri şehri ele geçirmeye çalışan herkesin cesetleriyle ve kemikleriyle doluymuş.

Odaklanırsam, bu sularda Ölüm'ün bizi bir avcı gibi takip ettiğini hissedebiliyordum.

“Donghai'yi yüz adam da korusa, yüz bin adam da korusa fark etmez. Bu şehri kuşatmaya çalışan hiç kimse hikâyeyi

anlatabilecek kadar yaşamadı. Su, bu sokakları damarlardaki kan gibi besliyor ve şehrimiz Pangu'da bulunan herhangi bir ordudan çok daha güçlü. Bu sizin için yabancı bir kavram olmalı.” Prens Feng'in sesi soğuktu ve mavi gözleri keskin bir bıçak gibi Antony'ye yönelmişti. “Dünyanızla uyum içinde yaşamaktan, yaşadığınız topraklara saygı duymaktan bahsediyorum.”

Hava, ölümcül bir atıştan hemen önce çekilmiş bir yay kadar gergindi.

“Feng'er,” diye uyardı imparator ama oğlu daha da sert bastırdı, gözleri öfke doluydu.

“Söyle bana, Antony Augustus, senin dünyadaki herkes sen ve kardeşin kadar zalim mi? Halkın, sevginin ne olduğunu biliyor mu? Hiç sana ait olmayan bir hayatı umursadığın oldu mu?” Varisin tonu öfkeden dolayı keskindi ve gözleri, Antony'nin gözlerine kilitlenmişti.

Acısı için onu suçlayamazdım.

O, yakında babasını kaybedecek ve henüz hazır değilken imparator olmanın sorumluluklarını üstlenmek zorunda kalacağı belirsiz bir geleceği miras alacak olan genç bir adamdı.

“Evet, oldu,” diye cevapladı Antony.

Farkına varmadan kıkırdadım, sonra Antony'nin dikkati bana döndüğü anda pişman oldum.

Dudaklarının köşesi seğirdi. Başını eğerken gözleri ilk karşılaşmamızdaki gibi meraklıydı. Sanki çözmeyi istediği bir bulmacaymışım gibi. “Bana inanmıyor musun, Yang Ruying?”

“Ben...” Kelimeler boğazımda düğümlendi ve sesleriyle boğuldum.

Bu sadece Antony'nin sırtışının daha da genişlemesine neden oldu. Benim çırpınmamı izlemekten zevk alıyordu.

“Beni mazur görün ama sanırım biraz hava almam gerekiyor.” Antony, imparatorun cevabını beklemeden ayağa kalktı ve bana onu takip etmemi işaret etti.

Yanaklarım hâlâ sıcakken onu güverteye kadar takip ettim. Güvertede kış rüzgârları giysilerimize çarptığında ürperip palto-
mu daha sıkı çektim.

Güvertede devriye gezen bir dizi Sihai muhafızının yanın-
dan geçtik. Muhafızların hepsi bana merak ve küçümsemeyle
bakıyordu.

Söylemedikleri küfürlerini duyabiliyordum.

Hain.

“Güldüğüm içi özür dilerim,” dedim, güvertenin kenarına
ulaştığımızda. Antony bu sözcükleri zorla ağzımdan çıkarma-
dan önce kendim söylemem daha iyi olurdu.

“Seni azarlamak için çıkarmadım dışarı.” Antony bir an
tereddüt etti. “İyi olup olmadığını görmek istedim.” Kısık sesi,
uluyan rüzgârın içinde neredeyse kayboldu.

Sırtımdan aşağı bir titreme indi ama bu seferki soğuktan de-
ğildi. “İyiyim.” *Yalan.*

Sesim bana ihanet etmiş olmalı ki Antony’nin kaşları gerildi.
Eli seğirdi. Bir an için bana uzanacağını, bedenlerimiz arasın-
daki mesafeyi kapatacağını ve beni kucaklayacağını düşündüm.

Yapmadı.

“Üzgünüm,” dedi sadece.

“Ben de.”

“Ruying, vagzeçmek için geç değil. İstemediğin hiçbir şeyi
yapmanı istemiyorum.”

Arabada ailemi tehdit ettiği, bana silah çektiği ve beni seçim
yapmaya zorladığı zamanı hatırlayarak, “Bu seni daha önce hiç
durdurmadı,” diye çıkıştım.

Aynı anıları hatırlamış gibi utançla yüzü düştü. “Hata yap-
mışım. Seni tanımadan önce yaptığım o hatalar...”

Bir adım daha yaklaştım ve Antony, gözleri kocaman açıl-
mış hâlde, cümlesinin ortasına donup kaldı. Yanaklarının kızar-
dığına yemin edebilirdim. Rüzgârdan da olabilirdi ama içimden
bir şey bana öyle olmadığını söylüyordu.

Beni telaşlı görmekten hoşlandığı için onu telaşlandırabilirdiğimi bilmek bana iyi hissettirdi. Biraz fazla yakın olduğum için vücudu gerginleşmişti. “Onu öldürmek zorunda mısın?” diye sordum, sesim sadece onun duyabileceği bir fısıltıydı.

Hayır demesini istiyordum. Sihai’nin harikalarını ve halkımızın iyiliğini görmesini, Pangu’nun başta düşündüğünden çok daha fazlası olduğunu bilmesini istiyordum. Bu toprakları kendi topraklarını sevdiği gibi sevmesini istiyordum. Bizim için savaşmasını, kardeşlerini ve büyükbabasını halkımın yaşama şansını hak ettiğine ikna etmesini istiyordum.

Her şeye rağmen Antony’nin iyi olmasını, doğru olanı yapmasını, söz verdiği gibi müttefikim olmasını umuyordum.

Eğer her şeyi değiştirebilecek bir an varsa, o da bu andı.

Sihai İmparatoru’nun yaşamasına izin vererek, o...

Antony’nin başparmağı yanağıma değdi, buz gibi tenime değen dokunuşu sıcacıktı.

Boğazımdaki yumruyu yutkundum, kalbimin çarpıntısını yok saymaya çalıştım.

Dikkatli olmazsam bu ateş bizi küle çevirebilirdi.

“Üzgünüm,” dedi.

İrkildim ve gözlerimin arkasında yaşlar belirdi. Bunun olacağını tahmin etmeliydim, bu kadar hüsrana uğramamalıydim. Antony sonuçta bir Roma prensiydi. Bağlılığı kendi dünyasına, büyükbabasınaydı. Her şey ne kadar farklıymış gibi hissettirse de ikimiz de Roma ve Pangu tarafından daima ayrı tutulacaktık. “Ölmeyi hak etmiyor.”

“Biliyorum.”

“Hayır, Antony. Bilmiyorsun.” Bir adım öne çıkarak aramızdaki mesafeyi bedenlerimiz neredeyse birbirine değecek kadar kapattım.

Antony benden çok daha uzundu. Gözlerim dudaklarına geliyordu ve istese, çenesini başımın üzerine koyup beni kırılğan bir şeymişim gibi kucaklayabilirdi.

“Biliyor,” diye fısıldadım. Antony bunu er geç öğrenecekti. Şimdi söylersem, belki fikrini değiştirebilirdi ve... “İmparator onu öldürmeyi planladığını biliyor ve buna izin verecek. İmparatorluğunu, halkını o kadar çok seviyor. Kanıyla güvenini satın almaya, hayatıyla Sihai için birkaç yıllık barış satın almaya istekli. Sana ihanet etmeyecek, Antony. Lütfen. O iyi bir adam. Suikasti iptal et. Yaşamasına izin ver.”

Antony’nin gözleri beklediğim gibi nazik kalmadı. Bunun yerine sertleşip öfke gibi, hiddet gibi bir şeyle doldu. Ondan korkmalıyım, geri çekilmeli ve ona bakmamalıyım, babamın kızların öfkeli adamların huzurundayken yapmaları gerektiğini söylediği şekilde başımı eğip ona itaat etmeliydim.

Yapmadım.

Başımı dik tuttum ve gözlerimi onunkilere kilitleyip bekledim.

“İyi,” diye mırıldandı sonunda. “Ölmek istiyorsa, bırak ölsün. Hadi.” Bana doğru uzandı. “Üşüyorsun. Geri dönelim.”

Bana dokunmadan onu ittim. “Az önce söylediklerimi duymadın mı? İsyan etmeyecek! Suikasti iptal et, Antony. Ailen insanlara nasıl güvenileceğini bilmiyor diye neden iyi bir adam ölsün?”

Yüzünden bir gölge geçti. “Bütün bunları nasıl öğrendiğini bilmek istiyor muyum acaba?”

Cesaretim tuzağa düştü ve her şey durdu. Meiya’nın ve büyükanneimin yüzlerini gördüm.

Sokaklara sonbahar yaprakları gibi dağılmış kan, Ölüm ve cesetler gördüm.

“Ruying, konu sen olunca bir gözümü açık, bir gözümü kapalı tutmaya razıyım ama bana asla ne yapıp ne yapmayacağımı söyleme. Kim olduğumu ve kim olduğunu hatırla. Biz...”

“Dikkat et!”

Bir ok havada vızıldayarak geçti.

Düşünmeden, Antony'yi tam vaktinde okun yolundan ittim. Ok, itmesem başının olacağı yerden geçti hızla.

İlk oku nehir kıyısının her iki tarafındaki çatılardan yaz yağmuru gibi aniden ve şiddetle dökülen başka oklar takip etti.

“Yere yat!”

Ölüm'ün büyüüne uzandım ama kavrayamadan Antony beni yakalayıp geri itti. Vücudu benimkini bir kalkan gibi örttü. Bir ok omuzuna çarptığında çıkardığı homurtuyu duydum. Ok, onu yere fırlatırken ben de onunla birlikte düştüm.

“Prensi koruyun!”

Düştükçe, kanalın iki yanındaki kırlangıç kuyruklu evlerin tepesine tünemiş adamları görene kadar dünya kendi ekseninden daha da uzaklaştı. Siyahlar içindeydiler, opera sanatçılarının boyalı maskelerini takmışlardı ve ortasında aynı maskenin bulunduğu kan kırmızısı bir bayrak sallanıyordu.

Hayalet.

BÖLÜM 38

Daha fazla ok hedefe ulaşmadan kalkanlar üzerimizi örttü. Askerler rüzgâr gibi hızla ileri atılıp okları saptırmak için şiddetli bir yaylım ateşi başlattı.

Etrafımızı saran adamlardan bazıları Antony'nin ayağa kalkmasına yardım etmeye çalışırken diğerleri yardım için bağırıyordu.

Antony'nin gözleri ise sadece bendeydi. Bir eliyle başımın arkasını, diğer eliyle omzumu tutup, "İyi misin?" diye sordu. Birbirimizin kollarına ne zaman ve nasıl dolandığımızı fark etmemiştim.

"Sen... kan kaybediyorsun," dedim kekeleyerek ve ellerimi yarasına bastırmaya çalıştım. İkinci oku benden önce görmüştü ve istese koşabilir, kaçabilir, her şeyi yapabilirdi. Ama yapmamıştı. Tehlike karşısında sadece kendini düşünmek yerine bana uzanmış, vücuduyla beni korumuştü. "Seni aptal! Neden kaçmadın?"

Antony cevap veremedi, muhafızlarından biri bizi omuzlarımızdan yakalayıp köşke doğru itti. Güverte artık askerlerle doluydu.

Silah sesleri başlar başlamaz Ölüm havaya sızdı.

"İçeri girdiğimizde ipek perdelerin üzerine demir perdeler indirilmiş, yarım düzine asker tarafından korkutucu bir hızla

çivilenmişti. Böylece neredeyse kusursuz bir zırh hâlinde birbirine bağlanmış metalden bir kozanın içinde güvendeydik.

“Belki kurşungeçirmez camımız yok ama en az onun kadar iyi olan şeylerimiz var,” dedi Prens Feng. İfadesi tuhaf şekilde sakin ve sesi o denli kısıktı ki kargaşanın içinde onu benden başkasının duyup duymadığını bilmiyordum. “Büyümüz varken kimin bilime ihtiyacı olur ki?”

Şifacılar hızla Antony’yi çevrelediler, bir yandan giysilerini keserken bir yandan kanı durdurmak için ellerini yarasına bastırdılar. Oku çıkarıp hemen yarasıyla ilgilendiler, merhem ve bandaj uyguladılar ve tüm bunları Antony daha oturmaya fırsat bile bulamadan yaptılar. Hareketleri akıcı ve düzenliydi. Beklendiği gibi. Onlar imparatorluk şifacılarıydı, hayatları boyunca böyle anlar için eğitilmişlerdi.

Antony’nin üstü yarı çıplaktı ve bakmamaya çalışsam da gözüyle elimde olmadan vücudunu lekeleyen gümüş yara izlerini fark ettim. Sırtını vahşi bir kırbacın izleri gibi kaplayan kesiklerdi bunlar.

Bana çocukluğuyla ilgili her şeyi anlattığı, prens olarak evlat edinilmeden önce sokaklarda geçen hayatını ve en az sokaklar kadar zalim büyükbabasından kısa kısa söz edişlerini hatırlayınca, midem bulandı.

İmparator ve ben aynı anda, “İyi olacak mı?” diye sorduk.

“Açılın,” diye homurdandı şifacılardan biri.

“Onda da yara olup olmadığını kontrol edin,” diye emretti Antony. Gözleri benimkilerle buluştuğunda beni rahatlatmaya çalışıyormuş gibi gülümsedi.

Kalbimde bir kelebek sürüsü kanat çırpı, tıpkı bir hain gibi.

Bakışlarımı kaçırdım. İçimdeki bu korkunç hissi istemiyordum, ona bir hayat borçlu olmak da istemiyordum. Antony Augustus’a herhangi bir şey borçlu olmaktansa o okun bana isabet etmesini tercih ederdim.

“Ruying?” Elimi tuttuğunu, elimi sıkana kadar fark etmedim.

Hemen elimi elinden çıktım. Yüzünün nasıl düştüğünü veya göğsümün aniden nefes alamayacağım kadar sıkıştığını fark etmemiş gibi yaptım.

“Neden kaçmadın?” diye sordum.

“Kaçıp senin yaralanmanı mı izleyecektim?”

Sözleriyle birlikte büyü aniden, soluk almaya aç bir şekilde yavaşça kaynayarak uyandı.

Ben de senin yaralandığını görmek istemezdim. Sözcükler dilimin ucunda ağırlaştı. Çenemi sıktım. Bunları yüksek sesle söyleyemezdim, Antony’nin bunu bilmesine izin veremezdim.

Bu yüzden ona sırtımı dönüp geminin kenarına doğru yürüdüm, siper almak için sütunlardan birine yaslandım ve en iyi yaptığım şeyi yapmak için hazırlanmaya başladım: öldürmek.

Şu anda ona hayatımı borçluydum. Karşılığında adil olan onun hayatını kurtarmamdı.

Altımızdaki akıntı daha hızlı akarken gemi şiddetle sallanıyordu ve bu, Hayalet’in Hayaletleri ve Sihai askerleri tarafından dört bir yandan çeğiştiriliyordu. Ancak askerler bu kanalları bizi tehlikeye atmadan bir silaha dönüştüremezlerdi. Bu sular derin ve hiddetliydi. Akıntılar gemiyi devirecek kadar vahşileşirse bu hepimiz için ölüm anlamına gelirdi.

Teknede sadece imparator ve adamları olsaydı, belki de sorun olmazdı. Tüm hayatlarını suları yöneterek, bu akarsularda yelken açarak geçirmişlerdi, kendilerini kurtarabilirlerdi. Fakat kendilerini koruyacak büyü güçleri olmayan çok fazla Romalı ve hayatta kalabilecek kadar iyi yüzme bilmediği anlaşılan bir düşman prens vardı gemide.

Bu bizim lehimize sonuçlanmazdı.

Zırlı perdelerin arasındaki küçük dikişlerden dışarıya baktım. Oklar oklara, bıçaklar bıçaklara çarpıyordu. Sihai askerleri bizi çevreleyen binalara tırmanmaya çalışıyorlardı ama

Hayaletler onları ölümlü silahları ve büyü ile tek tek avlıyorlardı. Dört bir yandan cesetler düşüyordu.

Her yerde kan vardı.

Zaten bir kan nehrinde ilerliyorduk. Kalabalıktan oluşan gelgit dalgası çığlık atıp yükselirken her bir tarafta kargaşa hüküm sürüyordu. Panik, karanlık, boğucu bir duman ve...

Kaosun içinde, beş yaşından büyük olmayan, suyun kenarındaki barikatın üzerinde dengede duran, deliliğin altında ezilmekten kaçınmak için sütuna tutunarak haykıran kırmızı yüzlü bir çocuk gördüm. Ağlıyordu. "Anne! Anne!"

Sütuna daha sıkı tutundum. Vücudum içgüdüsel olarak hareket etse de öne doğru tökezleme şansım bile olmadan başıboş bir ok havayı deldi. Okun hayaletlerden birinden mi yoksa bir Sihai askerinden mi geldiğini söylemezdim.

Ok, çocuğun boynunun oyuk kısmını deldi ve çığlıklar ânında kan damlalarıyla yer değiştirdi. Çocuğun yüzü yamuldu. Nefesi kesildi.

Ben vücudumu nasıl hareket ettireceğimi hatırlayana kadar çocuk yere yığıldı ve dehşete kapılmış insanların ayaklarının altında çiğnenerek kayboldu. Kimse ona yardım etmek için durmadı. Başka birinin onu düşerken görüp görmediğinden bile emin değildim.

Ruhu, yükseklen güneş turuncusuydu. Çok erken sönen bir alevin rengi gibiydi.

Kurşunlar ve oklar uçuşmaya devam ederken çocuğun ruhunu başka başka renkler takip etti.

Yeşiller,
sarılar,
altın renkleri,
gümüş renkleri,
leylaklar,
ve maviler...

Havada yükselerek dönüp duran renk girdapları, bedenlerini terk eden ruhlar, birer birer hiçliğe doğru kayan hayatları.

Renk üstüne renk, duyularımı kör eden...

Havada hayatları tadabiliyordum.

Tatlı, acı, baharatlı ve ekşi. Mutluluk, acı, öfke ve yalnızlık.

Masum ruhlar daha hızlı ve daha hızlı sert renklere dönüşürken gözlerimi oradan ayırdım. Baihu ile son konuşmamı hatırladım.

“Hayalet, Antony’nin peşinde,” dedim imparatora. “Roma Hükümdarı, onun ölümünden Sihai’yi sorumlu tutsun diye öldürmek istiyorlar onu. Belki antlaşmayı bozmak için belki de Sihai’yi Roma ile savaşa zorlamak için. Bilmiyorum. Ama Antony’yi buradan çıkarmalıyız. Onu güvende tutmalıyız ve...”

Ben sözümü bitiremeden bir patlama demir perdeleri açtı ve herkesi baş döndürücü bir parçalanmış tahta ve kırık metal enkazı hâlinde yere serdi.

Havada büyü tadı vardı. Altı Hayalet, enkaz bulutunun arasından ellerinde çekilmiş bıçakları ile içeri atladılar. Gözleri Antony’ye odaklanmıştı.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama başım dönüyordu. Her şey dönüyordu.

Ortaya çıkan sessizlik, kulaklarımda yüksek bir şekilde çınılıyordu.

Görüş alanımın köşesinde, Antony’nin muhafızları silahlarına davranırken, Sihai muhafızları kılıçlarına uzandılar. Ama Hayaletler hazırlıklı ve hızlıydılar. Metallerin çarpışması ve ruhların can çekişmesi her iki taraftan da öylesine şaşırtıcı bir hız ve verimlilikle gerçekleşti ki kan enkazın üzerine yanan yağmur damlaları gibi sıçrarken geri çekildim.

Altın maskelilerden biri, “Ona dikkat edin,” diye emretti, parçalanmış tahta enkazının altında büzüşmüş hâlde yattığım yeri işaret ederek. “Unutmayın, Hayalet, o kızı canlı istiyor.”

O konuşmasını bitirmeden, Ölüm'ün büyüsunü fırlatarak bana en yakın olan adamların etrafına doladım. Ama çektiğimde, çıkıntılı bir kancanın etrafına sıkıca bağlanmış ipek bir kuşak gibi inatçı olan qi'leri ölümlü bedenlerine yapışmış hâlde kaldı. Sadece almak istediğim şeyin ufak bir parıltısı sızdı bedene.

Dirençleri beni geri çekmeye yetiyordu. Yaşamak için en çok şeye sahip olanlar her zaman öldürülmesi en zor olanlardı.

Altı ay önce, hiç şansım olmazdı ama ay çiçek açıp solduktan sonra, Ölüm'ün büyüsu üzerindeki hâkimiyetim artmıştı. İyi kullanılan bir kas gibi güçlüydü.

Hepsini aynı anda alt edemezsem onları tek tek etkisiz hâle getirirdim.

Çenemi sıkıp hayaletlerden bana en yakın olanına odaklandım. Enerjisi sıkı bir şekilde mücadele ettiği için sendeledi, sahip olduğu her şeyle hayata tutunuyordu.

Ama ben daha güçlüydüm, tutuşum daha sıkıydı. Birkaç saniye içinde, qi'si teslim oldu ve isteksizce içime aktı. Onu bayıltacak kadarını aldım ve tam vaktinde bıraktım, bunun egzersizini yapmıştım. Vücudu yere çarptığında bir sonraki hayalete uzandım.

Hızlı ve sert bir şekilde çektim, o da yere yığıldı. Ardından hemen hareket hâlindeki bir sonraki hedefe geçtim.

Bana doğru koştu. Qi'sinin akımlarına uzandım ama kalbim yorgunluktan yanıyordu ve görüşümün bulanıklaşmaya başladığını, boğazıma tırmanan tanıdık pıhtılaşmış kan hissini hissediyordum. Parmak uçlarımdaki uyuşukluk ağır dalgalar hâlinde üzerime yayılıp uzuvlarımı ıslatırken, her şey çok daha ağır hissettiriyordu.

Bir anlık duraklama, hedefimin saklandığım kırık masayı şiddetli bir vuruşla parçalaması için yeterli oldu. O kadar hızlıydı ki yoldan çekilmek için zamanı zor buldum.

Qi'sini çekmeye çalıştım ama tutuşum gevşekti, zihnini odaklanamıyordu ve bitkindi. Enerji, Ölüm'ün kalemine doğru akarken, vücudumda köpürüyordu. Tekrar odaklandığımda, ellerim *qi'sini* kavradığında, onu düşürebilecek kadar güçlü değildim. Sadece hafif bir baş dönmesiyle sallanarak tökezledi.

Bir fırsat.

Çizmemde sakladığım bıçağı buldum. Eğer onunla büyü gücüyle savaşamayacaksam o zaman eski usulle savaşırdım.

“Seni öldürmek istemiyorum,” diye tısladı. *Bir uyarı.*

“Ben de.” Bacağımla bir tekme atıp onun ayaklarına savurdum, sonra bıçağımı göğsüne sapladım.

Arkamdan başka bir adam bana doğru hücum etti. Kılıcı öne doğru savrulurken onu çok geç yakaladım.

Fakat metal, eti parçalamadan, bir silah sesinin gürültüsü her şeyi durdurdu.

Bakır rengi kanı yüzüme sıçradı ve adam ayaklarımın dibine yığıldı.

Yukarı baktım ve Antony'nin, imparatorun hemen arkasındaki duvara yaslandığını ve elinde dumanı tüten bir silah olduğunu gördüm.

Antony, Altın Maske'ye bir kurşun daha sıktı ama yanındaki incecik figür elini kaldırdı ve parmaklarının tek bir hareketiyle merminin yönünü bana doğru değiştirdi.

Kurşun, hedefi milimetrelerle ıskalayıp uçarken saçımı sıyırdı.

Siper almak için nefesim kesilmiş bir hâlde bir sütunun arkasına geçtiğimde, hâlâ kafamda bir yara olup olmadığını kontrol ediyordum.

“Hepiniz bu sülüğü koruduğunuz için pişman olacaksınız,” diye hırladı Altın Maske.

İmparator, Antony'yi yavrusunu koruyan bir kaplan gibi arkasına itti. Ellerinden biri havada dans ederken, parmak

uqlarında mavi bir parıltı toplanıyordu. “Saldırıyı durdurun yoksa size gerçek pişmanlığın ne olduğunu gösteririm.”

“Baba, hayır!”

“İmparatorluklar bir arada olurlarsa, tek başına olacaklarından daha güçlü olurlar!” diye haykırdı Altın Maske. “Bizimle savaşmayın, sizi tanıyalım. Hayalet, Roma Prensi’ni canlı istiyor ama illaki canlı olmasına da ihtiyacı yok...”

Altın Maske bunu söyledikten sonra ateşten bir bıçak yaratıp onu imparator ve Antony’ye doğru fırlattı.

İmparator bileğini çevirdi ve önünde suyun birikmesiyle oluşan ağır bir kalkan oluşturdu.

Ateş suyu buharlaştırdı ama kalkan, alevleri bir saniye kadar da olsa engelledi ve bu bir saniye, imparatorun Antony’yi bıçağın yolundan itmesine yetti.

Altın Maske, imparatora bir ateş patlaması daha gönderdi ama imparator bu sefer karşılık vermeye çalışmadı bile. Gözlerini kapatırken Antony’ye küçük bir gülümseme sundu sadece ve...

Altın Maske ne olduğunu anlayıp geri çekilmeye çalıştığında çok geçti.

Alev atışı imparatorun göğsünü parçalamış, etini kavurmuştu, öyle ki eti sonunda kabarıp karardı.

Prens Feng molozların altından, “Baba!” diye haykırdı.

Şaşkın sessizlikte, Antony silahını doğrulttu ve Altın Maske’ye bir kurşun sıkmaya çalıştı ama yeterince hızlı değildi.

“*Che!*” diye bağırdı Altın Maske. *Geri çekilin.* Bu sözün üzerine kalan tüm hayaletler enkazdan atladı.

Planladıkları her neyse, bu değildi.

“Baba...” diye haykırdı Prens Feng, babasının yanına doğru sürünürken. Nefesimi tuttum. Ölüm, imparatorun ölmek üzere olan bedeninin üzerinde geziniyordu.

Qi’si tutunmaya çalışırken yüzeye çıkan mavi tonları gördüm.

Elini oğlunun eline koydu.

“Baba...” Prens Feng çöktü, imparatorun kollarını tuttu ama imparator oğluna bakmıyordu. Antony’ye bakıyordu.

“Seni kurtardım,” dedi. “Lütfen daha fazla savaşmayın. Ölümüm Sihai ile Roma arasındaki barışı önümüzdeki yıllar boyunca sağlamlaştırsın. Eğer hayatım halkıma barış ve refah getirebilecekse, mutlu bir şekilde ölürüm.”

Antony hiçbir şey söylemeden imparatora baktı. Yalan söylemeye bile cüret edemedi.

“Feng’er,” dedi imparator boğulurcasına.

“Yardım edin!” diye haykırdı Prens Feng. “Yardım edin!”

Kimse kıpırdamadı. Benim bildiğim şeyi onlar da biliyordu.

“Bana anlaşmayı imzalayacağına söz ver, Feng’er. Bana ilk fermanını, benim son fermanımmış gibi onurlandıracağına söz ver. Sihai’nin buna ihtiyacı var. Benim buna ihtiyacım var. Yok yere ölmeme izin verme,” dedi imparator. Sesi bir fısıltı kadar zayıf, kaybolan bir fırtına kadar narindi.

“Baba, sana bir şey olmayacak. Bunu düzeltereğiz. Her şey yoluna girecek.” Prens Feng köşeye sinmiş şifacılar baktı. “Bir şeyler yapın! Kurtarın onu!”

Prens Feng’e bu son anlarda biraz mahremiyet sağlamak için bakışlarımı kaçırdım. Ölüm bir kez izini bırakmıştı, reddedilemezdi.

Yalvarmanın bir anlamı yoktu.

Ölüm ayrımcılık, kayırmacılık yapmazdı. Geride ne kadar çok yarım kalmış iş bırakırsak bırakalım. Ölüm’le istediğimiz kadar savaşabilirdik ama sıra bize geldiğinde, mevsimler kadar kesin bir şekilde gelirdi.

Ve reddedilemezdi.

“Feng’er, bana Roma ile savaş başlatmayacağına söz ver.”

“Baba...”

“Bana söz ver, Feng’er,” diye yalvardı imparator, sesi artık boğuktu. Nefesi ve zamanı tükenen bir adam.

“Söz veriyorum.”

Renkler havaya karıştı.

İmparatorun ruhu, fırtınadan önceki gökyüzünün huzurlu mavisiydi.

“Baba!” Prens Feng’in çılgılığı kulakları sağır ediciydi.

Büyüsünü daha gerçekleşmeden hissettim: Prensten gelen gürleyen öfkeli bir sel gibiydi.

Su gemiye doğru sıçradı, dev pençeler gibi yükseldi, yoluna çıkan her şeyi yok etti.

Su hızlıydı. Düşmanları hızla çatıların üzerinden savurdu. Dünya boğuk çığlıklar ve kemik çıtırtılarıyla yankılandı. Antony’ye ulaşmak için güçlkle zaman bulabildim, bir su duvarı bizi kanala çarptı.

Acı soğuk gelgitler bizi sararken akıntı acımasızca tüm ruhları sıkıca kavıyordu ve bizi aşağı, aşağı, aşağı sürükledi... Kana kan. Su, varisin büyü gücüyle yönlendirilerek imparatorun intikamını alıyordu.

Suyun pençesine yakalandım, var olmayan havayı solumaya çalışarak yardım için suya pençeler attım.

BÖLÜM 39

Hayat çok değişken bir şeydi
İnce bir ip.

Bir alevin kıvılcımı.

Kırılgan bir porselen, incecik ve korunmaya muhtaç.

Boğulmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum, ciğerlerin yanmasının ve uzuvların çırpınmasının nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Şalelenin altındaki o günün anıları hâlâ beni yaralıyordu.

Nefes almak için çırpınıyordum ama sadece ciğerlerimi yudum yudum dolduran suyu yutuyordum.

Önce korku geldi, sonra acı, en sonunda ise coşku ve huzur.

Sihai'nin su sistemi karışık; akıntısı hızlı, ölümlülerin yaşamayacağı kadar güçlüydü. Karanlıkta, koyu mavilere karşı yeşil parıltılar gördüm.

Belimde bir kol.

Lütfen, Ölüm. Ölmek istemiyorum.

BÖLÜM 40

Yüzmeye çalıştım ama bir şey beni aşağıya çekiyordu.
Nefes almaya çalıştım ama hiç hava yoktu.
Savaşmaya çalıştım, ama...

BÖLÜM 41

Sürüklenen bir odun gibi bilincimin kıyısında bir yükselip bir alçaldım. Yüzlerce kez boğulup boğulup yeniden yüzeye çıktım, ayırt edemeyeceğim şekilde birbirinin içine giren her gerçeklik parıltısı kısa ve bulanıktı.

Kış suyu boğazımdan aşağı sızdı, ciğerlerimi doldurdu.

Elleri sırtımda.

Dünyanın ağırlığı beni aşağıya çekiyordu.

“Ruying! Uyan!” diye bir ses gürledi suların arasından.

“Kalk!”

Donmuş bir nehrin kıyısı. Akıntı sonunda beni bıraktığında, ciğerlerim yanarken hâlâ kalbim gümbürdüyordu.

Ayağa kalkmaya çalışırken elimin altında buzlu çamur vardı.

“Git.” Kendi sesim.

Sudan ağırlaşmış giysilerimin buzları tenime yapışmıştı ve beni kemiklerime kadar donduruyordu.

“Seni bırakmayacağım.”

Soğuk mavi tonlar. Uzakta ölen güneş.

“Seni bırakmayacağım.”

Ölüm üzerimde dolanıyordu.

“Seni bırakmayacağım...”

Ölmek istemiyorum.

BÖLÜM 42

Uyandığımda irkildim. Elim karnımdaki bandaja gitti. Sıcık ve düzgünce sarılmıştı ama enfeksiyonu önleyememiş olacak ki cildim sıcaktı. Ateşim yükselmişti.

“Uyanmışsın.” Derin bir mırıltı, sisin içinden gözlerimi açmamı sağladı.

Antony, omuzlarında eski püskü bir battaniyeyle yatağın kenarında oturuyordu. Köşedeki ateş sönmek üzereydi, oda soğuyordu. Dudakları rengini kaybetmişti.

“Beni sen mi kurtarın?” Göğsümde rahatsız edici bir his seğirdi. Yıllar kaburgalarımı sıkıyor, nefes almamı ve ona bakmamı zorlaştırıyordu.

“Elbette seni kurtardım. Ne yapsaydım? Boğulmana izin verip seni nehir kıyısında donarak ölmeye mi terk edecektim?”

“Ama sen yüzme bilmiyorsun.” Tekne sallandığında masaya nasıl tutunduğunu, gözlerindeki korkuyu hatırladım. Genel bir su tutması olabilirdi ama kaşlarını çatığında hassas bir noktaya dokunduğumu anladım.

“Ölmene izin veremezdim,” diye tekrarladı. Gemide söylediği sözlerin aynılarıydı. “Yüzsem de boğulsam da önemli değil, ölmene izin vermeyeceğim.”

Göğsümde daha da sıkıştı. Yine benim için kendi hayatını riske atmıştı.

Şimdi ona iki hayat borcum vardı. Bu yolculuk başlangıçta düşündüğümden daha pahalıya mal oldu.

“Neredeyiz?” Bizi çevreleyen çıplak duvarın Donghai imparatorluk sarayıyla uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Yoğun tozla örtülü, duvarları kaplayan küf ve çatlaklarla dolu ve yarım yamalak örtülü pencerelerden içeri sızan vahşi doğayla çevrili terk edilmiş bir kulübe. Her yer toprak ve rutubet kokuyordu ama en azından başımızın üzerinde bizi aç bir canavar gibi yiyip bitirecek soğuktan koruyan bir çatı vardı.

Görünüşe göre burada uzun zamandır kimse yaşamıyordu, bu yüzden izinsiz girdiğimiz için yakalanma tehlikesi altında değildik. Üzerimdeki beni sıcak tutan kürkleri güveler yemişti, Antony’nin üzerindeki eski Pangu cübbesi ise terzi dikimi takım elbiselerinden ve ipek kravatlarından çok farklı bir âlemde.

En azından kuruyduk.

En azından hayattaydık.

Gözlerimin arkasında kudurmuş su akıntılarının ve hiç bitmeyen karanlığın parıltıları çaktı. Nefes almak için çırpındığımı ve beni aşağı, aşağı ve daha da aşağı çeken yoğun, buzlu suyu, mücadele edilemeyecek kadar güçlü akıntıları hatırladım.

Titredim.

Antony tereddütle, “Islak kıyafetlerini çıkarmak zorunda kaldım,” diye ekledi bana pek bakmadan. Yanaklarında hafif bir gölge vardı. Kızarıyor muydu? “Umarım senin için sorun değildir çünkü seni o cübbelerin içinde bıraksaydım ölebilirdin. Yaranı sarmam gerekiyordu. Kan kaybediyordun ve ben...”

Tereddütle söylediği sözcüklere yarım bir gülümsemeyle direnerek, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. Sözcükleri söylerken duraklaması, o sert prens yüzüne insani bir dokunuş kattı. Bana tüm o düşünceli kaş çatmalarının altında, göreviyle ilgili derin düşüncelere daldığı anların altında, sadece yirmi yaşında genç bir adam olduğunu anımsattı. Benden sadece birkaç

ay büyüktü ama duruşu göz önüne alındığında bu, kolayca unutulabilecek bir şeydi.

“Bana teşekkür etme. Gemide sen de benim için aynısını yaptın. İlk oku gördüğünde kaçmak veya kendini korumak yerine aklına ilk gelen ben oldum. Beni okun önünden itmeseydin şu anda hayatta olmayabilirdim.”

Boğazımda bir şey düğümlendi. Haklıydı, onu okun yolundan itmiştim. Bir içgüdüydü, düşünmeden yapılan bir eylem.

Ama canlı bir kalkan olarak vücudumu örtmesi ve kendisi yaralı olduğu hâlde beni donmuş vahşi doğanın içinde taşıması... Bunlar bambaşka şeylerdi.

Roller tersine dönseydi ben de aynısını yapar mıydım?

Belki de yapardım ama bunu kabul etmekten çok korkuyordum.

Ama belki de hisleri karşılıksızdı ve bu fedakârlığı sonuç olarak ihanetle sonuçlanacaktı.

Jing şehri, Roma'nın tiranlığı altında ızdırap çektiği sürece, Antony, Er-Lang'ın ölümcül düşmanıydı. Ondan ne kadar hoşlandığımın, onu ne kadar sevdiğimin bir önemi yoktu. Hiçbir şey bu gerçeği silemezdi.

Kana susamış kuduz böceklerin minik dişleri gibi derinlere inen ve sertçe ısıran bir düşünce.

Gözümün kenarından ona baktım ve bakışlarındaki yumuşak güneş ışığının yavaş bir akışa benzeyen şefkati hissettim. Boynumdan yukarı tırmanan ve etimin derinliklerine batan, kararsızlıklarımın karmaşasını yatıştıran ve her şeyi biraz daha katlanılabilir kılan türden bir sıcaklık.

Dudakları seğirip de beni her seferinde daha da büyüleyen o yarı gamzeli gülümsemesini sunduğunda, içimden bir parça ışığa doğru eğilmeyi, beni çevrelemesine izin vermeyi, kendimi onda kaybetmeyi istedi.

Hemen öldürmeye çalıştığım bir arzuydu bu.

Aramızda çiçek açan bu şeyi her ne kadar elimin tersiyle itmek istesem de yapamıyordum. Oysa biliyordum ki bu ateş, dikkatli olmazsak ikimizi de küle çevirecekti.

Eğer çok yaklaşırsam, bir zamanlar olduğum -sevdiğim kişilerin, kız kardeşimin ve arkadaşımın hatırladığı- kızıdan geriye kalan o küçük parçayı da tüketmekten çekinmeyecekti.

Yine de buradayken, ısıldayan saraylardan ve Roma'nın politikalarından uzakta ve yalnızdık.

Burada, sadece bu geceliğine o Antony Augustus olmak zorunda değildi, ben de Yang Ruying olmak zorunda değildim. Bunun yerine sadece bir kız ve bir erkek olabilirdik. Yatakta kıpırdanıp ona yer açtım. Baştan çıkarılmaya yenik düşerek, "Soğuk," diye fısıldadım. Böyle bir davetin, bu sözlerin sonuçlarını biliyordum.

Onun içinde kıvılcım çakacak bir umut, benim ise hiç hoşuma gitmeyecek bir gelecek.

Meiya ve büyükannem bilselerdi utanırlardı ama ben zaten onları utandıracak çok fazla şey yapmıştım. Bu, benim daha ağır günahlarımla kıyaslanacak bir şey değildi.

Bu geceyi -kıymetli bir sıcaklık parıltısı için- kimsenin bilmesine gerek yoktu.

Antony tereddüt etti, kaşlarının arasında bir düğüm vardı. "Er-Langlı bir kızın gün batımından sonra bir erkekle aynı odada yalnız kalmasının utanç verici bir şey olduğunu okumuştum, hele ki..."

"Onca insanı öldürdükten sonra, çizgiyi buraya mı çekeceksin?" diye homurdandım. "Birlikte daha çok ısınabiliriz. Hipotermiden ölmek istemiyorum, senin de hipotermiden ölmeni istemiyorum. Hele seni hayatta tutmak için yaşadığımız onca şeyden sonra. Onur meseleleriyle bu geceyi atlattıktan sonra ilgileniriz."

Ayrıca, son altı ayda yaptığım her şeyden sonra -Roma için çalışmak, kendi soydaşlarımı öldürmek- itibarım ve saygın bir

evlilik yapma umudum, ellerimi ıslatan kan yüzünden çoktan lekelenmişti.

Antony'nin dudakları birbirinden ayrıldığında, daha fazla itiraz edip etmeyeceğinden veya özür dileyip dilemeyeceğinden emin değildim.

Sonunda ikisini de yapmayıp yatağa girdi. Battaniyelerin altına girdiği kısa saniyelerde, getirdiği soğuktan titredim, ancak kısa süre sonra her şey daha sıcak oldu. İki beden, bu küçük battaniye kozasını bir bedenden daha hızlı ısıtıyordu.

Bu yatak bizim 坑 olarak adlandırdığımız türden bir yataktı. Aslında şöminenin üzerinde uzanan, tüm bir ailenin sığabileceği kadar büyük, uzun bir şiltesi vardı. Bir noktada bu evde altı veya daha fazla kişi yaşamış olabilirdi. Üç neslin aynı çatı altında yaşaması, imparatorlukların kırsal kesimlerinde alışılmadık bir durum değildi. Yatağın en sıcak yeri, en büyüklere -ailenin büyükannelerine ve büyükbabalarına- ayrılmış olan ortasıydı, yanlar ise genç ve sağlıklı olanlara bırakılırdı.

Kulübenin eski sakinlerinin şimdi nerede olduklarını merak ettim.

Teoride, Antony gerçekten ısınmak istiyorsa yatağın altındaki ateşi yakmalıydı ama orada bir soba olduğunu bildiğinden şüpheliydim.

Yanımda yatan Antony'nin nefesi sığlaştı, her nefes alıp verisi sessizliğe karşı gürdü. Gergin kalp atışlarını hissedebileceğim kadar yakındı ama uygunsuz sayılacak kadar da yakın değildi. Şimdi bile dikkatliydi, aramızdaki mesafe aşılmamalıydı.

“Nehir kıyısında seni baygın hâlde gördüğümde çok korktum,” diye fısıldadı. Sesi öylesine kısıktı ki bunların duyulması gereken sözler olup olmadığını merak ettim. “Öleceğini sandım.”

Gözlerini üzerimde hissettim ve bir tek ona bakmak istemeyerek gözlerimi tavana sabitlemiş olduğum hâlde, gözlerinden gelen titrek alevler boynuma tırmandı.

Yine boğuluyormuş gibi hissettim kendimi. Ancak bu sefer, suyun beni alıp götürmesine izin verme eğilimindeydim.

“Kanallardan nasıl sağ çıktık?”

Antony güldü. “Şans? Su hızlıydı, kasıtlı olarak kontrol edilen bir akıntıdan çok bir enerji patlamasıydı. Suyu kontrol etmeye ve beni boğmaya çalışan diğerlerini alt edenin prensin ham gücü olup olmadığını merak ediyorum. Bilmiyorum. Ayrıca ben yüzme biliyorum, sadece... bu konuda pek iyi değilim. Ama su bizi gizli su altı geçitlerinden benim asla yüzemeyeceğim bir hızda taşıdı. Ben daha farkına varamadan gelgitlerin daha yavaş olduğu bir nehre ulaşmıştık. İşte orada seni karaya çıkardım.”

“Beni neden kurtardın?” diye sordum, sesim onunki kadar kısıktı. “Beni nehir kıyısında bırakabilirdin ama yapmadın.”

“Seni kurtardım çünkü öyle istedim.” Bir önceki gece ne yaptığımı, imparatoru onun planları konusunda nasıl uyardığımı bilseydi, beni yine de ister miydi? “Çünkü yapmak zorundaydım... Çünkü senin öldüğünü düşünmeye bile dayanamıyorum.”

“Armağan’ım yüzünden mi? Yetenekleri boşa harcamayı sevmediğin için mi?”

“İnanmak istediğin buysa.”

Bir an sessizlik oldu. İkimiz de sözlerini anlamıştık ama ikimiz de bunu yüksek sesle söylemeye, göğüslerimizin derinliklerinde boğulan kelekleri, ateşli kalplerimizin atışına tempo tutarak çırpınan kanatları ilk kabul eden kişi olmaya istekli değildik.

“Yıllar önce, Ölüm tarafından kutsanmış olanların bir dünyayı kurtarabileceğine ya da yok edebileceğine dair bir Pangu kehaneti duymuştum.”

İmparatorun dün gece bahsettiği asılsız kehanetten bahsediyordu.

“Benim dünyamda bir sürü kehanet vardır. Onları bu kadar ciddiye alma. Hepsi doğru olsaydı birçok insan dünyayı

kurtarmaya mahkûm olurdu. Bu kehanetlerin çoğu gerçekleşmez, gerçekleşenler de genellikle belirsiz tesadüflerdir.” Sonraki sözlerimi dikkatlice düşünerek duraksadım. “Beni işe almanın sebebi bu muydu, dünyamı yok edebileceğimi düşünmen miydi?”

“Ya da kurtaracağını. Mesele ister senin dünyanın ister benim dünyam olsun, fark etmez,” diye mırıldandı. “Ve bunun hiç aklıma gelmediğini söylersem, yalan söylemiş olurum.”

“Bana karşı nazik olma sebebin bu muydu?”

“Başlangıçta belki.”

“Artık değil mi?”

“Artık değil.”

Bir duraklama oldu. Tuttuğum nefesi bıraktım. “Ben aptal mıyım, Antony? Her şeyin altında, iyi bir insan olduğunu ve herkesin inandığı gibi bir canavar olmadığını düşündüğüm için?”

Antony bizi ayıran dar uçurumun ötesinden uzanıp elime dokundu.

Uzanan oydu ama parmaklarımızın battaniyenin altında birbirine kenetlenmesine izin veren ben oldum.

“Teşekkürler,” dedi sadece. Çok fazla kalp kırıklığı, çok fazla travma barındıran iki kelimeydi.

“Ben de sana,” diye fısıldadım. “Beni gördüğün, anladığın için. Sanırım bana baktığında korkulacak bir şey değil, hayranlık duyulacak bir şey gören ilk kişi sen oldun.”

“İnsanlar anlamadıkları şeylere her zaman söverler. Sana söz veriyorum, Ruying, tarih seni bir kahraman olarak hatırlayacak. Gelecek çağlar boyunca muhteşemliği adına şarkılar söylenecek, tekrar tekrar anlatılacak bir efsane olacaksın.”

“Bunun senin ya da benim istememle olacağını sanmıyorum. Hikâyelerimizin nasıl anlatılacağını tarih kendi seçer.”

“Tarihin muzafferler tarafından yazıldığını, benim de zafer kazanmayı amaçladığımı unutuyorsun. Dünya seni bir

kahraman olarak hatırlayacak, Ruying çünkü ben seni bir kahraman olarak hatırlayacağım. Daima.”

Sözleri, tatlı yalanlar gibi beni cezbedti. Bu melodilerin gerçek olmasını istedim. Onun resmettiği dünyada öylesine çok istiyordum ki kalmayı...

Ama Antony beni bir kahraman yapamazdı.

Ona sadık kalırsam, halkım için asla bir kahraman olamazdım. Yaptığım onca şeyden sonra asla. Ayrıca onun halkının da bir Xianling’i, imparatorluğu bilimin gücü altında yok olmuş bir vahşiden başka bir şey olarak görebileceğinden şüpheliydim.

Benim için yalan söyleyebilirdi ama gerçekler, fısıltılarda sonsuza dek yaşardı.

Üstelik ben yalanlarla hatırlanmak istemiyordum. Bin yıl sonra, bu dünya hâlâ adımı hatırlarsa beni gerçeklerimle hatırlamalarını istedim. Düzeltilmiş ve altınla kaplanmış bir hikâye değildi istediğim.

Olduğum kişi olarak hatırlanmak istiyordum.

İyi, kötü ve ikisi arasındaki her şeyimle.

“Dünya çok büyük ve sen çok şey başarabilirsin, Ruying,” dedi. “Her şey küle ve toza dönüştüğünde yıldızlar tarafından hatırlanacaksın. Bunu sağlayacağım. En güzel şey güçtür ve sen sandığından daha güçlüsün. Ölüm’ün sana bahşettiği büyüğü sahiplen ve onunla gurur duy. Onu benimse. Sen ve ben, isteseydik tanrı olabilirdik. Tabii, kendimizi bizi sıradanlığa bağlayan bu ölümlü ahlaki değerlerden kurtaracak kadar güçlüyse.”

“Bizi insanlığa bağlayan ahlaki değerlerden mi bahsediyorsun?”

Her cinayette parmaklarımın arasından kum gibi, su gibi kayan ahlaki değerler. Onlara ne kadar sıkı tutunursam, o kadar çabuk yok oluyorlardı.

Yakında tükeneceklerdi ve ben bir hiçle baş başa kalacaktım.

Ya sonra ne olacak? Altı aydır aklımdan geçen bir soruydu bu.

“İyi geceler,” diye mırıldandım, ikimizden biri her şeyi değiştirebilecek o çizgiyi geçmeden.

“İyi geceler,” diye tekrarladı. Ama ikimiz de hareket etmedik. Ritmik olarak atan iki kalp. O kadar yakındık ki onu öpmek, aynı tarafta olmamız gerekirken bizi ayıran bu kanyonu aşmak çok kolaydı. İki müttefik. İki arkadaş...

Sadece bu gece için bile olsa. Sadece bu anda bile olsa, belki...

Görünmez çizgiyi ilk geçen Antony oldu. Bana onu itmem için, kaçmam için zaman tanımak istercesine ihtiyatla eğildi.

Ama kaçmadım.

Yaklaştığında ben de öne eğildim.

Tam o anda, mırıldanan karanlığın içinde, dudaklarımız hafifçe düşen iki tüyün sürtünmesi gibi birbirine değdi. Bir kibritin ateş taşına değmesi gibi kıvılcım, sıcaklık, açlık, beni daha önce hiç hissetmediğim bir yer çekimi gibi öne, öne, öne doğru çekiyordu. Ölüm’ün bile soğuk kalbimden zorla alamayacağı bir istek gibi.

Ama Antony’nin eli bana doğru uzandığında aynı anda dudakları, bir Roma prensiyle -atalarımın kemikleri üzerine fil dişi sokaklarını inşa eden imparatorluğun prensiyle- bu terk edilmiş kulübede riske atmaya razı olduğumdan daha fazlası için dudaklarıma daha sert bastırdı.

Geri çekildim, yanaklarım kızardı.

Antony daha sert eğilmedi ya da beni daha sıkı tutmadı ama sanki bir parçam bunu yapmasını istiyordu.

En başından beri bunu bekliyormuş gibi bıraktı beni.

Sessizlik.

Güm güm atan kalbim, ses çıkarmamak için tuttuğum nefesler yüzünden ağırlaşan ciğerlerim...

“İyi geceler,” diye fısıldadım sonunda.

Karanlıkta, Antony’nin gülümsediğine yemin edebilirdim. “İyi geceler, aşkım.”

Gözlerimi kapattım. Ona karşı hissettiğim şey her neyse içimde ölmeliydi. Bu düşünceleri veya hisleri besleyemezdim, o da besleyemezdi.

Güç, tehlikeli bir oyundu. Güçlü olmak isteyenlerin bu tür duyguları olamazdı, sevmeyizlerdi. Çünkü bir şeye değer verdiği-
niz anda, o şey sizin zayıflığınız hâline gelirdi.

Benim için, onun için, dünyadan uzaktaki bu narin anlar sonsuza dek burada, bu çürüyen kulübede kalmalıydı.

Çünkü Antony Augustus benim halkımın düşmanıydı. Hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

Kirpiklerimin altından baktım, yüzünün karanlıkta düşüşünü izledim. Sonunda arkasını dönerken geceye son bir fısıltı bıraktı: “Belki bir gün seni hak ederim.”

Ben de belki bir gün affetmeyi öğrenirim.

Belki bir gün, tıpkı benim dünyamın büyüyle bir arada var olmayı öğrenmesi gibi, ikimizin dünyası da bir arada var olmayı öğrenirdi.

BÖLÜM 43

ANTONY

O sabah şafak yavaşça söktü, altın rengi ışığı yırtık pırtık kâğıt pencerelerden süzülüyordu.

Antony uyuyamadığı için yan yatıp yanındaki Ruying'i izlemişti. Göğsünün istikrarlı bir şekilde yükselip alçalmasını, yüzünün loş ışık altındaki huzurlu hâlini izlemek, Antony'nin zamanı dondurup sonsuza dek bu anda kalabilmeyi dilemesini sağlamıştı.

Büyükbabası, Antony'ye bir zamanlar aşkın bir zayıflık olduğunu söylemişti. Babası aşk yüzünden ölmek zorunda kalmıştı. Antony'nin büyükbabası, halkının geleceğini zayıf bir adamın ellerine bırakmayı reddetmişti.

Antony o zamandan beri asla zayıf olmayacağına ve büyükbabasını gururlandıracağına kendisine dair söz vermişti. Kendine, iyi bir hükümdarın yapması gerektiği gibi, Roma ve halkı dışında hiç kimseyi veya hiçbir şeyi sevmeyeceğine söz vermişti. Ve kıyametin şafağında, dünyasının her zamankinden daha fazla iyi bir hükümdara -onları yeniden refaha döndürebilecek birine- ihtiyacı vardı.

Antony sözünü aşağı yukarı on yıldır tutmuştu. Kendini aşktan mahrum bırakmış, dünyasının Romeo ve Julietlerine, radyolarda yankılanan aşk şarkılarına gülüp geçmişti. Antony

şimdi, yanında Ruying ile bu yatakta yatarken, sonunda büyük-babasının aşkın bir zayıflık olduğunu söylerken ne demek istediğini anlamıştı.

Neden savaşımlara girdiklerini.

Neden şairlerin hayatlarını bu duyguyu kelimelere dökmeye adadıklarını.

Bakışları onun gözlerini, yanaklarını, burnunu, dudaklarını takip etti.

Antony, Ruying'in onun kalbine nasıl zorla girdiğini, kalbindeki bir noktayı nasıl zaptettiğini ve hazinesiyle, bir ejderha gibi onu nasıl sahiplendiğini bilmiyordu. Tek bildiği, gemide ona doğru gelen o oku gördüğünde, hiç düşünmeden, hatta tereddüt etmeden hareket ettiğiydi. Onu nehir kıyısında kan kaybederken gördüğünde, ölmüş olabileceğini düşündüğünde, başka hiçbir şeyin önemi olmamıştı.

Ona bir şey olursa Antony bu dünyayı tamamen yerle bir ederdi.

Onu güvende tutmak için savaşlar başlatırdı.

Bu yüzden onu terk etmek zorundaydı. Kısa süre içinde. Eğer Ruying onun ortaya çıkarabileceği dehşetleri, işlediği suçları öğrenirse, yüzünün bir orman yangını gibi sonbahar ağaçlarını çıtır çıtır süpüren bir öfkeyle aydınlanışını izlemek istemiyordu.

Onun dünyası için planladığı şeyi.

Hayal kırıklığının nefrete dönüşmesini istemiyordu.

Ve Ruying ondan nefret edecekti.

Sonsuza dek.

Eğer onu olduğu hâliyle, hataları ve kusurlarıyla görseydi, asla anlayamazdı.

Antony kalbinin kırılmasını istemiyordu.

Yine de onu terk etmeye dayanamıyordu.

Onu böyle hatırlamak istiyordu, sonsuz dek. *Camın arkasında donmuş bir an.*

Ruying onun kalbini kırsa da Antony onu bu andaki hâliyle hatırlayacaktı.

Güzel, muhteşem. Antony Augustus dindar bir adam değildi ama onun sunağında ibadet edecek, yıldızlar yok olana dek, her ikisinin dünyası da evrende kaybolmuş, unutulmuş birer parçacıktan ibaret kalana dek onun için diz çökecekti. Bir gün düşman olsalar bile bu geceyi hatırlayacaktı. Onun elinin yumuşaklığını, bir zamanlar ona nasıl gülümsediğini hatırlayacaktı.

BÖLÜM 44

Yaram enfeksiyon kapmıştı. Etin etrafında irin birikmişti. Büyükanneimin bana öğrettiği şekilde elimden geldiğince temizledim ama bir hiçliğin ortasındaydık. Tedavi için doğru otlar veya malzemeler yoktu. Elimden gelenin en iyisini yapabilir ve Antony'nin adamlarının enfeksiyon daha da kötüleşmeden bizi bulmasını umabilirdim.

Şu anda elimizdeki en iyi ihtimal olan yeni yıkanmış yırtık çarşaflardan bozma geçici bandajları yeniden sararken, “Acıyor mu?” diye sordu.

“Biraz,” dedim gömleğimi kıvrırken. “Bu konuda iyisin.” Sanki binlerce kez bandajları sarmış gibi titizlikle hareket eden parmaklarını işaret ettim.

“Antrenmanlıyım,” dedi. Şifacılar onu büyüyle iyileştirirken gördüğüm yara izlerini hatırladım. “Roma sokakları kötülüğün özel bir türüdür. Büyükbabam da öyle.”

İhtiyacım olan tek açıklama, onun bana verebileceği tek açıklama buydu.

İşini bitince, “Bana bir hikâye anlatabilir misin?” diye sordu. “Senin dünyana ait bir hikâye.”

“Ne tür hikâyeler duymak istiyorsun?”

“En sevdiğini.”

Gülümsedim. “Tanrıça Nüwa’yı duydun mu hiç?”

“Wucai Dağı’nın Göksel Tanrıçası mı?”

Başımla onayladım. “Büyükannem onun zamanın başlangıcında yaşamış bir yılan tanrıça olduğunu söylemişti. O, insanların annesi ve krallığımızın koruyucusuymuş. Mirasının izleri, tarihimizin, efsanelerimizin her parçasında bulunabilir. Büyük tanrıları binlerce yıl önce Qin İmparatoru’na karşı zafere yönlendiren oydu. Bazıları hâlâ onun soyundan gelenlerin tekrar yükseleceğine ve...”

“Ve halkını benim halkımın elinden kurtaracağına mı inanıyor?”

“Bu bir şehir efsanesi.”

“Şehir efsanelerini hafife alma, Ruying. Efsaneler umuda yol açar ve umut, büyük ve korkunç olan her şeyin kıvılcımıdır.”

“Bu hikâyenin isyanlarla hiçbir ilgisi yok. Bu hikâye, dünya ilk yaratıldığında, Nüwa’nın bu büyük topraklarda, sessizliğin yankıları arasında, omuzlarında yalnızlık yükü ağırlaştığında, uzun zaman önce başlamıştı. Onu topraktan bir şeyler yapmaya iten bu yalnızlıktı. Çok sevdiği insanlara ve hayvanlara nefes üfledi ve onlara Yaşam Armağanı’nı verdi.

“Yarattıkları arasında en çok insanları severdi. Bizi o kadar seviyordu ki yeterince hızlı yaratamıyordu. Böylece bir asmayı çamur havuzuna daldırdı ve sıçrayanların yere değdikleri yerde ilkbahar filizleri gibi mükemmel ve güzel bir şekilde yükseldi insanlar. Elleriyle şekil verdiği insanların onun büyüsunü miras aldıklarını ve Xianlinglerin bu insanlar olduğunu söylerler. Asmalardan ve çamurdan yaptıkları ise onun büyüsunü miras almadıkları hâlde, hayata o kadar minnettardılar ki bunu umursamadılar.

“Nüwa uzun bir süre boyunca yarattıklarıyla uyum içinde yaşadı, bize sanki onun çocuklarıymışız gibi baktı. Bizim refah içinde olmamızı ve avlanmayı, toplamayı, çiftçilik yapmayı ve kendi harika yaratımlarımızı yapmayı öğrenmemizi izledi. Ancak bu barış uzun sürmedi. Bir gün, gök gürültüsü ve şimşeklerin olduğu bir gökyüzünün altında, okyanustan iki tane savaşı

ejderha çıkıp gökyüzünü yardı, dünyayı sular altında bıraktı ve toprağı öylesine tahrip etti ki Nüwa'nın çok sevdiği insanlar boğuldu. Tanrıçanın bizi kurtarmak için gökyüzünü onarması gerekiyor. Bu yüzden eline bir bıçak alıp öylesine derin bir kesik açtı ki kan, nehirler gibi aktı. Akan kanından beş renkli taş katılaştı. Bu taşları eritip ejderhaların parçaladığı gökyüzüne döktü. Ama süreç çok uzun olduğundan, bizim acı çekmemize dayanamadı.

“Sonunda kendini feda etti. Gökyüzünü onarmak için kendi bedenini, kanını ve sinirini kullandı. Bizim için. Büyükanmem bana gökyüzünün bir zamanlar çöktüğü, Nüwa'nın Wucai taşlarını erittiği yerde, çocuklarının ona tapınmak için toplandığı Wucai Dağı'nın yükseldiğini söylemişti. Bizler binlerce yıl boyunca, büyü güçlerimizi kontrol edebilmek için rahiplerin yanında çalıştık. Nereden geldiğimizi ve Nüwa'nın bizim için neleri feda ettiğini hatırlamak için... Ta ki halkın gelip dağı ve tapınakları kendi malıymış gibi sahiplenene ve rahipler dünyamızdan kaybolana dek.”

“Geriye kalan Wucai taşlarına ne olmuş peki?”

Bu soruya hazırlıksız yakalandım. “Ne?”

“Bir kitapta okumuştum,” dedi umursamazca. “Merak ediyorum. Kitapta taşların nereye gittiğinden hiç bahsedilmiyor. Biliyor musun?”

“İnandığın efsanelere bağlı,” diye cevapladım ihtiyatla. “Bazıları taşların gökyüzüne dağılıp yıldıza dönüştüğünü söylüyor. Bazıları yeniden kana dönüştüklerini ve Nüwa öldüğünde toprağa karıştıklarını söylüyor. Bazıları Wucai Dağı'nı oluşturanın bu taşlar olduğunu söylüyor. Büyükanmem bana sonrasında tek bir tane Wucai taşı kaldığını söylemişti. Nüwa'nın büyüsunü taşıyan o tek taş, saklanamayacak kadar tehlikeliydi. Wucai *beş renk* anlamına gelir. Bu yüzden rahipler onu, beş farklı renkte olacak şekilde beşe ayırmışlar. Parçaların hepsinde Nüwa'nın büyüsunüden bir parça varmış.”

“Bu taşlar şimdi nerede?”

“Bilmiyoruz.” Güldüm. “Bazı insanlar imparatorların her birinde taşın tek bir parçasının olduğunu iddia ediyorlar ama bence taşlar gerçekse, çoktan düşmüş imparatorluklar ve kimse de olmaması gerekecek kadar güç isteyen deli herifler arasında kaybolup gitmiştir.”

“Yirmi yıl önce antlaşma imzalandığında, Pangu imparatorları bize beş renkli taşın parçaları olduğu iddia edilen taşlar hediye etmişlerdi. İmparatorlukların her birinden, her biri farklı renkte bir tane taş. Bu taşların gerçek olup olmadığını hep merak etmişimdir.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Hiçbir fikrim yok.”

İmparatorların, vatandaşlarına asla söylemedikleri bir şey daha. Gerçek ne olursa olsun, benim gibi ölümlülerin asla bilemeyeceği bir şeydi. Antony’nin yüz ifadesi cevabım karşısında düşünceli bir hâl aldı. “Her neyse, güzel bir hikâye.”

“Nüwa’yı temsil ettiği şey için hep sevdim. O bir yılan tanrıydı. Yılanlar sıklıkla kötülük ve tehlikeyle ilişkilendirilir. Bazen Nüwa’nın yılan bedeni yüzünden diğer tanrılar tarafından dışlanıp dışlanmadığını, dolayısıyla yalnızlığını ve ondan korkmak yerine ona tapan insanlara olan sevgisini merak ediyorum. Kötülükle doğanlar daima kötü olmak zorunda değildir. Yıkma için doğan daima yıkmak zorunda değildir. Nüwa iblis olma kaderinden kurtuldu, bu yüzden de bana umut veriyor...”

“Bir gün güçlerinden kurtulma umudu mu?” Antony ne diyeceğini düşünüyormuş gibi bir an beni izledi. “Yurdumuzda, bizim de gökyüzümüz parçalanmıştı. Ejderhalar arasındaki bir savaş yüzünden değil, gerçi öyle olsa daha iyi olurdu. Gökyüzümüz halkımın açgözlülüğü -kirliliğimiz ve pervasızlığımız- yüzünden parçalandı. Lüks ve konfor açgözlülüğümüz.” Acı, boş bir kahkaha attı. “Nüwa bizim dünyamızda olsaydı, bizi senin halkını yarattığı gibi yaratmış olsaydı, acaba bizim hakkımızda

ne düşünürdü? Utanır mıydı? Bizi yine bizim için hayatını verecek kadar sever miydi?”

“Nüwa tüm çocuklarını sever.”

Antony’nin gülümsemesi boştu. “Beni sevmezdi. Büyükbabamı sevmezdi. Roma halkını sevmezdi.” Eli, kaburgalarının arkasındaki yara izlerinin uzandığını varsaydığım noktaya dokundu. “En büyük korkumu bilmek ister misin?”

Tam, *Ölüm mü?* diyecektim ama Ölüm’den korkan bir adam asla bir kız için kendini bir okun önüne atmazdı.

“Büyükbabanın gazabı mı?”

“Yaklaştın ama ondan korkmuyorum. Sadece ona dönüşmekten korkuyorum.” Gülümsemesi soldu. “Sana yaralarımın kaynağını söylememe gerek olduğunu sanmıyorum... Valentin ve ben her hata yaptığımızda, onu hayal kırıklığına uğrattığımızda veya onun zayıf gördüğü bir şey yaptığımızda bize zarar verdi. O, her şeyin bir zayıflık olduğunu ve güçlü olmanın tek yolunun kış rüzgârı kadar soğuk, zalim ve kalpsiz olmak olduğunu düşünür. Bizi kendi suretinde büyüttü, bunun bizi güçlü yapacağını düşündü ama ben asla onun gibi olmak istemedim.”

Eli benimkine dokundu ve parmak uçlarımızın dün geceki gibi birbirine dolanmasına ve iç içe geçmesine izin verdim.

“Onun gibi olmak zorunda değilsin,” diye fısıldadım. “苦海无涯, 回头是岸. *Sefalet denizi sonsuzdur ama arkayı dönersen, kıyı hemen arkanda olacaktır.*”

“苦海无涯,” diye tekrarladı *-deniz sonsuzdur-*, gözleri uzaklarda, ulaşamadığım bir yerdeydi. Antony, “Sana bir soru sorabilir miyim?” dedi. Eli hâlâ benimkini tutarken başparmağı elimin arkasına şefkatle, tereddütle dokunuyordu, sanki ani bir hareketle dün geceki gibi geri çekilmemi bekliyormuşçasına.

“Evet.”

“Bazı ruhları hasat ederken diğerlerinden daha mı çok zorlanıyorsun?”

Gülümsedim. “Ben ruhları hasat etmiyorum. Etrafımızda var olan ve ruhlarımızı ölümlü bedenlerimize bağlayan *qi* enerjisini çekiyorum. En azından öyle olduğunu düşünüyorum. Okullarda bize bu tür şeyleri tam olarak öğretmiyorlar.”

“Neden?”

“Her büyü biçimi farklı olduğundan. Aynı güçlerin çok sayıda çeşidi olduğu için büyüü anlamak imkânsızdır. Çünkü büyü nadirdir. Ve hepsinden önemlisi, büyü tehlikelidir. Bizi ele geçiren bir lanettir, her zaman direnmemiz gereken bir iblistir.”

“Bu bir yalan. Kraliyet aileleri, gösterdiklerinden daha fazlasını biliyorlar. Kendi insanların potansiyelinden bu kadar korkmasalardı ve senin gibi Xianlingleri yeteneklerinizi keşfetğiniz andan itibaren eğitselerdi, güçlerinizi bastırılması gereken bir şey gibi evcilleştirmeyi ve kontrol etmeyi öğrenmek yerine, en yüksek potansiyellerinize ulaşmanıza yardımcı olsalardı, belki Er-Lang’ın savaşta bir şansı olabilirdi. İnsanlar kendi potansiyellerinin korkusunda boğulmakla bu kadar meşgulken, ilerleme kaydetmek zordur. Senin türün tanrılar gibi yaşayabilirdi, yaşamalıydı. Diz çökmesi gereken Roma olmalıydı. Ama şimdi bir bize bak, bir de kendi gücünden, kendi gölgenden korkan kendine bak.”

Kaşlarımı çattım. “Neden bahsediyorsun?”

Antony başını iki yana salladı. “Hiçbir şey. Devam et lütfen. Bazı *qi*’leri almak neden diğerlerinden daha zor?”

Dudaklarım inceldi ve elimi elinden çektim. Bunu yapmasından, yani doğru tonda anlamadığım bir şey söyleyip sonrasında bana açıklama yapmayı reddetmesinden nefret ediyordum. Bana güvenmiyordu. Henüz. “Dediğim gibi, sana verebilecek gerçek bir cevabım yok. Bunlar çalışılabilecek veya öğrenilebilecek şeyler değil çünkü her Armağan kendine has ve benzersizdir. Ancak benim teorim, bunun kişinin yaşama isteğine bağlı olduğu. Birini ölümlü âleme bağlayan şeyler ne kadar çoksa, *qi*’sine

tutunmak için o kadar çok savaşıır. Bu hayatta kalma içgüdüğü. Şimdi seni öldürmeye çalışsaydım karşılık verirdin.”

Dudakları seğıirdi. “Ama ya...”

Kulübenin içine doğru fırlayan bir ok, kâğıt kaplı pencereleri deldi ve Antony’nin boynunu kıl payı iskaladı.

“Yere yat!” diye bağırdı.

Çoktan hareket etmiş ve kapıyı kapatmak için odanın içinde koşmuştum ama bu çürümüş tahta parçasının bizi uzun süre koruyabileceğini sanmıyordum.

Duvara yaslanıp pencereden içeri baktım. Nehrin karşısında boyalı maskeler takmış adamlar duruyordu: Hayalet’in hayaletleri.

Bir küfür savurdum. Sihai Feng’in kanallarda onlarla başa çıktığını ummuştum. Bu ormanlarda devriye atacak ve Antony’yi arayan Roma askerleriyle çatışma riskini göze alacak kadar aptal olmayacaklarını düşünüyordum.

Buna karşın, Antony’nin yakalanmasını ya da ölmesini istiyorlarsa bunun için mükemmel bir zamandı bu. Hatta belki de son fırsatlarıydı.

“Kaç kişi?” diye sordu, yanıma gelip diz çökerken. “Yirmi,” dedim, uzaktaki parıldayan ruhları sayıp.

“Onlarla başa çıkabilir misin?”

“Bilmiyorum. Çok fazlalar. Onlar bizi öldürmeden hepsini alt edemem.”

“Sana inanıyorum.”

Sözleri yüreğimi kabarttı ama inancı hiçbir şey ifade etmiyordu. Çünkü bunu başaracak gücüm yoktu.

Pencereden dışarı baktım. Nehrin kenarındaki adamlar artık hareket etmiyordu. Yüzlerce metre ötedelerdi. Sanki sınırlarını biliyormuş gibi, büyümün erişemeyeceği kadar uzaktalardı.

“Yang Ruying!” diye seslendi dışarıdan bir ses. Kırmızı maske takan bir adam, grubun liderinin önünde duruyordu. “Adın bu, değil mi?”

Baihu?

Hayır. Sesi benziyordu ama o değildi. Zaten Baihu böyle bir görev için yüksek Roma rütbelerinde aldığı konumunu asla riske atmazdı. Çaresiz olsa bile pervasız değildi. Valentin'in sağ kolu olarak konumu, kaybedemeyeceği kadar değerliydi.

"Sana zarar vermek istemiyoruz, Yang Ruying. Bize prensi ver, seni serbest bırakalım. Eve gitmek istemiyor musun? Aileni görmek?"

Çenem kasıldı. Silahlarımız veya kılıçlarımız yoktu, sadece hâlâ bacağымda bağlı duran bir bıçak ve damarlarımda büyü vardı. Ellerimi kıvrıp açtım.

"Bir planın var mı?" diye sordu Antony.

"Var ama çok da iyi bir plan değil." Bıçağımı çekip boğazına bastırdım.

BÖLÜM 45

Antony'nin elleri arkasındaydı ve bıçağımın ucu boğazına tehlikeli bir şekilde yakındı. Bu şekilde dışarı çıktık. Tek bir mantıksız harekette şah damarını delebilirdim, bir meyveyi kesmek kadar kolay olurdu.

Hayaletlere yavaş, ölçülü adımlarla yaklaşıyorduk ama ellerim titriyordu.

Antony hayatımı kurtarmıştı. Onu terk edemezdim. Ona olan hayat borcumu ödemededen olmazdı.

Kaçmak için sadece bir şansı vardı: yeterince hızlı ve şanslıysa, ben ona zaman kazandırırken, hayaletlerden daha hızlı koşarak kaçabilirdi.

Bu ormanın bir yerinde bir Roma arama ekibi olmalıydı. . Tanrılar yanında olursa, hayaletler yakalamadan önce bulabilirlerdi.

Kızıl Maske alkışladı. “Doğru yolu seçeceğini biliyordum. Pangu'nun çocuğu, her zaman Pangu'nun çocuğudur.”

Antony hiçbir şey söylemedi, itiraz etmedi. Onu sattığımı, benim için yaptığı onca şeyden sonra kendi hayatım için onun hayatını takas ettiğimi düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Hayaletlere adım adım yaklaştık ama aynı zamanda ormanın vahşi doğasına doğru da ilerliyorduk. Antony'nin saklanabileceği sonsuz yeşillikler, gölgelikler ve gölgeler vardı. Bunu

atlatacaktı. Kardeşlerini devirip tahtı devralmadan ölmeyecek kadar zeki ve hırslıydı.

Sanırım cevabım buydu. Sonunda onu kurtaracaktım. Çünkü o bir Roma prensiydi. Çünkü yanlış zamanda, yanlış yerde ölmesi bir savaş başlatır; iyi bir adamın, iyi bir imparatorun fedakârlığı işe yaramamış olurdu.

Yine de tek sebep bu değildi. Kalbimde, ben her ne kadar kabul etmeyi reddetsem de yaşamasını istediğimi biliyordum. Üstelik yaşamaması gerektiğini bilmeme, yaşamayı hak edip etmediğine dair giderek artan şüphelerime rağmen.

Belki de bu ikimiz için de en iyi sondu.

Eğer onun için ölürsem bana, Pangulu bir kıza, daima borçlu kalacaktı. Ayrıca ölürsem halkıma zarar vermek zorunda da kalmayacaktım ve Antony yaşadığı suçluluk duygusu nedeniyle sevdiklerimin bakımını ihmal etmeyecekti.

Onun ölmesine bencilce izin verme düşüncesine dayanamıyordum.

Tıpkı onun beni ölüme terk etmeye dayanamadığı gibi.

“Beni öldürmeyecekler,” diye fısıldadım. Orman artık çok yakındı. Hızlı olabilirse... “Koş!”

Onu ormana doğru ittim ve kaç değerli dakika kazanabileceğimi görmek için canavarların çenelerine doğru büyümü fırlatmaya, bir yandan da koşmaya hazır hâldeydim. Ama ben tek bir adım bile atamadan Antony elimi yakaladı.

“要死一起死,” diye tısladı. *Ölürsek, birlikte öleceğiz.* Bunu demesiyle beni kaçmak için çekmesi bir oldu.

“Antony, hayır!” diye bağırdım ama çoktan koşmaya başlamıştık. “Onları durdurabilirim. Sana zaman kazandırabilirim.”

“Seni o kulübeye taşımak ne kadar zordu, biliyor musun? Kendi hayatımı kurtarmak için seni bırakıp kaçmayacağım,” diye karşılık verdi Antony, kararını vermişti.

Eli, sanki hayatı buna bağılıymış gibi, sanki kendimi ondan çekip hayaletlere doğru geri koşacağımdan korkuyormuş gibi elimi sıkıca kavradı.

Yanımızdan vızıldayarak bir ok geçti.

“Ormana gidip saklanacak bir yer bulabilirsek, onlardan kaçabiliriz ya da en azından adamların seni bulana kadar zaman kazanabiliriz.”

Onlar çok fazlaydılar, biz ise sadece iki kişiydik. Hiç şansımız yoktu.

“Onlar bizi bulana kadar.”

“Senin ölmen demek, savaş demek. Benim ölmem ise hiçbir şey ifade etmez.” Beni bırakmasını sağlamalıydım. Onu itip kendini kurtarmasını söylemeliydim.

Ama yine de...

“Senin ölümün benim için bir şey ifade ediyor,” diye hırladı, tutuşunu can yakacak kadar sıkılaştırdı. “Senin ölümün de savaş demek. Benim kendim başlatacağım bir savaş ve...”

Kırmızı sarmal bir ateş yolumuza fırladı ve çimler, değdiği anda vahşi bir şekilde alev aldı. Ateş o kadar hızlıydı ki alevler mükemmel bir daire şeklinde çevremizi sarana dek durmaya bile fırsatımız olmadı. O kadar hızlı ve vahşi bir alevdi ki büyü ile yönlendirilmiş olmalıydı.

Antony ile ciğerlerimizin cızırtılı havadan kavrulduğunu hissettirecek kadar sıcak olan alevlerden uzak durmaya çalışarak sırt sırta verdik.

Bu kadar. Ateşin bizi tüketmesini, sıcaklığın her şeyi acıya dönüştürmesini bekledim. Antony’nin parmakları son kez parmaklarımdan arasından geçip elimi sıktı.

“Cehenneme gideceksek en azından birlikte gideceğiz,” dedi, gemide söylediklerini tekrarlayarak. Gerçi gemideyken sonumun bu kadar yakın olduğunu bilmiyordu.

Ama Ölüm gelmedi.

Bunun yerine, ateş sakinleşti. İnancı test etme ve alevlerin arasından koşup kaçma isteği duyuyordum ama içimden bir ses bana bunun o kadar kolay olmayacağını söyledi. Bu ateş büyü ile yönlendiriliyorsa o zaman efendisinin istediğine göre büyüyüp daha da tutuşabilirdi. Hayaletlerin arasından ateşi kullananın kim olduğuna dair belirgin bir işaret, hareket eden bir kaş ya da gergin bir el aradım. “Bizi buradan kurtaracağım,” diye mırıldandım.

Bu hayat borçlarının ödenmeden kalmasına izin veremedim. Sihai İmparatoru, Antony, Sihai’ye olan borcunu ödemedi ölsün diye feda etmemişti kendi canını.

Büyü toplamak için elimi kaldırdım ama Antony beni durdurdu.

Başını iki yana sallayıp elimi sıktı.

“Bana güveniyor musun?” diye fısıldadı.

“Evet.” Cevap ağzımdan çok kolay çıktı.

“Güzel. O zaman ben ne dersem onu yap.”

Hayaletler, başını kaldırıp dişlerini göstererek sürünen yılanlar gibi bize yaklaşıırken, “Ne utanç verici,” dedi Kızıl Maske. “Senin gibi bir yetenek Hayalet’e çok iyi hizmet ederdi. Efsanevi Yang soyundan gelen birinin Roma’nın köpeği olarak yaşayarak kendini bu kadar düşürdüğünü görmek içimi acıtıyor. Büyükbabam bilseydi mezarında ters dönerdi.”

“Yaşamak istemekte utanç verici bir şey yok.” Antony o şehvetli, prenlere has ses tonuyla konuştu. “Eğer beni rehin almaya geldiysen bunun hiçbir faydası olmaz. Büyükbabam benim için Pangu’dan vazgeçmez. Kimse için vazgeçmez. Beni alırsanız, bu sadece daha fazla şiddete, daha fazla kan dökülmesine yol açacak. Bir sonraki hamlenizi yapmadan dikkatlice düşünün.”

“Ah, tam da planımız bu, sevgili prens. Savaş *istiyoruz*. Kan dökülmesini *istiyoruz*. Büyükbabanı barış bahanelerinden uzaklaşmaya zorlamak için senin kaçırılmanı *istiyoruz*. Onun saldırmasını, Pangu’nun açgözlülük karşısında, ağırlık sahibi iyi

tanrılar ve antlaşmalar hayallerini paramparça etmesini istiyoruz.”

“Planınız bu mu? Pangu’nun tüm imparatorluklarını ve büyük imparatorluklar sırf onları yok etmekle uğraşmadığı için kendilerine krallık diyen küçük hanedanları birleştirmek için şiddet mi kullanacaksınız?” diye alay etti Antony. “Dünyanız bilimin gücüne tanıklık ederse herkes sadece kendini düşünür. Seni temin ederim ki kimse Er-Lang’ın veya Sihai’nin yardımına gelmez.”

“Kaybeden bir adam için cesur sözler.”

“Ama bu öyle olmak zorunda değil,” diye ekledi Antony. “Kıza bırakırsanız sadece gönüllü olarak size gelmekle kalmaz, aynı zamanda size Roma’yla ilgili bilmek istediğiniz her şeyi anlatırım. Casuslarınızın yüz yılda bile toplayamayacağı tüm bilimsel sırları. Size her şeyin nasıl işlediğini anlatırım, bunu tanrıların ölümlülere karşı değil, ölümlülerin ölümlülere karşı adil bir mücadelesi hâline getirme gücü veririm size.”

“Bir kız içi imparatorluğuna ihanet mi edeceksin?” Kızıl Maske güldü. “英雄难过美人关啊.” *Aşk sınavını geçmek için tüm kahramanlar yenilir.* “Aşka düşmüş bir köpek yavrusu olabileceğini düşünmezdim, Antony Augustus.”

“Kızı bırak, gitsin.”

“Tamam. Zaten onun gibi nadir bulunan bir silah öldürülemez. Yazık olur.”

Bizi çevreleyen ateş söndü.

“Git,” dedi bana Antony.

“Ne? Hayır. Seni bırakmayacağım.”

“Bana güven, Ruying.”

“Antony...”

Eğilip yanağıma bir öpücük kondururken bıçağı elimden kaydırıp kendi eline aldı ve kıyafetinin içine soktu. “Bana güven, Ruying.”

Bunu dedikten sonra beni itti ve ne yapacağımı bilemeden sendeledim. Dövüşebilirdim ama faydasız olurdu. Ben hayaletleri öldürmeden hayaletler beni öldürürdü. Ne tür yeteneklerinin olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Antony ve ben, silahlarımızı yanımızda bulunduruyor olsaydık, bu adil bir mücadele olurdu ama Antony silahlarını suda kaybetmişti, benim de silah taşımama izin verilmiyordu.

“Hadi!” diye bağırdı Antony. “Koş ve arkana bakma. Bana güven, Ruying. Koş.”

Gözlerinde vahşi bir şey vardı. Bir çaresizlik. Ayaklarım yere yapışmış gibiydi. Onu böyle bırakamazdım. Bu beni bir korkak yapmaz mıydı?

Ama burada ne işe yarayacaktım?

Belki de yardım bulmak için koşmam daha iyiydi. Roma askerlerini bulup destek getirmem gerekiyordu belki.

Ayaklarım hareket ettiğinde Antony sonunda gülümsedi. “Elveda, aşkım.”

Koşarken sürekli omzumun üzerinden ona baktım.

Antony’nin Kızıl Maske’ye yaklaşmasını izledim.

“Gelin, prensim. Bize anlatacağınız çok şey var.”

“Kesinlikle öyle.” Karşı karşıya duruyorlardı. Antony bıçağı savurup Kızıl Maske’nin boğazına sapladığında artık onun karşılık vermesi için çok geçti. “Roma’nın sırlarını istiyorsunuz, öyle mi? Onları soğuk, ölü ellerimden zorla almanız gerekecek.”

Antony bunu dedikten sonra bıçağı kendine çevirip göğsüne sapladı.

Hayır!”

Boğazımdan bir çığlık kopmadan yere düştü. Kızıl Maske hareketsiz bir şekilde yerde yatıyordu, diğer hayaletler de yerlerinde donup kalmışlardı. Kimse kıpırdamıyordu.

Sonra her şey hızla oldu. Duyduğum tek şey kendi kalp atışlarımın gümbürtüsüydü. Gördüğüm tek şey ise Antony’nin

çökmüş bedeni ve yırtık pırtık cübbesinden hızla sızan kırmızı lekeydi.

Benden istediği son şey koşmamdı.

Koştum ama ormana değil.

Onun için koştum.

“Benimle kal,” diye sızlandım yanına yığılırken. “Lütfen, benimle kal.”

Uzaktan boğuk çığlıklar, her titrek nefeste beni boğan ağır suyun içinden gelen kaosun yankısı duyuluyordu. “Lütfen!” Antony’nin hayata tutunması için, Ölüm’ün onu esirgemesi için yalvardım.

Kan çok hızlı yayılıyordu. Ben kanı durdurmak için baskı uygulamaya çalışırken elimi yaktı.

Uzaktan silah sesleri yankılandı.

“Sana koşmanı söylemiştim,” dedi Antony, boğuk ama sert ve öfkeyle lekelenmiş sesle. Yine de eli yüzüme dokunmak üzere uzandığında nazikti.

Ölüm havada asılı duruyordu. İçimdeki her şeyle onu itmeye çalıştım. “Hayır. Onu alamazsın, seni bırakmayacağım!”

“Geri çekil!” diye bağırdı bir ses uzaktan.

“Antony...”

“Majesteleri!” Bi çift el benimkini örttü. “Aldık onu.”

Biri beni nazikçe çekti, ben de izin verdim.

Beyaz önlüklü doktorlar, Ölüm Antony’nin üzerinde oyala-nıp bekler, bekler, beklerken, onun etrafını sardılar.

KISIM 4

苦海无涯，回头是岸。

*Sefalet denizi sonsuzdur ama arkayı dönersen,
kıyı hemen arkanda olacaktır.*

BÖLÜM 46

Jing şehrinin Roma tarafında, portalın yakınında uçanlara benzer bir helikopterle uçtuk. Olması gerekenden daha hızlı, kanatsız bir kuş gibiydi. Geri döner dönmez, Antony'yi ameliyata almak için şehrin altındaki acil servise götürdüler.

Ben koridorda kalıp bekledim.

Bir ameliyat. Doktor bana açıklamaya çalıştı ama anlamadığım çok şey vardı. Bilmediğim çok fazla Roma bilimi terminolojisi.

Tek bildiğim, beni terk edip kendini kurtarabileceği ama kalmayı seçtiğiydi. Hayatını benimkiyle takas etmişti. Ama neden o bıçağı kendi göğsüne saplamıştı? Hayaletlere istediklerini verip beni kovalamamalarını sağlamak mıydı amacı yoksa onların tutsağı olarak yaşamamanın düşüncesi öylesine acı vericiydi ki ölmeyi mi tercih etmişti...

Hayır. O iyi olacak. İyi olmak zorunda. Ona şimdi hayat borcum var. Yaşaması gerek ki bu borcu tahsil edebilsin. Böylece ben de ona borcumu ödeyebileyim.

Ne var ki Romalı doktorlar onu kurtarmaya çalışırken, yapabildiğim tek şey beklemektir.

Elimi çeneme koydum ve böyle bir zamanda yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Dua ettim.

Eski efsanelerin tanrılarına.

Gece masallarının göksel varlıklarına.

Armağan'ımın sahibi olan Ölüm'e.

Çocuklarını sevmesi ve bizi tüm gücüyle koruması gereken kuzeye. Beni dinleyecek her bir tanrıya dua ettim.

Ölüm'ün beni duymasını umarak *lütfen*, dedim boşluğa. *Eğer onun canını alırsan seni asla affetmem. Ve sen, Antony Augustus, iznim olmadan beni kurtardığın için, ben sana olan borcumu ödeyemeden ölemezsin.*

"Ölemezsin..." diye inledim, giysilerimi ıslatan gözyaşlarımın arasından. Tekrar, tekrar, tekrar ve tekrar...

Ölemezsin.

Bir süre sonra genç bir doktor gelip varlığını unuttuğum yaramı tedavi etti ama koridorda daha fazla kalmama veya Antony'yi görmeme izin vermedi.

Bana iyileşmeme yardımcı olacak bir ilaç uzattıktan sonra, "Gidip biraz dinlenin," dedi.

İtiraz etmek istedim ama arkasındaki muhafızlar beni durdurdu.

"Prese bir şey olursa sana haber vereceğiz. O iyi olacak."

İyi olacak.

Sonunda başımı salladım ve prenslik arazilerinin kenarında, muhafızların bulunduğu kulübelere ve Antonius'a bakmayı vadeden iyi gizlenmiş hastaneye yakın tuttuğum daireye geri döndüm.

BÖLÜM 47

Daireme döndüğümde bir ziyaretçim vardı. Kapıdan içeri girdiğim anda, Baihu parmaklarını dudaklarına götürdü. İçimde bir şaşkınlık titredi, ama aynı nefeste hızla kayboldu.

Arkamdan kapıyı kapattım ama kilitlemedim.

Gözlerim sağa sola kayarak gölgelerden saklanan başkalarının olup olmadığını kontrol etti.

Ya Meiya...

Tetikte oluşumu huzursuzluk sanarak, “Yalnızım,” dedi.

Bana yuvamı anımsatan sesinin aşinalığı karşısında tereddüt ettim. Yıpranmış tenimdeki sıcak, rahatlatıcı bir battaniye gibiydi. Ayaklarım sendeleyerek öne doğru gitti ve tam kendimi tanıdık bir kucaklama olacağını bilerek kollarına atacaktım ki Baihu’nun Hayalet’in casusu olduğunu hatırladım.

Antony’ye yapılan suikast girişiminde doğrudan veya dolaylı olarak rol almıştı.

Antony’nin o ameliyathanede olmasının ve yaşam savaşı vermesinin nedenlerinden biriydi.

“İyi misin?” Baihu mesafeli duruyordu ama gözleri yaralarımı arıyordu. Endişe, ışıpta yüzünü maskelemişti. Uzanmak istiyormuş ama nasıl tepki vereceğimden korkuyormuş gibi yarı uzattığı eli aramızda geziniyordu.

Sonunda cesaretini toplayıp yanıma yaklaştı. Bana doğru uzandığında onu sertçe ittim.

Nefesim kesilerek, “Sen onu öldürmeye çalıştın,” dedim.

Boğazımda hıçkırıklar hissedene kadar ağladığımı, üzüntünün kalbimi paramparça ettiğini fark etmemiştim. Az önce mi ağlamaya başlamıştım yoksa Sihai’den beri, Antony’nin o bıçağı göğsüne saplayarak Roma’ya ihanet etmektense ölümü seçtiğinden beri mi ağlıyordum? “Bu senin suçun. Her şey senin suçun?”

“Ne oldu?” diye sormaya cüret etti.

“Ne oldu? Sen söyle, Er-Lang Baihu. Sihai’deki saldırıyı sen planladın, değil mi? Antony ve imparatoru öldürmeleri için o hayaletleri sen gönderdin çünkü antlaşmayı imzalamalarını istemiyordun. Halkını önemseyen iyi bir imparatoru, sadece savaş yerine barışı, yok etme yerine fedakârlığı seçecek cesarete sahip olduğu için öldürdün.”

Baihu’nun gözleri, kimin tarafında olduğumu sonunda anlamış gibi sertleşti. Yüzünde öfke ve hiddet ifadesi oluşmasını bekledim ama sadece güldü ve başını hafifçe salladı. Bunun üzerine tüm bahaneler ortadan kalktı. Bir saniye önce bana gösterdiği ilgi, fırtınadaki gözyaşları gibi yok olup gitti.

“Seni gerçekten etkiledi, değil mi? Ne yaptığının farkında mısın sen, Ru?” Sesi, duvarların kulakları olması ihtimaline karşın bir nefes kadar sakindi. “Hayaletlere yardım etseydin, onu korumak yerine almalarına izin verseydin bu çatışmanın gidişatını değiştirmemize yardım edebilirdin, biliyor musun bunu? Ama bunun yerine...”

Baihu gözlerini kapattı, yüzü hayal kırıklığıyla buruşmuştu.

“Daha önce söyledim, onu öldürmene izin vermeyeceğim.”

“Planımız onu öldürmek değildi. Tabii, bu son çare olmadığı sürece. İnan bana, önceliğimiz onun hayatını almak olsaydı çoktan ölmüş olurdu zaten. Bu topraklarda dolaşan tek suikastçı sen değilsin, Ruying. Güçlerin nadide olabilir ama senin kadar

güçlü, senin kadar kurnaz ve tüm hayatını senden daha iyi olmak için eğitilerek geçirmiş katiller var. Onu kaçırıp sorgulamak istiyorduk. Prens bizim için ölü olarak değil, diri olarak faydalı. Sen gerçekten ona ölüm kadar basit bir son vereceğimizi mi sanıyorsun? O acı çekmeyi hak ediyor. Hem de bir ömür boyu. Onun bilimi ve barış iddiaları yüzünden kaybettiğimiz milyonlarca soydaşımızın intikamını almak için..." Baihu'nun titrek dudaklarıyla gergince gülümsedi.

Bana zarar vereceğini bildiği kelimeleri yutuyordu ama sessizliği herhangi bir kelimedenden daha gürültülüydü. Onun sessizliği sırasında utanç, beni kavurucu közlerde yakıyordu.

"Yaptıklarımдан pişman değilim," diye fısıldadım. Yarı gerçek, yarı yalandı. Sözlerim, siyah ile beyaz arasında kalmış gri gibiydi. "Onu kurtarmalıydim. Sihai İmparatoru'nun boşuna ölmesine izin veremezdim."

Bunun üzerine, Baihu'nun yüzü yumuşadı. "İmparatorun ölümü planda yoktu." Belki de özür dilemeye en yakın olduğum şey buydu.

Prens Feng'in babasının cesedini tutarken attığı çığlıkların yankıları hâlâ kulaklarımdaydı, Ölüm, imparatoru bu dünyadan alırken, ruhunun canlı mavi tonunun hayata karışması gözlerimin önündeydi.

Büyü parmak uçlarımda şarkı söylüyordu. Bileziklerim hâlâ kilitli değildi. İstersem Baihu'nun işini bitirebilirdim. İmparatorun intikamını alabilir, Antony'ye yaptıklarının, onu görmenin bana hissettirdiği her şeyin, içimi kemiren bu utancın bedelini ödeatabilirdim. Elimden gelenin en iyisini yaptığım, doğru olduğuna inandığım şeyi yaptığım hâlde hissettiğim utancın bedelini ödeatabilirdim.

"Savaş başlarsa, kaç kişinin başına *plansız* şeyler geleceğini biliyor musun? İsimleri, düşünceleri, istekleri, korkuları ve yaşamak için on binlerce nedeni olan sayısız hayat. Sihai'de ölümlerini gördüğüm tüm o insanlar gibi. Masum insanlar, Baihu."

Ona, yüzünde bir pişmanlık kırıntısı belirmesini bekleyerek baktım. Hiçbir şey belirmedi. “Er-Lang için, Pangu için en iyisini istediğini biliyorum ama bunun cevabı savaş değil. Olamaz.”

“Savaş tek cevap. İlk yıllarda barış bir seçenek olabilirdi ama artık değil.” Baihu bir adım öne çıkarak aramızdaki mesafeyi kapattı. “Söyle bana, Ruying, onun için kendi kanından vazgeçmeye razı mısın?”

“Hayır.” Cevap çok kolay çıktı ağızımdan. “Ama onu öldürmene de izin vermeyeceğim.”

“Senin hayatını kurtardığı için mi? Sana karşı nazik olduğu, korku yerine şefkatle, hayranlıkla baktığı için mi? Güvenini, sadakatini... kalbini kazanmak için gereken bu mu? Söyle bana, Antony Augustus’la ilgili ne biliyorsun? Bahsettiği bu sözde barışı nasıl elde etmek istediğini biliyor musun? Ellerinde tutmaya değer görmedikleri Xianlinglere ne olduğunu biliyor musun? Yer altının derinliklerindeki laboratuvarlarını biliyor musun?”

Kalbim duracak kadar sarsıldı. “Laboratuvarlar mı?”

“Antony şiirsel konuşur, senin için hayatını ortaya koymaya da istekli ama Pangu’daki yaşamın tamamına bu kadar saygı göstermiyor.”

Midemde bir korku yuvalandı, kavurucu derecede sıcak ve asidikti.

Ben hiçbir şey söylemeyince Baihu’nun gözleri daha da yumuşadı ve vücudumdaki her kas bana bakış şekli nedeniyle titredi. Koca bir hüznle, eğitilmesi ve korunması gereken akılsız, çaresiz bir kızmışım gibi her zaman nefret ettiğim türden bir acımayla baktı. Bu fırtınalara ve vahşi kış rüzgârlarına göğüs geremeyecek kadar zayıf bir kızmışım gibi.

“Bu laboratuvarlarda neler oluyor?”

“Antony’nin babası dünyalar arasındaki portalı keşfedince büyü araştırmalarına başladı ama sınırları yıkan, mezarlarımızı kazıp tabutlarımızı açan Antony’ydi.”

“Sen ne demeye çalışıyorsun?”

“Valentin, zekâdan çok gücü olan bir savaş kışkırtıcısı olabilir ama Antony’nin yaptığı -ve yapmaya devam ettiği- şey, ondan on bin kat daha kötü. Çocukluğundan beri babasıyla birlikte halkımız üzerinde deneyler yapıyor, babasının ölümünden sonra da buna tek başına devam ediyor.”

Midem bulandı. “Afyon?”

Baihu başını iki yana salladı. “O, halkımızla pazarlık yapmanın bir yolu olarak babasının işiydi. Bizde onların istediği her şey vardı ama onlarda bizim istediğimiz hiçbir şey yoktu. Güç terazisi onlardan yana değildi, Roma da bunu değiştirmek için hayatları mahvetmeyi seçti. Afyon, buzdağının sadece görünen kısmı.”

Afyondan daha kötü ne olabilir?

“Göster bana. Kendi gözlerimle görmek istiyorum.”

BÖLÜM 48

Duvarlara tırmanmaya ve laboratuvara girmek için pencere-
releri kırıp ellerime kan dereleriyle kırmızıya boyamaya
hazırdım.

Ama gerçeğin çok daha basit olduğu ortaya çıktı.

Valentin Augustus'un sağkolu olan Baihu'nun sahip olduğu ayrıcalıkların listesi uzundu. Bu ayrıcalıklardan biri de sonsuz koridorlar, zindanlar ve bilim odalarından oluşan yer altı ağıları da dâhil olmak üzere Roma topraklarının hemen her köşesine itirazsız erişim hakkıydı.

Baihu beni yuvarlak, fildişi renginde ve daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen elektronik kapılardan geçirirken itaatkâr muhafız rolünü üstlenerek onu takip ettim. Kapılar ortadan çapraz bir şekilde ayrılıyordu ve yalnızca belli başlı muhafızların boyunlarında takılı olan anahtarlarla açılıyordu. Kapılar elektronik bir vızıltıyla birbirinden her ayrıldığında, omurgamdan aşağıya ürpertiler yayılıyordu.

Adımlarım hafif, yakalanmayı bekleyen bir hırsız gibi tereddütlüydü. Birinin beni yakalamasını, kim olduğumu sormasını bekledim ama kimse Baihu'nun heybetli gölgesi altında buna cesaret edemezdi. Muhafızlar ona, bana hiç gösterilmeyen bir saygı gösteriyorlardı ve önünde eğiliyorlardı.

Her yorucu adımda bu koridorlarda ne bulacağım korkusu boğazıma kadar tırmanıyor, midem bulanıyordu. İçimdeki

korkak durmak ve sakladıkları sırları asla öğrenmek istemiyordu.

Ama karanlıktan, sadece geceleri uyuyabilmek için gözlerim kapalı olarak ince buz üstünde yürümekten çok yorulmuştum.

Artık gerçeği istiyordum, bir gözüm açık diğeri kapalı yaşamaktan bıkmıştım.

“Buraya sık sık geliyor musun?” diye sordum Baihu’ya. Sesim bir iç çekişten daha yüksek değildi. Başımın üzerinde gizli güvenlik kameraları olabileceğinden korktuğum için başım eğikti. Hiçbir kamera göremiyor olmam, var olmadığı anlamına gelmezdi. Antony gerçekten bu duvarların arasında sırlar saklıyorsa, bu koridorların gözetimsiz kalmasına izin vermezdi.

“Sadece bir kez geldim ama yetti.” Paranoyamı hissetmişçesine, “Tavanda fark edilmeyecek kadar küçük kameralar var ama endişelenme, sesleri almıyorlar. Bu yüzden sessizce ve belirsizce konuştuğumuz sürece dudaklarımızı okuyamazlar,” diye ekledi.

“Burayla ilgili çok şey biliyorsun.”

“Bu benim işimin bir parçası. Valentin, şehrin düzenini ve tüm sırlarını Antony’ye karşı daha iyi bir plan yapmasına yardımcı olmak için öğrendiğimi düşünüyor.” Dudaklarım seğirdi. Baihu herkesin olduğunu sandığı piyon değildi. Oyunda bir oyuncuydu. Kararlar alıyor, tepkilere neden oluyor ve büyüyen alevlerin üzerine benzin döküyordu.

Uçarcasına indiğimiz bir başka merdiven bizi yüzlerce demir kapılı hücrenin sıralandığı, çıplak tuğla duvarlı karanlık bir koridora ulaştırdı.

Havada yankılanan çığlıklar keskin ve deliciydi. Kemiklerimi titretir nitelikteydi.

Bu çığlıkları hatırlıyordum. Bir ömür öncede kalmış gibi gelen bir anıydı.

Antony’nin bana gösterdiği nezaketten sonra, kaçırıldığım ilk günlerde Romalıların bana yaptıkları şeyleri neredeyse unuttum.

“Burayı biliyorum.”

“Aylar önce seni bulduğum yer burası. Roma’nın Armağanlarını kayda değer bulmadıkları veya hizmete layık görmedikleri Xianlingleri tuttuğu yer. Burada, kafeslerde kilitli tutulan fareler gibi, nihai amaçlarına hizmet etmeyi bekliyorlar.”

“Nedir bu nihai amaç? Roma bizden, Pangu’dan ne istiyor?” Antony’ye defalarca sormaya çalıştığım ama sadece anlamsız cevaplarla veya sessizlikle karşılaştığım sorulardı bunlar.

Baihu da farklı değildi. Beni hücre kapılarının seyrekleştiği ve geçtiğimiz kapılardan tamamen farklı bir malzemedен yapılmış gibi görünen, sıkı korunan bir koridordan geçirdiği sırada sorularım cevapsız kaldı.

Durduğumuzda Baihu artık bana bakmıyordu.

“Prenses Helei’ye ne olduğunu bilmek istiyordun diye hatırlıyorum.” Eliyle bir işaret yaptı, sessiz gardiyan kapının yanındaki cam panele bir şey bastırdı ve ekranda bir görüntü titreşti.

Benim tutulduğum gibi havası bayat, ürkütücü derecede karanlık hücrelerin aksine burası elektrikli ışıklarla aydınlatılmıştı. Duvarları yumuşak ve yastıklı gibi görünüyordu. İçeride kitap yığınları, oymalı mobilyalar ve ince ipek perdeler vardı. Tüm bunlar sıradan bir tutsak için fazlaydı.

İçerideki kız bir köşede bağdaş kurup oturmuş ve bembeyaz tavana odaklanmıştı. Prenses efsanelerde anlatıldığı kadar güzeldi. Güneş bronz teni ve koyu saçları, yağmur damlası kadar narin yüzü. Kurursuz burnu, yastık gibi dudakları ve koyu gözleri öylesine göksel görünüyordu ki Nüwa onu kendi elleriyle yaratmış olmalıydı.

Başını çevirip de o gece yarısı gözleri benimkilerle buluştuğunda, gözlerinin yoğunluğu nedeniyle geriye doğru sendeledim. Bir kamera ve ekran aracılığıyla olsa da gözlerindeki bir şey bana Roma’nın teknolojilerini ve ruhumu doğrudan gördüğünü hissettirdi.

O anda, yüzünde bir tanıma gördüğüme yemin edebilirdim.

Prensес kaşlarını hafifçe çatarak yerinden kalktı, dudakları sanki söyleyecek bir şeyi varmış gibi aralandı. Uzun süredir saklanan bir sırrı paylaşacağı doğru kişiyi bekliyordu sanki.

O kameraya doğru yaklaşıp dudaklarını hareket ettirdiğinde eğildim.

Ekran karardı.

“Gel,” dedi Baihu. “Ana etkinliğe geç kalacağız.”

Elini benimkine doğru kaydırdı. Tam itiraz edecektim ki uyarırcasına başını salladı. Hâlâ düşmanların arasındaydık. Üstelik kameraların aksine, bu gardiyanların kulakları vardı ve konuştuğumuz her şey prenlere iletilecekti.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Baihu’nun her şeyi yapmasının bir nedeni vardı. Buraya kadar olan tüm yol boyunca dikkat çekmemek için hiçbir girişimde bulunmamış, gölgelerde kalmak yerine başı dik bir şekilde koridorlarda dolaşmayı seçmişti. İnsanların bizi görmesini istiyordu. Prenslerin bu ziyareti bilmesini istiyordu.

Ama neden?

Onu burada bırakamayız. Kelimeler dilimde ağırlaştı.

Söylemek istediğimi hissetmiş gibi, “Başka seçeneğimiz yok,” diye fısıldadı. “Ayrıca prenses kurtarılmayı istemiyor. Roma prenslerinin onun güzelliğine şehvet duydukları ve imparatoru hayattaki tek kızından vazgeçmeye zorladıklarına dair söylentilerin aksine, hiç kimse Helei’yi kendini feda etmeye zorlamadı. Roma, amcamdan iyi niyet göstergesi olarak bir rehine istediğinde işe yaramaz prens kuzenlerimden hiçbiri görevlerini yerine getirmek istemedi. Roma zaten o bağımlıları istemiyordu, çoğunun afyon tüketip *qi*’lerini yaktıkları için birkaç yıldan fazla yaşamayacağını biliyorlardı. Sonunda ya prenses ya da o zaman prens olan Yongle, yani amcamın varisi ve sahip olduğu tek yeteneki oğlu, rehine olacaktı.” Baihu’nun yüzü, sert ışıklar altında iğrenç bir şeye, acı bir kinle dolu bir şeye dönüştü.

“Amcam prensesin bu fedakârlığını asla hak etmedi ama onun istediği buydu. Hayırlı evlatlık saçmalıkları falan.”

Bunun üzerine söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Babası için, kardeşleri için fedakârlık yapmak bir kızın göreviydi. Anlaşılyordu ki prensesler bile bu kaderden kaçamıyordu.

Başka kapılardan daha geçtik, yarı saydam beyaz ışıklarla boğulan daha fazla koridordan geçtik ancak bu koridorlarda bir karanlık -boynumdaki tüylerin diken diken olmasına neden olan bir karanlık- vardı. Havada, Ölüm’ün arta kalan gölgeleriyle lekelenmiş çamaşır suyu kokusu vardı. Duvarların ardında bir soğukluk geziniyordu ve her adımda varlığının arttığını hissediyordum. Baihu’nun eli benim elimi bulup sıkmasaydı ve beni hareket etmeye devam etmeye zorlamasaydı sendeleyebilirdim. Geri dönebilirdim.

Burada sakladıkları her neyse, hayal gücümün yarattığı dehşetten daha beter olamazdı. Belki de düşündüğüm kadar kötüydü ama ben bunu kabul edemeyecek, kılık değiştirmiş zalim bir efendiye hizmet ettiğimi kabullenemeyecek kadar omurga-sızdım.

“Görüyorsun, değil mi? Ölüm, gitmeyi reddeden davetsiz bir misafir gibi dolaşıyor.”

“Ama sen nasıl...”

“Annem ölmeden ve ben Jing şehrini terk etmeden önce... bana bir keresinde anlatmıştın.” Yarım bir gülümseme takındı.

Annesinin o âna kadarki en kötü yoksunluk dönemini geçirdiği sırada fısıltıyla yaptığım bir itiraftı bu, şimdi hatırlamıştım. Ölüm’ün saldırmaya hazır bir engerek gibi evinin yakınlarında dolandığını hissetmiştim.

“Annem bunu benim için yapmış,” dedi Baihu.

“Nasıl?”

“Ölüm döşeğindeyken, bana afyon almaya başlamasının gerçek nedenini söylemişti. Bedenindeki acıyı veya babam bizi terk ettikten sonra yaşadığı kalp kırıklığının acısını

hafifletmek değildi sebep. Benim için almıştı afyonu. Bir alçak ona afyonun uzun ömür sağlayabileceği yalanını söylemiş. Annemin tümörlü bedeni izin vermeyeceği için uzun yaşaması imkânsızdı. Ama bu dünyada bana kalan tek kişi oydu. O olmazsa bu zalim şehirde yalnız, yetim kalacaktım. O, beni büyürken, şehrin akbabalarına karşı koyacak kadar güçlenirken izleyebilmek için yaşamak istiyordu. Kurtarıcısı olduğunu düşündüğü kutsal maddenin, sonunda onu benden alan şeye dönüşeceğini asla tahmin edemezdi.”

“Üzgünüm...”

“Üzülme. Yakında ellerimi onların kanlarıyla yıkayacağım.” Boş bir koridordaki kilitli bir kapının önünde durduğumuz sırada, Antony’nin cesedinin üzerinde duran Baihu’nun görüntüsü gözümde canlandı.

Baihu cebinden bir anahtar çıkarıp bizi ucunda aydınlatılmış cam duvar bulunan loş bir odaya götürdü. Yaklaştım, aşağıdaki büyük odaya baktım. Oda beyaz önlüklü erkeklerle ve kadınlarla, bilgisayarlarla ve ekranlarla, grafiklerle ve parıldayan test tüpleriyle doluydu. Adlarını bilmediğim makinelerle doluydu.

“Burası onun araştırma odalarından biri. Pek çoğundan sadece biri. Aşağıdaki insanları görüyor musun?” Baihu, aşağıdaki, insandan çok kuklalara benzeyen beyaz önlüklüleri işaret etti. “Onlar Antony’nin bilim insanları, başka görevlerin yanı sıra deneyleri de yürütmek için buradalar.”

“Biz burada ne yapıyoruz?”

“Sadece bekle.” Pencerenin yanına oturdu. Oda, prenslerin benim gibi Xianlingler hayatları için savaşırken izledikleri arena-ya bakan balkona benzer şekilde inşa edilmişti.

Bir dakika geçmemişti ki iki gardiyan kanlar içindeki genç bir kadını odanın ortasındaki yuvarlak cam bölmeye doğru sürükledi. Kadının saçları kısa kesilmişti ve sırtının tamamında yara izleri vardı. Savaş yaraları, derin kesikler... Düşman bıçaklarından sağ kurtulduğunun kalıcı hatırlatıcıları...

Gerçek bir savaşçı gibi her adımda bilim insanlarıyla mücadele etti ama yetersizdi. Bilim insanlarının sayıları fazlaydı, o ise tek kişiydi. Genç kadını bölmeye sokup bağlamaya başladıkları âna kadar yüzünü pek görememiştim.

Elim ağzıma gitti.

Taohua.

Cam katmanları arasından çılgınlıklarını duyamıyordum ama bilim insanlarının tutuşları karşısında öylesine çılgınca çırpınıyordu ki sadece dışarı çıkabilmek için kendi kolunu kıracağından korktum. Gözleri vahşi bir hayvanınkiler gibi kocaman açılmıştı. Kilo vermişti. Daha önce narin olan bedeni, şimdi bir deri bir kemik kalmıştı.

Bir kadın, Taohua'nın sağ koluna bir tüp takarken bir adam da diğer koluna bir şey enjekte etti.

Kendim bile fark etmeden ayağa kalktım. Tam kapıya doğru koşuyordum ki Baihu beni belimden yakaladı ve öfke nöbeti geçiren bir çocukmuşum gibi geri çekti.

“Bırak beni!” diye bağırdım. “Onun burada olmaması gerekiyordu! Antony onu bırakacağını söylemişti. Söz vermişti...”

Ben devam edemeden Baihu'nun eli ağzımı kapattı. Beni tuttu ve kolunu belime öylesine sıkıca sardı ki nefes almakta zorluk çektim. “Dur, Ruying. Duygusal olmanın kimseye faydası yok.”

“Bırak beni!” diye bağırdım, sesim boğuktu. “Bırak beni! Onu dışarı çıkarmalıyım. Buna mecburum...”

“Meiya'yı ve büyükannenini düşün, Ru. Antony sana karşı hoşgörölü olabilir ama bu farklı. Deneylerini kesintiye uğratacak bir şey yaparsan Antony seni cezalandırmaktan, en sevdiklerini kullanarak sana bir ders vermekten çekinmez. İnan bana, daha azı için daha kötü şeyler yaptığını gördüm.”

Meiya.

Büyükannem.

Ailem. Onlara elimdeki her şeyle tutunmuştum. Ama Antony'nin elinden çıkan bu dehşet eylemlerinin her birine

tanık oldukça aile ve hayatta kalma düşünceleri tıpkı çözülmüş ipek iplikler gibi yıprandı, kırılanaştı.

Taohua da ailemdendi. En yakın arkadaşım. Kan bağıyla değil, onur, yaşanmışlık ve sadakatle bağlı olduğum kız kardeşimdi.

“Hayır... bu olamaz. Antony onu bırakacağına söz vermişti!” diye sızlandım. Gözyaşlarım gözlerimi yakarken içimdeki her şey daha önce hiç hissetmediğim bir öfkeyle titredi.

Taohua’yı sormalı, tıpkı aileme yaptığım gibi onu da kontrol etmeliydim. Ama yine tıpkı ailem söz konusuken olduğu gibi, utancımın o kadar meşguldüm ki onunla yüzleşemedim. Şimdi Taohua’yı görmek, hâlâ tam olarak iyileşmemiş yaraların dikişlerini açmak gibiydi.

Baihu iç çekti. Tutuşu biraz olsun gevşedi. “Burası artık Roma’nın dünyası ve bunu değiştirmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Çok geç. Taohua ölecek. Onu buraya alıp aslında onu güçlendirmesi gereken serumları enjekte etmeye başladıkları andan beri ölüyor. Amacına hizmet etti. Artık organları iflas ettiği için günleri sayılı. Ölüm bir merhamet eylemi, onu sonunda tüm ızdırabından kurtaracak bir yol. Ama önce onu son bir kez sömürecekler.”

“Hayır. Bu doğru değil! Bir şeyler yapabiliriz. Bana yardım et, Baihu! Onu kurtarmama yardım et! Bana yardım et...”

“Taohua için çok geç ama onunla aynı kaderi paylaşabilecek binlerce insan için çok geç değil, Ruying.” Baihu beni rahatlatmak için elini omzuma koydu ama ben rahatlatılmayı istemiyordum.

Antony’nin sözünü tutmasını istiyordum. Taohua’nın güvende ve sağlıklı olmasını, sonunda çocuklarından sadece Taohua ve kız kardeşi kalana dek birbiri ardına oğullarını kaybetmenin büyük trajedisini yaşayan anne ve babasıyla birlikte evinde olmasını istiyordum. “Ona sadakatimi sunduğumda Taohua’yı bırakacağına söz vermişti.”

“Antony bunu yapar. Yalan söyler.”

Gözlerim bir kez daha aşağıdaki odaya kaydı. En yakın arkadaşım hayatı için ağlarken bir parçam külden kora, kordan da aleve dönüştü. Bir zamanlar gözlerimi bulandıran aldatmacalar dağıldı. Ne kadar çok şey gördüysem bakışlarımı kaçırmam o kadar zorlaştı.

“Ona ne yapıyorlar?” Sesim titriyordu. Aşağıdaki kız görmezden gelebileceğim bir yabancı değildi, kendimi reddetmeye zorlayacağım bir hedef değildi.

O, Ma Taohua’ydı. Arkadaşım, hayatımın en yalnız zamanlarında yanımda olan kişi. Onu tanıyordum. Onunla birlikte büyümüştüm. Onunla gülüp onunla ağlamıştım, umutlarımı ve hayallerimi onunla paylaşmıştım. Asla kaybec’ceğimi düşünmediğim biriydi. Asla...

Büyüm içimde kaynadıkça kaynadı, öfkeyle alevlendi. Yumruk yaptığım ellerimi sertçe cama bastırdım ve bu ânın kesintiye uğramış bir kâbus gibi paramparça olmasını dileyerek camın kırılmasını istedim.

Karşımdaki görüntü değişmedi, etrafımdaki dünya değişmedi.

Ama bir parçam değişti.

“Ruying.” Baihu adımı yumuşakça, nazikçe söyledi. Onun kalbinin de kırıldığını duyabiliyordum. Taohua bir zamanlar onun da arkadaşıydı. Eli ile elimi örttü, narin ve kırılabilir bir şeymiş gibi beni kucakladı. “Armağan’ın burada çalışmaz. Oda-nın tamamı Antony’nin önde gelen bilim insanlarının tasarladığı, büyüye müdahale eden bir kuvvet alanı tarafından korunuyor. Burada büyü işe yarasaydı, birileri çoktan kaçır ve Roma’yı yerle bir ederdi.”

Laboratuvarın tepe ışıkları kısıldı.

Bilim insanları bölmeden uzaklaşırken, “Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm, gerçekten üzgünüm,” diye fısıldadı Baihu. Elim, yırtıcı bir hayvanı tutan çoban gibi sıkıca

tuttu. “Bu kişi Taohua olduğu için üzgünüm... Ama Roma’nın ne yaptığını bilmelisin. Antony’nin senden ne tür bir vahşet sakladığını bilmelisin.”

Mavi ışık patlamaları karanlığı yardı. Baihu’nun kolu belime dolandı ve beni kendine doğru çekti. Amacı beni rahatlatmak mıydı yoksa engellemek mi, bilmiyordum.

“Her gün, Xianlingleri buraya getirip yaşam güçlerini boşaltıyorlar.” Işıklar giderek daha da parlak hâle gelirken konuşmaya devam ediyordu. Taohua giderek daha da sert çığlıklar atıyordu, boynundaki damarlar öylesine şişmişti ki patlayacaklarından korktum.

Kanı, bir tüp aracılığıyla Taohua’nın damarlarından çekilip bir kapta toplanıyordu.

Ağladım.

“Bunun durmasını istiyorsan savaşmalısın, Ruying,” dedi Baihu. “Bizim türümüze, hizmetlerini tamamlamalarının ardından yaptıkları şey bu. Biz onlar için insan değiliz, elden çıkarabilecekleri nesneleriz sadece. Ateş yakmak için odun, giysi yapmak için ipek gibi.”

Kanı aktıkça aktı ve Taohua’nın mücadelesi bitti. Haykırışlarındaki gerginlik yok oldu. Ölüm’ün sönük gözlerinden, enerjinin onu yavaşça terk ettiğini gördüm. Ruhu dalgalanıp çırpınmasının ardından, kanatlarını açıp bir sonraki âleme uçmaya hazırđı.

Gözlerimi kapattım. Eve, cahil bir mutlulukla dolu günlere, önümdeki her şeyi görmezden gelebildiğim günlere dönmek istiyordum. Romalıların bizi spor olsun diye nasıl öldürdüklerini, şehrin dışında vahşi hayvanlar gibi nasıl avladıklarını ve sadece güzel bakireler ile güçlü oğlanları yeni yetim hizmetçileri yapabilmek için aileleri nasıl katlettiklerini fark etmediğim günlere...

Yanaklarımdan aşağı akan tuzlu gözyaşlarının tadını aldım.

“Dünyanın dehşetlerinden uzağa bakabilirsin ama bu, onların varlığını silmez,” dedi Baihu nazikçe. “Gözlerini aç, Ruying. Gözlerini aç ve gör. Gerçeklerden kaçmayı bırak.”

Duyularımın ötesinde Taohua’nın rengini hissettim.

Onun Ölüm’ü, hepimizin içinde var olan yaşamın özü qi’den daha parlak bir gölge, parıldayan bir altındı. Mutluluğun, neşenin, nezaketin, ihtişamın ve şafağın parlak umudunun rengiydi.

Aşağıdaki odaya uzanıp buharlaşarak yok olmadan önce onun qi’sine tutunmaya çalışarak, “Hayır!” diye haykırdım.

Ama camın ötesinde, Ölüm’ün büyüğü ellerimde eriyen şeker gibi incecikti. Kavramaya, daha da kavramaya çalıştım ama hiçbir şey olmadı. Ölüm benim gücümün efendisiydi. Ona bir arkadaş, bir müttefik gibi seslenebilirdim ama onu durduramazdım. O benim komuta edebileceğim bir şey değildi. Ben asla onun efendisi olmamıştım, sadece onu kullanabilecek bir araçtım. İnandığı şeyi talep etmesi için bir araç.

Ölüm ayrımcılık yapmazdı, kayırmacılık da yapmazdı.

Öfke dindiğinde, Taohua’nın gözleri boşaldığında çenemi sıkıp gözyaşlarımı sildim.

Acı, cesarete dönüştü.

Antony bunun bedelini ödeyecekti. Roma’nın topraklarınıza ayak bastıkları ve nezaketimizi zayıflık sanabileceklerini düşündükleri güne lanet etmelerini sağlayacaktım.

“Taohua bu şekilde ölen ilk kişi değil,” dedim. Nefesim keşildi, ağlamayı bıraktım. Acı azaldığından değil, ağlamak hiçbir şeyi değiştiremediğinden. Üzüntüm hiçbir şeyi değiştiremezdi.

Tıpkı başka tarafa bakmanın hiçbir şeyi değiştirmemesi gibi.

“Başarısız deneylerinin sayısız kurbanı aynı bölmeye bağlandı, sayısız Xianling’in kanı bu odada toplandı,” dedi Baihu.

Bu ruhların her biri benim halkımdı. İster kendi elleriyle ister doğanın asmalarıyla olsun fark etmeksizin, Nüwa’nın bize duyduğu sevgiyle yarattığı, aynı kanı paylaştığım soydaşlarımdı.

Soydaşlarımdın kanı. Ruhumun kanı.

Her biri birinin arkadaşı, çocuğu, ebeveyni veya kardeşıydi. Sevmişlerdi ve sevilmişlerdi.

Burada, Roma'nın ikiye böldüğü şehrin derinliklerinde hiçbir şey değillerdi. Bir oyunda piyonlardı sadece.

Antony ve Valentin Augustus'un oynaması için oyuncaktılar. Tıpkı aylar önce Antony'ye değerimi kanıtlamak için öldürdüğüm o kendini çoğaltabilen Xianling gibi.

Zaten ölmek üzere. Antony'nin kastettiği buydu.

"Taohua'yı bırakacağına söz vermişti," diye tekrarladım, aptallığıma gülmek isteyerek. Ona güvenemeyeceğimi biliyordum ama yine de güvenmiştim. Ve bunun beni nereye götürdüğüne, bana neye mal olduğuna bir bakın... "Söz vermişti..."

"Antony'nin sana nasıl hikâyeler anlattığını, ne tür vaatlerde bulunduğunu bilmiyorum ama hepsi yalan. Antony'nin önemsemediği tek şey kendisi. Hırsları ve güç açlığı. Sen onu sadece birkaç aydır tanıyorsun ama ben onu üç yıldır tanıyorum. O bizi umursamıyor. Sadece bizi kullanmak, ele geçirmek istiyor. Halkımızın büyüğü ile sefil dünyasını kurtarmak istiyor. Seni baskıyla ele geçirmemesi gerektiğini söylemiştim, hatırlıyor musun? Valentin, imparatorun burnunun dibinde böylesine yüksek riskli bir operasyon yürütecek kadar pervasız değil. Roma ile Er-Lang arasındaki barış bir sis perdesi olabilir ama bu sis perdesi her iki tarafın da sürdürmeye çalıştığı bir şey. En azından şimdilik. İmparator, Roma'nın faaliyetlerini, bu deneyleri yapmak için Xianlingleri kışkırdıklarını biliyor. Bu, amcamın bu sahte barış hissi için ödediği onca bedelden sadece biri. Romalılar istedikleri zaman istedikleri şeyleri yapıyorlar ve Er-Lang İmparatorluğu tüm bunlara bir gözünü açık tutarken, diğerini kapalı tutuyor..."

Baihu konuşmaya devam ediyordu ama ben sadece Taohua'yı düşünebiliyordum.

Kızıya vuran, kanları çekilmiş, vücutları buruşuk kabuklara dönmüş cesetlerle ilgili haberler duyduğum: Taohua'nın bana söylediği son şeylerden biriydi bu.

“Taohua olanları bilmiyordu, değil mi? Kanları çekilmiş cesetleri araştırıyordu. O...”

“Bu özel bir soruşturmaydı. Babası gerçeği biliyordu ve Taohua’yı aylar boyunca soruşturmadan uzaklaştırmaya çalışmıştı ama Taohua’nın nasıl biri olduğunu bilirsin. İnatçıydı, tıpkı senin gibi. Halkı ortadan kaybolduktan sonra, cesetleri binlerce mil ötede karaya vururken bunu nasıl unutabilirdi? Taohua gençti. Babası onu korumak istiyordu ama yeterli olmadı.”

“Roma başkente neden baskın düzenledi? Bu sadece güçlerini kullanmak için yaptıkları, imparatora ve Er-Lang askerlerine yerimizi hatırlatmanın bir yolu muydu?”

“Keşke öyle olsaydı.” Baihu ceketinin cebinden birkaç tane katlanmış kâğıt uzattı bana. “Oku.”

Sayfalar elimde ağırlaştı ve kâğıtları açtıkça, midem asla çözülemeyecek bir kördüğüm gibi sıkıştı.

Kâğıtlarda uzun bir isim listesi vardı ve benim adım en üstteydi. Listenin sonunda ise Antony’nin imzası vardı. Tanıdık el yazısı ve sayısız kez gördüğüm altın mürekkepli amblem. Tüm görevlerimi imzalarken kullandığı amblemin aynısı.

O anda utanç, keder ve kelimelere nasıl döneceğimi bilmediğim binlerce duygunun ele geçirdiği kalbim durdu.

“O baskının emrini veren Antony’ydi, Ruying. Valentin değil.”

“Neden ama?”

“Senin için. O baskını sana ulaşmak için yaptı. Antony, seninki gibi ilahi bir güç için her şeyi riske atmaya hazırdı. Savaşı bile. Başkentte böyle bir eylemin gerçekleştirilmesinin sonuçlarını biliyordu ama umursamadı. Barış, hoşgörü ve merhametle ilgili konuşmalarının hiçbiri kendi için geçerli değil, özellikle de herhangi bir şeyi tehlikede olduğunda. Antony senin sandığın kişi değil. O, senin umutsuzca olmasını istediğin barış koruyucusu değil. Onun isteği hükmetmek ve büyükbabasına bizi kardeşlerinden daha iyi yönetebileceğini kanıtlamak için her şeyi

yapacak. İki dünyamızın da iyiliğini hiçbir zaman umursamadı o. Tek istediği güç ve böyle bir gücü toplamanın en kolay yolu büyükbabasının varisi olmak.”

“Tüm o insanlar... öldüler. Benim yüzümden. *Taohua*... öldü, o da *benim* yüzümden.”

“Senin hatan değildi. Antony istediği bir şey gördüğünde, sonuçlarına ve plansız ölümlere aldırmadan gider ve onu alır.” Baihu’nun elleri tekrar benimkileri kavradı ve sıkıca sıkı. “Bana katıl, Ru. Bu trajediyi bitirmeme ve işleri yoluna koymama yardım et. Antony’yi öldür, Valentin’i öldür ki birlikte Roma ile Pangu arasında bir savaş başlatalım. Böylece birlikte halkımızı, barış olarak satmaya çalıştıkları baskıdan kurtarabiliriz. Bu on yıllardır süren aşağılanmayı sona erdirmenin vakti geldi.”

Cevap vermedim.

Bunun yerine tekrar bilim insanlarına, topladıkları kana baktım. “Neden Taohua’nın kanını boşalttılar?”

“İstedikleri şey kanımız değil,” diye cevapladı Baihu. “Ama bu soruyu Antony’ye kendin sormalısın.”

BÖLÜM 49

Odama dönüp yatağıma girene kadar bir daha ağlamadım. Gerçi orası benim odam, benim yatağım değildi. Bunların hiçbiri benim değildi.

Ben bir kafesteydim.

Antony içini ne kadar güzel şeylerle doldurursa doldursun, kafes yine de kafesti ve bunu unutmamalıyım.

Buna rağmen bu gri oda güvende olmaya en yakın olduğum yerdi. Burada, kendine güçsüz hissetme, kırıлма, ağlama ve çığlık atan hüznlerinizi bastırma izni veriyordum.

Gözyaşlarım dinene kadar yüzümü yaktı.

Kalpler, zaman onları iyileştirene kadar kırık kalırdı.

Kendimi paramparça olmaya bıraktım ki parçaları eskisinden daha güçlü bir şekilde bir araya getirebileyim.

Eğer ölümden sonra yaşam varsa Taohua'nın huzur bulmasını umdum.

Eğer reenkarnasyon gerçekse, bir sonraki yaşamında ne kadar sevildiğini her zaman bilsin diye ona onunla gurur duyduklarını söyleyen ebeveynlerle kutsanmasını umdum.

Alaca karanlığın sessizliğinde, odamın yalnızlığında, Taohua'nın kahkahalarının yankılarını duyabildiğimi, bir parçasının yakınımda kaldığını hissedebildiğimi düşündüm.

Eli omzumda, tenime değen nefesi ensemdе, havada hurma ve limon otu kokusu... Bu hayal gücümün bir ürünü müydü, bilmiyorum

ama Ölüm'ün diğer taraftan onu çekiştirdiğini, Taohua'nın ise beni burada tek başıma bırakmak istemediği için tutunduğunu hissettiğime yemin edebilirdim. Tıpkı çocukluğumuzdayken olduğu gibi, ayrı olmaktan nefret ediyordu. O eve geri dönüp babamın gazabıyla yüzleşmek zorunda kalmamdan nefret ediyordu.

O ben olmalıydım.

Ölmeyi ben hak ediyordum, Taohua değil. Ruhum kötüydü, ellerim lekeliydi. Taohu güneş gibi sevgi verirdi, nezaketinin sınırı yoktu. Tek istediği babasını gururlandırmak, kızların da oğullar kadar iyi olduğunu kanıtlamaktı.

“Üzgünüm,” diye sızlanırken nefesim hıçkırıklarına, gözyaşlarına, kendi atan kalbimin kırık parçalarına takılıp kaldı. “Antony’ye asla güvenmemeliydim. Bunun olacağını bilmeliydim. Ben...”

Sesim çatladı. Etimin ve kemiğimin altında bir şey kırılıyor gibi olduğundan göğsümü tuttum. Saramadığım veya merhem süremediğim bir parçam, ağırlığın altında çatlayan ince buz gibi çatlarken yavaşça, buzun altındaki soğuk mavi sular beni acının derinliklerinde boğmak için hevesle bekliyordu.

Ellerimi yumruk yaptım ve Ölüm'ün büyüsunü memnuniyetle karşıladım. Kışın gün doğar gibi içimden akmaya davet ettim. Sıcaklığı kederden yanan minik alevler gibi kaynıyordu.

Ağlamak Taohua'yı geri getirmeyecekti.

Ellerimi, avuç içlerimde sekiz tane kanlı yarım ay oluşana dek sıktım.

“Bir can karşılığında, bir can,” diye fısıldadım soğuk havaya karşı. Gözyaşlarımı silerken kollarımdaki soğuk pamuğun sertliğini hissettim cildimde. Gözlerim ağlamaktan yanıyordu, görüşüm bulanıklaşmıştı.

Sözünden ilk dönen Antony’ydi.

Bu yüzden tanrılar ben sözümünden dönünce beni cezalandırmayacaklardı.

“Git,” diye fısıldadım karanlık ve boş odaya. “Senin yok yere ölmene izin vermeyeceğim, Taohua. Hatırlanacaksın. Her zaman olduğunu bildiğim kahraman olarak hatırlanacaksın.”

BÖLÜM 50

Antony iki gün sonra uyandı. Revire vardığımda etrafı danışmanlarıyla çevriliydi. Burası, çatık sert kaşlı, ısrarcı bakışları olan solgun yaşlı adamlarla dolu bir odaydı. Beklediğimden farklı bir görüntüydü.

Bu ilk akli başında anların, Valentin'in Antonius'un baş ucunda elini tutarak, ağlamaktan gözleri kızarmış bir hâlde geçirileceğini düşünmüştüm.

Valentin ve Antony anlaşılamayabilirdi ama yine de kardeşiler, değil mi? Kan bağı olmasa bile ruhen. Meiya'ya böyle bir şey olsa doktorlar ne derse desin, ben onunla kalırdım.

Valentin oradaydı, hemen arkada kollarını kavuşturmuştu ve yüzünde kardeşinin bir gün daha yaşamasından hoşnut değilmiş gibi ekşi bir ifade vardı.

Antony'yi zayıf ve kırılgan bulmayı bekliyordum ama her zamankinden solgun olduğu hâlde, bunun dışında pek de farklı görünmüyordu. Onun zayıflamış nabzını hissetmeseydim, göğsünden kanın kızıl bir nehir gibi akışını izlemeseydim, Ölüm'ün onun yanında yerini aldığını hissetmeseydim, hayatını kaybetmeye ne kadar yaklaştığını asla bilemezdim.

Roma kimyasallarının keskin kokusu havayı acılaştırmıştı. Bilimin imkânsız şeyleri başarabileceğini biliyordum ama bu -bir adamı Ölüm'ün bekleyen kollarından almak- bambaşka bir

şeydi. Hiçbir adam öyle bir yaralanmadan sağ kurtulamazdı. Ölüm bir ruhu almaya geldiğinde reddedilemezdi.

Yine de...

Odaya girdiğimde Antony başını kaldırdı. Danışmanlara ve Valentin'e, "Bizi yalnız bırakın," dedi.

Onlar tek tek dışarı çıkana kadar bir köşede durdum.

Antony o iğrenç hastane kıyafetleri içinde bile güzel görünüyordu. Nefes kesici derecede ürkütücü bir görüntü, en iyi yalancılara özgü görüntüydü.

Güzel bir yüze güvenmek kolaydı ve Antony her zaman doğrusunu hissettiğim hâlde, ona güvenmemi sağlamanın bir yolunu buluyordu.

Odadan son çıkan Valentin oldu. Çıkmadan önce Antony'nin kulağına bir şeyler fısıldadı. Antony'nin çenesinin kasılmasına, kaşlarının arasında hafif bir çatıklık oluşmasına neden olan bir şeyler fısıldadı.

Valentin yanımdan geçerken göz kırptı ama hiçbir şey söylemedi.

Yalnız kaldığımızda, "Yaran nasıl?" diye sordu Antony.

Daha dik oturmaya çalıştı. Hareketlerinde bir yavaşlık, hafif bir acı ifadesi vardı. İçimden bir parça onun yanına koşmak istiyordum ama kendimi durdurdum. Adada ona karşı hissettiklerim, keskin bahar ışığına rağmen uzun bir kışın bitmeyen soğuğu gibi hâlâ yerli yerinde duruyordu.

O kısacık anda, acısı bana da ona olduğu kadar acı vermişti.

Boynumun karıncalanmasına neden olan pişmanlığı ittim ve artık kapalı olan kapıya biraz daha yakın durdum.

Antony'nin yüzü bir gülümsemeyle parladı. Bu, iki gün önce olsa ciğerlerimdeki havayı süpürüp içimde kelekler kanatlanıracak türden bir gülümseme idi.

Oysa şimdi midemi bulandırıyor.

Taohua'nın yüzü sonsuz bir çılgınlıkla donmuş hâldeki soluk cesedinin görüntüsü, gözlerimi her kapatıştımda içime işliyordu.

Asla unutamayacağım bir an, asla yok olmayacak türden bir nefreti ateşleyen bir görüntüydü.

Antony, içimdeki değişimi hissetmiş gibi biraz daha dik oturdu.

Revir yatağından aşağıya inip sendeleyerek bana doğru geleceğini sandım.

Yapmadı.

Ağzı aralandı, kelimeler dilinin ucundaydı ama hiçbirisi çıkmadı.

Laboratuvara gittiğimi biliyordu. Biliyor olmalıydı. Suçluluğu gördüğümde tanırdım. Valentin'in odadan çıkmadan önce kulağına fısıldadığı şey bu olmalıydı.

Sessizlik, yarım gülümsemesi sertleşip yüz buruşturmaya dönüşene ve hava soğuyana kadar uzadı. "Bayginken seni rüyamda gördüm."

"Öyle mi?"

"İkimizin rüyasıydı. Farklı bir yerde, farklı bir zamanda. Senin bana nefretle bakmadığın, benim görevlerime zincirlenmiş bir prens olmadığım başka bir evrende." Derin bir nefes aldı, kendini hazırladı. "Valentin, Baihu'yu senin yanına gönderdi. Çünkü istediği..."

"Beni manipüle etmeye çalışma. Baihu'nun bana laboratuvarları neden gösterdiğinin bir önemi yok. Önemli olan gördüklerim."

İfadesi fırtına öncesi gökyüzü gibiydi, sakın ama ölümcüldü. "Açıklarsam dinleyecek misin?"

Sertçe, "Anlat," diye cevapladım. Akıl oyunlarına sabrım yoktu ama kendini açıklamak isterse yalanları hoşuma giderdi.

"Seni kandırmak istemedim, Ruying."

"Taohua'yı bırakacağını söylemiştin."

"Biliyorum." Gözlerini kırptırdı, sesi çatladı.

Doğrusunu bilmeseydim, ağlamak üzere olduğunu sanırdım ama bu güvenilmez adama güvenmeyi bırakmıştım. Onu istila

eden canavarlar kadar vahşiyken iyi bir adam' olduğunu düşünmek aptallıktı.

Burada ve şimdi onu görmek, kalbime bıçaklar saplanıyormuş gibi hissettirdi. Aramızda çiçek açan her ne varsa yaprak yaprak solmuş, küflenip çürümüştü. Büyüleyici gülümsemelerle ve yatıştırıcı sözlerle yok edilemeyen bir tür nefretle yok olmuştu.

“Arkadaş olduğumuzu söylemiştin ama arkadaşlar verdikleri sözleri bozmazlar. Arkadaşlar...” Sesim çatladı. Taohua'nın anıları gözlerimin arkasında şişerken boğazımdaki yumruyu yutkundum. “Neden söz verdiğin gibi onu bırakmadın?”

“Biz anlaşmayı yapmadan önce onun üzerinde deneyler yapmaya başlamışlardı zaten,” diye açıkladı. “Onun Armağan'ı güçtü ve vücudu inanılmaz hızlarda enerji toplayabiliyordu. Kanının tek bir damlasında çoğu Xianling'in tüm vücudunda bulunandan çok daha fazla enerji vardı. Bilim insanları onun genetiğinin kodunu çözebilirlerse tüm sorunlarımızın cevabını bulabileceklerini düşündüler.”

“Suçu başkasına atmaya çalışma, Antony. O bilim insanları senin emirlerini yerine getiriyorlar. Onlara durmalarını söyleseydin dururlardı. Taohua'nın kanını ellerinden temizlemeye çalışma çünkü temiz değilsin. Prens olmak bu anlama mı geliyor? Sadece sonuçlarının bedelini başkalarının ödeyeceği hatalar yapmak mı? Hoşuna gittiğinde övgü almak, hatalarını kabul etmek istemediğinde suçlamaları reddetmek mi?”

“Ruying...”

“İçgüdülerime güvenmeliydim.” Güldüm, sesim titredi, göğsüm sallanıyordu. Her yerim aynı anda hem gergin hem de kırılıyordu ve her an en ufak bir dokunuşta paramparça olabilirdim. “Sihai'de beni kurtardıktan sonra, büyükbabandan ve kardeşinden farklı olduğunu düşünmüştüm. Yanılmışım. Sen de tıpkı onlar gibisin, hatta daha da kötüsün. Halkım Valentin ile ilgili korku hikâyeleri örüyor olabilir ama o en azından kendisiyle ilgili samimi. Ya sen? Sen koyun postuna bürünmüş bir kurtsun.

Uyuyan bir yılanısın ve bir zamanlar her sözüne sarılıp her şeye rağmen sana inandığıma inanamıyorum...”

Çarşafların hışırtısı ve yumuşak adım sesleri...

Antony önümde durduğunda gözlerinde yaşlar ve yüzünde pişmanlık vardı.

Gözyaşları sahte gibi görünmüyor olabilirdi ama ben öyle olduklarını biliyordum. O, yalan söylemeyi, aldatmayı ve günahlarını onurlu eylemler olarak gerekçelendirmeyi iyi biliyordu.

Bu ağır havayı delmeye hazır, bal rengi sözlerini duyabiliyordum neredeyse. Bunu daha önce de yaşamıştım. İlk seferde inanmıştım ona ama ikinci seferde beni manipüle etmesine izin vermeyecektim.

Ortaya çıkmasını istemediği bir şeyi itiraf eden bir çocuk gibi, “Sana gerçeği söyleyecektim,” dedi sessizce. “Sonunda.”

“Ama söylemedin.”

“Benden nefret etmeni istemedim.”

Ben gülünce göğsüne bıçak saplamışım gibi irkildi. “Bilim insanları Taohua’nın kanını boşalttılar,” dedim. Antony’nin suçluluk ve utanç maskesi, sanki sıradaki soruyu biliyormuş gibi korkuya benzeyen soğuk bir şeye dönüştü. “Neden?”

“Anlamazsın.”

“Bana gerçeği anlat, Antony.”

Yenilgiyi kabul ederek iç çekti ve geri çekildi. “Halkınız bizim sizin güçlerinizi sömürmek için burada olduğumuzu düşünüyor. Yanılıyorlar. Biz sizin büyü gücünüz için -ya da sen azından sizin sandığınız şekilde bunun peşinde olduğumuz için- burada değiliz. Bedenlerinizde olağanüstü miktarda enerji içeren minik hücreler var. Bu miktar öylesine fazla ki bilimsel olarak böyle bir şeyin imkânı yok. Bu hücrelere pek çok isim veriyoruz ama birkaç ay önce nihayet karar kıldığım isim, güçlerinizin ardındaki kuvvete atfen *qi*-hücre si oldu. Bunlar vücudunuzda diğer hücreler gibi var oluyor, çoğalıyor ve kan hücreleri oksijeni nasıl depoluyorsa bunlar da enerjiyi öyle depoluyor. Halkınızın doğaüstü

yeteneklere sahip olmasının nedeninin bu enerji olduğunu düşünürüz. Bu ya radyasyon ya da bulaşma yoluyla oluyor ya da sizin sözde *büyünüzün* kaynağı. Fakat yeteneklerinizi nasıl ortaya çıkardığı veya çıkarmadığının bir önemi yok. Ana nokta her hücrede bulunan akılalmaz miktardaki enerji. Bu enerji Roma'nın tüm sorunlarının çözümü olabilir. Babam bu minik hücrelerin tüm dünyayı kurtaracağına yürekten inanıyordu ve araştırınca ben de onun haklı olduğunu düşünüyorum.”

“Tüm bunların dünyanızı kurtarmakla ne ilgisi var?”

BÖLÜM 51

"Dünyam ölüyor," dedi Antony sessizce. "Yüzyıllardır ölüyor. Halkım çok uzun zamandır imkânlarımızın ötesinde yaşıyor. Gezegenimizi aşırı düzeyde madencilik yaparak kirllettik, her şekilde sömürdük. Açgözlülük ettik. Her şeyi ve hatta daha fazlasını istedik. Doğa Ana sonunda misilleme yapana kadar aldık, aldık, aldık. Ne yaptığımızın farkındaydık, verdiğimiz zararı biliyorduk ama nesiller boyunca sürdürülemez lüks yaşamlar yaşadık. Halkım, ödünç alınmış zamanların kralları ve kraliçeleri gibi henüz doğmamış nesillerden çaldılar. Sonuçları herkes biliyordu ama bunların başka bir neslin sorunları olduğunu düşündükleri için hiç kimse hiçbir şey yapmadı." Antony gülümsedi. "Sonunda atalarımın suçlarının bedelini ödeme vakti geldi ve o bedeli ödeyecek nesil de benim neslim. Benden önce yaşamış insanlar yüzünden dünyam kaosun eşiğinde."

"Bunların bizimle ne alakası var? Dünyanız ölüyor, öyle mi? Bu sizin sorunuz, Pangu'nun değil."

"Benim dünyamın geçmişinin sizin dünyanızın bugünü ve geleceğiyle alakası var. Çözümü arayan, görüyorsun ki benim dünyamın bilim insanları. Dünyamıza daha fazla zarar vermeden şehirlerimize güç sağlamanın ve yaşam standartlarımızı korumanın bir yolunu arıyorlar. Yine de tüm doktora derecelerine ve övgülerine rağmen, babam portalları keşfedene kadar kimse

uygulanabilir bir çözüm bulamamıştı. Biz Xianlingleri ve içinizde var olan enerjiyi keşfedene kadar.”

Noktalar birer birer birleşti.

“*Qi*-hücreleri özel şeyler. Bir kez hasat edildiklerinde, tek bir hücre şehirlerimize güç veren yakıttan yüz kat daha fazla enerji tutabilir. Üstelik nehirlerimizi ve havamızı kirleten tehlikeli yan ürünler olmadan.”

“Yani iyi askerler olacaklarını düşündüklerinizi eğitiyorsunuz, ardından diğerlerini öldürüp hücrelerini kış için tahıl hasat eder gibi hasat ediyorsunuz, öyle mi?”

Biz onlar için hasattan ibarettik, daha fazlası değildik. Hayatlarımız, sepetlerindeki meyveler ve kâselerindeki pirinç kadar değersizdi.

O bir cevap vermeden, “Afyon tüm bu sürece hangi aşamada dâhil oluyor?” diye sordum ısrarla. “Halkının uyuşturucuyu yaymasının bir sebebi olmalı.”

“Babam başlangıçta burada fabrikalar inşa etmemiş ve çöplerimizi buraya atmamız -dünyanın artık kaldıramadığı her şeyi yapmamız- karşılığında halkınızla ticaret yapabileceğimizi düşünmüşü ama kısa sürede size bu dünyanın ve bu dünyadaki büyüün sağlayamadığı hiçbir şeyin olmadığını, dolayısıyla size verecek bir şeyimiz olmadığını fark ettik. Sizinle silah ticareti yapabilirdik ama siz zaten büyü konusunda o kadar güçlüydünüz ki bilim ile durdurulamazdınız. Bu yüzden size afyon verdik. Afyon başlangıçta büyü gücü olanlarda büyüü güçlendiren, olmayanlara ise büyü gücü bahşeden bir uyarıcı olarak geliştirilen bir ilaçtı. Ölmek üzere olan büyü gücünüz için bir çözüm olarak tasarlanan bir hediye. Ama süreç içinde afyonun içinizde var olan gücü ve *qi*-hücrelerinin büyümesini uyardığını, böylece de bedenlerinizde daha fazla enerji yarattığını keşfettik. Armağanlarınızı daha güçlü hâle getirebileceğini ve hatta uykuda olan hücrelerinizdeki büyüü uyandırabileceğini söylerken yalan söylemiyorduk. Bu sürecin sonucunda ortaya çıkan ruhani

yükseliş, halkınızın arzuladığı bir şey yaratmak söz konusu olduğunda beklenmedik bir ödül oldu.”

“Ama afyon bizi aynı zamanda öldürüyor da. Çok fazla alırsak ölürüz. Çok az alırsak yine ölürüz. Bedenlerimiz üzerinde tanrı rolü oynuyorsunuz. Bu, ölümlülerin asla yapmaması gereken bir şeydir.”

“Dediğim gibi... Bazı yan etkileri mevcut. Qi-hücrelerinin aşırı üretimi bazen... vücudun bu üretimi sürdürmeye yetecek enerjisi olmadığında, istenmeyen sonuçlara neden olabiliyor. Enerji sonu olan bir şeydir. Enerji, tıpkı yok edilemeyeceği gibi yaratılamaz da. Bilimin yasaları, tıpkı büyü gibi, bir eliyle verirken diğer eliyle alır. Bu hücrelerin enerjilerini nereden aldıklarını bilmiyoruz. Bilim insanlarımız bu enerjinin kaynağının güneş, çevremizdeki hava, her şeyde bulunan enerji olabileceğine inanıyor çünkü kaynağın sadece bedenleriniz olması mümkün değil. Yine de hücre sayısı çok fazla olduğunda ve etraflarındaki şeylerden yeterli enerjiyi toplayamadıklarında, beslenmeyi talep ederek kuduz haşereler gibi bedene saldırmaya başlarlar. Bu bir nevi yer çekiminin veya kara deliklerin oluşumuna benzer ve bunu şöyle düşünürsen...”

Cümlesinin ortasında durmasına neden olan bir sesle güldüm. “Büyü gücü olmayan babam, afyonu ve Roma’yı överdi. *Onlar tanrı*, derdi, *ve afyon herkesin keyif alacağı bir ödül, sadece Xianlingler için değil*. Halkının bizi kesilmek için şişmanlatılan domuzlar misali afyonla beslediğini ah bir bilseydi. Uydurduğunuz gerçeklere inandığı için ne aptalmış. Halkımı insan olarak gördüğün oldu mu hiç yoksa biz senin için her zaman birer nesneden mi ibarettik? Hayatlarımız senin dünyanın için açgözlülüğünüzün yakıtı sadece, daha fazlası değil, değil mi?”

Antony, savunulamaz eylemlerini sanki savunabilirmiş gibi başını iki yana sallama cüreti gösterdi. “Babam bunların olmasını asla istemedi, Ruying. Bana inanmalısın. Xianlingleri güçlendirecek bir şey yaratmaktı amacı, böylece size sunacak bir

şeyimiz olacaktı. Tek istediği halkına yardım etmek ve iki dünyamızın uyum içinde yaşamasaydı.”

Antony bana doğru uzandı ama onu ittim. Sözleri artık sadece seslerden ibaretti. Benim için hiçbir şey ifade etmiyorlardı.

Jing şehrinin sokaklarına dağılmış cesetlerin kokusunu, babam kafayı bulduğunda bizden uzaklaşırken etrafı kemiren pis kokuyu, hole yayılan dumanın kokusunu alabiliyordum.

Anneannemin gözyaşları. Kız kardeşimin morlukları.

Bütün bunlar, uzak bir dünyada yaşayan insanların ağgözlülüğü yüzünden.

Kendi dünyalarını katletmişlerdi ama sonunda bunun bedelini ödeyen benim dünyam olmuştu.

Ailemin sonu. Sayısız ölüm. Bileklerime geçirilen bu bilezikler.

Halkımın son yirmi yıldır yaşamak zorunda kaldığı *her şey* onlar yüzünden oldu.

“Bunların hiçbirini biz istemedik, Ruying. Lütfen inan bana.” Antony’nin sesi titriyordu, çaresizlikle onu duymamı istiyordu.

Ama benim tek duyabildiğim, bizi afyon sarhoşluğu için terk eden ve Romalılara yüce varlıklarmış gibi tapan babamın eski haykırışlarıydı.

“Madem bunların hiçbirinin olmasını istemedin, kanıtla o zaman. Bir şeyler yap.”

Antony’nin yüzü düştü. “O kadar kolay değil.”

“Öyle mi?”

“Bunlar beni aşıyor, Ruying. Bunu durdurmak istesem bile büyükbabam buna izin vermez. Dünyam, halkının enerjisi olmadan uzun süre var olamaz. Onların fedakârlıkları bütün bir medeniyete zaman kazandırıyor. Bu kalıcı bir çözüm değil ama daha iyisini bulana kadar elimizde sadece bu var. Bana biraz zaman verersen ben...”

“Siz daha iyi bir çözüm bulana kadar daha kaç kişi ölecek?” Taohua’nın yüzü, kemik beyazı teni, sonsuz bir çılgınlıkla donmuş ağzı geldi yeniden gözlerimin önüne. “Halkımdan kaç kişi senin türüne zaman kazandırmak için öldü şimdiye dek? Biliyor musun? Hepsinin adını biliyor musun? Sonuçta o insanların bir adları vardı. Anneleri ve babaları, sen onları bizden çalmadan önce önlerinde koca hayatlar vardı. Onlar *insandı*, Antony... Ve sen onları soğukkanlılıkla öldürdün. Sen ve senin dünyadaki herkes, siz canavarsınız.”

Başını çevirdi, yanakları utançla lekelenmişti. Yumrukları o kudretli ellerinin gücüyle bu ânı yok edebilirmiş gibi sımsıkı sıkılmıştı.

“Ve baskın. O da senin emrinle yapıldı, değil mi? Senin kasabın olabileyim diye beni ailemden aldın.”

Prensin çenesinde bir kas gerildi. Öfke, hayal kırıklığı, bir okçunun yayı gibi gerildi. “Şu anda bana kızgın olduğunu biliyorum, Ruying. Ama yemin ederim ki yaptığım her şey daha büyük iyilik için. Her ikimizin dünyaları için.”

“Gerçekten barışı önemsiyor olsaydın o gece sırf istediğin bir oyuncak gördün diye onu elde etmek için hiçbir şeyi umursamadan şehre baskın düzenlemez ve Er-Lang ile savaşa girmezdin. Beni bir kafeste tuttun ve beni sana inanmaya, sana güvenmeye zorlamak için neredeyse o hücrede ölüme terk ettin. Sırf beni bir silah olarak kullanabilmek için.”

“İmparator ile aramı düzelttim. Bazen savaşı kazanmak için risk almamız gerekir. Ve sen, almaya değer bir risktin.”

Savaşı kazanmak... Onun istediği buydu.

Barış değil, her ne pahasına olursa olsun Roma’nın zaferiydi istediği. Kendi halkı istediğini elde edecekse halkımın başına gelenler umurunda değildi. Tıpkı ataları gibi ödünç alınmış ayrıcalıklarla yaşayabilmek için bedenlerimizden büyüyü çalışıyordu.

Roma istila etmek isterse bunu başarabilsin diye imparatorluğun zayıflamasını istiyordu. Benim gibi insanları umursamıyordu.

Hiçbir zaman umursamamıştı.

Asla da umursamayacaktı.

“Başka ne sırlar saklıyorsun?” diye sordum. Antony bana bu konuda yalan söylemişse o zaman başka konularda da yalan söylüyor olmalıydı. “Ailem...”

Sözümü kesti. “Güvendeler. Senden bir şeyler saklamış olabilirim ama ailen mümkün olduğunca güvende. Ve yaşadığım sürece de güvende olacaklar. Üzgünüm, Ruying. Bana zaman ver sadece. Bana *güvenirsen*, tüm bunları düzeltebilirim. Bazı insanların yaşaması için başkalarının ölmesi gerekir. Az sayıda insanı çoğunluğun hayatı için feda etmek kolay bir karar değil ama yöneticilerin vermesi gereken bir karar. Ve ben yönetmek için doğdum. Bunu herkesten çok senin anlayacağını düşünüyordum. Gücün ağırlığını, öldürmek için gereken gücü, kimin yaşayıp kimin öleceğine karar vermeyi. Biz seninle aynısınız, Ruying, görmüyor musun? Dünyada bunu anlayan tek kişi sensin...”

Bir kez daha bana doğru uzandı, bense geri çekildim. “Ben senin gibi değilim, Antony Augustus. Dünyan öldüğü için burada olduğunu söylüyorsun, öyle mi? Benim dünyam da ölüyor. Sizin uyuşturucunuz, deneyleriniz ve açgözlülüğünüz nedeniyle ölüyor. Sen bir tanrı değilsin.”

Ağzı açıldı ama ağzından hiçbir kelime çıkmadı.

Yüklü bir sessizlik çöktü.

Gözlerimi kapattım. Onun dinlemesini sağlamak için başka ne söyleyebilirdim, bilmiyordum. Kararını vermişti ve söylediğim hiçbir şey bunu değiştiremez, anlamasını sağlayamazdı.

“Ben yapmam gerekeni yapıyorum,” dedi. “Tıpkı senin aileni kurtarmak için bana bağlılık yemini etmen gibi.”

“İkisi aynı şey değil.”

“İkisi *tamamen* aynı. İster kabul et ister etme, aynıyız biz. Doğru sebeplerden dolayı kötü şeyler yapan iki kişi. Bu yüzden buradayız. Kader tarafından bir araya getirildik çünkü sen ve ben eşit olmaya mahkûmduk. Birlikte önümüze çıkan tüm yanlışları düzeltebiliriz. Ama yeni kurallar koymak için önümüze gelen her şeyi kıracak kadar cesur da olmalıyız. Böylece onların külleri üzerine yeni ve daha iyi bir şey inşa edebiliriz. İyiliksever bir yönetici dünyayı kurtaramaz. Barışın bedeli kandır. Yanımda durursan, sana daha iyi bir yarın inşa edeceğime söz veriyorum. İkimiz için de.”

Bir adım öne çıkınca geri adım atmamak için mücadele ettim. Onun önünde sinmek istemiyordum, korktuğumu düşüncesini istemiyordum.

“Birlikte.” Elimi tuttu. Bu sefer elimi tutmasına izin verdim. “Herkesi kurtarabiliriz.”

Dünyanın kurtulması gereken tek şey sizsiniz.

“Ya bunu yaparız ya da Valentin ve Cassius’un Pangu’ya kıyameti getirmesini izlersin. Ben yeniden inşa etmek amacıyla yok ediyorum, onların yok etme sebebi ise bu değil. Ben iki tarafın da taviz vermesini istiyorum ama Valentin ve Cassius egemenlik istiyor. Dünyanızı fethetmek ve Pangu’yu ikinci Roma’ya dönüştürmek istiyorlar. Başarılı olurlarsa tanıdığın herkes bu süreçte ölecek. Halkım başka bir dünyayı daha mahvedecek,” dedi. Sesi yavaş ve soğuktu.

Bileziklerim hâlâ devre dışıydı. Onu öldürebilirdim. Sonrasında bu odadan canlı çıkamazdım ama onun hayatına son verip Taohua’nın, babamın ve Romalılar yüzünden ölen herkesin intikamını alabilirdim.

Ama intikam yeterli değildi.

Üstelik Antony haklıydı. Bu onu aşıyordu. Artık hepimizi aşıyordu.

Onu öldürmek Taohua’yı hayata döndürmeyecekti ya da Er-Lang, Roma’nın içeri sızmasından önceki günlerine

dönmeyecekti. Antony ölse bile büyükbabası şehirlerine güç sağlamak için halkımın kanını hasat etmeye devam edecekti.

Savaş taktiğini seç, diye yankılandı kulağımda büyükanne-min öğretisi. Savaşı kazandığın sürece, bir cephede kaybetmek önemli değildir.

“Bana güveniyor musun, Ruying?”

Yalan söyleyerek, “Sana güveniyorum,” dedim.

Yüzünü bir rahatlama doldurdu ve odayı kötü, küstah ışığıyla aydınlattı.

Gülümsemeye çalıştım.

Baihu haklıydı, bir duruş sergilememizin vakti gelmişti. Ya biz ya onlar...

Ben bizi seçtim.

BÖLÜM 52

Baihu'nun kapısını çaldığımda içeride beni bekliyordu. Hâlâ sıcak ve buharı tüten iki fincan çay koydu. Birini bana verdi, diğerinden kendi bir yudum aldı.

“Her şeyi ilk öğrendiğimde ben de inanmadım. İçine gömüldüğüm duyguları hatırlıyorum: öfke, nefret, hayal kırıklığı... Sanırım o gün, Augustus ailesini öldürmekten daha fazla istediğim bir şey olmadı ama ne yazık ki beklemek zorundaydım.”

“Çünkü ölülerin intikamını almak, yaşayanları korumakla aynı şey değildir.” İç çektim. “Neden kimse bir şey yapmıyor?”

“Hayalet...”

“Ondan bahsetmiyorum. İmparatorlardan, kraliyet ailesinden bahsediyorum. Görevi bizi korumak olanlardan. Er-Lang halkı Romalılar geldiğinden beri ölüyor. Sihai, herkesin arkasından iş çevirerek başka bir antlaşma imzalıyor. Ya Lei-Zhen, Ne-Zha ve Jiang İmparatorluğu?”

“Korkuyorlar. Şimdilik bunların hiçbiri onların sorunu değil. Bu yüzden meselenin dışında kalıyorlar, kendilerini ilgilendirmeyen sorunlara burunlarını sokmuyorlar.”

“Ama onların görevi bizi korumak. İmparatorların var olma sebebi bu, öyle değil mi? İnsanları korumak?”

“Bu sözde tanrı soyundan gelenlerle kan bağı olan biri olarak söyleyeyim sana, kraliyet aileleri düşündüğün kadar büyük

değiller. Soy bağı bizi iyi insanlar yapmaz. Babamın varlığı bile bunun kanıtı olabilir, Ruying. Kuzenlerim de en az babaları kadar çürümüş durumda. Yarım yamalak da olsa düzgün bir ruhu olan tek kişi Helei ama bunun onu nereye getirdiğine bir bak. Roma'nın tutsağı, Yongle isyan ederse diye rehin tutuluyor." Baihu başını iki yana salladı. "İnancımızı yeni bir şeye bağlamanın vakti geldi. Romalılar dünyamızın karşılaştığı en büyük tehdit ve tanrılar bizi kurtarmaya gelmeyecek. Efsanelerin iddia ettiği gibi bizim için savaşmak üzere göklerden inmeyecekler. Bin yıl önce bizi Qin İmparatoru'ndan kurtaranlar gibi ölümlü bedenlerde yeniden doğmayacaklar. Artık karar bizim. Bir şey yapmazsak asla durmayacaklar." Bana elini uzattı. "Bize katıl, Ruying. Hayaletlerin sana ihtiyacı var. Benim sana ihtiyacım var."

Bu sefer tereddüt etmedim. Elimi, Baihu'nun elinin üzerinde koyup, "Plan ne?" diye sordum.

BÖLÜM 53

Annem, cesur olmamı istediği için bana Ruying adını verdi.

Babam, kız çocuklarının uysal ve nazik olmaları gerektiğini düşünürdü. Cesaretin yalnızca erkeklere bahşedilmiş bir ayrıcalık olduğunu söylerdi. Uzun yıllar boyunca babama inandım.

Eğil.

Diz çok.

İtaat et.

Beladan uzak dur.

Babamın yaşamamı istediği hayat buydu.

Oysa ben mükemmel, uysal bir kız olmak için doğmamıştım.

Babam tehlike karşısında çığlık atmamı ve korunmak için iyi bir adamın nezaketine sığınmamı söylerdi.

Ben çığlık atmak istemiyordum. Tehlikenin gözlerinin içine bakıp onu titretmek istiyordum.

Erkeklerdeki cesaret, yiğitlikti.

Kızlardaki cesaret, aptallıktı.

O günden sonra, ben de aptal olmayı diledim.

TEŞEKKÜR

Bu kitaba inanan ilk kişi olan Anne Groell'a: bana sunduğun fırsatlar için sonsuza dek minnettar olacağım. Bu kitabın yayınlaması neredeyse sekiz yıl sürdü ve bu yıllar içinde pek çok kez pes etmeyi düşündüm ama içimdeki inatçı (veya inanılmaz derecede aptal) bir şey beni hep denemeye ve inanmayı sürdürmeye itti. Geri dönüp baktığımda, yıllar boyunca tüm gözyaşları ve kalp kırıklıkları buna değmiş diyorum çünkü sonuç olarak seninle ve yayıncılık sektöründeki en iyi ekiple birlikte çalıştım. Bu kişiler arasında Scott Shannon, Keith Clayton, Tricia Narwani, Ayesha Shibli, Bree Gary, Alex Larned, Ashleigh Heaton, Tori Henson, Sabrina Shen, David Moench, Jordan Pace, Adaobi Maduka, Maya Fenter, Abby Oladipo, Rob Guzman, Ellen Folan, Brittanie Black, Elizabeth Fabian ve bu kitaba el atan Del Rey ve Random House'taki herkes vardı.

Carmen McCullough, Alicia Ingram, Harriet Venn, Chesanie Vincent, Stevie Hopwood, Adam Webling, Bella Haigh, Andrea Kearney, Becki Wells, Kat Baker ve Puffin/Penguin UK'deki tüm ekibe: hayallerimi gerçekleştirdiğiniz için teşekkür ederim. Bana yıllar boyunca, benim görünümümdeki insanlarla ilgili benimki gibi kitapların Birleşik Krallık'ta asla satmayacağı söylendi ama siz onları yanılttınız. Hepinizin bu kitaba olan inancı ve tutkusu için sonsuza dek minnettar olacağım.

Xiran Jay Zhao'ya: duygusal desteğim, sanat yönetmenim, arkadaşım, destekçim ve terapistim olduğun, ben ağlarken sabahın altısına dek yanımda kaldığın ve en kötü günlerimde, haftalarım ve yıllarımda bana destek olduğun için teşekkür ederim.

Bu kitabı ilk okuyanlardan olmayı kabul eden ve nazik sözlerini sunan inanılmaz yazarlar, sizlere de teşekkür ederim. Fırtınalarda yanımda olan ve pes etmek istediğimde elimi tutan arkadaşlarıma teşekkür ederim. Ve bana her zaman inandıkları, bilgelik ve nazik sözler sundukları, tüm umudumu kaybetmiş gibi görüldüğümde bana ilham verdikleri için şu kişilere de teşekkür ediyorum: Thea Guanzon, Joelle Wellington, Adalyn Grace, Namina Forna, Natasha Bowen, Anissa De Gomery, Hannah Whitten, Chloe Gong, J. Elle, Alyssa Earthly, Daphne Lao Tonge, Ciannon Smart, Sam Soar, Amy Andrawos, Emily Russell, Maeeda Khan, Andrea Stewart, Ann Liang, Alina Khawaja, Isabel Cañas, Lydia Gregovic, Sydney Shields, Joel Rochester, Rebecca Ross, Gabriela Romero Lacruz, Jordan Lynch, Ariana Godoy, Rebecca Schaeffer, Sarah Rees Brennan ve adını sayamadığım diğerleri.

Muhteşem booktoker ve bookstagram hesaplarına, eleştirmenlere ve blog yazarlarına tüm destekleri için teşekkürler. Tüm Illumicrate ekibine tüm sıkı çalışmaları ve kalbimden çıkan bir hırpalanmış kitabı birçok inanın eline ulaştırdıkları için teşekkürler. Muhteşem kapak çizimi için Sija Hong'a ve hayallerimdeki kapağı tasarlayan Regine Flath'a teşekkürler.

Beni ileriye taşıyan, destekleyen ve yıllar boyunca -ben kendime inanmazken bile- bana inanan tüm yazar arkadaşlarıma teşekkürler. Vazgeçmediği için Kari'ye. Bana bir şans verdiği için Thao'ya. Nezaketi, bilgisi ve bana öğrettiği her şey için Suzie'ye. Bu kitabı dünyanın her köşesine ulaştırdıkları için telif hakları ekibine ve yabancı yayıncılara.

Başından beri burada olan okurlarıma: teşekkür ederim. Beni bu kitap aracılığıyla keşfeden okurlar: bu kitabın matbaanın

demir kapılarını yıkıp elinize ulaşması sekiz yıl sürdü. Bu gözyaşı dolu hikâyeyi umarım siz de benim kadar sevmişsinizdir.

Büyükanneme ve büyükbabama: hikâyeleriniz, sevginiz, şakalarınız ve sıcak elleriniz, sabah yulaf lapanız ve akşam yürüyüşleriniz için teşekkür ederim. Sizi seviyorum. Sizi özlüyorum. Zamanı geri alıp alacakaranlık yıllarınızda sizinle birlikte olabilmek için Ruying'in yaptığı aynı korkunç seçimleri yapardım. Bu kitabı, 奶奶和姥姥'i kaybettiğim korkunç yaz mevsiminde yazmaya başladım. Sizinle on yıl daha geçirmek için her şeyi yapardım. Zamanı geri almak için her şeyi yapardım...

Sekiz yıl boyunca, kendimi, içimi tekrar tekrar açtım çünkü ailesini korumak için her şeyi yapacak, uzak bir diyarda daha iyi bir hayat için savaştığından en çok sevdiklerinin son yıllarını kaçıran kız hakkındaki bu kitaptan vazgeçmeyi reddettim. *Zalim Tanrılara Meydan Okumak*, pek çok şeyle ilgili ama özünde, özellikle ilk versiyonlarında, büyükanne ve büyükbabasını seven, onları özleyen ve onlara daha iyi bir hayat vermek için her şeyi yapacak olan bir kızla ilgili... Her gün, keşke siz de burada olsaydınız diyorum. İkinizin de bu kitabı ellerinize alabilmenizi dilerdim.